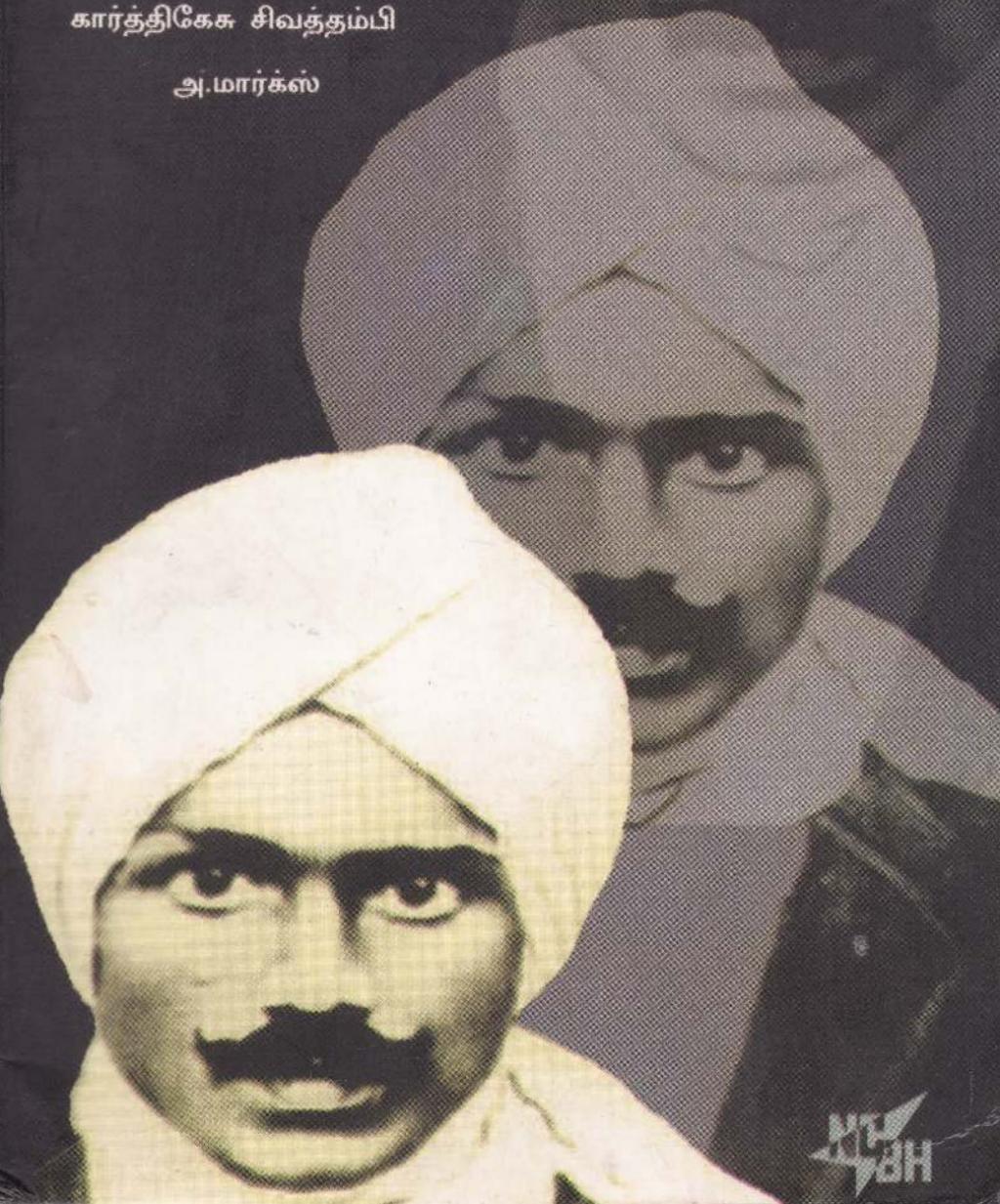

பாரதி மறைவு முதல் மகாகவி வரை

கார்த்திகேசு சிவத்தம்பி

அ.மார்க்ஸ்

பூர்தி மறைவு முதல் மாகிகவி வரை

டாக்டர். கார்த்திகேசு சிவத்தும்பி
பேராசிரியர் அ. மார்க்ஸ்

நியூ சென்சரி புக் ஹவுஸ் (பி) லிட.

41-B, சிட்டோ இண்டஸ்ட்ரியல் எஸ்டேட்

அம்பத்தூர், சென்னை - 600 098.

தொலைபேசி எண் : 26251968 / 26258410

Title : **Bharathi Maraivu Muthal
Mahakavi Varai**

Authors : **Dr. Karthigesu Sivathambi
&
A. Marx**

First Edition : 1995

Revised Edition : July, 2008

Copyright : Authors

Code No. : A 143

ISBN : 81 - 234 - 1335 - 1

No. of pages : xii + 236 = 248

Price : Rs.110

Type set : Sri Graphics

Wrapper Design : Anu DTP

ஸர்ப்பணம்

பாரதி பாரம்பரியத்தின் ஜனநாயக முக்கியத்துவத்தையும் தமிழிலக்கியத்தினுள் இழையோடும் சமூக ஜனநாயக வேட்கைப் பாரம்பரியத்தையும் முதன் முதலில் இனங்கண்ட, முற்போக்கு முதல்வன்.

“ஜீவா”

எனும்

ப. ஜீவானந்தத்திற்கு

பந்தப்பாரை

சி. சுப்பிரமணிய பாரதி வாழ்ந்த காலம் மிக குறுகிய காலமாகும். அவர் பாடல் இயற்றத் தொடங்கிய முதல் ஆண்டு முதல் அன்னார் மறைந்த ஆண்டு முடிய பாரதியின் படைப்புகளை ஒட்டு மொத்தமாகச் சேர்த்து இன்று பார்ப்போ மேயானால் ஒரு விஸ்வரூப காட்சி நம்முன் விரிதலைக் காணலாம். கவிதை, கதை, கட்டுரை என எல்லாவற்றிலும் பாரதியின் சாதனை முத்திரை பதிக்கப்பட்டிருப்பதைக் காணலாம். மேலும் அவர் பத்திரிகையாளராகவும் இருந்து சிறந்து விளங்கினார் என்பதற்கு ஏற்கெனவே எங்களால் வெளியிடப்பட்ட “பாரதி தரிசனம்” எனும் தொகுப்பே சான்றாக விளங்குகிறது. நோபல் பரிசு பெற்ற இந்தியக் கவிஞர் தாகூர் படைப்புகளுக்கு ஈடாக நமது தமிழ்க் கவிஞர் பாரதியின் படைப்புகள் இருந்துள்ளன. அச்சு மற்றும் வெளியீட்டு வசதிகள் குறைந்த நிலையிலிருந்த அந்தக் காலத்தில் பிரிட்டிஷ் ஏகாதிபத்தியம் எழுத்துச் சுதந்திரம், பேச்சுச் சுதந்திரம் ஆகிய பலவற்றைத் தடை செய்து காலடியில் மிதித்து வந்த காலத்திலேயே அவரது படைப்புகள் வெளியிடப்பட்டிருப்பதை அறியும்போது மேலும் நமக்கு வியப்பு ஏற்படுகிறது.

எனினும் இந்நால் பாரதி ஒரு மகாகவியா அல்லவா எனும் சர்ச்சை நீண்ட விவாதமாகத் தமிழ் பண்டிதர்களிடம் இருந்ததைச் சான்றாதாரங்களுடன் அறிமுகப்படுத்துவதைக் காண்கிறோம். பாரதி மகாகவிதான் என்பதனை ஜீவா, ரகுநாதன் போன்றோர் விடாமல் வாதிட்டு, அதனை

உலகம் ஏற்கும் அளவுக்கு பாரதியின் படைப்புகளை வெளிச்சமாக்கினார்கள் என்பதனை இந்நால் வரலாற்றுப் பூர்வமாக நிறுவுகிறது என்பதே இந்நாலின் சிறப்பு எனப் பெருமித்துடன் அறிமுகம் செய்கிறோம்.

இந்நாலுக்கு அணிந்துரை வழங்கிய ரகுநாதனுக்கும் நூலாசிரியர்கள் பேராசிரியர் கார்த்திகேச சிவத்தம்பி, பேராசிரியர் அ. மார்க்ஸ் ஆகியோருக்கும் எமது அன்பு கலந்த நன்றியினை உரித்தாக்குவதில் மகிழ்ச்சி கொள்கிறோம்.

-பதிப்பகத்தார்

திருத்திய இரண்டாம் பதிப்பிற்கான

பந்தப்பறை

பாரதி - மறைவு முதல் மகாகவி வரை என்னும் ஆய்வு நாலின் இரண்டாம் பதிப்பு 13 ஆண்டுகளுக்குப் பின் வெளிவருகிறது.

இது கலாநிதி கார்த்திகேச சிவத்தம்பி, பேராசிரியர் அ. மார்க்ஸ் இருவரும் இணைந்துப் படைத்த நால்.

சப்பிரமணிய பாரதி மிக எளிமையான சாதாரண கவிஞர், அவரை எவ்விதத்திலும் பெரும் கவிஞராக, மகாகவிஞராக ஏற்றுக்கொள்வதற்கில்லை என்னும் வாதம் பாரதியார் இறந்த பின் முன் வைக்கப்பட்டது. அவருடைய கவிதைகள் சில பெண்களைப்பற்றிப் பேசுவதால் தரக்குறைவானவை என மதிப்பீடு செய்ய பெற்றதனோடு நாட்டு விடுதலை பற்றி உணர்ச்சி மிகு பாடல்கள் பாடியதனால் மட்டுமே இவர் அதிகபட்சம் ஒரு தேசியக் கவிஞராக ஏற்கப்படத்தக்கவர், பாலகங்காதரத் திலகரைப் பின்பற்றி வேதம் கீதைப் பற்றிப் பாடியதனால் வேதாந்தக் கவிஞர் எனக் கருதப்படலாம் என ஒரு சாரார் வலிந்து எழுதினர். கல்கி குழுவினரும், ராஜாஜியும் இக்கருத்தை முன்வைத்துத் தீவிரமாகப் பிரச்சாரம் செய்தனர். வேதாந்தச் சிமிழில் பாரதியை அடைத்தனர். இதில்மணிக்கொடி அதனோடு உறவுடைய எழுத்தாளர்கள் பங்கு மிகப்பெரிது.

முதன் முதலில் பாரதி மகாகவி என நிலைநாட்ட முற்பட்டவர் வா. ராமசாமி. இவரே மகாகவி பாரதியார் என நூலெழுதியவர். இவர் கருத்துக்கு அரண் செய்தவர் வ. வே. சு. அய்யர், நெல்லையப்பர் போன்ற அறிஞர்கள்.

இவ்விரு குழுவினரின் வாதங்களை நிரல்பட எடுத்துக் கூறுவதோடு பாரதியார் பாடல்கள் எவ்வாறு கையாளப்பட்டன எவ்வொப்பொழுது எவரால் வெளியிடப்பட்டன, மூலங்கள் மாற்றப்பட்டன பாரதியாரின் குடும்பத்தாருக்காக அவை கையகப் படுத்தப்பட்டன, அடகு வைக்கப்பட்டன என்பன பற்றியெல்லாம் இந்நால் ஆய்விறது. நூலின் சிறப்பு இவ்வரலாற்று நிகழ்ச்சிகளைக் காலகட்டங்களாகப் பகுத்தாய்வதாகும்.

சுயமரியாதை இயக்கத்தின் தொடக்கக் காலத்தில் பாரதியாரின் சமூக சீர்திருத்தக் கருத்துகள்கொண்ட பாடல்கள் எவ்வாறு முன்னெடுத்துச் சொல்லப்பட்டன என்பது பற்றியும், அப்பணியில் பாவேந்தர் பாரதிதாசனின் சிறப்பான உறுதியான துணிவான நிலைபாடு பற்றியும் எடுத்துச் சொல்லுகிறது.

பாரதி மகாகவியாக ஏற்கப்படுவதிலும் பாரதியாரின் தம்பி, விஷ்வநாதம்யர், மெய்யப்பச் செட்டியார் ஆகியோர் பிடியிலிருந்து மீட்டெடுத்துப் பாரதி பாடல்கள் நாட்டுடைமையாக்கப்படுவதிலும், பாரதியாரின் பாடல்கள் பட்டிதொட்டிகளிலும், நாடு நகரங்களிலும், இல்லங்களிலும் மேடைகளிலும் முழங்கப்படுவதிலும் ஜீவா ஆற்றிய அரும்பணியை இந்நால் சிறப்பாக எடுத்துச் சொல்லுகிறது.

திராவிட இயக்கத்தினரால் பார்ப்பனர் என்ற ஒரே காரணத்திற்காகச் சிலகாலம் மறுக்கப்பட்டு வந்த பாரதியை சி. என். அண்ணாதுரை மறுமதிப்பீடு செய்து பாரதி மகாகவி என முன்னிருத்தியதையும் அதன் பலனாகத் திராவிட இயக்கத்தினர் அனுகுமுறை மாறியதையும் கோடிட்டுக் காட்டுகிறது இந்நால்.

பண்டித உலகத்தால் குறிப்பாக உ. வே. சாமிநாதய்யர் அவர்களுடைய ஏற்பு கிடைப்பதற்காகப் பாரதி ஏங்கியதையும், ஏமாந்ததையும், நாள்டைவில் அதே பண்டித உலகத்தின் தலை சிறந்த பிரதிநிதிகளான தமிழ் ஆராய்ச்சி அறிஞர்களான சோமசுந்தர பாரதியார், வையாபுரிப்பிள்ளை ஆகியோர் பாரதிக்குத் தமிழ்க் கல்விஞர் உலகம் கடப்பாடு உடையது என மனமுவந்து பாராட்டி ஏற்றதையும் இந்நால் விரிவாக எடுத்துச் சொல்லுகிறது.

பாரதி மகாகவி என ஏற்கப்பட்ட நிலைமாற்றத்தின் அறிகுறியாக உலக சமாதான இயக்கம் பாரதிவிழா எடுத்தது.

மிகச் சின்னங்கிறு கல்விஞர் என்ற நிலையிலிருந்து பாரதி ஒரு மகாகவிஞர், உலக மகாகவிஞர்களின் அணியில் நிற்கும் சிறப்புப் பெற்றவர் என ஏற்றம்பெற்ற வரலாற்றை இந்நால் எடுத்துக்கூறுகிறது. முதல் பதிப்புக்குப் பாரதி ஆர்வலர் தொ. மு. சி. ரகுநாதன் அவர்கள் சிறந்ததொரு அணிந்துரை வழங்கியுள்ளார். இரண்டாம் பதிப்பை வெளிக்கொண்டவதில் என்சிபிஎச். மகிழ்ச்சியடைகிறது.

-பதிப்பகத்தார்

ஓபாருட்டக்ஷம்

பக்கம்

அணிந்துரை	...	1
நன்றியுரை	...	12
நூலாசிரியர்கள் முன்னுரை	...	14
அத்தியாயம் 1. நுழைவாயில்	...	37
அத்தியாயம் 2. 1921 - 1935	...	46
அத்தியாயம் 3. முதற்சர்ச்சை	...	97
அத்தியாயம் 4. 1936 - 1944	...	150
அத்தியாயம் 5. 1945 - 1949	...	195
துணை நாற்பட்டியல்	...	226

கண்ணுறை

**“யாமறிந்த புலவரிலே கம்பனைப் போல்
வள்ளுவர் போல் இளங்கோவைப் போல்
தூமிதனில் யாங்கணுமே பிறந்ததிலை;
உண்மை; வெறும் புழங்கியில்லை”**

-பாரதி

பாரதி இவ்வாறு பாராட்டிப் பாடிய இந்த முப்பெரும் தமிழ்ப் புலவர்களின் காலத்தைக் கருத்தில்கொண்டு பார்த்தால், இருபதாம் நூற்றாண்டுக் கவிஞரான பாரதியை நேற்றுப் பிறந்த குழந்தை என்றுதான் சொல்ல வேண்டும். என்றாலும், தமிழிலக்கியம் கண்ட இந்த முப்பெரும் கவிஞர்களுக்கும் கிட்டாத ஒரு பெரும்புகழ் பாரதிக்குத்தான் கிட்டியுள்ளது. தமிழ்நாட்டில் பாரதிக்குத்தான் முதன் முதலில் அவன் பிறந்த ஊரில் ஒரு மணி மண்டபம் கட்டப்பட்டது. அதுவும் அன்மைக் கடந்த காலத்தில், சென்னையில் வள்ளுவர் கோட்டமும், காவிரிப்பூம்பட்டினத்தில் பூம்புகாரும் (கம்பனுக்கு அவன் பிறந்த தேரமுந்தூரில் அரசாங்கச் செலவில் ஒரு மணி மண்டபம் கட்டப்பட விருப்பதாக அன்மையில்தான் அறிவிக்கப்பட்டுள்ளது.)

அரசாங்கச் செலவில் கட்டப்பட்டது போல்லாது, அந்தியராட்சியை அகற்றுவதற்காகப் பாடல்கள் பாடிய பாரதிக்கு, அந்தியராட்சி அகல்வதற்கு முன்பே தமிழ்ப் பெருமக்கள் வாரி வழங்கிய நிதியைக் கொண்டு, அவன் பிறந்த எட்டாய்புரத்தில் அந்த மணி மண்டபம் கட்டி முடிக்கப்பட்டது. இந்தியாவுக்குச் சுதந்திரம் வந்த இரு மாதங்களுக்குள்ளாகவே திறந்து வைக்கப்பட்ட அந்த மண்டபம், விடுதலை பெற்ற இந்தியாவின் முதல் சுதந்திரத் திருக்கோவிலாகவே விளங்கியது எனலாம்.

மேஹும், 1981 டிசம்பர் தொடங்கி 1982 டிசம்பர் முடிய, பாரதியின் முதல் நூற்றாண்டு விழா கொண்டாடப்பட்ட

போதும், நாம் ஓர் உண்மையைக் கண்டோம். திருக்குறள் மேலே நாட்டு மொழிகள் உட்பட, பல மொழிகளில் மொழிபெயர்க்கப்பட்டுள்ள போதிலும், நம்மில் சிலர் அதனை “உலகப் பொது மறை” “என்றே சூறிவந்த போதிலும், பாரதியே தமிழ்நாடு வள்ளுவர் தன்னை உலகினுக்கே தந்த” தாகப் பாடியிருந்த போதிலும், வள்ளுவனின் 2000 ஆம் ஆண்டு விழா சுமார் பதினெந்து ஆண்டுகளுக்கு முன்னர் கொண்டாடப்பட்டபொழுது, அந்த விழா தமிழ்நாட்டிலும் தமிழர்கள் வாழும் பிற பகுதிகளிலும்தான் கொண்டாடப் பட்டது. ஆனால் பாரதியின் நூற்றாண்டு விழாவோ தமிழ்நாட்டிலும் பாரத நாட்டிலும் மட்டுமல்லாது, சோவியத்நாடு மற்றும் பிற சோஷலிச நாடுகள் பலவற்றிலும் கொண்டாடப் பட்டது. பாரதி நூற்றாண்டு விழாவைச் சர்வதேச ரீதியில் கொண்டாட வேண்டும் என்று உலக சமாதானக் கவுன்சில் முடிவெடுத்ததைத் தொடர்ந்து, பாரதி நூற்றாண்டு விழா உலகில் பரவலாகவே கொண்டாடப்பட்டது. 1982 டிசம்பரில் பாரதி பிறந்த எட்டயபுரத்தில் உலக சமாதானக் கவுன்சிலின் தமிழ்நாட்டுக் கிளை, பாரதி நூற்றாண்டின் நிறைவு விழாவைக் கொண்டாடியபோது, அமெரிக்கா, ஆப்பிரிக்கா, இங்கிலாந்து, பிரான்ஸ், ஹங்கேரி, சோவியத் யூனியன் முதலிய பல நாடுகளைச் சேர்ந்த கவிஞர்களும் எட்டயபுரத்துக்கு வந்து பாரதிக்கு அஞ்சலி செலுத்திச் சென்றனர் என்பதே அந்த உண்மையாகும்.

இவ்வளவுக்கும் நீண்ட நெடும் தமிழ் இலக்கியப் பாரம்பரியத்தைக்கொண்டு பார்க்கும்போது நேற்றுப் பிறந்த குழந்தை யாகவே தோன்றும் பாரதி, இந்தப் பூவுலகில் நாற்பது ஆண்டுகள் கூட வாழவில்லை. மேலும் நாட்டின் கவனத்துக்குரிய தேசியப் பாடல்களை அவன் இயற்றத் தொடங்கிய 1905 ஆம் ஆண்டிலிருந்து அவன் அமரனான 1921 ஆம் ஆண்டு வரையிலான பதினாறு ஆண்டுக் காலத்தில் அவன் எழுதி வைத்துச் சென்றவைதான், அவனது நூற்றாண்டு விழாவை உலக நாடுகள் கொண்டாடிய புகழை அவனுக்குத் தேடித் தந்துள்ளன. சோவியத்நாடு கண்ட

தலைசிறந்த புரட்சிக் கவிஞரான மயாகோவ்ஸ்கி ஒருமுறை தனது கவிதைகள் சிலவற்றை ஒரு சபையில் வாசித்துக் காட்டிய போது. சபையிலிருந்த ஒருவன் எழுந்து, “நீங்கள் நிகழ்காலத்தின் தற்காலிகப் பிரச்சினைகளையே கவிப் பொருளாக்கிப் பாடுகிறீர்கள். பேரிலக்கியங்களைப் போல் ஆயிரம் ஆண்டுகளுக்குப் பிறகும் இத்தகைய கவிதைகள் நிலைத்திருக்குமா? என்று ஒரு கேள்வியை எழுப்பினான். இதற்கு உடனே மயாகோவ்ஸ்கி, “முடிந்தால் ஆயிரம் ஆண்டுகளுக்குப் பிறகு வந்து இந்தக் கேள்வியைக் கேள். அப்பொழுது இந்தக் கேள்விக்குப் பதிலளிக்கநான் இருப்பேன். ஆனால் கேள்வி கேட்பதற்கு நீதான் இருக்க மாட்டாய்!” என்று சூடாகவே பதிலளித்தார். இதேபோல், காதல், தெய்வீகம் போன்ற ‘நிலைத்த’ உண்மைகளைப்பற்றி பாரதி பாடிய பாடல்களைத் தவிர, ‘தற்காலிகமான’ விஷயங்களைக் குறித்து அவன் பாடிய பாடல்கள் கால வெள்ளத்தைத் தாண்டி நிலைத்து நிற்க இயலாது என்று நமது நாட்டிலும் சிலர் ஒதுக்கித் தள்ளிய பாரதியின் அரசியல், பொருளாதார, சமுதாய விடுதலைக் கருத்துகளைக்கொண்ட பாடல்களே, அவன் மறைந்து அறுபது ஆண்டுகளான பிறகும் நிலைத்து நின்று, அவனது முதல் நூற்றாண்டு விழாவை உலகெங்கனும் கொண்டாடுவதற்கும் காரணமாக விளங்கியுள்ளன. அதே சமயம் அந்தப் பாடல்கள் நிலைத்து நிற்க இயலாதவை என்று சூறியவர்களின் கூற்றுதான் நிலைக்காது போய்விட்டது. இந்தக் கூற்றை எதிரொலித்து வந்த அவர்களது வாரிசுகளின் குறும்பும் குரலும் இன்று அடங்கி ஒடுங்கிவிட்டன.

பாரதியின் அரசியல், பொருளாதார, சமுதாய விடுதலை பற்றிய தத்துவ தரிசனத்தையும் சத்திய வேட்கையையும் திரித்துக் கூறவும் திரையிட்டு மூடவும், அவற்றுக்குச் சமாதி கட்டவும் முயன்று வந்த சக்திகளையும் மீறி அவன் இன்று உலகோர் முன்னிலையில் ஒரு மகாகவியாக எவ்வாறு வளர்ந்தோங்கி நிற்கிறான்? இதன் ரகசியம் என்ன? இந்த ரகசியத்தை முடி மறைக்கவும், இந்த ரகசியத்தை வெளிக் கொணரவும் தமிழ்நாட்டில் எந்தெந்தச் சக்திகள் பாடுபட்டன?

என்பன போன்ற கேள்விகளுக்கு வரலாற்றுப் பின்னணியில் விடை காணும் படைப்பாகவே திரு. கா. சிவத் தம்பியும் திரு. அ. மார்க்கஸ் கூட்டாகச் சேர்ந்து உருவாக்கியுள்ள ‘பாரதி - மறைவு முதல் மகாகவி வரை’ என்ற இந்த நூல் விளங்குகிறது. மேலும், பாரதி நூற்றாண்டு விழா நடந்து முடிந்துள்ள பருவத்தில் இவர்கள் ஆக்கித் தந்துள்ள இந்நூல், பாரதிக்குக் கிட்டிய ஒரு பெரும் வெற்றியின் காலகட்டத்தில் நின்றுகொண்டு, காலாந்தரத்தில் அந்தக் கவிஞர் எவ்வாறு இனம் கண்டுகொள்ளப்பட்டான் என்பதை வரலாற்றுப் பாதையைப் பின்னோக்கிப் பார்ப்பதன் மூலம், அவனை நாம் மேலும் நன்றாக இனம் கண்டுகொள்வதற்கு உதவும் அருமையான சாதனமாகவும் அமைந்துள்ளது. நூலின் தலைப்பு “பாரதி மறைவு முதல் மகாகவி வரை என்றிருந்தாலும் பாரதியின் வாழ்நாள் காலத்திலிருந்தே பாரதியின் உண்மையான புகழை உணர்வதிலும் ஒப்புக் கொள்வதிலும் எத்தனை தடைமுடைகளும், கருத்துப் போராட்டங்களும் ஏற்பட்டு வந்துள்ளன என்பதையும் நூலாசிரியர்கள் எடுத்துக்கூறியுள்ளனர்.

உண்மையில், பாரதி உயிர் வாழ்ந்த காலத்தில் அவனது பெருமையை உணர்ந்தவர்களும் ஒப்புக்கொண்டவர்களும் ஒரு சிலரே எனலாம். உதாரணமாக, ‘தமிழ்த்தாத்தா’ உ. வே. சாமிநாதய்யர் தமிழக்கு ஆற்றிய தொண்டின் பெருமையை உணர்ந்து, பாரதி 1906ஆம் ஆண்டிலேயே அவர்மீது ஓர் அருமையான வாழ்த்தாக் கவியைப் பாடிய போதிலும், பண்டைத் தமிழ் இலக்கியங்கள் பலவற்றையும் வெளிச்சத்துக்குக் கொண்டுவந்த உ. வே. சா., 1930ஆம் ஆண்டுகளின் பிற்பகுதி வரையிலும் பாரதியைப் பற்றி மறந்தும் எதுவும் எழுதியதாகத் தெரியவில்லை. ஆயினும் பாரதி உயிர்வாழ்ந்த காலத்தில் ஒரு சிலர் அவனது சிறப்பை உணர்ந்தே இருந்தனர். பண்டிதரான மு. இராகவய்யங்கார் 1908ஆம் ஆண்டிலேயே பாரதியைப் பாராட்டி எழுதினார். இதேபோல் பாரதியின் உற்ற நண்பரும் சீடருமான பரவி சு. நெல்லையைப்பரும், பாரதி உயிர் வாழ்ந்த காலத்தில் பாரதி

பாடல்களை நூல் வடிவில் வெளியிட்டதோடு மட்டுமன்றி அதற்கு எழுதிய பதிப்புரைகளிலும் பாரதி பெருமையை உரிய விதத்தில் உணர்ந்து எழுதியிருந்தார். உதாரணமாக 1917 அக்டோபரில் அவர் பாரதியின் “முரசு”ப் பாட்டை எட்டுப் பக்கம் கொண்ட கையடக்கப் பதிப்பாக முதன் முதலாக வெளியிட்ட காலத்தில் இவ்வாறு எழுதினார்: “இச்சிறிய நூலின் ஆசிரியர் ஒரு பெரியவர். அவர் ஓர் அவதார புருஷர். இச்சிறிய நூலைத் தமிழர்கள் வேதமெனக்கொள்வார்களாக. இந்த நூலுக்கு யான் இப்போது கொடுத்துள்ள உருவத்தை நோக்கி, இதன் மகிழமையை யாரும் குறைத்துவிட வேண்டாம். இதிலுள்ள பாடல்கள் தங்க ஏடுகளில் நவரதன எழுத்துக்களால் பொறித்தற்குரியன்.” இதே போல் பாரதியின் நண்பரும் தமிழ் இலக்கிய விமர்சனத்தின் பிதாமகர் எனக் கருதப்படு பவருமான வ.வே.ச. அய்யரும் பாரதி உயிர் வாழ்ந்த காலத்திலேயே வெளிவந்த ‘சுதேச மித்திரன்’ வருட அனுபந்தத்தில் தமிழுணர்ச்சி பற்றி எழுதிய ஒரு கட்டுரையும் பாரதியின் பெருமையை நன்கு உணர்ந்து எழுதிய கட்டுரையாகவே விளங்கியது. மேலும் இந்துவில் குறிப்பிடப்பட்டுள்ள ஏ.வி. சுப்பிரமணி அய்யரும் வேறு சிலரும் பாரதியின் சிறப்பை அவனது காலத்திலேயே உணர்ந்து அதனைக் குறித்து எழுதவும் செய்தனர். சொல்லப்போனால் பாரதி கவிதைகளின் கருத்தாற்றலையும் சக்தியையும் அன்றைய ஆட்சியாளர்களான ஆங்கிலேயர்கள் உணர்ந்து கொண்ட அளவுக்குக்கூட, அன்றைய இலக்கிய உலகப் பிரமுகர்கள் அந்தாளில் உணர்ந்து கொள்ளவில்லை. இலக்கியம் பற்றி அவர்களுக்கிருந்த கண்ணோட்டமே வேறாக இருந்ததும் இதற்கொரு காரணமாகும். பாரதி பாடல் களின் வலுவை ஆங்கிலேயர்கள் உணர்ந்து கொண்டிருந்தனர் என்பதற்கு, அவர்கள் 1910ஆம் ஆண்டிலும் பின்னர், 1928ஆம் ஆண்டிலும் அவனது பாடல்களைத் தடை செய்ததே எடுத்துக்காட்டாகும்.

அதே சமயம் பாரதி மட்டும் தனது கவிதைகளின் தனிமையையும் தகுதியையும் தானே நன்கு உணர்ந்திருந்தான்

என்பதும், அதே சமயம் தமிழ்நாடு தனது பெருமையை உணரவில்லையே என்று ஆதங்கப்பட்டிருந்தான் என்பதும் நமக்குப் புலனாகின்றது. உதாரணமாக, அவன் 1914இல் அன்னிபெசன்ட் அம்மையாரைக் குறித்து அங்கதமாக எழுதிய "Fox with the Golden Tail" என்ற ஆங்கிலப் புத்தகத்தைப் பாராட்டிப் பட்டதாரிப் பிரமுகர்கள் பலர் அவனுக்குக் கடிதங்கள் எழுதியபோது, அவன் குவளை கிருஷ்ண மாசாரியாரிடம் அந்தக் கடிதங்களை எழுதியவர்களைக் குறித்து, "போகச் சொல்லு விதவைப் பசங்களை. நான் என்னுடைய தாய்மொழியில் என் முழு மூளையையுமே கசக்கிப் பிழிந்து 'பாஞ்சாவி சபதம்' பாடியிருக்கிறேன். அது நன்றாக இருக்கிறது என்று ஒரு கடிதமும் வரவில்லை" என்று மனம் நொந்துகொண்டதாக ஒரு குறிப்பு உண்டு (என் குருநாதர் பாரதியார் - நா. கனகலிங்கம்). மேலும், 1919இல் நோபெல் பரிசு பெற்ற தாகூர் மதுரைக்கு வந்திருந்தபோது தமிழ்ப்பெருமக்கள் அவருக்கு மதுரை டவுண்ஹாலில் வரவேற்பு அளித்துக்கொண்டிருந்த அதே சமயத்தில்தான், அதாவது தாகூரைப் போல் புகழ் பெறுவதற்கான பாடல்களை அந்தக் காலத்துக்குள் எழுதி முடித்துவிட்ட பாரதி, தான் தேசிய கவியாக மலர்வதற்கு முன்பு எந்த எட்டயபுர சமஸ்தானத்தை உதறியடித்துவிட்டு வெளிவந்தானோ, அதே எட்டயபுர சமஸ்தான அதிபரிடம் உதவி நாடிச் சீட்டுக் கவி பாட வேண்டிய நிரப்பந்த நிலையில் இருந்தான் என்பதையும் நாம் மறந்து விடுவதற்கில்லை. எட்டயபுர மன்னனுக்கு அவன் பாடிக் கொடுத்த சீட்டுக் கவியில்,

புவியனைத்தும் போற்றிடவான் புகழ்ப்படைத்துத்
தமிழ் மொழியைப் புகழி லேற்றும்
கவியாசன் தமிழ் நாட்டுக் கில்லையெனும்
வசை என்னால் கழிந்ததன்றே

என்று பாடிய வரிகள் அவனது பெருமையை உணராதிருந்த தமிழ் கூறும் உலகத்துக்கு அவன் விடுத்த இடித்துரையாகவே இருந்தது எனலாம். மேலும், அவன் மறைந்த காலத்திலும் அவனது இறுதி ஊர்வலத்தில் சென்றவர்கள் இருப்பது பேர்

சூட இல்லை என்ற உண்மையும் அவனது காலத்தில் தமிழ்ச் சமூகம் அவனது பெருமையைச் சரிவர உணர்ந்துகொள்ள வில்லை என்பதற்கு ஒர் அத்தாட்சியேயாகும்.

சொல்லப்போனால், பாரதியின் மறைவுக்குப் பின்னரே அவனை இனம் கண்டுகொள்ளும் நிகழ்வுப் போக்கு தலைதூக்கியது. ஆயினும் இந்த நிகழ்வுப் போக்கு இயல்பாகவே நெடுங்காலத்துக்கு ஒரு கருத்து நிலைப் போராட்டமாகவே இருந்து வந்தது. பாரதி மகாகவியா, அல்லவா, என்பது குறித்து 1930 ஆம் ஆண்டுகளின் பிற்பகுதியில் வ.ரா. வின் தலைமையிலான ‘மணிக்கொடி’ எழுத்தாளர்களுக்கும், கல்வி, பி. ஸ்ரீ. போன்றவர்களுக்கும் இடையே நிகழ்ந்து வந்த விவாதத்தின்போது சூட, பாரதியை மகாகவி என்று வலியுறுத்திய மணிக்கொடியாளர்களுக்கு, இந்நாலாசிரியர்கள் குறிப்பிட்டிருப்பதுபோல், “இலக்கியத்தில் சித்திரிக்கப்பட வேண்டிய உணர்ச்சியின் சமூகக் களம் பற்றியோ, உணர்ச்சிப் போராட்டங்கள் எவ்வாறு கையாளப்பட வேண்டும் என்பது பற்றியோ” (பக்கம் 118) அவர்களுக்குள்ளேயே ஒரு பொதுக் கருத்து இல்லை. இதன் காரணமாக, எதிர்க்கட்சியினர் பாரதியை “வெறும் தேசிய கவி”யாகவே சித்திரித்து, அதன் காரணமாக அவனை மகாகவி அல்ல என்று முன்வைத்த வாதத்தை எதிர்த்து, அவனது தேசிய கவிதைகள்தான் அவனை மகாகவியாக்குகின்றன என்ற உண்மையை அவர்கள் தாழும் உணரவோ ஒப்புக்கொள்ளவோ இயலாமல், “தேசிய கீதங்களைப் பாடிய பாவம்தான் பாரதியைத் தேசபக்த கவியாக்கிவிட்டதுபோலும்” என்று கு.ப.ரா.வும் “தேசிய கீதங்கள் பாடிய பாவத்திற்காக பாரதி சந்தேகாஸ் பதமான ஸ்திதியில் இருந்து வருகிறார்” என்று பெ.கோ.சுந்தர ராஜனும் (இந்நால் பக். 119) எழுதி, எதிர்க்கட்சியினர் விரித்த வலையில் தாழும், சிக்கிக்கொள்ளவே செய்தனர். அதாவது ‘தேசிய கவி’ என்றால் அது மட்டமான தகுதிதான் என்ற கருத்தே அவர்களுக்கும் இருந்தது எனலாம். எனவே தேசிய கீதங்கள் அல்லாத, ‘நிரந்தர’ உண்மைகளைப் பாடியுள்ள கண்ணன் பாட்டில்,

“ஏழூழகளைத் தோழுமை கொள்வான்; - செல்வம்
எறியவா் தமைக்கண்டு சீரி விழுவான்;
மேலவர் கீழவர் என்றே - வெறும்
வேடத்திற் பிரப்பன விதிப்பணவாம்
போலிச் கவடியை யெல்லாம் - இன்று
பொசுக்கி விட்டாலெவர்க்கும்
நன்மையுண்டிட்டான்”

(கண்ணன் - என் தந்தை)

என்றும், ‘பாஞ்சாலி சபதத்தில்’,

“நாட்டு மாந்தரெல்லாம் - தம்போல்
நரர்களென்று கருதார்;
ஆட்டு மந்தையாம் என்று - உலகை
அரசர் எண்ணி விட்டார்.
காட்டும் உண்மை நூல்கள் - பலதாம்
காட்டினார்க் கேள்வும்,
நாட்டு ராஜை நீதி - மனிதர்
நன்கு செய்ய வில்லை.”

என்றும் பாரதி அரசியலையும் சேர்த்தே பாடியிருக்கிறான் என்பதைச் சுட்டிக்காட்ட அவர்களுக்குத் தெம்பும் இல்லை; அத்தகைய திருஷ்டியும் இல்லை. சொல்லப்போனால், பாரதி மகாகவியா இல்லையா என்று நடந்த சர்ச்சையானது, இலக்கியத்தின் நோக்கையும் போக்கையும் குறித்து, பாரதி தமிழ் இலக்கிய உலகில் தொடங்கி வைத்த கருத்து நிலை பற்றிய விவாதமாக இல்லாமல், இலக்கியத்தில் உருவத்துக்கு (சொல்லாட்சி, உவமை, கற்பனை முதலியன) முக்கியத்துவம் அளிப்பவர்களுக்கிடையே, அந்த உருவத்தின் சிறப்பு அல்லது சிறப்பின்மை பற்றிய விவாதமாகவே நடந்து முடிந்துவிட்டது. பாரதியை மகாகவிதான் என்று வலியுறுத்தி எழுதியவர்களில் ஒருவரான ‘இளங்கோவன்’ “இந்த உலகத்தில் புதிதாகச் சொல்லப் போகும் கருத்து இனி கிடையாது” (இந்நால் பக். 120) என்று கூறி கருத்துநிலை என்பதையே மறுக்கும் அளவுக்குச் சென்றுவிட்டார். (இங்கு பாரதி என்னை மன்னிக்க வேண்டும். ஒரு வாதத்துக்காகச் சொல்கிறேன்.) இன்று இத்தனை பேரும் புகழும் பெற்றுள்ள பாரதி எவ்வளவுதான் சொல்லழகும் உருவப் பொலிவும் கற்பனைத் திறனும் மிகுந்த கவிதைகளை எழுதிக் குவித்திருந்தாலும் கூட—

அவன் தனது கருத்து நிலையில் ஆங்கிலேய தாசனாக, அடிமைப் புத்தி படைத்தவனாக இருந்திருந்தால், தமிழ்ச் சமூகமும் சரி, உலக சமுதாயமும் அவனை ஏற்றுத்தும் பார்த்திருக்குமா? உருவப் பொலிவும் கற்பனைத் திறனும்தான் கவிஞரின் தகுதியை நிர்ணயிக்கின்றன என்று கருதும் உருவவாதிகளும் அவனை உச்சி மேல் வைத்து மெச்சிப் புகழ்ந்திருக்க முடியுமா? அவ்வாறு அவன் இருந்திருந்தால், அந்தச் சமூகம் அவன் உயிர் வாழ்ந்த காலத்திலேயே அவனையும், அவனைப் போற்றிப் புகழ்த் துணியும் இலக்கியவாதிகளையும் சரித்திருத்தின் குப்பைத் தொட்டியில் தாக்கி ஏற்றிருக்கும். இல்லையா? இதனைச் சந்றே என்னிப் பார்த்தால், பாரதிக்கு இன்று கிட்டியுள்ள புகழுக்கும் பெருமைக்கும் உரிய குட்சமம் எதில் அடங்கியுள்ளது என்பது தெளிவாகப் புரியும். என்றாலும், மகாகவி பற்றிய இந்த விவாதம் நடந்து முடிந்த பின்பும், இவர்களது வாதப் பிரதிவாதங்களையும் மீறி, பாரதி தான் ஒரு மகாகவிஞருள்தான் என்பதைத் தனது வளர்ந்தோங்கி வந்த செல்வாக்கினாலும், தான் ஏற்படுத்தி வந்த தாக்கத்தினாலும் நிலைநாட்டி வந்தபோதிலும், உண்மையான பாரதியைத் திரித்துக் கூறவும், திரையிட்டு மூடவும், அவன் மீது புழுதி வாரித் தூற்றவும் பல முயற்சிகள் நடந்தே வந்தன. பாரதி பார்ப்பனக் குலத்தில் பிறந்தவன் என்பதாலும், ‘ஆரிய நாடெங்கள் நாடே’ என்றெல்லாம் பாரத பூமியை அவன் பாடியிருந்த காரணத்தாலும், அவனைப் பார்ப்பனீயக் கவி என்று சித்திரிக்க வும் பழிதூற்றவும் திராவிட இயக்கத்தினர் முயன்றனர். இதேபோல் பாரதியின் சமுதாய லட்சியங்களையும் கனவுகளையும் ஜீரணித்துக்கொள்ள முடியாதவர்கள், அவற்றைக் கண்டு முகம் சுழித்தவர்கள், குயில்பாட்டு, கண்ணன் பாட்டு, பாஞ்சாலி சபதம் போன்ற பாடல்களைப் பாடியதன் காரணமாகவே பாரதி நிலைத்திருக்கிறானே தவிர, ‘நிலையற்ற’ தேசிய கீதங்களைப் பாடியதால் நிலைத்திருக்கவில்லை என்ற புளித்துப்போன பழைய கள்ளைப் புதிய மொந்தையிலே வழங்க முற்பட்டார்கள். ராஜாஜி போன்றவர்களோ பாரதியை ஒரு சமுதாயக்கவி என்ற உண்மையையே மறைத்தும் மறுத்தும், அவனை வேதாந்தக் கவியாகச் சித்திரிக்கவும் முயன்றார்கள். இத்தகைய

பிரசாரங்கள் ஜம்பதாம் ஆண்டுகளில் சற்று அதிகமாகவே நடைபெற்று வந்தன.

இவ்வாறு பாரதியைத் திரித்துக் கூறவும், அவனது உண்மையான புகழின் ரகசியத்தைத் திரையிட்டு மூடவும் முயன்று வந்த முயற்சிகளை எதிர்த்து ஓர் இயக்கத்தையே தொடங்கி வைத்தவர் தோழர் ஜீவானந்தமேயாவார். ஜீவா 1930 ஆம் ஆண்டுகளின் தொடக்கத்தில் சோஷலிசக் கோட்பாடுகளைப் பேசிக்கொண்டிருந்த சுயமரியாதை இயக்கத்தில் இருந்த காலத்திலிருந்தே, பாரதியின் சமுதாயக் கருத்துகளை எடுத்துக் கூற தொடங்கிவிட்டார் என்று நாம் கொள்ளலாம். என்றாலும் 1936 இல் பாரதிதாசனின் ‘கவிதா மண்டலத்தில் ஜீவா எழுதிய பாரதி பற்றிய ஒரு கீர்த்தனைதான் பாரதி பற்றி அவர் எழுதிய எழுத்து பூர்வமான சான்றாக நமக்குக் கிட்டியுள்ளது. எனவே அப்போதிருந்தே அவர் பாரதியின்பால் கவனம் செலுத்தி வந்தார் என்றும் தமது சொந்தச் சமுதாயப் பார்வையின் காரணமாக, பாரதியையும் அவர் அதே பார்வையோடு நோக்கி, அவனில் தமது தோழனையே தரிசித்து, தமக்கும் தாம் சார்ந்திருந்த இயக்கத்துக்கும் அவனையும் ஓர் ஆதார பலமாகக்கொண்டதோடு, அவனைச் சரியான கோணத்தில் இனம் காணவும், காட்டவும் தொடங்கிவிட்டார் என்றே கொள்ளவேண்டும். இதனை மேலும் உறுதிப்படுத்த, பாரதி பற்றி ஜீவா முப்பதாம் ஆண்டுகளில் எழுதிய எழுத்துக்களை நாம் தேடிப் பிடித்து வெளிக்கொண்டு வந்தாக வேண்டும்.

பாரதியைத் திரித்துக் கூறுபவர்களுக்கு எதிராக ஜீவா தொடங்கிய இயக்கம் உண்மையில் 1947-க்குப் பின்னர்தான், அதாவது இந்தியா சுதந்திரமடைந்த பின்னர்தான் சூடு பிடித்தது. காரணம் இந்தியா அரசியல் சுதந்திரம் பெற்றவுடனேயே, பாரதியின் பொருளாதார, சமுதாய ஸ்த்ரியங்களை மறைக்கவும் மறுக்கவும் விரும்பியவர்கள் பாரதியைத் திரித்துக்கூறும் முயற்சிகளும் அதிகரித்தன. எனவே ஜம்பதாம் ஆண்டுகளின் தொடக்கத்தில்,

அத்தகையோருக்கும் எதிராக இத்தகையதோர் இயக்கத்தை நடத்துவது ஒரு சரித்திரத் தேவையாகவே மாறிவிட்டது. இந்த இயக்கத்துக்கு முன்னோடியாகவும் முதல்வராகவும் இருந்த தோழர் ஜீவா மறைந்த பின்னர், அவர் தோற்றுவித்த தமிழ்நாடு கலை இலக்கியப் பெருமன்றம் இந்த இயக்கத்தை மேலும் முன்கொண்டு சென்றது. இறுதியில் ஜீவா தொடங்கி வைத்த இயக்கமும், சமூகத் தேவைகளின் காரணமாக வளர்ந்தோங்கி வந்த பாரதியின் தாக்கமும் சேர்ந்து பாரதியைப் பலவாறும் திரித்துக்கூற முயன்றவர்களின் வாயை அடைக்கச் செய்துவிட்டன.

இதுதான் பாரதி மகாகவியாக அங்கீகரிக்கப்பட்டு நிலை பெற்றுவிட்ட வரலாறாகும். இந்த வரலாற்றை இந்நாலாசிரியர்கள் தர்க்கவியல் முறையில் தடம் கண்டறிந்து, தக்க ஆதாரங்களோடும் மேற்கோள்களோடும் நமக்கு இனம் காட்டியுள்ளனர். இந்நாலின் மூலம் பாரதி சகாப்தம் பற்றிய வரலாற்றில் நமக்கு அத்தியாவசியமான ஒரு சரித்திரத் தேவை பூர்த்தியாகிறது என்றே சொல்லலாம்.

என்றாலும், சரித்திரம் என்பது எந்தவொரு கட்டத்திலும் முற்றுப்புள்ளி வைத்து முடிவுறுவதல்ல. ஒரு கட்டத்தின் முடிவு அடுத்த கட்டத்தின் தொடக்கமேயாகும். பாரதி மகாகவிதான் என்பது உலகுணர நிலைநாட்டப்பெற்றுவிட்ட இந்நாளையிலும் கூட, பாரதியைத் திரித்துக்கூற முயலும் சில கீச்சுக் குரல்கள் அவ்வப்போது ஒலிக்கத்தான் செய்கின்றன. எனவே பாரதியின் உண்மையான பெருமையை உலகம் மேலும் நன்குணரச் செய்யும் பணியில் ஈடுபட்டுள்ளவர்கள், இன்றும் புதிய புதிய தகவல்களைக் கண்டறிந்து இந்த வரலாற்றை மேலும் செழுமையாக்கி வளர்ப்பதற்கும் இந்த நூல் ஒரு தூண்டுகோலாகவும் அடிப்படையாகவும் துணையாகவும் நின்று நிலவும் என்பதே எனது நம்பிக்கை.

சென்னை.

ஜூலை 84

ரகுநாதன்

நீண்டவரை

இந்நால் தோன்றுவதற்குக் காரணமாகவிருந்த “தினமணி” கட்டுரைக் கோப்பைத் தந்த திரு. ஆ. குருசாமிக்கும், நூலின் ஆய்வுக்கு அத்தியாவசியமான சில ஆவணங்கள், நூல்கள், பத்திரிகைத் தொகுப்புகள் ஆகியவற்றைத் தந்த திருவாளர்கள்,

டி. என். ராமச்சந்திரன்
சீனி, விசுவநாதன்

டி. வி. எஸ். மணி

டி. வி. நாராயணசாமி
வைகறை வாணன்

டி. எல். பஞ்சாபகேசன்
என். ஜெயராஜன்

அரசு

பொ. வேலுசாமி
‘ஜனசக்தி’ நிர்வாகி
ஆகியோருக்கும்

நாற்பொருள் பற்றிக் கலந்துரையாடிப் பல்வேறு தகவல்களுடன்
தத்தம் அபிப்பிராயங்களையும் தெரிவித்த திருவாளர்கள்

கே. முருகேசன்
சொ. மு. சிதம்பர ரகுநாதன்

வ. விஜயபாஸ்கரன்

கே. முத்தையா

பெ. கோ. சுந்தரராஜன்

அ.வெரா. கிருஷ்ணசாமி ரெட்டியார்

பெ. சு. மணி

டி. வி. எஸ். மணி

சீனி. விசுவநாதன்

டி. என். ராமச்சந்திரன்

ஆகியோருக்கும்

நூலாக்கத்தின் பொழுது நூற்பொருள் பற்றிய விடயங்களைத் தெளிவுபடுத்தத் தக்க வகையில் எம்முடன் வாத விவாதங்கள் மேற்கொண்டும் வேறு பல வகைகளிலும் உதவிகள் செய்த

• டாக்டர் க. கைலாசபதி

டாக்டர் து. முர்த்தி

பொ. வேலுசாமி

வே.மு. பொதியவெற்பன்

சி. அறிவுறுவோன், ரமணி

ஆகியோருக்கும்

இந்நூலினை வெளியிடும் நியூ செஞ்சரி புக் ஹவுஸ் பிரைவேட் லிமிடெட் நிறுவனத்திற்கும் எனது நன்றிகள்!

கா. சி

அ. மா

நூலாசிர்யர்கள் முன்னுடை

கார்த்திகேச சிவத்தம்பி எழுதுவது

அ. இவ் ஆய்வும் இதன் அத்தியாவசியமும்

பாரதி நூற்றாண்டு விழாவான இவ்வருடத்தில் பாரதி பற்றிய பல முக்கியமான ஆய்வுகள் வெளிவந்துள்ளன. அவற்றுட் பெரும்பாலானவை பாரதியின் வாழ்க்கை, அவனது ஆக்கங்கள் பற்றியனவாக அமைந்துள்ளன. பாரதியின் குடும்ப வாழ்க்கையிலும் கவிதா தரிசனத்திலும், அரசியற் - சமூகசடுபாடுகளிலும் இதுவரை அறியப்படாதிருந்த பல உண்மைகளை வெளிக்கொண்டு வருபவையாகச் சிலவும், பாரதியின் கவிதா மேதா விலாசத்தின் பண்புகளை எடுத்துக் காட்டுவனவாகச் சிலவும் அமைந்துள்ளன. இத்தகைய விளக்கங்களினாடே தொழிற்பட்டு நிற்கும் கருத்து நிலைகளை நோக்கும் பொழுது அவற்றில் சில பாரதியைக் கொண்டு சமகால இருப்பு நிலையை நியாயப்படுத்த முனைவனவாகவும் வேறுசில, புரட்சிகரச் சமூக மாற்றத்துக்கும் பாரதியை முதற்குரலாகக் கொள்வனவாகவும், அமைவதைக் காணலாம். இவ்வாறாகப் பெரும்பாலான பாரதி பற்றிய நூல்கள், அவனது வாழ்க்கையையும், ஆக்கத்தையும் ஆராய, இந்த ஆய்வோ அவனது வாழ்க்கையும் ஆக்கமும், ஏற்படுத்திய தாக்கத்தைப் பற்றி ஆராய முனைகிறது. பாரதியின் ஆக்கங்கள் ஏற்படுத்திய தாக்கம் பற்றிய பிரக்ஞாயின் வெளிப்பாடே அவன் மகாகவியா அல்லவா என்ற விவாதமாகும். பாரதியின் ஆக்கங்களை அறிதொறும் அறிதொறும் அவற்றின் ஆழத்தையும் மாறுபட்ட தன்மையையும் உணர்ந்தோர் அவனை மகாகவி என்றனர். எனவே பாரதி மகாகவியா அல்லவா என்ற விவாதம் பாரதியின் தாக்கம் பற்றிய பிரக்ஞாயின் வழியாகவே வந்தது.

சின்னச்சாமி சுப்பிரமணியம் (1882 - 1921), தமிழின் மகாகவிகளில் ஒருவராக கம்பனுக்குப் பின் வந்த பெருங்

கவிஞராக ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்ட வரலாற்றினை எடுத்துக் கூறுவதே இந்நால். 1949-இல் இலக்கிய வரலாற்றா சிரியர்களால், முழுத்தமிழிலக்கியப் பாரம்பரியத்திலுமே முக்கியமாக அமைகின்றவன் எனப் போற்றப்படுகிறான். பாரதி பற்றிய இந்த “அறிவு நிலை” எவ்வாறு வந்தெய்கின்றது என்பதனை இந்நால் மூன்று காலகட்டங்களாக வகுத்துக் காட்டுகின்றது. முதலாவது கட்டத்தில், தமிழ்நாட்டின், இந்தியாவின் சமூகப் புரட்சிக்காக முதற்குரல் எழுப்பியவன் எனக் கொள்ளப்படும் கருத்து நிலை வளர்ச்சி மிக முக்கியமானதாகும்.

பாரதியைத் தமிழின் மகாகவிகளில் ஒருவராக இனங்கண்டுகொள்வதிற் காணப்பட்ட பிரச்சினைகள் யாவை, அந்த விவாதங்களிலே ஈடுபட்டிருந்தவர்கள் யார், அவர்களின் சமூக, அரசியற் கருத்துநிலைப் பின்னணி யாவை என்பதை இந்நால் ஒரளாவு தெளிவாக்க முனைகின்றது. பாரதியின் இலக்கிய அந்தஸ்துப் பற்றிய ஆய்வு எவ்வாறு ஓர் இலக்கியப் பிரச்சினையாகவும் விளங்கியது (விளங்குகிறது) என்பதை இந்நாலில் வரும் தகவல்கள் எடுத்துக்காட்டுகின்றன.

‘பாரதி - மறைவு முதல் மகாகவி வரை’ எனும் இவ்வாய்வு, பாரதி பற்றிய ஆய்வில் மாத்திரமல்லாது இலக்கிய வரலாற்றாய்வுப் பிரச்சினையொன்று தொடர்பாகவும் முக்கியமுடையதாகும். பாரதி மகாகவியாக ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்ட, ஏற்க மறுக்கப்பட்ட பின்னர் கொண்டாடப்பட்ட வரலாற்றைப் பார்க்கும் பொழுது, ஒரு மொழியின் இலக்கியப் பாரம்பரியத்தில், ஒரு மகாகவிஞன் எவ்வாறு இனங்கண்டுகொள்ளப்படுகிறான் எனும் கோட்பாட்டுப் பிரச்சினை மேற்கொள்ளப்பட்டதைக் காணலாம். அவ்வாறு இனங்கண்டுகொள்ளப்படும் பொழுது எவ்வெக்கருத்து நிலைகள் அந்தக் கண்டுபிடிப்பு முயற்சியிலே தொழிற்படுகின்றன, அந்தக் கருத்து நிலைகளின் சமூகப் பின்னணி, புலமைப் பின்னணி யாவை என்பனவற்றைக் கூர்ந்து நோக்கும்பொழுது, ஒரு மகாகவியின் வருகை இலக்கியப் பாரம்பரியத்தில் ஏற்படுத்தும் மாற்றங்களை

அறிந்துகொள்ளலாம். பாரதியின் புதுமை யாருக்குத் தேவைப்பட்டது, பழமையாளர் ஏன் பாரதியை விளக்கிக் கொள்ளத் தவறினர் என்பன பற்றிய ஆய்வு இலக்கிய வரலாற்றுக்கும், சமூக வரலாற்றுக்குமுள்ள உறவை எடுத்துக்காட்டுவனவாகும்.

பாரதி மகாகவியா என்ற விவாதத்தின் முதற் கட்டத்திலே கிளப்பப்பெற்ற வினாவும் (காளிதாசன் போன்று இந்தப் பாரதியும் மகாகவியா), இறுதிக் கட்டத்திலே கிளப்பப் பெற்ற வினாவும் (பாரதி பொதுவுடைமைவாதியா), தமிழ் மக்களின் சிந்தனை வரலாற்றில் ஏற்படும் மாற்றங்களையும் கட்டுவனவாகும்.

ஒருவனை மகாகவியேன இனங்கண்டுகொள்வது எப்பொழுதும் ஒரு “பின்னோக்கு நிலை” முயற்சியேயாகும். அதாவது அவனது ஆக்கங்களின் தன்மையையும் தாக்கத்தையும் நன்கு அறிந்த பின்னரே, பின்னோக்காக நோக்கி ‘இவன் ஒரு மகாகவி’ எனக் கொள்ளலாம். இவ்வாறு நோக்கும் பொழுது பாரதி மகாகவியா என்ற விவாதம் பாரதியின் பின்னரே தோன்றியிருக்க முடியுமென்பது தேற்றமாகும்.

கோட்பாட்டு நிலைப்பட்ட மேலுமொரு விடயத்தையும் குறிப்பிடல் வேண்டும். குறிப்பிட்ட ஒரு கவிஞரனை நாம் மகாகவிஞர் என நிறுவ முனையும்பொழுது, தனியே அவனது கவித்திறனைக் கண்டறிவது மாத்திரமல்லாது, அவன் எந்த மொழியில் இலக்கியம் படைத்தானோ அந்த இலக்கியப் பாரம்பரியம் முழுவதையும் மீள் நோக்கும் மீளாய்வும் செய்ய வேண்டிய ஒர் அத்தியாவசியமும் ஏற்படுகின்றது என்பதையும் உணர்தல் அவசியம். ஆங்கில இலக்கியத்தில் ஷேக்ஸ்பியர் பெறும் இடம் பற்றிய ஆய்வு, தனியே ஷேக்ஸ்பியர் பற்றிய ஆய்வு மாத்திரமன்று; அது ஆங்கில இலக்கியம் பற்றிய ஒரு விமர்சனமாகும். அதே போன்று, தமிழிலக்கியத்திலே பாரதியின் இடம் பற்றிய ஆய்வு தமிழிலக்கியம் முழுவதும் பற்றிய ஒரு பூரணமான விமரிசன ஆய்வாகவே அமையும்.

ஆனால் இந்த நூலில் நாம் அத்தகைய ஒரு விரிவான ஆய்வை மேற்கொள்ளவில்லை. பாரதியைத் தமிழிலக்கியத்தின் மகாகவிகளில் ஒருவராக ஏற்றுக்கொள்வது சம்பந்தமாக நடந்த கருத்துநிலை வேறுபாடுகள் யாவை, அவை யார் யாரால் எவ்வெக் காலத்திலே எடுத்துக் கூறப்பட்டன என்பதையே இந்துவிலே கூறியுள்ளோம். மனிதர்களுக்குரிய மறதியுணர்வினாலும் சில முக்கிய மனிதர்களுக்குரிய மறைப்பு வேட்கையினாலும் இலக்கிய வரலாற்றின் செல் நெறிகள் மறைக்கப்பட்டு விடக்கூடாதே என்ற ஆர்வம் ஒருபாலாகவும், பாரதி மகாகவியாக ஏற்றுக் கொள்ளப்பட்ட வரலாற்றின் படிப்பினைகளை அறிந்து கொள்ளும் வேட்கை ஒரு பாலாகவும், இந்துவில் நாம், சம்பவங்களையே குறிப்பிட்டுள்ளோம்.

இத் தகவல்களை ஆதாரமாகவும் மையமாகவும்கொண்டு அக் காலகட்டத்தின் வரலாறு கூட்டும் சிந்தனைப் போக்குகளைத் தெளிவுபடுத்த வேண்டுமென்ற ஒரு நோக்கம் முதலிலிருந்தது. அப்பெரும் பணியை இப்போது செய்ய முடியாதுள்ளது. நூலைப் பயன்படுத்துவோர் அத்தகைய ஒரு நோக்கான ஒரு சான்று நூலாக இதனைக் கொள்ளவேண்டுமென்பதே எமது அவா.

ஆ. நூலாக்க வரலாறு

தூத்துக்குடிக்கருகிலுள்ள ஓட்டப்பிடாரத்தில் இப்பொழுது வசித்துவரும் திரு. ஆ. குருசாமி அவர்கள் சிறந்த இலக்கிய வேட்கையர். கலைஞர். இலங்கையில் நீண்டகாலம் வாழ்ந்தவர். 1950-களில் அவரும் நானும் இலங்கை வானொலித் தமிழ்ச் சேவையின் நாடக, ஒலிச்சித்திர நிகழ்ச்சிகளிற் பங்கேற்பதுண்டு. அந்தக் கலை ஈடுபாடு ஒரு புறமாகவும், தற்கால தமிழிலக்கிய ஈடுபாடு ஒரு புறமாகவும், அவரையென்னுடன் பினித்தன. அந்த நட்புறவு காரணமாக 1960இலோ, 1961 இலோ பாரதியார் மகாகவியா என்ற பிரச்சினை பற்றிய தினமணிக் கட்டுரைகளின் தொகுப்பை

எனக்கு அன்பளிப்புச் செய்தார். அத்தொகுப்பு எனது சொந்த நூலகத்தின் மதிப்புமிக்க சேகரங்களிலொன்றாக விளங்கியது. பாரதி நூற்றாண்டுவிழா அண்மித்ததும் அதனை ஆதாரமாகக் கொண்டு “மகாகவி விவாதம்” பற்றி எழுதவிருந்தேன். எழுத முனையும் பொழுது மேலும் சில தகவல்கள் தேவைப்பட்டமையை உணர்ந்தேன். இருப்பினும் உள்ளதை வைத்துக்கொண்டு, பாரதி வரலாற்றில் இன்று பலர் மறக்க விரும்பும் இந்தச் சம்பவம் பற்றி எழுத வேண்டுமென எண்ணிக்கொண்டிருந்த பொழுது, மதிப்புக்குரிய நண்பர் திரு. சுந்தரராஜன் (சிட்டி) அவர்கள் ‘கண்ணன் என் கவி’யின் இரண்டாம் பதிப்பின் பிரதியொன்றினை அனுப்பிவைத்தார். அதில் சி.ச. செல்லப்பா இவ்விவாதம் பற்றி விரிவாக எழுதியிருந்தார். ஆனால் சி. சு. செ. எழுதிய முறையில் பாரதி மகாகவியாக ஏற்றுக்கொள்ளப்படுவதிலே தொழிற்பட்டு நின்ற கருத்து நிலையின் சமூகவிகசிப்புகள் நன்கு தெரிவிக்கப்பட வேண்டிய அத்தியாவசியத்தை உணர்ந்தேன். அத்துடன் பாரதி விவாதத்தின் அடுத்த கட்டமான பொதுவுடைமைவாதிப் பிரச்சினை பற்றியும் எழுத வேண்டுமென நினைத்தேன். கண்ணன் என் கவிக்கு எழுதும் விமர்சனமாக அந்த ஆய்வை அமைக்கலாமென எண்ணியிருந்த பொழுது சகவீனம் ஏற்பட்டது. அதனைத் தொடர்ந்து தஞ்சைப்பல்கலைக்கழகத்துச் சிறப்பாய்வுப் பணி கிட்டிற்று. தமிழகப் பயணத்தின் பொழுது குறித்து தினமணிக் கட்டுரைத் தொகுதியையும் கொண்டு சென்றேன். தமிழ்ப் பல்கலைக்கழகத்து ஆராய்ச்சியினிடையே இத்தனையும் பூர்த்திசெய்யலாமென்ற ஆசைதான் காரணம்.

தஞ்சாவூரில் அற்புதமான ஒரு நட்பு ஏற்பட்டது. பாரதி பற்றிச் சமூகவியற் பார்வைகொண்ட ஒரு நூலின் சக ஆசிரியரான அ. மார்க்ஸ் அவர்களின் தொடர்பு ஏற்பட்டது. அவர்களது நூலுக்கு ஒரு (பிந்திய) முன்னுரை எழுதியது முதல், அவருடன் இவ்விடயம் பற்றி விரிவாக உரையாடும் வாய்ப்பு ஏற்பட்டது.

தஞ்சைப் பல்கலைக்கழகத்தில் நான் மேற்கொண்டிருந்த, “தமிழில் இலக்கிய வரலாறு பற்றிய வரலாற்றியல் ஆய்வு”

எதிர்பார்த்ததை விட அதிக உழைப்பை வேண்டி நின்றதால், பாரதி மகாகவி விவாதம் பற்றிய மேலதிகத் தகவல்களைச் சேகரிப்பதையும் இந்நாலை எழுதுவதையும் பின்போடுவதனும் தீர்மானத்தைத் திரு. மார்க்ஸிடம் தெரிவித்தேன். அவரோ இவ்வேலையைப் பின் போட வேண்டாம். சம்பந்தப்பட்ட விடயங்களைக் கூறினால் அவற்றுக்கான சான்றுகளையும், மூலங்களையும் தான் சேகரித்துத் தருவதாகக் கூறினார். இதற்கெனச் சென்னை சென்று மீண்ட அவரது குறிப்புகளைப் பார்த்தபொழுது அவற்றை நூலாசிரியன் என்ற வகையில் நானே பயன்படுத்திக்கொள்வது புலமைச் செம்மையாகாது என்பதை உணர்ந்து இந்த நாலுக்கு நாம் இருவருமே ஆசிரியர்கள் என்றேன். மார்க்ஸ் அதனை ஏற்கத் தயங்கினார். புலமை மரபு நியாயங்களைக் காட்டி வற்புறுத்தியதன் பின்னர் ஒப்புக்கொண்டார். தொடர்ந்து இருவரும் இணைந்து ஈடுபட்டோம்.

இ. ஆய்வு முறையும் முடிவுகளும்

நூலின் அமைப்புப் பற்றிச் சிந்திப்பதற்கு முன்னர், இவ்விடயம் பற்றிய பிரச்சினைகள் யாவற்றையும் பட்டியலிட்டு எடுத்துக்கொண்டு அவை பற்றிய மேலதிக விவரங்களை அறிவதற்குச் சம்காலச் சான்றுகளைத் தேடினோம். தேடிப் பெற்ற பின்னர் அவை பூரணமற்றிருப்பதைக் கண்டு, இவ்விவாதம் தொடர்பானவர்களைச் சந்தித்தோம். ஒவ்வொருவருக்கும் ஏற்ற வினாக்கொத்துடன் அவ்வரைச் சந்தித்தவர் நண்பர் மார்க்ஸ் சந்திப்புக் குறிப்புகளை வெளிவந்த சான்றுகளுடன், மூலங்களுடனும் இணைத்து நோக்கும் பொழுது, நாம் மனத்தில் நிறுத்தி வைத்திருந்த கருத்து நிலைபாடுகள் பற்றிய பிரச்சினைகளுக்கு ஓரளவு தெளிவு கிடைத்தது.

பாரதி மகாகவி விவாதத்தின் பல்வேறு கோணங்களையும் பக்கச் சார்புகளையும் அறிந்துகொள்வதே எமது முயற்சி. அதனை இயன்றளவு இதில் விவரித்துள்ளோம்.

இந்நால் வரலாற்றுப் பொருள்முதல் வாத அனுகு முறையினடியாக வருவது வரலாற்றுப் பொருள் முதல் வாதம் நம்மைப் பொறுத்த மட்டில் வெறும் அனுகுமுறை வாய்ப்பாடல்ல; என்னித் துணிந்த ஒரு கருத்தியல் நிலைபாடு.

இக்கட்டத்தில் ஒரு குறிப்பினைக் கூற வேண்டியது அத்தியாவசியமெனக் கருதுகின்றேன். தமிழ்நாட்டின் பல்வேறு பல்கலைக் கழகங்களினதும் உயர்மட்ட ஆய்வு மாணவர்களுடன் உரையாடும் பொழுது பெரும் பாலானோரிடத்தே ஆய்முறையை (methodology)-த் தனியொன்றாக, ஆய்வுப்படிம் பொருளுக்கும் அதற்கும் எவ்விதத் தொடர்பும் கிடையாது எனும் நோக்கில் (ஆய்முறை என்பது தராசின் நிறைப்படிகள் போன்றது; அது எதையும் நிறுக்கும். நிறுக்கப்படும் பொருளுக்கும் நிறுவை முறைக்கும் தொடர்பு கிடையாது - என்பது போன்ற ஒரு மனோபாவத்தில்) ஆய்வினைத் தொடங்க வேண்டுமென்ற ஓர் இனமறியாத நிர்ப்பந்திப்பு இருப்பதை அவதானித் துள்ளேன். இது அநுபவ வாதத்தின் (empiricism) வெளிப்பாடே. அவர்களை அறியாமலே அவர்கள் அவ்வாதத்துக்குப் பலியாக்கப்பட்டுள்ளனர். உயர் ஆய்வின் பொழுது துறைப் பாடங்கள் (subjects) என்று கூறுவதில்லை. அவை discipline என்று கூறப்படும். வரலாறு, புவியியல், அறிவியல் என்பன தனித்தனி ஆய்வொழுக்கங்கள். அதாவது அந்தத் துறையின் தனித்துவத்தைக் கணக்கெடுத்துக்கொண்டு கருத்து நிலையை அதனுடன் இணைத்துச் சிந்திக்கும் முறைமையாகும். இதனால்தான் உயர் ஆய்வு மட்டங்களில் “அவர் ஒரு வரலாற்றாளர் அல்லது அவர் ஒரு பெளதிகவியலாளர். அதனாலேதான் அப்படிச் சிந்திக்கின்றார்” என்று கூறப்படுவதுண்டு.

பாரதி மகாகவியா என்பது பற்றி நடத்தப் பெற்ற வரலாற்றுப் பிரச்சினையைச் சமூக வரலாற்றாய்வாளர்களாக,

அதனுள்ளும் இலக்கிய வரலாற்றாய்வாளர்களாக (Literary historians) நின்று பார்த்துள்ளோம். இலக்கியத்தின் தளத்தில் நின்றுகொண்டு வரலாற்றை அறிந்துகொள்ளவும் இம்முயற்சியில் வரலாறு, அரசியல், தொடர்பியல், பெருரூபியல், சமூகவியல் போன்ற சமூக அறிவியற் புலமைப் புலங்கள் யாவும் இடம் பெறும் மேலும் ஆய்முறை என்பது பாலுள் நெய்யாக உள்ளார நிற்கவேண்டும்.

ஆய்முறை பற்றிக் இக் குறிப்பு, நாம் அவ்வாய்வு முறையை மிகவிரிவாக இங்குக் கையாண்டுள்ளோம் என்று கூறுவதாகாது. ஏற்கெனவே கூறியபடி கால நிர்ப்பந்தங்கள் காரணமாக இந்துஸ் சற்று அவசர அவசரமாகவே வருகிறது. நூலில் தென்படக்கூடிய ஆய்முறைச் செம்மையின்மைகள் ஆய்முறையின் குறைபாடாகா. ஆசிரியர்களின் குறைபாடேயாகும்.

இந்த ஆய்முறையின் நியதிகளுக்கேற்ப நாம் சில வினாக்களைக் கிளப்பினோம். அந்த வினாக்களை மனதிற் கொண்டு சம்பந்தப்பட்டவர்களையும் சான்றாதாரங்களையும் நோக்கினோம். கிடைத்த விடைகள் இவை. சான்றுகளை அவற்றுக்கு வேண்டிய பலித்திரத்துடன் கையாண்டுள்ளோம்.

அவ்வாறு நோக்கும் பொழுது இவ்விவாதத்தில் பங்கு கொண்ட சிலரின் நடத்தைகள் அவர்களைப் பற்றி இன்று கூறப்படுவனவற்றுக்கு எதிராகவுள்ளன என்பது தெரிய வருகிறது. அவர்கள் தங்கள் கொள்கைகளை ஏன் மாற்றினர் என்பது பிறிதொருவினாவாகும். தமது ஆரம்பக்கொள்கைகளை மாற்றினர் என்பதே வரலாற்றுண்மை யாகும்.

சிறுவயதிலேயே தனது கவிதா சக்தியை நிருபித்த பாரதியின் வாழ்க்கை முழுவதும் அக் கவிதா சக்தியின் இலக்கிய முக்கியத்துவத்தையும் சமூக முக்கியத்துவத்தையும் எடுத்துணர்வதிலே சென்றது. இப்போராட்டத்தினாடே இலக்கியத்தின் புதிய பரிமாணங்கள் பற்றிய இலக்கியத்தின் பணிபற்றிய புதிய, நவீன கருத்துகளின் தொழிற்பாட்டைக்

காணலாம். அதே போன்று பாரதியை மகாகவியாக ஏற்றுக் கொள்வதா என்ற போராட்டத்திலேயும் இலக்கியத்தின் சமூகப்பயன்பாடு பற்றிய, இலக்கியத்தின் அழகு பற்றிய, கருத்துநிலைகளின் முரண்பாட்டைக் காணலாம்.

பாரதியின் பெருமை ஒன்றுதான். அவனுக்குப் பின் வந்த எந்த உண்மையான, நேர்மையான கவிஞராலும் அவனை மறுதலிக்கும் ஆக்கத்தைப் படைக்க முடியவில்லை. அப்படிப் படைத்தாலும் முடியாது இந்த ஒரு பண்புதான் மகாகவி என்பானது இலச்சினை. அவனுக்குப் பின்னர் அந்த இலக்கியப் பாரம்பரியம் அவனுக்கு முன் இருந்தது போல் இருப்பதில்லை. அதை அவன் திசை திருப்பி விடுகிறான்.

நண்பர் மார்க்சிடன் இணைந்து இந்நாலை எழுத முடிந்தமை எனக்கு மனம் நிறைந்த மகிழ்ச்சியைத் தருகிறது.

கா. சிவத்தம்பி

அ. மார்க்ஸ் எழுதுவது

இரண்டாயிரம் ஆண்டுகாலத் தமிழிலக்கிய வரலாற் றில் பாரதியின் இடம் பற்றிய சிந்தனை, இலக்கியத்திலும், சமூகவியலிலும், கலை இலக்கியங்களின் சமூகப் பயன் பாடுகளிலும் ஆர்வந்தோன்றிய காலம் முதற்கொண்டே எனக்கிருந்ததுவன்டு. உருவத்திலும் உள்ளடக்கத்திலும் தமிழிலக்கியத்தின் போக்கையே திசை திருப்பிவிட்டவன் பாரதி என்கிற கருத்து, என்னைக் கவர்ந்த தமிழறிஞர்களின் கருத்துகளால் உறுதிப்பட்டது. அதிகம் உணர்ச்சிகளுக்கிடங் கொடாமல், முற்றிலும் அறிவுபூர்வமாகச் சிந்தித்து, ஆணித்தரமாகத் தம் கருத்துகளைக் கூறுபவர்களும், தமிழாராய்ச்சிப் பாதையில் முக்கிய மைல்கல்களைனப் போற்றப்பெறுபவர்களுமாகிய பேராசிரியர்கள் வையாபுரிப் பிள்ளை, சிவத்தம்பி, கைலாசபதி ஆகிய மூவருமே பாரதியிடம் நெருங்கியதுமே நிலைதடுமாறிச் சொக்கிப் போய் நிற்கிற வேடிக்கையை நான் பலமுறை, ரசித்ததுவன்டு (வையாபுரிப்பிள்ளை - ‘தமிழ்ச்சுடர் மணிகள்; சிவத்தம்பி - ‘பாரதி ஒரு சமூகவியல் பார்வை’; கைலாசபதி - ‘ஒப்பியல் இலக்கியம்’). பிரமாண்டமான நூலறிவு, உலக இலக்கிய வரலாறுகளுடன் தமிழிலக்கிய வரலாற்றை ஓப்பிட்டாராயும் பெருவாய்ப்பு, ஒர் அகன்ற பார்வையில் மொத்தத் தமிழிலக்கியங்களையுமே பார்க்கத் தக்க நெடிய அனுபவம் ஆகியவற்றின் விளைவாகவே, தமிழிலக்கிய வரலாற்றில் பாரதியின் இடத்தைப் பற்றி, இவ்வறிஞர்கள் யாவருமே கருத்தொருமித்த கண்ணோட்டத்தைப் பெற்றவர்களாயினர்.

என் அன்பிற்குரிய தந்தையாலும், முற்போக்கு இலக்கிய ரசனையின் முதல்வளாகிய ஜீவாவாலும் எனக்கு அறிமுகப் படுத்தப்பட்ட பாரதி பற்றிய என் எண்ணங்கள், மேற்படி அறிஞர்களின் பார்வைகளாலும், பேராசான்கள் மார்க்ஸ், ஏங்கெல்ஸ், லெனின், மாவோ ஆகியோர் தங்களது சமகாலத்திய, சற்று முற்பட்ட காலத்திய ஆக்க இலக்கிய கர்த்தாக்களைப் பற்றிக்கொண்டிருந்த பார்வைகளாலும் உறுதிப்பட்டன.

எனினும் மகாகவி பாரதி, பாவேந்தர் பாரதிதாசன், மக்கள் கவிஞர் பட்டுக்கோட்டை கவியாணசுந்தரம் ஆகியோர் தமிழிலக்கிய வரலாற்றில் பெறும் இடம் குறித்து இங்குள்ள நண்பர்களிடையே முடிவில்லாத வாக்குவாதங்கள் ஏற்படுவதுண்டு. வறட்டுத் தத்துவ ரீதியான பார்வைகளை எதிர்த்துப் போராடுவது தொடர்ந்த அவசியமாயிற்று.

தஞ்சை நகரில் இலக்கியம், சமூகவியல், வரலாறு போன்ற துறைகளில் ஆர்வமுடையோருக்குப் பெறற்கரிய பேறோன்று கடந்த ஆறு மாதங்களுக்கு முன் வாய்த்தது. தமிழ்ப் பல்கலைக்கழகத்தில் ஆய்வுப் பொறுப்பொன்றை ஏற்றுப் பேராசிரியர் சிவத்தம்பி அவர்கள் தஞ்சை வந்தார்கள், இதுவரை தம் எழுத்துக்கள் மூலமாகவே எங்களுக்கு ஆசாணாக விளங்கிய பேராசிரியர் அவர்களிடம் நேரடியாகவே பல துறைகளிலும் பயிலும் பெரு வாய்ப்பு எங்களுக்குக் கிட்டிற்று. கடலொத்த அவரறிவால் வசீகரிக்கப்பட்டுத் தயங்கித் தயங்கி அவருடன் பழகத் தொடங்கிய நாங்கள் அந்த அறிவு விசாலத்திற்கு எள்ளளவு குறையாத இதய விசாலத்தால் கட்டுண்டோம். அது முதற் பேராசிரியருடன் கழித்த ஒவ்வொரு நிமிடமும், ஒரு நூலைப் பயின்ற அளவிற்குப் பெரும் பயனுற்றோம். பாரம்பரியங்களுக்கு உரிய மரியாதைகளை அளிப்பது, மார்க்ஸீய முறையியலின்படி விடயங்களைக் கூர்மையாக நோக்குவது, சில உன்னதமான மனிதப் பண்புகள் ஆகியன நாங்கள் எங்கள் ஆசாணிடம் கற்றுக்கொண்டவற்றுள் முக்கியமானவைகளாகும். முக்கியமாக, தமிழ், சமூகவியல், வரலாறு ஆகிய துறைகளை முறையாகப் பல்கலைக்கழகங்களில் பயிலாத விஞ்ஞானப் பட்டதாரியான நான் அடைந்த பயன்கள் அளவிடற்கிறீன.

பேராசிரியர் அவர்களிடமிருந்து பெற்ற பல புதிய கண்ணோட்டங்கள் தவிர, நாங்கள் ஏற்கெனவே கொண்டிருந்தக் கருத்துகளும் பேராசிரியரவர்களின் அங்கீகரிப்பின் மூலம் வலுவடைந்தன. அவற்றில் ஒன்று பாரதி, பாரதிதாசன், பட்டுக்கோட்டை ஆகியோர் பற்றிய எனது கண்ணோட்டங்கள். பாரதி பற்றிச் சமூகவியல் நோக்கில் நானும் மனியரசனும்

எழுதிய நூலொன்றிற்கு ஓர் ஆய்வு முன்னுரை வாங்குதற்காகப் பேராசிரியரிடம் விவாதிக்கத் தொடங்கியது முதற்கொண்டு பாரதி பற்றி நிறையப் பேசினோம். அத்தகைய விவாதங்களிலொன்றின் போது தமது நன்பரொருவர் கொடுத்த ‘பாரதி - மகாகவி’ சர்ச்சை தொடர்பான ‘தினமணி’ நறுக்குகளைப் பேராசிரியர் என்னிடம் தந்தார். மேலும் தேவையான தகவல்களைச் சேகரித்துப் பாரதியின் ஆக்கங்கள் தமிழில் ஏற்படுத்திய தாக்கங்கள் பற்றி ஒரு நூல் எழுதத் திட்டமிட்டிருப்பதையும் கூறினார்.

இடையில் பேராசிரியருக்கு உடல் நலம் குன்றியது. பல்கலைக்கழகப் பணியும் மிகுதியாயிற்று. பாரதி நூற்றாண்டுக்குள் முடிக்க வேண்டிய இப்பணி தடைபடுவதை உணர்ந்த நான் தேவையான குறிப்புகளைச் சேகரித்துத் தருவதாகக் கூறியபோது பேராசிரியர் அனுமதி தந்தார். பேராசிரியருடன் நன்கு விவாதித்து, அவர் அறிவிறுத்தியபடித் தேவையான குறிப்புகளைச் சேகரித்து வந்தேன். அவற்றைப் பார்வையிட்ட பேராசிரியர் இந்நாலை இருவரும் இணைந்து எழுதுகிற எண்ணத்தை வெளியிட்டார். பேராசிரியருக்கும் எனக்கும் இடையேயான இடைவெளிகளைப் பற்றிய பிரக்ஞங்கையுடைய நான் தயங்கினேன். பேராசிரியர் தொடர்ந்து உற்சாகப்படுத்தவே இணங்கினேன். குறிப்புகளைப் பார்வையிட்டு, நீண்ட விவாதங்களை மேற்கொண்டு இந்நாலுக்குத் தேவையான கருத்துநிலை அடித்தளம் உருவாக்கப்பட்டது. பேராசிரியர் அவர்கள் இலங்கை திரும்புமுன் அவசர அவசரமாக இப்பணி முடிக்கப்பட்டது ஓர் ஆசானும். ஒரு மாணவனும் இணைந்து எழுதுகிற ஒரு நூலிற்குரிய அம்சங்களைப் படிப்போர் இதில் அவதானிக்கலாம். இந்த நூலிற் காணப்படும் கருத்துச் செறிவுகட்குப் பேராசிரியரும், நடை நெகிழ்வுகட்கு நானும் காரணமாகிறேன் என இங்கு நான் வலியுறுத்திக் கூறுவது வெறும் அடக்கம் கருதியன்று. நான் வழக்கமாகப் பயன்படுத்தாச் சில சொற்கள் ஆங்காங்கு பெய்யப்பட்டிருப்பதையும் ஒருவர் கவனிக்கக் கூடும்.

இந்துல் உருவாகும்போது பல முக்கிய தகவல்களைத் தந்தும், நூல்களைக் கொடுத்தும் உதவியவர்களுக்குரிய நன்றிகளை வேறு பக்கத்திற் குறிப்பிட்டுள்ளோம். மகாகவி சர்ச்சையில் முக்கிய பங்கேற்ற திரு.பெ.கோ. சுந்தரராஜன் அவர்கள் சுமார் 45 ஆண்டுகளுக்குப் பின்னர், இன்று, அப்பிரச்சினையிலிருந்து முற்றாக விலகி நின்று ஒரு பற்றற்ற துறவி போல மிக்க பெருந்தன்மையுடன், சில இக்கட்டான கேள்விகளுக்குக் கூட இன்முகத்துடன் தேவையான விபரங்களைத் தந்துதவினார்கள். கடிதங்கள் மூலமும் தொடர்ந்து பல விபரங்களைத் தந்தார். திருச்சி, அ.வெ.ரா. கிருஷ்ணசாமி ரெட்டியார் அவர்களும் பல மணி நேரங்கள் பற்பல தகவல்களைக் கூறினார்கள். உற்சாகப்படுத்தினார்கள். பெரியவர்கள் பெ.கோ.சு, அ.வெ.ரா. ஆகியோரைச் சந்தித்தது இனிய அனுபவங்கள். இவ்வாய்வு தொடர்பாகச் சென்னை சென்றிருந்தபோது திரு. பெ. ச. மணி அவர்கள் எனக்காக ஒரு நாள் முழுமையும் செலவிட்டார். தான் முயன்று சேகரித்திருந்த பல தகவல்களைத் தந்துதவினார். பாரதிப் பணியைத் தலையாய் பணியாக மேற்கொண்டுள்ள இரட்டையர்களாகிய திருவாளர்கள் டி.வி.எஸ்.மணி சினி. விசுவநாதன் ஆகிய இருவரும் தஞ்சை வந்திருந்த போது இருமுறை தங்களது முக்கியப் பணிகளை எல்லாம் விட்டுவிட்டு என்னிடம் பல மணி நேரங்கள் உரையாடிப் பல தகவல்களைக் கூறினார். சட்டசபைக் குறிப்பேட்டுப் பிரதிகள், 1928ஆம் ஆண்டு ‘இந்து’ பத்திரிகைகள் போன்ற பல ஆவணங்களைத் தந்துதவினர்.

நூல்கள் யாரிடம் வேண்டுமானாலும் இருக்கலாம். நூல்களை வாங்கிச் செல்வோர் ஒழுங்காகத் திருப்பிக் கொடுக்காததனாலேயே மதிப்புமிக்க நூல்கள் பலவற்றை இழந்தவராயிருந்தும் தனது விலைமதிக்க முடியாத இலக்கிய நூல்களடங்கிய நூலக்குத்தைத் திறந்துவிடும் பெருந்தன்மை (Intellectual generosity) சேக்கிழார் அடிப்பொடி திரு.என்.டி. ராமச்சந்திரன் போன்ற ஒரு சிலருக்கேயுண்டு. தேவைப்பட்ட போதெல்லாம் அவரின் இல்லத்திற்குச் சென்று அவரை

தொந்தரவு செய்திருக்கிறேன். மலர்ந்த முகத்தோடு தேவையான நூல்களையும் விவரங்களையும் அள்ளித் தந்தார். தஞ்சையில் ஒரு நல்ல நூலகம் வைத்திருக்கும் இன்னொருவர் என் இனிய நண்பர் பொ. வேல்சாமி. அவரிடம் நான் நூல்களைக் கேட்பதில்லை. எடுத்துக்கொள்வேன். நூல் உருவாகும் போது கூடவே இருந்து படித்து, விவாதித்து உற்சாகப்படுத்தியவர் அவர். சனநாயக உரிமைகளுக்காகப் போராடுவதில் சளைக்காதவரும் ‘முனைவன்’ இதழாசிரியரும் என் குடும்ப நண்பருமாகிய வே. மு. பொதியவெற்பன் எனது எல்லா முயற்சிகளுக்கும் துணைநிற்பது போலவே இதற்கும் நின்றார்.

இந்நூல் உரிய காலத்தில் வெளிவராதிருப்பது கண்டு இதன் வெளியீட்டிற் பெருஞ்சிரத்தை காட்டிய நியூசெஞ்சரி புக் ஹவுஸ் நிறுவனத்தினரின் தாமதமற்ற செயற்பாடு காரணமாகவே இப்பொழுது இத்துணை, விரைவாக இந்நூல் வெளிவருகிறது. அவர்களுக்கு எங்கள் நன்றி.

பேராசிரியருடன் இணைந்து பணியாற்றுவதென்பது பெருமைக்குரிய ஒரு பணிமட்டுமல்ல; அது ஒரு மகிழ்ச்சி கரமான பணியுங்கூட என்பதை அவருடன் பணியாற்றும் பேறு பெற்றோரே உணர்வர். பேராசிரியரை ஆசான் எனப் போற்றுவது எனக்குப் பெருமை சேர்க்கிற விடயம். அது அவருக்கும் பெருமையளிக்கத்தக்கதாக இருக்குமாறு என் எதிர்காலப் பணிகள் அமைய வேண்டுமென்பது என் விஷையு.

அ. மார்க்ஸ்

திருத்திய இரண்டாம் பதிப்பிற்கான

நூலாசிரியர்கள் முன்னுரை

கொழும்பு

இலங்கை

கா. சிவத்தம்பி

பாரதி மறைவு முதல் மகாகவி என்ற இந்நால் மீள் பதிப்பு ஏறத்தாழ இருபத்தி மூன்று வருடங்களுக்குப் பின்னர் தேவைக் கருதி வருகின்றது என்பதனை அறியும் பொழுது கூட்டாசிரியர்கள் என்ற வகையில் நண்பர் அ. மார்க்ஸம், நானும் பெரிதும் திருப்தி அடைகிறோம்.

பாரதி இயலின் மிக முக்கியமான கட்டங்களில் ஒன்று அவர் மறைவின் பின்னர், அவர் மகாகவியாக ஏற்றுக் கொள்ளப்படுவதற்கான இலக்கியச் சூழல் எவ்வாறு அமைந்தது என்பதுதான். முப்பத்து ஒன்பது வருட காலம் வாழ்ந்து அவர் கவிதைத் துறையிலும், அரசியல், சமூகத் துறையிலும் ஆற்றிய பணிகள் தமிழ்நாட்டினுள் தமிழ் இலக்கிய பாரம்பரியத்தினுள் எவ்வாறு உள் வாங்கப் பெற்றன? என்னும் வரலாறு உண்மையில் பாரதியின் மறைவின் பின்னரே தொடங்குகிறது.

பாரதி முப்பத்தி ஒன்பது வயதிலே காலமாகிறார். அந்த வயதிலே காலமாகிற போது பாரதியினுடைய ஆற்றல்கள் எவ்வுமே பூரணத்துவம் அடையவில்லை. நிறைவு நிலையை எய்தவில்லை. தாகூர் போன்ற பழுத்த கனியாக அவர் மறையவில்லை. உண்மையில் அவர் ஒரு மலராக, மலரிலிருந்து தோன்றும் ஒரு காயாகவே அந்தச் சாதனை தமிழினை, இன்னொரு திசைக்கு, அது கால் வரை ஓடிவந்த திசையிலிருந்து இன்னொரு திசை முகத்தை நோக்கி பாய்ச்சுகின்ற ஒரு திருப்பமாக அமைந்தது. இதுதான் பாரதியின் சாதனை. இந்த சாதனையை தமிழ்நாடு உணர்ந்த வரலாறு இந்த நூலிலே சொல்லப்படுகிறது.

வேதாந்தகவி என்ற சொற்றொடர் முதல் கஞ்சாகவி என்ற சொற்றொடர் வரை பல சொற்றொடர்கள் பாரதியைப் பற்றி பயன்படுத்தப்பட்டன. இறுதியில் பேராசிரியர் வையாப்புரிப் பிள்ளை அவர்கள் மகாகவி என்று கூறுகிறார். மகாகவி என்ற அந்த எண்ணக் கருவின் பொருளை முற்றும் முழுதாக உணர்ந்துகொள்ளுதல் அவசியமாகும். ஒரு மொழிக்கு எத்தனையோ கவிஞர்கள் வருவார்கள். அது நிச்சயம். அந்த மொழியைப் பயன்படுத்தி தங்களுடைய உணர்வுகளை சொல்வார்கள். அதனால் அந்த மொழி வளமுறும். அவர்களும் சிறப்புறுவார்கள். ஆனால் மகாகவினான் என்பவன் எவ்வாறு மொழியையும், தன்னையும் சிறப்புறச் செய்கின்ற அதே வேளையில் அந்த மொழியின் பாய்ச்சலை, அது ஒடி வருகின்ற அந்த திசையின் முகத்தை மாற்றி விடுகிறான். இப்படி பார்க்கும் பொழுது எல்லா கவிஞர்களையும் நாங்கள் மகாகவி என்று சொல்லி விட முடியாது. உண்மையில் தமிழ் இலக்கியத்தை எடுத்துக் கொண்டோமானால் காய்தல் உவத்தல் அற்ற இலக்கிய வரலாற்று வாசிப்பை மேற்கொள்வோமேயானால் இரண்டே இரண்டு கவிஞர்களைத்தான் நாங்கள் மகாகவிகளாக கொள்ளலாம். ஒருவர் சிலப்பதிகாரத்தை எழுதிய இளங்கோ இரண்டாவது பாரதி.

சிலப்பதிகாரத்தை எழுதிய இளங்கோ, தனக்கு முன்னர் வந்த சங்க இலக்கிய பராம்பரியம் முழுவதையும் தனதாக்கி, தன் உள்ளே வாங்கி பாத்திர கூற்றுகளாக, மனித நிலை கூற்றுகளாக இருந்த ஒரு கவித்துவ பாரம்பரியத்தினை பாத்திர வளர்ச்சி சார்ந்த மனித கதை நிலைப்பட்ட அதேவேளையில் அந்த முரண்பாடுகளை எடுத்துக் கூறுகிறார். ஒரு பெரும் புலமை பாரம்பரியத்தை தமிழில் சிலப்பதிகாரம் மூலம் கொண்டுவருகிறார். சிலம்பு என்ற பொருளை மையமாகக் கொண்டு மூன்று பேருடைய வாழ்க்கை அங்கே முக்கியப்படுத்தப்படுகிறது. மூன்று பேருடைய வாழ்க்கை ஊசலாடுகிறது.

தமிழில் பின்னர் வருகின்ற வளர்ச்சிகள் எல்லாமே இந்த மாற்றத்துடன் தான் வருகின்றன. இப்படி பார்க்கும் பொழுது திருவள்ளுவரையும் கம்பனையும் எவ்வாறு நோக்குவது என்பது ஒரு சிக்கலான பிரச்சினையே. திருவள்ளுவர் அறிவு ஜீவி. அவர் தன்னுடைய ஆக்கவியல் திறன் மூலம் சமூக அறிவை புகட்டிய புலவராக கொள்ளப்பட வேண்டுமே தவிர அவர் ஆக்கவியல் மாற்றங்களை செய்தவர் என்று கூற முடியாது.

இளங்கோ திருப்பி விட்ட இந்த பாதையை, பாய்ச்சலின் நிறைவு நிலையாக கம்பன் வருகிறான். கம்பனுக்கு பின்னர் உண்மையில் பேராசிரியர் வையாபுரிப் பின்னள் அவர்கள் கூறுவது போல காவியங்களின் ஒடுங்கு திசையே ஆரம்பமாகிறது. இது நடப்பது ஏற்ததாழ 12,13 ஆம் நூற்றாண்டுகளில். பாண்டிய பேரரசு அதன் பின்னர் வருகின்ற ஆட்சி முறைமைகள் குறிப்பாக 1370 முதல் விஜய நகர் ஆட்சி ஏற்படுவது, அது ஹம்பியிலிருந்து தமிழ்நாட்டை ஆளுவதும் அதனால் ஏற்படும் மாற்றங்களும், அது கொண்டு வருகிற நிர்வாக முறைமைகள், பல்லவர், சோழர் காலத்தில் இருந்த நிலைமைகளை முற்றாக மாற்றி அமைப்பதையும் அக்காலத்தில் முக்கிய நிறுவனங்களாக இருந்த கோவில்களை மாற்றி அமைப்பதையும் நாங்கள் காணலாம். கல்வி முறைமை, புலமை முறைமை, புலமை வீச்சு ஆகியவையாவுமே பெருத்த மாறுதல்கள் அடைந்த அதே வேளை இக்காலகட்டத்தில்தான் தமிழ்நாட்டுக்கு வெளியே உள்ள இரண்டு பெரிய மதங்கள் தமிழ்நாட்டுக்குள் வருகின்றன. ஒன்று இஸ்லாம். இன்னொன்று கிறிஸ்துவம். அத்துடன் நின்றுவிடாமல் ஏற்ததாழ பதினாறாம் நூற்றாண்டிலிருந்து தமிழ்நாடு காலனித்துவம் என்ற சர்வதேச போக்கிற்கும் அடிமையாகிறது. போர்த்துகிசிய, டெனிஷ் ஆட்சிகள் எல்லாம் கிறிஸ்துவத்தை சார்ந்தும் சாராமலும் தனி நிலை ஆட்சிகளாக உள்ளன. பிரித்தானிய ஆட்சி நிலைமையை முற்றிலுமாக மாற்றி அமைக்கிறது. தமிழ்நாடு என்ற அலகே ஒன்று சேர்க்கப்பட்ட சென்னை மாநிலத்தின் ஒரு

பகுதியாகத்தான் இருக்கிறது. இந்திய வரலாற்றிலே காணமுடியாத அளவுக்கு, இந்தியா ஒன்றாக்கப்பட்டு சென்னை மாநிலமாக்கப்பட்டு, தமிழ்நாடு அதனுள் ஒரு பகுதியாக மாறுகிறது.

இந்த நிலையில்தான் தமிழர்கள் இந்தியர்களாகவும், தமிழர்களாகவும் தொழில்பட வேண்டிய அத்தியாவசியமும், ஒரு முக்கிய தேவையாகவும், சமூக தேவையாக அரசியல் தேவையாக பண்பாட்டு போராட்டமாக மாறுகிறது. இதற்கு இலக்கியம் எவ்வாறு பயன்பட போகிறது? எவ்வாறு பயன்படுத்த வேண்டும் என்பது பற்றிய சவால்கள் நிறைய வருகின்றன. அதற்கு முன்னர் இலக்கியம் பயன்படுத்தப்பட்ட முறைமைக்கு இலக்கியங்களுக்கு உட்பட்ட விடயங்களுக்கும் இப்பொழுது புதிய சவால்களுக்கு ஏற்ற வகையிலும் இலக்கியத்தை பயன்படுத்துகின்ற முறைமையிலும் நிச்சயமாக வேறுபாடு காணப்பட்டது. இந்த வேறுபாடுகளை உணர்ந்து தன்னுள்ளே வாங்கி சிலப்பதிகாரம், வள்ளுவும், கம்பன் ஆகியவைகளை உள் வாங்கி தனது காலத்தின் தேவைக்கேற்ப பாரதி ஒரு திசை திருப்பத்தை ஏற்படுத்துகிறான். ஆனால் தூரதிருஷ்டவசமாக அந்தத் திசை திருப்பத்தை தன்னுடைய வாழ்நாளிலே பூரணப்படுத்துகிற வாய்ப்பு அவனுக்கு கிட்டவில்லை. தாகூர் போன்ற கவிஞர்களுக்கு அத்தகைய வாய்ப்பு இருந்தது. இந்த திசைத் திருப்பம் எவ்வாறு நிகழ்கிறது? இதற்கான பின்புலம் யாது என்பதனை எடுத்துக்காட்டுவதே இந்நால். இந்த நூலை மீள் பதிப்பு பெறுவது பற்றி நானும் நன்பர் அ. மார்க்ஸும் மிகுந்த திருப்தி அடைகிறோம். உண்மையில் மகிழ்ச்சி அடைகிறோம். என். சி. பி. எச். நிறுவனத்திற்கு எமது பணிவான அன்பு வணக்கங்கள். வாசகர்களுக்கும் பணிவான அன்பு வணக்கங்கள்.

சென்னை
25 ஜூன் 2008

அ. மார்க்ஸ்

தனது 39வது வயதில் பாரதி மரணித்தபோது தமிழ்ச் சமூகம் அவரை இன்றளவுக்கு அங்கீகரிக்கவில்லை. நீண்ட தமிழிலக்கிய வரலாற்றில் அவருக்குரிய இடம் அளிக்கப்படவில்லை. தமிழ்ப் புலமைப் பாரம்பரியம் இந்தச் சிந்துக்குத் தந்தையைச் சீந்தத் தயாராக இல்லை. புதிய இலக்கியம் படைக்க வந்தோர் அவரை வெறும் அரசியற் கவியாகவே உதாசினம் செய்தனர். எனினும் அடுத்த கால் நூற்றாண்டில் தமிழிலக்கியப் பரப்பில் அவரது முக்கியத்துவத்தைச் சுகல தரப்பினரும் ஏற்கும் நிலை ஏற்பட்டது. இந்த வரலாற்றை சொல்கிற இந்நால் சுமார் 23 ஆண்டுக்குப் பின்னர் மறு பதிப்புக் காண்பது மகிழ்ச்சியளிக்கிறது.

இலக்கியப் புனிதத் தொகுதிகள் (Canon) கட்டமைக்கப் படும்போது ‘மகாகவி’கள் கண்டுபிடிக்கப்படுகிறார்கள். ஒரு சிலர் ‘மகாகவி’களாக (Major Poets) திருஉருப்படுத்தப் படுதலுக்கும், பிற சிலர் ‘சிறுகவி’களாக (Minor Poets) ஒதுக்கப்படுவதற்கும் பின்னணியில் புனிதத் தொகுதிகளின் கட்டமைப்பின் அரசியல் விளங்குவதை விளக்கிச் சொல்ல வேண்டியதில்லை. மகாகவிகள் எழுதிய அனைத்துமே சிறந்த கவிகளாக அமைந்திருப்பதில்லை. அதேபோல பல ‘சிறுகவிகள்’ எந்த மகாகவியின் படைப்புக்கும் குறையாத மிக அற்புதமான கவிதைகளை யாத்துள்ளதையும் நாம் அறிவோம்.

இத்தகைய புனிதத் தொகுதி எதையும் கட்டமைக்கும் நோக்கம் இல்லாதவர்களும் கூட, நீண்ட இலக்கியப் பாரம்பரியமுள்ள ஒரு மொழியில். ஒரு சில கவிஞர்கள் மட்டும் அப்பாரம்பரியத்தின் முக்கியமான திருப்பு முனைகளில்,

அந்தத் திருப்பு முனைகள் குறித்த பிரக்ஞங்குடன் தொழிற் பட்டிருப்பதைக் காணமுடியும். திருப்பு முனைக்கு அக்கவிஞர் மட்டுமே காரணம் எனச் சொல்ல இயலாதெனினும், பிற கவிஞர்களிடமிருந்து அவர் வேறுபடுகிற புள்ளி அந்தத் திருப்புமுனை குறித்த பிரக்ஞா அவருக்கு மட்டுமே இருப்பதுதான். இதற்கொரு சிறந்த எடுத்துக்காட்டாகவே பாரதி நம்முன் திகழ்கிறார். வரலாற்றில் தனி நபரின் பாத்திரம் குறித்த மார்க்சியப் பார்வை இதற்கும்கூடப் பொருந்தும்.

மிகப் பெரிய அரசியல், சமூக மாற்றங்கள் நிகழ்ந்து கொண்டிருந்த ஒரு காலகட்டத்தில் வாழ்ந்தவர் அவர். இப்புதிய மாற்றம் பல்வேறு பரிமாணங்களுடையதாக இருந்தது. உ. வே. சா. போன்ற அறிஞர்கள் இந்த மாற்றங்களில் ஏதோ ஒரு பரிமாணத்தை மட்டுமே புரிந்துகொண்டு அதை வசமாக்கிச் சாதனைகள் புரிந்தவர்களாக உள்ளனர். பாரதி ஒருவரே இம் மாற்றங்களின் பன்முகப் பரிமாணங்களைக் குறித்த பிரக்ஞங்கும் அறிதலும் கொண்டிருந்தார். அதன் விளைவாகவே தமிழிலக்கியத்தின் அடுத்தகட்ட நகர்ச்சிக்குக் கட்டியங்கூறுகிற வாய்ப்பு அவருக்குக் கிடைத்தது. பாரதிக்கு இந்தத் தகுதி வாய்த்திருந்ததை அடையாளம் காணும் தகுதியைக்கூட உ. வே. சா. போன்றோர் தம் வாழ்நாளில் இழந்தனர்.

பாரதிக்கு இந்தத் தகுதி வாய்த்ததற்கான பின்புலமாக அவரது அரசியற் செயற்பாடுகள் அமைந்திருந்தன. ஏகாதிபத்திய எதிர்ப்புப் போராட்டத்தில் அவர் ஆற்றிய பங்களிப்பு தவிர உலகளாவிய அரசியல் மாற்றங்கள் அனைத்தையும் அவர் கூர்மையாக அவதானித்திருந்தார். அவரது பத்திரிகைத் தொழில் இதில் அவருக்குப் பேருதவியாக அமைந்தது. 1917ன் ரவாயியப் புரட்சியை மட்டும் அவர் பாடவில்லை. 1907ல் ஜார் ஆட்சியின் ‘ருஷிய சிறைச்சாலைகளில் சித்திரைவதைகள்’ குறித்தும் அவர்

எழுதியது குறிப்பிடத்தக்கது. இப்படி நிறைய சொல்ல இயலும்.

இன்றைய பின்நவீனத்துவ, பின் அமைப்பியல் சிந்தனைகள், அவற்றின் பின்னணியில் உருவான புனைவுகள் ஆகிய அனைத்தும் உலகளாவிய 1968 எழுச்சியின் விளைபொருள் என்பர். அதுபோல பாரதி 1905ல் இங்கு ஏற்பட்ட “இந்திய தேசிய எழுச்சி”யின் விளைபொருள். அவரது பலம், பலவீனம் இரண்டிற்கும் அடிப்படையாக இந்தத் தேசியமே அமைந்தது.

சென்ற நூற்றாண்டுத் தொடக்கத்தில் திலகர், அரவிந்தர் முதலானோரால் கட்டமைக்கப்பட்ட இந்திய தேசியம் காந்தியின் வருகைக்குப் பின்னர் மிகப் பெரிய திசைமாற்றம் கண்டது. இந்தக் கட்டத்தில் பாரதியின் மறைவு நிகழ்கிறது. காந்தியின் வருகையைக் கண்டு, கொண்டாடி, பஞ்சகம் பாடிய நிலையில் அந்த மறைவு நிகழ்ந்தது குறிப்பிடத்தக்கது.

ஒரு பெருங்கவிக்குரிய இலக்கணங்களாகக் கீழ்க்கண்டவற்றை டிரின்டி. எச். ஆடன் குறிப்பிடுவார்:

1. அவர் ஏராளமாக எழுதியிருக்க வேண்டும்.
2. அவரது கவிதைகள் பாடுபொருளிலும், அவற்றைக் கையாண்ட விதத்திலும் மிக அகன்ற பரிமாணங்களைத் தொட்டிருக்கவேண்டும்.
3. தொலைநோக்கு, கவித்துவம் இரண்டிலும் அப்பழக்கற்ற தனித்துவத்தை (Unmistakable Originality of Vision and Style) வெளிப்படுத்தியிருக்க வேண்டும்.
4. கவி நுட்பத்தில் (Verse Technique) கைதேர்ந்திருக்க வேண்டும்.

5. எல்லாக் கவிஞர்களையும் நாம் அவர்களின் படைப்புகளைப் பொறுத்து இளம் பருவத்தில் எழுதப்பட்டவை, முதிர்ச்சிக்குப்பின்புணையப்பட்டவை என வகை பிரிக்கலாம். பெருங்கவிஞர்களைப் பொறுத்தமட்டில் அவர்கள் இறக்கும்வரை முதிர்ச்சியிருதல் முற்றுப் பெறுவதில்லை.

முதல் நான்கு அம்சங்களைக் காட்டிலும் ஐந்தாவதாகச் சொன்னது நமது கவனத்திற்குரியதாக உள்ளது. பாரதியைப் பொறுத்தமட்டில் தாக்கரைப் போல் நீண்ட நாள் வாழ்ந்தவரல்ல. எனினும் அவர் தீவிரமாக இயங்கிய பதினெந்து ஆண்டு காலத்தில் தொடர்ந்து தனது பார்வையையும் நோக்கையும் வளப்படுத்திக்கொண்டே வந்தது புலப்படுகிறது.

இதன் பொருள், அவர் எல்லா அம்சங்களிலும் வளமான பார்வையைக் கொண்டிருந்தார் என்பதல்ல. அவரிடமுள்ள பார்வைக் குறைகளின் காரணங்களாகக் கீழ்க்கண்ட இரண்டைச் சொல்லத் தோன்றுகிறது.

1. முன்பே குறிப்பிட்ட படி அவரது இயக்கிய தேசியத்தின் பலவீனங்கள்.
2. அவரது பிரக்ஞாயைத் தீர்மானித்த அவரது வாழ்நிலை.

இந்த இரு பெருஞ் சமைகளுடன்தான் அவர் கவி வானத்தில் பறந்து, தினைத்து, சாதனைகள் புரிந்தார்.

பேராசிரியர் சிவத்தம்பி அவர்களுடன் இணைந்து இந்நாலை எழுதியதன் மூலம் நானுற்ற பயன்களையும் பெருமிதங்களையும் முதற் பதிப்பின் முன்னுரையிற் குறிப்பிட்டுள்ளேன். இரண்டாயிரமாண்டு தமிழ்க் கவிதை மரபு குறித்துப் பேசுவதற்குரிய எல்லாத் தகுதிகளும் நிறைந்த புலமையாளர் அவர். இது குறித்து அவர் சமீபகால ஆய்வரங்குகளில் நிறையப் பேசி வருவதை அனைவரும்

அறிவர். தமிழ்க் கவிமரபு குறித்து ஒரு நூல் எழுத இருப்பதாகவும் அறிகிறோம். அவரது ஆகச் சிறந்த படைப்பாக அது அமையும் என்பதில் ஜயமில்லை. இந்தத் துறையில் இத்தகைய புலமைமிக்க நமது பேராசிரியர், இரண்டாயிரமாண்டு காலத் தமிழ்க் கவிதை மரபில் பாரதியின் இடத்தைக் கண்டு சொல்வது ஒரு மிக முக்கியமான அவதானமாக உள்ளது என்பதில் யாருக்கும் அய்யம் இருக்க இயலாது.

நீண்டகாலமாக அச்சில் இல்லாதிருந்த இந்துலை இன்று என். சி. பி. எச். நிறுவனத்தாரே வெளியிட முன் வந்துள்ளமைக்கு என் நன்றிகள்.

ஸ்ரீத்திவாயம் - 1

நுறை வாயில்

ஓரு கவிஞன் எப்போது “மகாகவி” யாகிறான் என்பதும், அவன் தோன்றிய சமுதாயத்தால் எந்தக் காரணங்களுக்காக மகாகவியாக ஏற்றுக்கொள்ளப்படுகிறான் என்பதும் மிகவும் முக்கியமான வினாக்களாகும்.

ஓரு கவிஞன் என்கிற முறையில், அவனது மொழிக்கும், அவனது சமுதாயத்திற்கும் அவனாற் கையளிக்கப்பட்ட இலக்கியப் படைப்புகளே அவன் மகாகவியாகக் கருதப் படுவதற்கான அடிப்படைத் தகுதிகளாகின்றன. ஆனால், ஒருவன் மகாகவியாக ஏற்றுக்கொள்ளப்படும்போதே அவனது மொழியின் ஆற்றல், அதன் இலக்கியப் பண்பாடு ஆகியனவற்றில் பல குறிப்பிடத்தக்க அபிவிருத்திகள் ஏற்பட்டுவிடுகின்றன என்பது முக்கியமாகும். அதுவரை அந்த மொழியிற் பயின்று வந்த இலக்கிய வடிவம், இலக்கியக் கோட்பாடுகள் ஆகியனவற்றை மதிப்பீடு செய்தற்காகப் பயன்படுத்தப்பட்ட அளவுகோல்களை அவன் மீறிவிடுகின்றான். புதிய அளவுகோல்கள் உருவாவதும், அந்த அளவுகோல்களை அம்மொழியின் இலக்கியப் பயில்வாளர் ஏற்றுக்கொள்வதும் ஒரு காலகட்டாயமாகிவிடுகின்றது. சமகாலப் பிரச்சினைகளைப் பற்றிய பிரக்ஞங்கையை உருவாக்குவதிலும், எதிர்காலத்தின் ஒளிவிளக்காய் அமைவதிலும் இலக்கியத்திற்கான சமூக முக்கியத்துவத்தையும், இலக்கியத்தின் சமூக நோக்கங்களையும் நம்புகிறவர்களுக்கு ஒரு மொழியின் வரலாற்றில் இந்தக் கட்டம் மிகவும் முக்கியமானது. எனவேதான் ஒரு கவிஞனை, மகாகவியாக ஏற்றுக்கொள்ளுகிற பிரச்சினை அந்தக்கவிஞனோடும், அவனது படைப்புகளோடும் நின்றுவிடாமல் அந்த மொழியின் முற்று முழுதான இலக்கிய

வரலாற்றோடும் தொடர்புடையதாகிவிடுகிறது. ஒரு கவிஞன், மகாகவி என்று ஏற்கப்படுவதன் மூலம் அவன் அந்த மொழியின் இலக்கிய வரலாற்றில் ஒரு மௌலிகல் ஆகிறான் என்பதனாலும், அவனுக்குப் பின்னர் வருகின்ற இலக்கியம். முந்திய இலக்கிய வரலாற்றுக்காலகட்டங்களில் காணப்படாத பிரச்சினைகளை எடுத்துக்கூறுவதாகவும், சமூகச் சவால்களை ஏற்பதாகவும், புதிய உருவ, உள்ளடக்க இயைபைக் கொண்டதாகவும் அமைவதால், அம் மொழியின் இலக்கிய வரலாற்றின் இந்தத் திருப்புமுனை பற்றிய பிரக்ஞஞ்சம் புலமை நிலைப்பட்ட அங்கீகாரமும் இம்மாற்றங்களை வரலாற்றின் ஓர் அங்கமாக எடுத்துக்கொள்வதை அத்தியாவசியமாக்குகின்றன.

மகாகவியின் முக்கியத்துவத்தை நோக்கிய நாம் அடுத்து, மகாகவி என்பவன் யார், ஒரு மொழியின் இலக்கிய வரலாற்றில் ‘மகாகவி’ என்ற பதத்தின் முக்கியத்துவம் எனும் வினாக்களை நோக்குதல் வேண்டும் எந்த மொழியிலே தனது இலக்கியப் படைப்புகளை உருவாக்குகிறானோ அந்த மொழியின் இலக்கியம் இயங்கும் திசையையே திருப்பி விடுபவன் மகாகவி. அவன், நம்மைச்சற்றி நிகழ்ந்து கொண்டிருக்கும், ஆனால் நமது கவனத்தை ஸர்க்காத், நமது அறிவால் உள்வாங்கிக் கொள்ளப்படாத நிகழ்வுகளைப் பற்றிய பிரக்ஞஞ்சை நமக்கு உருவாக்குகிற வகையில் சமூகப் பிரச்சினைகளைப் பார்ப்பான்; இலக்கிய வெளிப்பாடுகளாக நமக்குப் படைத்தளிப்பான்.

ஓவ்வொரு கவிஞரும் அவனது மொழியின் அனுபவ வட்டத்தை விஸ்தரிக்கின்றான். ஆனால் ஒரு மகாகவியோ புதிய புலங்களுக்கு அம் மொழியை ஆற்றுப்படுத்துகின்றான். இலக்கியம் பற்றிய புதிய கருத்து நிலைகளையும் இலக்கியத் திற்கான புதிய பயன்பாடுகளையும் அவன் படைத்தளிக்கிறான் என்பதே இதன் பொருள். இவற்றால் இலக்கியம் பற்றிய உணர் நிலையில் புதிய பரிமாணம் ஒன்று தோன்றி விடுகின்றது.

சமூகப் பிரச்சினைகளை விளக்குவதிலும், வாழ்க்கை பற்றிய சரியான கண்ணோட்டத்தை அளிப்பதிலும் ஒரு கவிஞருக்கு முக்கிய பங்களிப்பு உண்டெனினும், பிரச்சினைக்குரிய ஒரு காலச் சூழலில், அச்சமூதாயம் புலமை நெருக்கடியொன்றிற் (Intellectual crisis) சிக்கியிருக்கையில், நமது பாரம்பரியமே மறுபரிசீலனைக்குள்ளாகிற ஒரு காலகட்டத்தில் மகாகவி தோன்றுகிறான். சமூகமாற்றங்களை விளக்குவதற்கு மட்டுமல்லாமல் சமூகத்தை முன்னெடுத்துச் செல்வதற்கும் அவன் பயன்படுகிறான். இதனை அவன் சாதிக்கும் போது பழைய பாரம்பரியம் புனர் நிர்மாணம் அடைகிறது; பழைய இலக்கியக் கோட்பாடுகள் மாற்றி யமைக்கப்படுகின்றன. பழைமையின் பயன்பாடு புதுமையின் வளர்ச்சிக்கே என்பது அவனால் நிறுவப்படுகிறது.

அவன் இதை எவ்வாறு சாதிக்கிறான்? இன்றைய பிரச்சினையைச் சரியான வகையில் விளங்கிக்கொண்டு, அவன் வாழும் சமுதாயத்தின் வரலாற்றுப் பின்னணியையும், அதன் மொழியையும் சரியாகப் புரிந்துகொண்டு, அந்த மொழியையும், அந்த மொழி பேசுகிற மக்களையும் சரியான திசையில் இட்டுச் செல்ல அவன் வழிகாட்டுகிறான். அவன் காட்டுகிற வழி உடனடி விளைவுகளை ஏற்படுத்துவதாகவோ, உடனடி ஸாபத்தைத் தருவதாகவோ இருக்க வேண்டுமென்பதில்லை. மகாகவிகளின் பார்வைகள் தொலை நோக்குடையவையாக இருப்பதால்தான், மகாகவிகள் பொதுவாக அவர்களின் மறைவுகட்குப் பின்னரே அங்கீகரிக்கப்பட்டு ஏற்றுக்கொள்ளப் படுகின்றனர் ஒரு வேளை தாகூரைப் போன்று பூரண வாழ்க்கை வாழும் வாய்ப்புப் பெற்றிருந்தால், இந்த அங்கீகாரத்தை அவர்கள் தங்கள் வாழ்நாளிலேயே அனுபவிக்கும் பேறு பெறக்கூடும்.

இந்தச் சாதனையை ஒரு மகாகவி மிகச்சில சமயங்களில் மட்டுமே உணர்வு பூர்வமாக நிறைவேற்றுகிறான். பெரும்பாலான சமயங்களில், தனது மொழியின் இலக்கிய

வரலாற்றில் இத்தகைய புதிய போக்குகளைத்தான் உருவாக்கிவிட்ட உணர்வில்லாமலேயே அவன் அதைச் செய்கிறான். எனவேதான் ஒரு கவிஞரை எளிதாகக் கண்டுபிடிக்கத் தெரிந்த நமக்கு, ஒரு மகாகவியை அத்துணை எளிதாக அடையாளம் தெரியாமற் போய்விடுகிறது. அதுவும் அவன் வாழும் காலத்திலும் அதற்குச் சற்றுப் பின்னரும் அது மிகவும் கடினமாகி விடுகிறது.

இனி, பாரதியை மகாகவி என அழைப்பதன் முக்கியத் துவம் என்ன என்கிற கேள்வி நம்முன் எழுகிறது. கல்வி கேள்விகளில் தேர்ந்த சிரேஷ்டர்களும், மெத்தப் படித்த மேதாவிகளுமாகிய புலவர்களும் மட்டுமே தமிழை ஆக்கப் பூர்வமாகப் பயன்படுத்த முடியுமென்று கருதப்பட்ட ஒரு காலகட்டத்தில் தொன்றி, எளிய நடை, எளிய சந்தம் ஆகியவற்றோடு புதிய கவிதை புனைந்து, பண்டிதர் முதல் பாமரர்வரை இலக்கியம் செல்லமுடியும் என நிறுவி, இலக்கியத்தைச் சனநாயகப்படுத்தியவன் பாரதி. இந்தியா முழுவதும் ஒரு பண்பாட்டுப் புரட்சிஏற்பட்டுக்கொண்டிருந்த ஒரு காலச் சூழலில், முன்னெப் பழைமையும், அன்றைய குடியேற்றவாட்சி அடிமை உறவுகளும் தந்த அனுபவங்களில் முகிழ்ந்த கற்பனைகளிலிருந்து, தமிழ் மக்களை விடுவிப் பதற்காக ஒரு புதிய உணர்திறனை (Sensibility) தமிழ் மக்களிடையே விதைத்தவன் பாரதி. பண்டிதரும், பாமரரும் விளங்கக் கூடியவற்றை அவன் பாடினான் எனும் கூற்றின் முழுக் கருத்தையும் மிக உன்னிப்பாக விளங்கிக்கொள்வது அத்தியாவசியமாகும். பாரதி ஏற்படுத்திய இலக்கியப் பொருள் மாற்றம், இலக்கிய நடை மாற்றம், இலக்கியப் பயன்பாட்டு மாற்றம் ஆகியன இக் கூற்றினுள் தொக்கி நிற்கின்றன.

ஓரே நேரத்தில் நாம், தமிழர்களாகவும், இந்தியர்களா கவும், உலகப்பிரஜைகளாகவும் ஒன்றுக்கொன்று முரண்பாத வகையில் வாழ முடியும் என்கிற ஓர் இலக்கிய துரதிருஷ்டியை, அதனை நடைமுறையில் சாத்தியமாக்கக் கூடிய ஓர் இலக்கிய நடைமுறையை, ஓர் இலக்கியக் கோட்பாட்டை நமக்கு அவன் அளித்தான்.

மற்றப் புலவர் எல்லோரும் தமிழிலக்கியத்தின் அனுபவ வட்டத்தை விஸ்தரிக்க, இவனோ தமிழிலக்கியத்தின் குவி முனையையும் (focus), உணர்திறனை, இவற்றால் தமிழிலக்கியத்தின் அழகியல் உணர்விலேயே ஒரு மாற்றத்தையும் நிகழ்த்திக் காட்டினான். பாரதி, தமிழிலக்கியத்தின் திருப்பு முனையான கதையிதுதான். அவனுக்கு முன்னர் இத்தகைய, தமிழிலக்கியத்தின் திருப்பு முனையாக அமைந்தவர் இளங்கோவே. கம்பன், இளங்கோ தொடங்கி வைத்த நெறியின் பொற்சிகரமாக விளங்குகிறான்.

பாரதிக்குப் பின் தமிழிலக்கியம், அவன் தோன்றுவதற்கு முன் எப்படியிருந்ததோ அப்படி இருக்கவில்லை. தமிழ்த் தேசியம் அனைத்திந்தியத் தேசியம், சர்வ தேசியம் ஆகிய மூன்றும் பாரதியில் சங்கமிக்கின்றன. மொழிப்பற்றும், நாட்டுப் பற்றும், உலகப்பற்றும் உருகிக் கலந்து ஓளிர்வதைத் தமிழிலக்கிய வரலாற்றில் முதன் முதலாகப் பாரதியிலேயே நாம் தரிசிக்கிறோம். ஆன்மிகவாதம் பேசியராஜகோபாலாச் சாரியார் முதல் இனவாதம் பேசிய பாரதிதாசன், பகுத்தறிவு முழங்கிய அண்ணாத்துரை, பொதுவுடைமைத் தத்துவத் திற்காகப் போராடிய ஜீவானந்தம் வரை அனைத்துத் தமிழ்க் குரல்களையும் ஒன்றினைக்கும் சக்தியாக அவன் விளங்கினான். பார்ப்பன் எதிர்ப்பும், நாத்திகவாதமும் பேசிய பாரதிதாசன், சக்தி சக்தி சக்தியென்றோதிய பாரதியை இறுதிவரைப் போற்றி, ஏற்றுக்கொண்டாடியது பாரம் பரியமாகத் தொடர்ந்து வரும் தமிழிலக்கியத்தின் தொடர்ச்சியையும், ஒருமைப்பாட்டையும் கட்டுவதாகவே கருதுதல் வேண்டும்.

பாரதி மகாகவியாக ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்ட வரலாற்றை நோக்கும் பொழுது, தொடக்கத்திலேயே அவன் கவிஞர் என ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்டாலும், பிற்காலத்தி லேயே அவன் மகாகவியாக அங்கீகரிக்கப்படுகிறான் என்பது தெளிவு. இந்த அங்கீகாரம், அவன் மறைந்து பல ஆண்டுக்குப் பின்னரே அவனுக்குக் கிடைக்கிறது. பாரதி மகாகவியாக ஏற்றுக்கொள்ளப்படுவதற்கான இந்த நீண்ட

காலகட்டத்தில், பல்வேறு நிலைகளில், சில முக்கிய கருத்துநிலைப் போராட்டங்கள் நிகழ்ந்தன. அந்தப் போராட்டங்கள் பற்றிய ஆய்வே இந்த நூலின் குறிக்கோள். நவீன தமிழிலக்கியத்தின் ஒரு முற்போக்குப் பாரம் பரியத்தைத் தொடங்குவதற்கும், அதனை இனங்கண்டு அறிந்துகொள்வதற்கும் நடந்த ஒரு கருத்துநிலைப் போராட்டத்தின் பல்வேறு படிநிலைகள், பார்வை வேறு பாடுகள் பற்றிய ஓர் ஆய்வாகவே இந்த ஆய்வை நாங்கள் கொள்ளுகிறோம். முற்போக்கான இலக்கியத்தின் வளர்ச்சிக்கு எதிராக நிற்பவர்களும், அவர்களது கருத்து நிலைகளும் எவ்வாறு பிரக்ஞா பூர்வமாகவும், அவ்வாறில் லாமலும் இந்தப் போராட்டத்தில் இடம்பெறுகின்றன என்பது இவ்வாய்வு மூலம் வெளிப்படுகின்றது.

மேலும் பாரதியை ஒரு மகாகவியாக ஏற்றுக்கொண்ட வரலாறு, சமூக, அரசியல் இயக்கங்களில் இலக்கியத்தின் முக்கியத்துவத்திற்கு உரிய அங்கீகாரமளித்ததன் வரலாறாகவே பல அம்சங்களில் காணப்படுகிறது. இதுவே, பாரதி வாழ்ந்து, போராடிய கால கட்டத்தைக் காட்டிலும், பாரதியின் மறைவிற்குப் பின்னுள்ள காலகட்டத்தில் எங்களுக்கு ஆர்வத்தை ஏற்படுத்தியது. பாரதி இன்று நமக்கோர் பாரம்பரியமாகிவிட்டான் என்பதில் ஜயமில்லை. பாரதி, ஏன் இன்று ஒரு பாரம்பரியமாகக் கருதப்படுகிறான் என்பதைப் போலவே, நாம் அந்தப் பாரம்பரியத்தை எவ்வாறு இனங்கண்டு ஏற்றுக்கொண்டோம் என்பதும், பல்வேறு சமூக சக்திகளுக்குப் பாரதி எவ்வாறு பயன்பட்டான் என்பதும் அறியப்படுவது அத்தியாவசி யமாகும். இவ்விடயத்திலேதான் இலக்கிய வரலாறு, சமூக, அரசியல் வரலாறுகளுக்கு வழி காட்டியாக அமைய முடியுமென்ற உண்மையும் புலனாகின்றது. சமூக, அரசியல், பொருளாதாரக் காரணிகளால் நிர்ணயிக்கப்படுகின்ற சமூக உறவுகளின்படி தோன்றும் இலக்கியம் தன் தோற்ற நிலைகளைத் துல்லியப்படுத்தும் பணி இதுவாகும்.

இதனை நாங்கள் எவ்வாறு செய்யத் திட்டமிட்டுள் கோம் எனத் தெளிவாக்குவது இங்கு அவசியமாகிறது.

புலமை நிலைப்பட்ட கல்வியாளர்கள், ஆக்க இலக்கிய கர்த்தாக்கள், மற்றும் தமிழகத்தைச் சேர்ந்த ‘அனைத்து முக்கிய அரசியற் கருத்துடையோர் யாவரினதும் அங்கீகரிப் போடு பாரதி, மகாகவியாக ஏற்றுக்கொள்ளப்படுவதாக எடுத்துக்கொள்வது பொருத்தமாகும். தமிழ்ப் புலமை யாளரின் அங்கீகரிப்பிற்கு அடையாளமாகப் பேராசிரியர் வையாபுரிப்பிள்ளையவர்கள் பாரதியை மகாகவியாக ஏற்றுக் கொள்வதையும், தேசிய இயக்கத்தைச் சார்ந்தவர் களும், பொதுவுடமை இயக்கத்தவர்களும் ஏற்கெனவேயே பாரதியை மகாகவியாக ஏற்றுக்கொண்டு விட்டதனால், தமிழகத்தை ஏற்றதாழப் பதினெண்து ஆண்டுக் காலமாக ஆண்டுகொண்டிருக்கும் ஓர் அரசியல் இயக்கத்தின் ஸ்தாபகர் என்கிற முறையில் திரு. சி.என். அண்ணாத்துரை பாரதியைக் கொண்டாடுவதை, அரசியல் சக்திகளின் அங்கீகாரத்திற்கு அடையாளமாகவும் எடுத்துக்கொள்ளலாம். இவை இரண்டுமே 1949வாக்கில் நடைபெறுகின்றன என்பது குறிப்பிடத்தக்கதாகும்.

பாரதி மறைந்தபோது, இப்பொழுது அவர் தெரியப் பட்டுள்ள அளவிற்கு எல்லோராலும் தெரிந்திருக்கப் படவில்லை என்பதையும், தமிழ்ச் சமூகத்தின் எல்லாப் பகுதியினராலும் அவர் ஏற்றுக்கொள்ளப்படவில்லை என்பதையும் நாம் அறிவோம். எனவே பாரதி அனைவராலும் மகாகவியாக ஏற்றுக்கொள்ளப்படுவது 1921-க்கும் 1949-க்கும் இடைப்பட்ட காலத்திலாகும். 1955-இல் கல்கிக் குழுவினருக்கும், வ.ரா. குழுவினருக்கும் நடந்த பாரதியின் இலக்கிய அந்தஸ்து பற்றிய சர்ச்சையும், 1944 அளவில் பிழீ. போன்றோருக்கும், ஜீவா போன்ற பொதுவுடைமைக் கருத்துடையோர்களுக்கும் நிகழ்ந்த பாரதியின் சமூகக் கண்ணோட்டம் பற்றிய சர்ச்சையும் பாரதி மகாகவியாக

எற்றுக்கொள்ளப்பட்ட வரலாற்றின் இரு முக்கிய கட்டங்களாக அமைகின்றன. இவ்வண்மையினை மனத்திற்கொண்டு பாரதியின் மகாகவி நிலை விகசிப்பின் படி நிலைகளாகப் பின் வருவனவற்றைக்கொள்ளலாம்.

1. பாரதியின் மறைவு முதல் 1935 இல் நிகழ்ந்த முதற்சர்ச்சை வரை:

- இந்தக் காலகட்டத்தில் எழுச்சியற் ற இயக்கங்களிலும், எல்லாத் தரப்பு மக்களும் எவ்வாறு பாரதியை அணுகுகின்றனர் என்பதும், பாரதி பாடல்களின் மீதான அரசாங்க அடக்கு முறைகள் பாரதி பாடல்களுக்கு மக்கள் மத்தியிலிருந்த செல்வாக்கில் ஏற்படுத்திய தாக்கம் ஆகியவையும் இப்பகுதியில் ஆராயப்படும். இக்கால நிகழ்வுகள் எவ்வாறு ‘மகாகவி’ சர்ச்சையை நோக்கி நம்மை இட்டுச் சென்றன என்பதும் இப்பகுதியிற் சுட்டிக்காட்டப்படும்.

2. முதற் சர்ச்சை: வ.ரா. குழுவினர்க்கும், கல்கி குழுவினர்க்கும் நடைபெற்ற, பாரதியின் இலக்கிய அந்தஸ்து பற்றிய சர்ச்சை:

- இதன் பின்னணி, சர்ச்சையின்போது விவாதத்திற் குள்ளான பிரதான அம்சங்கள், பிரச்சினையின் தோற்றம், பிரச்சினையைத் தோற்றுவித்தவர்கள், அவர்களது கருத்து நிலைப் பின்னணி, சர்ச்சையின் ‘வரலாறு’ முதலியன இப்பகுதியில் ஆராயப்பெறும்.

3. இரண்டாம் சர்ச்சை:

- ஜீவா பிரதிநிதித்துவப்படுத்திய மார்க்சியவாதி களுக்கும், பி.ழீ.பிரதிநிதித்துவப் படுத்திய மார்க்சிய விரோதிகளுக்கும் பாரதியின் சமூகக் கண்ணோட்டம் பற்றி நடைபெற்ற சர்ச்சையின்

தோற்றம், பின்னணி முதலியன இப் பகுதியில் பரிசீலிக்கப்படும்.

4. இறுதி ஏற்பு: யுத்தத்திற்கும் பின்னுள்ள சூழ்நிலை

- வெகுசனத் தொடர்புச் சாதனங்கள் பாரதியைப் பயன்படுத்திய முறைமை, பொதுமக்களும், திராவிட முன்னேற்றக் கழகமும் பாரதியை மகாகவியாக ஏற்றுக்கொண்டமை, பேராசிரியர் வையாபுரிப் பிள்ளை, பாரதியைக் கம்பனுக்குப் பின் தோன்றிய பெருங் கவியாக எடுத்துக் கூறல் ஆகியன இப் பகுதியில் விவரிக்கப்படும்.

ஸ்ரீயால் - 2

1921-1935

1921-ஆம் ஆண்டு செப்டம்பர் மாதம் பன்னிரண்டாம் தேதி திங்கட்கிழமை, 'சுதேசமித்திரன்' நாளிதழில் ஆறாவது பக்கத்தில் 'நகரச் செய்திகள்' பகுதியின் இறுதியிற் கீழ்க்கண்ட செய்தி வெளியாகி யிருந்தது:

"தென்னாட்டுக் கலி சிரேஷ்டர் ஸ்ரீ சுப்பிரமணிய பாரதி மரணம் : ஒரு வராயாக ஸ்ரீ சுப்பிரமணிய பாரதி தேக்ஞோய் கொண்டு தீருவல்லிக் கேணியில் அடிசளகரீயமாயிருந்து தீவிரன்று நேற்று இரவு 1 மணிக்கு இம் மண்ணுலகை விட்டு விண்ணுலக மடைந்தார். அவர் இறந்த செய்தி தெரிந்தவுடன் ஸ்ரீமான்களான புதுச்சேரி, ஸ்ரீநிவாசாக்காரியார், தீருமலூக்காரியார், ஹரிஹர சர்மா, கிருஷ்ண சாமி சர்மா, சின்னஸ்வாமி, நெல்லையப்பர், நீலகண்டன் முதலான பலர் வந்தனர். செய்ய வேண்டிய கோரியங்களுக்கு ஆரம்பஞ்செய்து தகனக் கிரியையும் நடந்தது. ஹரிஹர சர்மா, கிருஷ்ணசாமி சர்மா முதலானவர்கள் பிரேதத் தைத் தாங்கிக்கொண்டு கடுகாடு சென்று, ஆஸ்கு, தகனத்திற்குச் சற்று முன்னர் ஸ்ரீமான் சர்க்கரைச் செட்டியார், கிருஷ்ணசாமி சர்மா, இராமச்சந்தீர அய்யர் இவர்கள் தமிழில் பேசிய பிறகு, கரேந்திரநாத் ஆரியா தலைவர்கள் பேசினார். பாரதியார் இயற்றிய கீதங்கள் பாடின பிறகு தீ

முட்டப்பட்டது. பாரதியர் ஆவி நற்கதியடையும்
படி எல்லோராலும் இராச்சிக்கப்பட்டது.”¹

மற்றெந்தப் பெருமையைக் காட்டிலும் பாரதியை உதவி ஆசிரியராகக் கொண்டதனாலேயே தமிழிலக்கிய வரலாற்றில் நீங்கா இடம் பிடித்துக் கொண்ட ‘சுதேசமித்திரன்’, ஏறத்தாழப் பதினேழு வருட காலம் ருஷ்யப் புரட்சி முதல் ஜப்பான் தேசத்துப் புதுக்கவிதை வரை, பூகோள் மஹா யுத்தம் முதல் திராவிடக் கவுசி வரையான் பல்வேறுபட்ட சிரஞ்சிவி எழுத்துக்கள் மூலம் தன்னை அலங்கரித்த அந்த உதவி ஆசிரியரின் மரணத்துக்கு அனுதாபம் தெரிவித்து ஓர் உபதலையங்கமும் தீட்டியது. “தமிழ்நாடு போற்றும் ஸ்ரீ சுப்பிரமணியபாரதியாரின் அரிய பாட்டுகளும், கீர்த்தியும் எந்நாளும் பிரகாசிக்கும் என்பதில் சந்தேகமில்லை” என்று நம்பிக்கை தெரிவித்த மித்திரன், ஸ்ரீ சுப்பிரமணியபாரதியின் குடும்பத்தைக் காக்க தமிழ்நாடு முன்வர வேண்டுமென்ற வேண்டுகோளை விடுத்து, பாரதியின் ஞாபகத்தைப் பாராட்டி அன்று பகல் இரண்டு மணியுடன் வேலையையும் நிறுத்தியது.²

அன்றைய ‘இந்து’ பத்திரிகை பாரதியின் மரணத்தைப் பற்றித் தனியாக ஒரு செய்தி வெளியிடுவது தேவையில்லை என நினைத்தது போலும். ஒரு சிறிய உப தலையங்கத்தில் வரகவி சுப்பிரமணியபாரதியின் மரணத்தைப் பற்றி இரண்டு வரி எழுதி, “அவருடைய அகால மரணத்தினால் நாடு ஒரு பிறவிக் கவியையும் மனப்பூர்வமான தேசபக்தரையும் இழந்துவிட்டது” என்று அனுதாபம் தெரிவிப்பதோடு நிறுத்திக்கொண்டது.³

தொடர்ந்து பல ஆண்டுகளாகக் கிட்டத்தட்ட தினந்தோறும் பத்திரிகைக்கட்டு எழுதிக்கொண்டிருந்தவர் என்கிற வகையில்தான் பத்திரிகைகளில் பாரதியின் மறைவுக் குறிப்புகள் வந்தனவேயொழிய, பாரதிக்கு அன்று மக்கள் மத்தியிலிருந்த அரசியல், சமூகச் செல்வாக்குக் கருதி அக்குறிப்புகள் வரையப்படவில்லையெனும் உண்மை, பாரதி

வாழ்ந்த காலத்திலேயே பாரதி எழுத்துக்களைப் பல்வேறு சிரமங்களுக்கு மத்தியில் அச்சேற்றுவதில் வெற்றி கண்டவரும், இறுதிவரைப் பாரதி புகழைப் பாடியவரும், பாரதியாலே ‘தம்பி’ என அன்போடு அழைக்கப்பட்ட வருமான ‘லோகோபகாரி’ நெல்லையப்பரின் வார்த்தை களிலிருந்து புலப்படும். பாரதி மறைந்தபொழுது இறுதிநாட் செலவுக்குக்கூட அவர் குடும்பத்தினரிடமோ, அல்லது உற்ற நண்பர்களிடமோ பணமில்லாமற்போன கொடுமையை,

“பாரதியார் குடும்பத்துக்கு எப்போதும் ஆதரவு புரிந்து வந்த வக்கீல் துரைசாமி அய்யரே பாரதியாரின் கடைசி நாள் கீரியைகளுக்கும் உதவி செய்தார். பாரதியார் உடலைக் காலை எட்டு மணிக்குத் தீருவல்லிக்கேணி மயானத் தீற்குக் கொண்டுபோனோம். நானும் லக்ஷ்மண ஜெயரும், குவளை கிருஷ்ணமாச்சாரியார், ஹரிஹர சர்மா, ஆர்யா முதலியவர்களும் பாரதியார் பொன்னுடலை இறுதியாகச் சுமந்து செல்லும் பக்கியம் பெற்றோம். பாரதியார் உடல் மிகச் சிறிது. அன்று தீக்கிரையான அவர் உடல் நிறை சுமார் 100 பவுண்டுக்கும் குறைவாகவேயிருக்கும். இன்று உலகம் பேர்றறும் கவிச்சக்கரவர்த்தீயுடன் அன்று அவரது கடைசி நாளில் தீருவல்லிக்கேணி மயானத்துக்குச் சென்றவர்கள் சுமார் இருபது பேருக்கும் குறைவாகவே இருக்கலாம்.”⁴

என்று நெல்லையப்பர் நினைவு கூர்வதிலிருந்து நாம் அறிந்து கொள்ளலாம்.

பாரதி மறைந்த காலத்தில் மக்கள் மத்தியில் பாரதிக்கு இருந்த செல்வாக்குப் பற்றிப் பாரதி பதிப்புப் பணியையே பின்னாளில் பிரதான இலட்சியமாகக் கொண்டோர்களில் ஒருவராகிய ‘பாரதி ஆன்பர்’ ரா.அ. பத்மநாபன் கூறுவது பொருத்தமாய்த் தெரிகிறது.

“பல நூற்றாண்டுக்கோர் முறை தேவன்றும் மகாயேதை ஒருவரின் வாழ்வு இவ்வாறு முடிவெய்தியது. தமிழ்டையே ஓர் அதிசய புருஷர் வாழ்ந்தாரென அவர் காலத்திய தமிழுலகம் அறியவில்லை. நண்பர் சிலரே உணர்ந்தீருந்தனர்.”⁵

அந்த நண்பர்கள் அடுத்த ஒரு வாரத்திற்குச் சென்னையில் ஆங்காங்கு சில அநுதாபக் கூட்டங்கள் போட்டார்கள். பத்திரிகைகளில் ‘ஆசிரியருக்குக் கடிதங்கள், பகுதியில் வருத்தம் தெரிவித்துக் கடிதம் எழுதினார்கள். பாரதி மறைந்த அடுத்த நாளே சென்னையில் தம்பு செட்டித் தெருவில் சோமதேவ சர்மாவின் தலைமையில் ஓர் அநுதாபக் கூட்டமொன்று அமரகலா விலாஸினி ஸபையினாதரவில் நடத்தப்பட்டது.⁶ செப்டம்பர் பதினான்காம் திகதிச் சுதேசமித்திரனின் புதுவையிலிருக்கும் போது பாரதியால் முப்புரி நூல் அணிவிக்கப்பெற்று, பிரம்மோபதேசம் செய்விக்கப்பட்ட ஸ்ரீமான் கனகவிங்கம், ஜாதி வித்தியாச மெனும் தொத்து வியாதியை இந்தியாவிலிருந்து ஓட்டினால் தான் நம் பாரத மாதா விடுதலை பெறுவாளென்று அடிக்கடி போதித்தவரும், பயமென்பதே கிஞ்சித்தும் இல்லாத தீரபுருஷரும், கவி சிரேஷ்டருக்குள் கவி சிரேஷ்டருமாகிய ஸ்ரீமான் பாரதியாரின் மறைவுக்காக அவர் குடும்பத்திற்கு அநுதாபம் தெரிவித்து எழுதிய கடிதமொன்று பிரசரமாயிருந்தது.⁷ அதே இதழில் அர்த்தநாரீசவர்மா என்பவர் தமிழ்ச் சுவையின்பஞ் சற்றுமறியாக் கூற்றுவன் என்னும் மாற்றலனால் உயிர் பிடுங்கப்பட்ட ஸ்ரீமான் சுப்பிரமணிய பாரதியாரின் கையறுநிலை பற்றி எழுதிய சில இரங்கற் பாக்களும் பிரசரமாகியிருந்தன.⁸

செப்டம்பர் பதினேழாம் திகதிச் சுதேசமித்திரனில் “கடிதங்கள்” பகுதியில் சில அநுதாபக் கடிதங்கள் வந்திருந்தன. புதுச்சேரியைச் சேர்ந்த ஸ்ரீமான் வெ. கிருஷ்ணசாமிச் செட்டியாரும், ஈரோடு செங்குந்த சன்மார்க்க பரிபாலன சபையாரும், காரைக்குடியில் நடந்த

ஒரு பொதுக்கூட்டத்தில் அநுதாபம் தெரிவிக்கப்பட்டது பற்றிக் குறிப்பிட்டு ஸ்ரீமான் பசலா கிருஷ்ணயரும் இந்தக் கடிதங்களை எழுதியுள்ளனர்.⁹

அதே இதழில் ஸ்ரீமான் எஸ். சத்தியழுர்த்தி அய்யர் பிள., பிளஸ், உணர்ச்சிமிக்க ஒரு நீண்ட கடிதத்தை எழுதியிருந்தார். மக்கள் மத்தியில் மிகுந்த செல்வாக்குள்ள அரசியல்வாதியும், தமிழகம் கண்ட மிகச் சிறந்த பேச்சாளர்களில் ஒருவரும், தேசிய இயக்கத்திலே தமிழக அணியிற் சில காலம் பெருந்தலைவராய் இருந்து வழி பாடல்கள் அன்று தேசிய இயக்கத்திற்கு எந்த அளவிற்கு உத்வேகம் அளித்தது என்பதை முற்றிலும் உணர்ந்திருந்தார் என்பது அக்கடிதத்தில் நன்கு தெளிவாகிறது. “ராஜ தந்திரிகளையும், பட்டாளக் காரர்களையும் போல ஒரு நாட்டிற்குக் கவிராயர்களும் நலந்தரக் கூடும்” என்றும், பிரெஞ்சுக்காரர்களின் “மார்ஸல்லே” போன்ற தேசிய கீதத்தின் மூலம் தேச மக்களின் உணர்வுகளைச் சண்டி இழுக்கும் தேச மகா கவிகளுள் எனது நன்பர் சப்பிரமணிய பாரதியையும் ஒருவராகக்கொள்ள வேண்டும்¹⁰ என்றும் சத்தியழுர்த்தி கூறுவது ஊன்றிக் கவனிக்கத் தக்கது. பாரதி பாடல்கள் மக்கள் மத்தியில் ஏற்படுத்திய விளைவினை நேரிற கண்டுணர்ந்தவரும், தேசப்பாடல்கள் மூலமாகவே பாரதியிடம் ஈடுபாடு கொண்டிருந்தவருமாகிய சத்திய முர்த்தி, பாரதியைத் தேச மகாகவி என குறிப்பிடுவது நோக்கத்தக்கது. தொடர்ந்து, தொடர்ந்து,

“ஆயினும் எவ்வளவு பிரபல்யம் அடைய வேண்டுமோ அந்த அளவுக்கு அவருடைய கவிகள் பிரச்சத்தி அடையவில்லை. ஆனால் அக்கவிகளை எப்படி பாடிய போதிலும், ஒரு மாய சக்தி அதில் யறைந்து கிடத்தல் புலப்படாமற் போகாது. இதை நான் அநுபவத்திற் கண்டிருக்கிறேன். ஸ்ரீ பாரதீயர் போன்றவர் இங்கீலாந்தில் பிறந்திருந்தால் அரண்மனைக் கவியரக அவர் இரண்டாடப்பட்டிருப்பார் வங்கள்

சிரேஷ்டர் ரவீந்திரருக்கு அவர் சமமானவர். நான் மிகைப்படப் பேசுவதாக நீணங்கக்கூடாது. பூர்வாரியாரை அறிந்தவர்க்கே நான் சொல்வதன் உண்மை செழிமையாகப் புலப்படும்..... கடுகளவாவது இத்தமிழ் நாட்டுக்குத் தேசுகளியானத் திருக்குமளவும், தமிழ் பானஷ் இந் நாட்டை விட்டு மறையாதிருக்கும் வரையிலும், பூர்வாரியின் சூபகம் இருந்து கொண்டோனிருக்கும்.”¹¹

என்றும் கூறியிருந்தார் சத்தியமூர்த்தி.

செல்வாக்குமிக்க அரசியற் தலைவர்களில் ஒருவராகிய சத்தியமூர்த்தி போன்றோரே ரவீந்திரருக்குச் சமமாகப் பாரதியைச் சொல்வதே மிகைப்படக் கூறிய குற்றத்திலாழ்த்தி விடுமோ எனத் தயங்கித் தயங்கிக் கூறியுள்ளமை, அன்று பாரதிக்கு எந்த மட்டத்திலுமே உரிய இடம் கிடைக்க வில்லை என்பதையே வெளிக்காட்டுகிறது. பாரதியின் மாய சக்தியை உணர்ந்த சத்தியமூர்த்திக்குப் பாரதி அடிமை நாட்டில் பிறந்ததால்தானே அரண்மனைக் கவியாக முடியவில்லை என்ற ஆதங்கமிருப்பதும் புலனாகிறது. இதைச் சத்தியமூர்த்தியின் குரலாக மட்டுமே நாம் எடுத்துக் கொள்ள வேண்டியதில்லை. தேசிய இயக்கத்தில் அன்றிருந்த பாரதி அன்பர்கள் பலரின் குரலாகவே அதனை நாம் எடுத்துக்கொள்ளலாம்.

அன்றைய சுதேசமித்திரன் வார அனுபந்தத்தில், அக்காலத்திய புகழ் பெற்ற எழுத்தாளர்களில் ஒருவரும், ‘பிரஜாநுகூலன்’ ஆசிரியருமாகிய திரு. எஸ். ஜி. ராமானுஜலு நாட்டுபாரதி பற்றி எழுதியுள்ள அருமையான சில குறிப்புகள் வெளியாகியுள்ளன. “தமிழ்நாடு” பாரதியின் குடும்ப சம்ரஷணைக்கான திரவிய சகாயம் செய்வித்துக் கொடுத்துத் தன் கடமையைச் செலுத்துமென்ற எதிர் பார்ப்போடு முடியும் அந்தக் கட்டுரை, பாரதி பற்றிய ஒரு சரியான அறிமுகக் கட்டுரையாக விளங்குகிறது. இதுவே பாரதியார் பற்றிய முதல் கட்டுரையாக இருக்கலாம் என ரா. அ. பத்மநாபன் கூறுவது குறிப்பிடத்தக்கது.¹²

சுதேசமித்திரனைப் பொறுத்த மட்டில் அது, தனது உதவி ஆசிரியருக்குரிய மரியாதையைச் செலுத்திவிட்டது. மேலே தரப்பட்டவற்றைத் தவிர, பாரதி மறைவுக்கு வேறெங்கும் சிறப்பான அளவில் அநுதாப நிகழ்ச்சிகள் ஏதும் நடைபெற்றதாகவோ, பத்திரிகைக் கட்டுரைகள் வெளியிடப்பட்டதாகவோ தெரியவில்லை. பத்திரிகைகளில் வராத அளவிற்கு, ஒருவேளை, ஆங்காங்கு ஒன்றிரண்டு அநுதாபக் கூட்டங்கள் கூப்பிரமணிய சிவா போன்ற, தேசிய இயக்கத்திலிருந்த பாரதி ஆர்வலர்களால் நடத்தப் பெற்றிருக்கலாம். அப்படி நடத்தப்பட்டிருப்பினும், அவை எவையுமே பாரதி தமிழிலக்கியத்தின் திருப்பு முனையாக அமைந்தமையைப் பூரணமாக உணர்ந்தவையாக இருந்தனவெனக்கொள்ள முடியாது.

வங்கப் பிரிவினையைத் தொடர்ந்து தேசிய இயக்கத்தில் ஏற்பட்ட விழிப்புணர்ச்சிக்குத் தமிழகத்தை ஆற்றுப்படுத்தக் காரணமானவர்களில் ஒருவனும், 1906-7 களில் நடைபெற்ற அகில இந்தியக் காங்கிரஸ் மகாசபைக் கூட்டங்களில் தமிழகத்துப் பிரதிநிதியாகக் கலந்து கொண்டவனும், தனது அனல் கக்கும் எழுத்துக்களால் தமிழ் மக்களை உசுப்பி விட்டவனும், அதன் காரணமாகவே தன் வாழ்க்கையின் பிரதான காலகட்டத்தை வறுமையோடு அஞ்ஞாத வாசத்திற் கழித்தவனுமாகிய பாரதிக்கு, சத்தியமூர்த்தியைத் தவிர அன்றைய தேசிய இயக்கத் தலைவர்கள் எவரும் உரிய மரியாதையை அளித்ததாகவும் தெரியவில்லை. பாரதி மறைந்த ஒரு வாரத்தில் தமிழகத்திற்கு வருகை தந்திருந்த மகாத்மா காந்தி, மரணத்துக்கு அநுதாபம் தெரிவித்து இரண்டு வார்த்தைகள் கூட சொல்லவில்லையெனவும், பாரதி குடும்பத்திற்குத் தானும் நேரடியாக அநுதாபம் தெரிவிக்கவில்லையெனவும் திரு.பெ.கோ. சுந்தரராஜன் குறிப்பிடுகிறார்.¹³ பாரதி உயிருடன் இருந்தபோதே பாரதியை உரிய மரியாதையுடன் சரியான முறையில் அறிமுகம் செய்விக்காத ராஜகோபாலாச்சாரியார்,¹⁴ பாரதி மறைந்த பின்னும் அந்தச் செய்தியை உரிய முறையில் காந்தியிடம்

தெரிவிக்காததிலும் வியப்பில்லை. பாரத தேசந்தன்னை வாழ்விக்க வந்த காந்தி மகாத்மாவும், தான் இரண்டாண்டு கட்கு முன் பத்திரமாய்ப் பாதுகாக்குமாறு இயக்கத்தினரிடம் அறிவுறுத்திவிட்டுப் போன பாரதியின் மரணத்தைக் கண்டு கொள்ளவுமில்லை. தனது பயணங்களில் அந்தக் கவிஞர் பற்றி விசாரித்ததாக செய்திகள் இல்லை.

பாரதியின் மரணந்தான் இப்படிச் சாதாரணமாக நிகழ்ந்து போயிற்றென்பதில்லை. புதுச்சேரியிலிருந்து வந்தது முதல் தனது முயற்சிகளைல்லாம் ஆதரவின்றித் தோற்றுப் போவதைக் கண்டு வேதனைப்பட்டுக் கொண்டிருந்த காலத்திலேதான் அவர் மரணம் நிகழ்ந்தது. 1918-ஆம் ஆண்டு நவம்பர் மாதம் பத்தாந்தேதி புதுவையை விட்டு வெளியேறிய பாரதி, கடலூரிற் கைது செய்யப்பட்டு சுமார் இருபத்தி நான்கு நாட்கள் காவலுக்குப் பின் டிசம்பர் 14-ந் தேதி விடுதலையானதும் மனைவியின் ஊரான கடையம் சென்றடைந்தார். பிராமணரல்லாதோருடனும், முஸ்லிம் களுடனும் பாரதி கொண்ட உறவைக் கண்ட கடையத்து அக்கிரகாரம் அவரைத் தள்ளி வைத்தது. மனைவி, குழந்தைகள் கையால் கூட உணவருந்த முடியாமல், பாரதி, முன்று நாட்கள் வரை பட்டினி கிடந்ததாகவும் தெரிகிறது.¹⁵

புதுவையை விட்டுப் புறப்பட்டவுடனேயே பூமண்டலம் நிறைந்த கீர்த்தியுடையத் தனது நால்களை எல்லாம் பதிப்பிக்க வேண்டுமென்ற ஆவல் பாரதிக்கு மேலிட்டது. கடையம் போய்ச் சேர்ந்த ஒரு வாரத்தில் நெல்லையைப் பருக்குக் கடிதமெழுதி பாஞ்சாலி சபதத்தைப் பிரசரிக்க வேண்டுமென்கிறார். “பாப்பாப் பாட்டு” முதலியன கைவசம் இல்லாவிட்டால் உடனே அவற்றை மீட்டுப் பிரசரம் செய்தல் மிகவும் அவசரம் என்றார்.¹⁶ பாரதியின் ஆவல் நெல்லையைப்பரால் நிறைவேற்ற முடியவில்லை. பாரதி எழுத்துக்களைப் பிரசரிப்பதில் மிகக் குர்வம் கொண்டிருந்த நெல்லையைப்பர் இவ்வேண்டுகோளை நிறைவேற்ற இயலா மற் போன்றைக்கு நிதி நிலைமை தவிர வேறொதுவும் காரணமிருக்க நியாயமில்லை.

பின்னர், பாரதி நண்பர்களின் வற்புறுத்தல்களுக்கிணங்கி எட்டையபுரம் மன்னருக்கு நிதி உதவி கோரி சீட்டுக் கவிகளும், ஒலைதூக்கும் எழுதிப் பார்த்தார். இந்தச் சீட்டுக்கவிகளும், அதன் பின் புத்தகப் பிரசரத்திற்காக அவர் தமிழ் மக்களுக்கு விடுத்த வேண்டுகோளும், பாரதி தன்னைப் பற்றி எத்தகைய மதிப்பீடு கொண்டிருந்தார் என்பதனைத் தெளிவாக்கும். “பண்ணளவு உயர்ந்ததென் பண் பாவள வுயர்ந்ததென் பா”¹⁷ என்று கூறிக்கொள்ளும் பாரதி, “புவியனைத்தும் போற்றிட வான் புகழ் படைத்துத் தமிழ் மொழியைப் புகழிலேற்றும் கவியரசர் தமிழ்நாட்டுக் கில்லையெனும் வசையென்னாற் கழிந்த தன்றே”¹⁸ என முழங்குவதும், “சுவை புதிது, பொருள் புதிது, வளம் புதிது, சொற் புதிது, சோதி மிக்க நவ கவிதை, யெந்நாளு மழியாத மகா கவிதை”¹⁹ என்று கூறி பிரான்ஸென்னும் நாட்டிலுள்ள ஓராகும் ஆங்கிலத் தீங்கவியரசரும் மொழிபெயர்த்துப் போற்றுவதாகப் பெருமிதங்கொள்வதும் எட்டையபுரம் மன்னரிடம் பரிசு கருதி மட்டும் சொன்ன சொற்களால்ல, இறுதிக் காலத்தில் பாரதியின் சுய மதிப்பீடே அதுதான் என்பது அவர், புத்தகப் பிரசரத்திற்காக விடுத்த அறிக்கை களிலிருந்து புலப்படும்.

தனது எழுத்துக்கள் யாவற்றையும் தொகுத்து நாற்பது தொகுதிகளாக, ஒவ்வேரன்றும் பத்தாயிரம் பிரதிகள் வீதம் வெளியிடும் ஒரு பெருந்திட்டத்திற்காக, இருபதாயிரம் ரூபாய் ஆரம்ப மூலதனம் திரட்ட வேண்டி, தலைக்கு நூறு ரூபாய் அனுப்பக் கோரித் தனது நண்பர்களுக்குச் சுற்றறிக்கையொன்றைப் பாரதி ஆங்கிலத்தில் தயாரித்து அனுப்பினார்.

“தமிழ்நாட்டின் முன்னேற்றத்திற்கு எனது நூல்கள் சரித்தீர பூர்வமாய் அத்தியாவசிய மானவை யென்பதாலும், உடனே நிகழப்போ கீன்றதும், தெய்வ சித்தமானதுமான கீழ்த்திசை நாடுகளீன் மறுமலர்ச்சிக்குத் தமிழுகத்தின் மேம்பாடு அத்தியாவசிய மென்பதனாலும்.”²⁰

நூற் பிரசரத் திட்டத்தை மேற்கொள்வதாகக் கூறிய பாரதி தனது உரைநடைப் படைப்புகளைப் பற்றி,

“அவை நெஞ்சை அள்ளக் கூடியவை; அதே சமயம் ஆற்ற இலக்கிய அழகு கொண்டவை; எளிய நடையில் உள்ளவை; தெளிவானவை; ஒளி மிகுந்தவை. ஜனங்களுக்குப் பிடித்தமான நடையும் சொல்லமுழும் கொண்டவை. அதே சமயம் பரீக்தமானவை, வழுவில்லாதவை. இவை காலிய ரஸம் பெராகுந்தியவை, காலத்தை மீறி நீற்க வல்லவை.”²¹

என்று பெருமிதங்கொள்வார்.

மக்கள் மத்தியில் தனக்குள்ள செல்வாக்குப்பற்றியும் பாரதிக்கு மிகுந்த நம்பிக்கை இருந்தது.

“என்னுடைய பழைய பிரசரங்களீனால் எனக்கிருக்கும் உயர்ந்த மதிப்பினாலும் சடு இணையற்ற செல்வாக்கினாலும் - இவை எல்லாவற்றினாலும் என்னுடைய நூல்கள் அமோகமான விற்பனையாவது தீண்ணம்.”²²

என்று கூறும் பாரதி,

“உங்களீடமிருந்து குறைந்த பட்சம் 100 ரூபாயாவது எதிர்பார்க்கிறேன். கிருபை கூர்ந்து தங்கள் நண்பர்கள் இருபது பேரையாவது இதே மாதிரியோ அல்லது அதிகமான தொகையோ கடன் தந்து உதவும்படி தொண்டுங்கள். உங்களீட மிருந்தும், உங்கள் நண்பர்களீடமிருந்தும் கிடைக்கும் தொகைகளுக்கு நான் ஸ்டாம்பு ஒட்டி புரோ - நோட்டு எழுதிக் கொடுக்கிறேன். எனக்குக் கிடைக்கக்கூடிய அபரிமிதமான வாபத்தை முன்னிட்டு, மாதம் 2 சதவிகிதம் தாராளமாகவே வட்டி தருகிறேன். உங்கள் அன்பான பதிலையும், உங்கள் தரப்பிலிருந்து பற்பல மணியார்டர் களையும் ஆவலுடன் எதிர்பார்க்கிறேன்.”²³

என வேண்டுவதையும் படிக்கும் போது நெஞ்சே நெகிழும். தன் மீதிருந்த அரசாங்கத் தடைகள் யாவும் நீக்கப்பட்டு விட்டன என்றும் இரண்டே வருஷங்களில் இக்கடன்கள் யாவும் தீர்க்கப்படும் என்று உறுதி கூறியும் கூட, அவர் எதிர்பார்த்த அளவு ஆதரவு அவருக்குக் கிடைக்கவில்லை.

நூல் வெளியீட்டு முயற்சி இப்படியானவுடன், 1920 இல் “அமிர்தம்” என்றொரு பத்திரிகை தொடங்க முயன்றார். செப்டம்பர் முதல் தேதி தொடங்கும் என்று சுதேச மித்திரனில் விளம்பரம் செய்தார். ஸ்ரீநிவாஸ் வரதன் போன்ற நண்பர்களுக்கு, உதவிகோரிக் கடிதம் எழுதினார். முயற்சி நிறைவேறவில்லை. சற்றுத் தள்ளி, 1921 ஜூவரி முதல் திகதியிலிருந்து தொடங்குவதென முடிவு செய்து நண்பர் ஸ்ரீ நிவாஸ் வரதனுக்கு, “தயவு செய்து தங்களால் இயன்ற தொகையை - தாங்கள் சொல்லியபடி, சொத்தை விற்றேனும் கொண்டு வரக்கூடிய தொகையைக் கொண்டு இவ்விடத் திற்கு உடனே வந்து சேரும்படி ப்ரார்த்திக்கிறேன்”²⁴ என்றெழுதியும் பயனில்லாமற் போய்விடுகிறது.

இறுதியாக, 1921இல் சுதேசமித்திரனில் பணியாற்றிக் கொண்டிருந்த போது தமிழ் வளர்ப்புப் பண்ணை என்கிற ஓர் அமைப்பை உருவாக்கிப் புத்தகப் பிரசுரத் திட்டம் பற்றி ஒரு தமிழ் விளம்பரமொன்றை வெளியிட்டார். “பூமண்டலம் நிறைந்த கீர்த்தி” என்ற தலைப்பின் கீழ் அப்பிரசுரத்தில் உள்ள வாசகங்கள் இங்கு குறிப்பிடத் தக்கனவாகும்.

“இவருடைய கீர்த்தி தமிழ்நாட்டில் மாத்தீரமே பரவியிருப்பதாக நினைத்துவிடக் கூடாது. இவருடைய பாட்டுகள் பல தலைங்குப் பாஷாஷயில் மொழிபெயர்க்கப்பட்டு ஆந்தீர தேசத்தாரால் கொண்டாடப்படுகின்றன. ஜார்லாந்து தேசத்து ராஜதானியாகீய டோக்யோ நகரத்திலுள்ள Imperial university (இம்பீரியல் யூனிவர்சிடி) என்ற ஸாம்ராஜ்ய ஸர்வகலா சம்கத்தில் இங்கிலீஷ் ஆசிரியராக விளங்கியவரு மாகீய ஜேம்ஸ். எச். கலிங்ஸ (James H. Cousins) என்பவர் இவருடைய பாட்டுகள் சிலவற்றை

இங்கிலீஷில் மொழி பெயர்த்து மேல் நாட்டவர் வியப்புறம்படி செய்திருக்கிறார்.

இங்குணம் கீர்த்தி வாய்ந்த கலியரசர் ஒருவர் தமிழ்நாட்டில் இருப்பது நயக்கெல்லாம் சால மிகப் பெருமை யன்றோ? இவர் தமிழ்நாட்டையும் தமிழ் பாளை யையும் மேம்படுத்தியதற்கு நாம் என்ன கைம்யாறு செய்யப் போகிறோம்?"²⁵

அவர் உயிருடனிருந்தவரை அத்தகைய கைம்மாறை யாரும் அவருக்குச் செய்ததாகத் தெரியவில்லை. பத்திரிகை முயற்சிகளுக்கும், புத்தக முயற்சிகளுக்கும் தமிழ்நாடு எந்த வித ஆதரவுமளிக்கவில்லை. கனவுகள் நனவாகாமலேயே பாரதியின் மரணம் நிகழ்ந்தது. சுதேசமித்திரன் வெளியிட்ட காங்கிரஸ் யாத்திரை பாகம் 1, பாகம் 2, சுதாமாலிகா ஆகிய மூன்று நால்களுந்தான் பாரதி அறிந்து கடைசியாய் வெளியானவை. மன்ம் நொந்து பாரதி,

"உண்மையான கலிதைக்குத் தமிழ்நாட்டில் தக்க மதிப்பில்லை. இங்கிலீஷ் பாளையிலிருந்து கடைகள் மொழிபெயர்த்துப் போட்டால் பலர் வாஸ்கி வாசிக்கிறார்கள். அல்லது, இங்கிலீஷ் முறையைத் தழுவி மிகவும் தாழ்ந்த தரத்தில் பலர் புது நாவல்கள் எழுதுகிறார்கள்; அவர்களுக்குக் கொஞ்சம் வாபஸ் ஏற்படுகிறது."²⁶

என்றொருமுறை சொன்னது நம் நினைவிற்கு வருகிறது.

தமிழ் மறுமலர்ச்சிக்கும் தமிழ்நாட்டின் முன்னேற்றத் திற்கும் தனது எழுத்துக்கள் ஒரு சரித்திர பூர்வமான அவசியம் என்கிற பிரக்ஞாயோடு பாரதி மேற்கொண்ட முயற்சிகள் யாவும் தோற்றமிந்து போனதற்கு, பாரதியைத் தமிழுலகம் சரியாக இனங்கண்டு கொள்ளாததோடு, தமிழ் மக்களிடையே அன்றிருந்த எழுதப் படிக்கத் தெரிந்தோரின் எண்ணிக்கைக் குறைவும், பாரதியே குறிப்பிடுவது போன்று பிரசரத் தொழில் ஒரு வியாபாரமாக இல்லாததும் முக்கிய காரணங்களாகும்.²⁷

1920 தொடங்கித் தமிழகத்தில் எழுச்சியுற்ற இயக்கங்களின் வரலாறுகளையும் அவற்றில் பாரதி பாடல்கள் பயன்பட்ட விதங்களையும் ஆராய்ந்து பார்த்தால், பாரதி தமிழ் மக்களால் இனங்கண்டு கொள்ளப்பட்ட வரலாறு தானாகவே புலப்படும். 1920 முதல் இந்திய தேசிய இயக்க வரலாற்றில் காந்தியுகம் தோன்றுகிறது. 1921 முதல் ஒத்துழையாமை இயக்கம் துவங்கி 1921-22 ஆண்டுகளில் உச்சமடைகிறது.

“நெருங்கிய பயன்சேர் ஒத்துழையாமை
நெறியினால் இந்தியா விற்கு
வருங்கதி கண்டு பகைத்தொழில் மறந்து
வையகம் வாழ்கநல் லறத்தே.”²⁸

எனப் பாரதியும் ஒத்துழையாமை இயக்கத்தை வாழ்த்துகிறார். 1921 இல் ஏகாதிபத்திய அரசு அளித்த இரட்டை ஆட்சிச் சலுகையை ஏற்றுக்கொண்டு ஐஸ்டிஸ் கட்சி சென்னை மாகாண ஆட்சியைப் பிடிக்கிறது. இரட்டை ஆட்சியை ஏற்றுக்கொள்வதா வேண்டாமா என்பது பற்றிக் காங்கிரஸ் கட்சிக்குள் கருத்து வேற்றுமை ஏற்படுகிறது. தேர்தலைப் புறக்கணித்து ஒத்துழையாமை இயக்கத்தைத் தீவிரப்படுத்த வேண்டும் என்ற குழுவிற்குச் சக்கரவர்த்தி ராஜ கோபாலாச் சாரி தலைமை ஏற்கிறார். தேர்தலிற் பங்கேற்றுச் சட்டமன்றத் தில் நுழைந்து உள்ளிருந்து போராடவேண்டுமென்ற குழுவிற்குச் சத்தியமூர்த்தி தலைமையிலான சுயராஜ்யக் கட்சியினரின் கை ஒங்குகிறது. சத்தியமூர்த்தியின் கொள்கையை ஏற்காத ராஜகோபாலாச்சாரியார் திருச்செங்கோடு சென்று ஆசிரமம் துவங்கித் தீண்டாமையொழிப்பு மதுவிலக்கு போன்றவற்றிற் கவனம் செலுத்துகிறார். இது தான் அன்றைய தமிழ்நாட்டு அரசியற் குழ்நிலை.

நெல்லைச் சதி வழக்கில் வ. சிதம்பரம் பிள்ளையுடன் தண்டனை விதிக்கப் பெற்றவரும், சந்தியாசி உடையில் அரசியல் இயக்கம் நடத்தியவருமாகிய சுப்பிரமணிய சிவா போன்ற பல தனிப்பட்ட தேசபக்தர்கள் “தங்கள் தேச பக்திப்

பிரச்சாரத்திற்குப் பாரதி பாடல்களை ஊன்று கோலாய்க் கொண்டு நாடெங்கும் பாரதி பாடல்களைப் பாடிப் பரப்பி வந்தனர்”²⁹ நெல்லைச் சதி வழக்கில் சிதம்பரம் பிள்ளை யுடன் சிறை சென்று மீண்ட பின்பு, சிவம் “தேச பக்த சமாஜம்” என்ற தொண்டர் படையை ஆரம்பித்தார். 1922-23-இல் இந்த சமாஜத்தைச் சேர்ந்த தொண்டர்கள் தமிழகமெங்கும் ஊர் ஊராகச் சென்று பாரதி பாடல்களைப் பாடி தேசாவேசப் பிரசங்கங்களும் நிகழ்த்தி வந்தனர். கல்கி, சதாசிவம், பூநிவாஸ் வரதன், மதுரை சிதம்பர பாரதி தூத்துக்குடி சோமயாஜலூ திருமயம் கிருஷ்ணமூர்த்தி போன்றோர் அந்தத் தொண்டர் படையில் குறிப்பிடத் தக்கவர்கள். இந்தத் தொண்டர்கள் அன்றாட செலவுக்கு உஞ்ச விருத்தி பஜனை செய்யும் போது பாரதி பாடல் களைத்தான் பயன்படுத்தினர்.

சேலம் மாவட்டத்தைச் சேர்ந்த பாப்பாரப்பட்டியில் பாரதமாதாவிற்கு ஆலயம் எடுப்பதற்காகச் சுப்பிரமணிய சிவாவால் நிறுவப்பட்ட பாரத ஆஸ்ரமத்தில், பாரதிக்குச் சிலை எடுக்க வேண்டும் என முதன் முதலாகத் தீர்மானம் நிறைவேற்றப்பட்டது. ஆஸ்ரமத்தில் சேரும் மாணவர்க்குப் பாரதி பாடல்களிலே தனிப்பயிற்சி இருக்க வேண்டும். எனவும் தீர்மானிக்கப்பட்டது. தமிழ்நாட்டிலேயே முதல் பாரதி தின் நிகழ்ச்சியை ஏற்பாடு செய்ததும் சுப்பிரமணிய சிவாதான் என அறிஞர் வெ. சாமிநாத சர்மா ‘நான் கண்ட நால்வர் புத்தகத்தில் கூறியிருப்பதும் குறிப்பிடத்தக்கதாகும்.³⁰ 1944 ஆம் ஆண்டு செப்டம்பர் மாதம் பதினொன்றாம் தேதி சென்னை திருவல்லிக்கேணியில் நடைபெற்ற இவ்விழாவில் திரு.வி. கலியாணசுந்தர முதலியார், எம்.எஸ். சுப்பிரமணிய அய்யர், எல்.வி. சாஸ்திரி ஆகியோர் கலந்துகொண்டனர். ரா. கிருஷ்ணமூர்த்தி (கல்கி) பாரதி பாடல்களைப் பாடினார்.

1928 வாக்கில் பாரதி பாடல்கள் இல்லாமல் ஒரு பொதுக்கூட்டம் நடத்த முடியாது என்கிற நிலை தமிழகத் தில் இருந்தது. பாரதி பாடல்களை அரசு கைப்பற்றியதை

எதிர்த்து ஓர் ஒத்திவைப்புத் தீர்மானத்தை முன்மொழிந்து சத்திய மூர்த்தி பேசம் போது:

“அக்கிராசனாதிபதி அவர்களே, இந்தத் தமிழ் நாட்டில் ஒரு பெருங்கூட்டத்தைக் கூட்டுவதற்கும், கடைசி வரை அந்தக் கூட்டம் கலைந்து போகாமல் நிறுத்தி வைப்பதற்கும் சாதாரண மாகக் கடைப்பிடிக்கப்படும் நடைமுறை, பாரதி ப் பாடல்களைப் பாடுவதுதான் என்பது உங்களுக்குத் தெரியுமா?”³¹

என்று கூறியது இதனைத் தெளிவாக்கும்.

விடுதலை இயக்க மேடைகளில் மட்டுமின்றி, மந்திரிகள் கலந்து கொள்ளும் நிகழ்ச்சிகளிலுங்கூட பாரதி பாடல்கள் பாடப்பட்டன என்பது இத் தீர்மானத்தை வழிமொழிந்து பேசிய திரு.சி.என். முத்துரங்க முதலியாரின் உரையிலிருந்து புலப்படும்.

“ஆன்மக் கிளர்ச்சியூட்டும் பாரதி பாடல்கள் தென்னீந்தியாவிலேயே மிகவும் பிரசித்த மானவை. எல்லாப் பொது நிகழ்ச்சிகளிலும், பொது மேடைகளிலும் அவை பாடப்படுகின்றன. சமீபத் தீவில் உதகமண்டலத்தில் நடைபெற்ற சட்ட மந்திரிக்கைப் பிருந்தீற் சட்ட மந்திரி, பாரதி பாடல்களில் தனி ஆஸ்வம் காட்டியிருக்கிறார். அங்கே பாரதி பாடல்கள் பாடப்பட்டன. சட்டமந்திரி, முதன்மந்திரி, தீர்வை மந்திரி ஆகியோரோடு மற்ற பல அதீகாரிகளும் அவற்றைப் பாராட்டியுள்ளனர்.”³²

ஏதோ சட்டமன்ற வாதத்திற்காகச் சொல்லப்பட்ட தென இவற்றை நாம் அவ்வளவு எளிதாக ஒதுக்கிவிட முடியாது. ஏனெனில் அப்போது அவையிலமர்ந்திருந்த முதல் மந்திரி சுப்பராயனும், பின்னால் தீர்மானத்தை எதிர்த்து உரையாற்றிய ராவ்பகதூர் எம். கிருஷ்ணன் நாயரும் இதனை மறுக்கவேண்டும்.

1930 இல் உப்புச் சத்தியாக்கிரகம் நடைபெற்றது. இந்தக் காலத்திலேயே பாரதி பாடல்களின் இயக்கப் பயன்பாடு உச்சமடைந்தது. எப்ரல் 13-ந் தேதி ராஜ்கோபாலாச்சாரியார் தலைமையில் திருச்சியிலிருந்து புறப்பட்டு, 28-ந் தேதி வேதாரண் யத்தை அடைந்த, தமிழ்நாட்டு உப்புச் சத்தியாக்கிரகத் தொண்டர்கள், பாரதியின் ‘வந்தேமாதரம்’ பாட்டையும், ‘அச்சமில்லை’ பாட்டையும், ‘கத்தியின்றி ரத்தமின்றி யுத்த மொன்று வருகுது’ என்ற நாமக்கல் இராமலிங்கம் பிள்ளையின் பாட்டையும் பாடிக்கொண்டு சென்ற ‘கண் கொள்ளாக் காட்சி’யைப் பற்றி நாரணதுரைக்கண்ணன் எழுதியுள்ளார்.³³ ‘ஜெயபாரதி’ நாளிதழின் ஆசிரியராக விருந்த ரா. நாராயணன், உப்புச் சத்தியாக்கிரகம் பற்றி எழுதியிருப்பது குறிப்பிடத்தக்கது.

“1930-ஆம் ஆண்டு உப்புச் சத்தியாக்கிரஹம் முழுரமாக நடந்து வருகிறது. தினசரி மாலிபரும் கூட்டங்கள். கூட்டங்களில் “தொண்டர்கள் சேர வேண்டும்; சத்தியாக்கிரஹ நீதிக்குப் பணம் தரவேண்டும்.” என்று தலைவர்கள் போவார்கள். பேச்சு முடிந்தவுடன் சபையினர் மெல்லக் கலைந்து செல்ல முயலுவர். அச்சமயம் என் நண்பர் திருச்சி ஸ்ரீ.வி. பாலு மேடைமேல் வருவார். அவர் பாரதியார் கீதங்கள் இனிமையாகவும் உணர்ச்சியுடனும் பாடுவார். ராக மாலினையில்,

‘நீதி யினுந்தவர் பொற்குவை தாரீர்!
நீதி குறைந்தவர் காக்கள் தாரீர்!
அதுவுமற்றவர் வாய்ச் சொல்லஞ்சீர்!
ஆண்மையாளர் உழைப்பினை நல்கீர்!
மதுரத் தேமெருமி மாதர்களெல்லாம்
வாணி பூசைக்குரியன பேசீர்’

எனகிற பாட்டைப் பாடுவார். அவர் பாடிக் கொண்டிருக்கையில் தொண்டர்கள் உண்டியலை எடுத்துக்கொண்டு செல்வர். பாட்டு முடிவதற்குள் குறைந்தது ஜம்பது ரூபாயாவது சேர்ந்து விடும்.

இருபது பேர்களாவது தங்கள் பெயர்களைத் தொண்ட்ர்களாகப் பதிவு செய்து கொள்ளவர்.³⁴

புகழ் பெற்ற நாவலாசிரியை வை.மு.கோதைநாயகி அம்மாள்.

“தேசபக்தியற்றோரையும் தேசபக்தி மிக்கோராகச் செய்யும் தனிச் சிறப்பு கவியரசர் பாரதிக்கே உரித்தானது. 1931-ஆம் வருடத்தில் கதர் விற்பனைக்கு வீடு வீடாக நானும் சில சேகாதர் களும் செல்லுகையில், கதரை முகஸ்டிகாடுத்தும் பாராது வேற்று முகமாகப் பேசிய ஒரு பெரிய மனிதரை (பெயர் கூற விரும்பவில்லை) பாரதி யாரின் “வீர சுதந்திரம்” என்ற பாடலின் அர்த்தமும், வீரவாக்கும் கவர்ந்து, அவருடைய மனதைத் தீருப்பி, அரைமணிக்குள்ளாக ஜம்பது ரூபாய் வஸ்திரஸ்களை எடுக்கச் செய்த உண்மை நேரில் கண்டறிந்ததானும்.³⁵

எனக் குறிப்பிட்டுள்ளார். இதேபோன்று வேறு பல இடங்களில், வேறு பல சந்தர்ப்பங்களில் பாரதி பாடல்கள் பாடப்பட்ட சம்பவங்களையும் அவர் சுட்டிக்காட்டி யுள்ளார். அன்றைய கூட்டங்களின்போது விளம்பரமே செய்யாத நாட்களிற்கூட பாரதி பாடல்கள் அரைமணி நேரத்தில் ஆயிரக்கணக்கான ஐனங்களைத் திரட்டிவிடும் மகிமையை நாமக்கல் கவிஞர் நினைவுகூர்வார்.³⁶ அவிப்புரம் சிறையிலிருந்த போது பாரதி பாடல்களைப் பாடியதைச் சங்கு சுப்பிரமணியம் குறிப்பிட்டுள்ளார்.³⁷

திருச்செங்கோடு ஆசிரமத்தில் ராஜகோபாலாச்சாரி யாரின் விமோசனம் பத்திரிகைக்குப் பொறுப்பேற்று நடத்திக் கொண்டிருந்த கல்கி, உப்புச் சத்தியாக்கிரகத்தைப் பற்றி 1930-இல் “சுதந்திரப் போர்” என்று ஒரு பிரசரத்தை எழுதினார். அது பற்றி கல்கியின் வாழ்க்கை வரலாற்றா சிரியர் சுந்தா கீழ் வருமாறு கூறுகிறார்:

“அந்தப் புத்தகத்தில் மற்றும் பல விஷயங்களுடன் பாரதீயரைன் “வந்தே மாதரம்”, “சுதந்திரதாகம்”

முதலிய ஐந்து பாடல்களும், நாயக்கல் ராமலிங்கம் லின்னையின் “சத்தியப்பேர்” பாட்டும் அடஸ்கி இருந்தன.”³⁸

சுமார் ஐந்து ஆண்டுகளுக்குப் பின்னர் பாரதி ஒரு மகாகவி அல்ல என்று வரிந்து கட்டிக்கொண்டு சண்டையிட்ட கல்கிக்குக்கூட இயக்கப் பணியில் பாரதி பாடல்களே கைகொடுத்து உதவியிருக்கின்றன.

உப்புப் போரைத் தொடர்ந்து பாரதி பாடல்கள் தேசிய இயக்கப் போராட்டங்களில் ஓர் அங்கமாய்விட்டன. 1932-இல் வண்ணாரப்பேட்டை தேசிய சங்கச் செயலாளராகிய ம.பொ. சிவஞானம், தடையுத்தரவை மீறி ஊர்வலம் ஒன்றிற்குத் தலைமைதாங்கி ‘அச்சமில்லை’, ‘ஜெயபேரிகை’ போன்ற பாடல்களைப் பாடிக்கொண்டு சென்றார்.³⁹ 1925 இல் சுப்பிரமணிய சிவா மறைந்த பின்னர், அவரது சிஷ்யர் ஸ்ரீ நிவாஸ் வரதனும் அவரது மனைவி பத்மாசனி அம்மானும் சிவா விட்ட பணியைத் தொடர்ந்தனர். “நம் நாட்டு முன்னேற்றத்தைக் கருதி, காலம் சென்ற கவிச் சக்கரவர்த்தி சுப்பிரமணிய பாரதியார் கீதங்களை பரப்புவதற்காகவென்று ‘பாரதி பஜனை சமாஜம்’ ஒன்று மதுரையில் அவர்களாலே தொடங்கப்பட்டது.⁴⁰ தினந் தோறும் பாரதி பாடல்களைப் பாடிக்கொண்டே வீதி பஜனை செய்வது சமாஜத்தின் குறிக்கோள், கருர் நகரில் கள்ளுக்கடை மறியலைத் தொடர்ந்து போலீசார் தொடர்ந்த கெடுபிடிகளின் விளைவாக அங்கு ஒரு கூட்டம் கூட நடத்த இயலாத ஒரு சூழ்நிலையில் ஸ்ரீ நிவாஸ் வரதன் தலைமையில் இந்த சமாஜத்தினர் ‘ஜெயபேரிகை கொட்டாடா’ பாடலைப் பாடிக்கொண்டு வீதி பஜனை வர, அதனைத் தொடர்ந்து அதுவரை வீட்டிற்குள் பயந்திருந்த அவ்வுர் மக்கள் கொஞ்சம் கொஞ்சமாய்த் திரண்டு, இறுதியில் பல்லாயிரக் கணக்கானோர் பஜனை கோஷ்டியைப் பின் தொடர்ந்த கதையை வை.மு. கோதைநாயகி அம்மாள் குறிப்பிடுகிறார்.⁴¹ அன்று அவர்கள் பாடிய பாரதியார் ‘அல்லா’ பாட்டைக்

கேட்டு முஸல்மான் நண்பர் பரவசப்பட்டதையும் அக்கட்டுரையில் சுட்டிக்காட்டுகிறார்.

1935-ஆம் ஆண்டு சென்னை மாவட்ட காங்கிரஸ் அரசியல் மாநாட்டின் போது ‘சுதந்திரச் சங்கு’ அலுவலகத் திலிருந்து பைகிராப்ட்ஸ் சாலை வழியாகப் பாரதி பாடல்களைப் பாடிக்கொண்டு ஊர்வலம் வந்ததையும், இஸ்லாமியர்கள் அதிகம் வசிக்கின்ற ‘ஸாம் பஜார்’ பகுதி வழியே வரும்போது, ஊர்வலத்தினர், ‘அல்லா’ பாடலைப் பாட, அதுகேட்டு, முஸ்லிம்கள் பெருந்திரளாக ஊர்வலத் தில் கலந்து கொண்டதையும் மெய்சிலிர்க்கக் கூறுகிறார் பெ. கோ. சுந்தரராஜன்.⁴² சாதி, மத உணர்வுகளைக் கடந்து தமிழினத்தைத் தேசியப் பெருவெள்ளத்தில் ஆற்றுப்படுத் தும் கருவியாகப் பாரதி பாடல்கள் செயல்பட்டமைக்கு இது ஓர் எடுத்துக் காட்டாகும்.

பாரதி பாடல்கள் மூலம் இயக்கமும், இயக்க வளர்ச்சி யோடு பாரதி புகழும் இணைந்து வளர்ந்தன. உப்புச் சத்தியாக கிரகத்தினருக்குப் பாரதி பாடல்கள் உணர்ச்சி யூட்டும் கருவியாகப் பயன்பட்ட பாங்கை நாம் குறிப்பிடும் போது அக்காலத்து இளைஞர் பலருக்கு அன்று பாரதி பரிச்சயம் ஏற்படுவதற்கு உப்புச் சத்தியாக்கிரகமே காரண மாகியது என்பதையும் சுட்டிக் காட்டுதலவசியமாகிறது. தனக்குப் பாரதி பாடல்கள் அறிமுகமானது பற்றி மணிக் கொடி ஆசிரியர் பி.எஸ்.ராமையா,

“உப்புப் பேரில் சேர்ந்ததிலிருந்து நான் பாரதி யாரைப் பற்றி நிறைய அறிந்தேன். அவருடைய பாடல்களைப் படித்துப் படித்து மனப்பாடம் பண்ணினேன்.”⁴³

என்று கூறுவது அவதானிக்கத்தக்கது.

பாரதியைத் தமிழ் மக்கள் மீளாக் கண்டுபிடித்துக் கொண்ட வரலாறு இந்த மண்ணில் வளர்ந்த இயக்கங்களின் வரலாறோடு இணைந்து கிடக்கிறது என்கிற கூற்றில் ‘இயக்கங்கள்’ என்பது அரசியல் விடுதலை இயக்கங்களை

மட்டிலுமே சுட்டுவதாகக் கொள்ளலாகாது. அந்தக் கால கட்டத்தில் சமூக முற்போக்குக் கோட்பாடுகளைக் கொண்டிருந்த எல்லா இயக்கங்களுமே பாரதி பாடல்களைப் பயன்படுத்த வேண்டியது ஒரு காலக் கட்டாயமாகியது. இது ஈ.வே. ராமசாமி நாயக்கர் இயக்கத்திற்கும் பொருந்தும் பெரியாருக்கு, வைக்கம் வீரர் என்ற பெயரைத் தேடித் தந்த அந்தப் புகழ் பெற்ற வைக்கம் ஆலய நுழைவுப் போராட்டத் தின்போது சத்தியாக்கிரகத் தொண்டர்களின் போராட்டச் செய்திகள், 1924 ஆம் ஆண்டு ஏப்ரல் மாதத்து ‘இந்து’ இதழ்களில் வெளியாகியிருக்கின்றன. அவற்றில் ஒன்று:

“சத்தியாக்கிரகத் தொண்டர்கள் ஒவ்வொரு நாளும், நான்கு மணி நேரத்திற்கு ஒருமுறை கோவிலின் நான்கு வாயில்களையும் நோக்கி அணி அணியாகச் சென்று, தடுக்கப்பட்ட பகுதிகளில் சத்தியாக்கிரகம் செய்கின்றனர். தேசியப் பாடல்களைப் பாடிக்கொண்டே அவர்கள் அணிவகுத்துச் செல்லுகிறார்கள். அவற்றுள் அவர்கள் மிகவும் விரும்பிப் பாடுவது பாரதி பாடல்களே.”⁴⁴

இது ஈ.வே.ரா அவர்கள் காங்கிரஸிலிருந்த காலத்தில் நடைபெற்றதாகும். ஆனால் அவர் சுயமரியாதை இயக்கத் தைத் தொடங்கிய பின்னர், அவ்வியக்கத்திலும் பாரதி பாடல்கள் பயன்படுத்தப்பட்டன. 1933-ஆம் ஆண்டு நாகைப்பட்டினத்தில் நடைபெற்ற தஞ்சை ஜில்லா முப்பத்தெட்டாவது சுயமரியாதை மாநாட்டரங்க வாசலில் இரண்டு முக்கிய வாசகங்கள் எழுதப்பட்டிருந்தன. அவை:

1. “பரிபக்குவம் அடையாத புரட்சியால் பயனில்லை. புரட்சி என்கிற சொல்லுக்குள் கொல்லாமை என்ற பொருளில்லை” -வெளின்
2. “தனி யொரு வனுக்குண வில்லை யெனில் ஜகத்தினையழித்திடுவோம்” - பாரதி

இதனைப் பற்றிய செய்தி ஏப்ரல் பதினாறாம் திகதி ‘குடியரசு’ இதழிலும் வெளியாகியுள்ளது.⁴⁵

1925-ஆம் ஆண்டு பெரியாரால் தொடங்கப்பட்ட ‘குடியரசு’ வார இதழில் அந்த ஒரு குறிப்பிட்ட காலகட்டத்தில் முதற் பக்கத்தில் ‘குடியரசு’ பெயர் முத்திரையின் கீழ்,

“எல்லோரும் ஓர் குலம், எல்லோரும் ஓரினம்
எல்லோரும் இந்திய மக்கள்
எல்லோரும் ஓர் நிலை எல்லோரும் ஓர்விலை
எல்லோரும் இந்நாட்டு மன்னர் - (பாரதி)”

என்கிற பாரதியின் புகழ் பெற்ற வரிகளும், ‘பிறப்பொக்கும் எல்லாவுயிர்க்கும் சிறப்பொவ்வா செய்தொழில் வேற்றுமையான்’, ‘ஓமுக்கமுடமை குடிமை, இமுக்கம் இழிந்த பிறப்பாய் விடும்’ என்கிற குறள்களும் அச்சிடப்பட்டு வந்தது குறிப்பிடத் தக்கதாகும்.⁴⁶ இவைதவிர அவ்வியக்கத்தின் கொள்கைப் பிரசாரக் கட்டுரைகளிலும் பாரதி பாடல்கள் தாராளமாக மேற்கோள்களாகக் காட்டப்பட்டிருப்பதையும் நாம் அவதானிக்கலாம். 1925-ஆம் ஆண்டு நவம்பர் மாதம் 15-ந் திகதி, 22-ந் திகதி இதழ்களில் வெளியாகியுள்ள எம்.ர. ஆண்டமுத்து கவுண்டர் எழுதியுள்ள ‘தற்காலக் கல்வியிலுள்ள குறைகள்’ என்ற கட்டுரை.

“ஒன்று பட்டாலுண்டு வாழ்வே-நம்மில்
ஒற்றுமையில்லையேல்-அனைவர்க்கும், தாழ்வே”⁴⁷

என்கிற பாரதி பாடலோடு முடிவடைகிறது. 1926-ஆம் ஆண்டு ஜனவரி மாதம் 31-ந் திகதி இதழில் வரதப்பன் என்பவர் எழுதியுள்ள தீண்டாமை பற்றிய பாட்டொன்று வெளியாகியுள்ளது.

“பார்ப்பான ஜயனென்ற காலமும் போச்சு-என்று
பாரதியார் பாடியது உன்மையாச்சு”⁴⁸

என்று அந்தப் பாடல் துவங்குகிறது.

இனி, அக்காலத்தில் தமிழகத்தில் பிரபலமாயிருந்த பத்திரிகைகளுக்குப் பாரதி எந்த அளவிற்கு ஆதர்சமாக

விளங்கினான் என்பது பற்றிச் சிறிது நோக்கலாம். “1920 - 1930 கால கட்டத்தில் தமிழ்ப் பத்திரிகையுலகம் குறுகிய விஸ்தீரணமுடையதாகவே இருந்தது. ஓரளவு பிரசித்தி அடைந்த இதழ்களும், மாத சஞ்சிகைகளும் ஏழெட்டுக்கு மேல் இல்லை”⁴⁹ என்கிறார் சாமிநாத சர்மா. அவற்றுள் செந்தமிழ் (1926), தமிழ்ப்பொழில் (1925) போன்ற சில புலமை, இதழ்களையும், சில சாதி, மத நிறுவன இதழ்களையுந்தவிர இயக்க, இலக்கிய முயற்சிகளுக்குக் களனாக விளங்கிய இதழ்கள் யாவற்றிற்கும் பாரதியே ஆதர்சமாக விளங்கினான். பல பத்திரிகைகள், தங்கள் பெயர்களிலேயே பாரதியைச் சுமந்திருந்தன. பாவலரின் பாரதி வ.வே.ச. அய்யரின் ‘பால பாரதி’ (1924), ‘உதய பாரதி’ (1926), ரா. நாராயணனின் ‘ஜெயபாரதி’ (1935), பாரதி தாசனின் ‘ஸ்ரீஸ்ப்பிரமணிய பாரதி கவிதா மண்டலம்’ (1935) ஆகியன அவற்றுள் குறிப்பிடத் தக்கவை.

பாரதியின் நினைவுக்கு அளிக்கும் மரியாதையுணர் வுடனும், பாரதி தங்களுக்கு ஆதர்சமாக விளங்குவதை வெளிப்படுத்திக்கொள்ளவுமே பாரதி என்னும் பெயரைத் தங்கள் இதழ்களுக்கு அவர்கள் சூட்டிக்கொண்டனர்.

“பாரதி என்னும் பெயரை ஏன் தெரிந்து கொண்டோம் என்றால் அத்தீரு நாம் எயது நண்பர், இன்றைக்கு 20 வருஷங்களுக்கு முன் தமிழ்நாட்டுக்குப் புத்துயிர் அளிக்க முயன்ற புண்யாத்மாக்களில் ஒரு பிரமுகருமான காலஞ் சென்ற சி. கப்பிரமணிய பாரதியின் ஞாபகம் இந் மாசிகையைப் படிக்கும் அனைவர் மனத்திலும் என்றும் அழியாயல் பக்கமையாக இருந்து வர வேண்டும்.”⁵⁰

எனப் ‘பால பாரதி’ முதல் இதழில் அதன் ஆசிரியரும் பாரதியின் நண்பருமான வ.வே.ச. அய்யர் குறிப்பிட்டுள்ளார். நவீன தமிழிலக்கிய வரலாற்றில் ‘மணிக்கொடி காலம்’ என்றொரு காலகட்டத்தையே உருவாக்கியதும், சில ஆண்டுகளுக்குப் பின் ‘மகாகவி சர்ச்சையில்’ முக்கிய பங்கு பெற்றோரால் துவக்கி வளர்க்கப்பட்டதுமாகிய ‘மணிக்

கொடி' தனது முதல் இதழில் தன்னைக் கீழ்க்கண்டவாறு அறிமுகப்படுத்திக்கொண்டது.

“பாரதி பாடியது மணிக்கொடி காந்தி ஏந்தியது மணிக்கொடி காஸ்கீரஸ் உயர்த்தியது மணிக் கொடி”⁵¹

இந்த அறிமுகத்திற்கு மேலே,

“சுருதிப் பொருளே, வருக
துணிவே, கனலே வருக
கருதிக் கருதிக் கவலைப் படுவார்
கவலைக் கடலைக் கடியும் வடிவேல்”⁵²

என்கிற பாரதி பாடலும் எடுத்தாளப் பட்டிருந்தது.

இதழ்கள் தோறும் பாரதியின் படத்தை அட்டையில் போட்டுச் சிறப்பித்த பாரதிதாசனின் ‘ஸ்ரீ சுப்பிரமணிய பாரதி கவிதா மண்டலம்’ தனது இரண்டாவது இதழில்,

“அனைவரும் பாட்டுகளைப் படித்துச் சுவையறி தல் வேண்டும். தமிழ்க் கவிஞர்கள் பெருங்கல் வேண்டும் என்ற எண்ணத்தோடு ஸ்ரீ சுப்பிரமணிய பாரதியார் எனிய நடையில் புதிய வகையில் சுவையேங்கு கவிதை தந்தார்கள். இதில் அவர்கள் வெற்றி பெற்றார்கள். அவர்களுக்குப் பின் அவ்வகையில் கவிதை வரைதல் வேண்டுமென முயல்பவர்கள் பலர் உண்டு.”⁵³

என்று கூறி, அவர்களைத் ‘தேசியம் பாடுக, சமூக சீர்திருத்தம் பாடுக, பெண்கள் உரிமை பாடுக’ என்று வேண்டிக் கொள்ளும். இந்த வேண்டுகோள்களிலும் பாரதியின் குரல் ஒலிப்பதை நாம் எனிதில் அவதானிக்கமுடியும். ஒரே மனிதரின் படத்தை மட்டுமோ அல்லது அவரது கவிதை வரிகளை மட்டுமோ தனது அத்தனை இதழ்களிலும் வெளியிட்ட பத்திரிகை தமிழிலே வேறேதும் கிடையா தென்றே நினைக்கிறோம். இவை தவிர, ஒவ்வொரு இதழிலும்

ஜந்தாவது பக்கத்தில் பாரதி எழுதிக்கொண்டிருப்பதைப் போன்று ஒரு படத்தைப் போட்டு அதன்கீழ் ‘பாட்டினில் அன்பு செய்’ என்கிற பாரதி மொழியும் அச்சிடப்பட்டது. மூல சுப்பிரமணிய பாரதி கவிதா மண்டலத்திற்குச் சந்தா சேர்பவர்களுக்குப் பாரதியின் கட்டுரைகள் (தத்துவம்) என்கிற நூல் இனாமாக அனுப்பப்படும் என்று விளம்பரமும் செய்யப்பட்டது.⁵⁴ மூன்றாவது இதழ் பாரதிச் சிறப்பிதழாகவே மலர்ந்தது. அவ்விதழில் பாரதி மேடையில் பேசியது. நாடகத்தில் நடித்தது, நகைச்சிகளையும் பற்றிக் கவிதைகள் புனைந்து வெளியிட்டிருக்கிறார் பாரதிதாசன். ஜீவா அவர்கள் பாரதியைப் புகழ்ந்து பாடிய கவிதையொன்றும் அவ்விதழில் வெளியாகியுள்ளது.⁵⁵

வணிக நோக்கின்றி இலக்கிய, இயக்க ஆதர்சங்களுடன் தொடங்கப்பெற்ற வேறுபல இதழ்களும் பாரதி பற்றிய கட்டுரைகளையும், பாரதி மலர்களையும் அவ்வப்போது வெளியிட்டு வந்தன. பரவி சு. நெல்லையப்பரின் ‘லோகோப காரி’ பாரதி புகழைத் தொடர்ந்து பாடிவந்தது. மாதவையாவை ஆசிரியராகக் கொண்டு 1924-இல் தொடங்கப்பெற்ற “பஞ்சாமிரத்”த்தில் அவரது மகன் மா. அனந்த நாராயணன் பாரதி : பாடல்களைப் பற்றிக் கட்டுரை எழுதினார்.⁵⁶ கொழும்பு விவேகாநந்த சபையாரால் வெளியிடப்பட்ட விவேகாநந்தன்,⁵⁷ சென்னையிலிருந்து வெளியான சுதந்திரச் சங்கு,⁵⁸ ஜெயபாரதி,⁵⁹ உதயபாரதி,⁶⁰ காரைக்குடியிலிருந்து வெளியான குமரன்,⁶¹ வ. ராவின் ‘சுதந்திரம்’, தூரனின் ‘பித்தன்’ சொக்கவிங்கத்தின் ‘காந்தி’, எஸ்.ஜி. ராமாநுஜலு நாயுடுவின் ‘பிரஜாநுகூலன்’ போன்ற பத்திரிகைகள் பாரதி பற்றிய கட்டுரைகளை அவ்வப்போது வெளியிட்டு வந்தன. சுதேசமித்திரன் 1930 இல் பாரதி பாடல்களைச் சித்திரங்களுடன் வெளியிட்டது.⁶²

பாரதி புகழ் ஓரளவு பெருகியவுடன் வணிகரீதியான இதழ்களும் பாரதியில் அக்கறை காட்டத் துவங்கின. 1933

முதலாக ஆனந்த விகடனும் அழகிய பாடல்களுடன் பாரதி பாடல்களை வெளியிடத் தொடங்கியது.⁶³

அரசியல், சமூக இயக்கங்களிற் பாரதி பாடல்களின் பயன்பாடு அதிகரிக்க அதிகரிக்க மக்கள் மத்தியிலும் பாரதி பாடல்கள் பரவத் துவங்கின. சங்கீத மேடைகளிலும், நாடக மேடைகளிலும் பாரதி பாடல்கள் பாடப்பட்டன. 1922-ஆம் ஆண்டிலேயே பெண்வேட நடிப்புக்குப் பெயர்பெற்ற கே.எஸ். அனந்தநாராயணனும், சங்கீத மேதை எஸ்.ஜி. கிட்டப்பாவும் நாடகமேடைகளிற் பாரதி பாடல்களைப் பாடி வந்தனர். தனது நன்பர் ஆக்ஷர் அனந்தாச்சாரி கொடுத்த பாரதியின் தேசிய கீதங்களிலிருந்து ‘முன்னை யிலங்கை’ பாட்டை எடுத்துத் தம் நாடகங்களில் பாடி வந்தார் கிட்டப்பா. 1932-ஆம் ஆண்டு உப்புச் சத்தியாக் கிரகத்தின்போது பாரதி பாடல்களைப் பாடக்கூடாதென்ற தடையையும் மீறி கிட்டப்பா அவற்றைப் பாடிவந்தார் என்கிறார். ரா. அ. பத்மநாபன்.⁶⁴ இன்றுள்ள அளவு பிரபலத்துடன் பாரதி பாடல்கள் அன்று நாடக மேடைகளில் ஒலிக்கவில்லையென்றாலும் புகழ் பெற்ற தேசபக்தி நடிகர் விஸ்வநாததாஸ் போன்றோர் ‘தாயின் மணிக்கொடி’, ‘செந்தமிழ்நாடு’ போன்ற பாடல்களை மேடைகளில் பாடி வந்ததை நினைவுகூர்கிறார் பெ. கோ. சுந்தரராஜன்.⁶⁵ அரியக்குடி, முசிறி சுப்பிரமணிய அப்யர், செம்மங்குடி சீனிவாசய்யர் போன்றோர் ‘பாருக்குள்ளே நல்ல நாடு’ ‘என்று தணியும் இந்த சுதந்திர தாகம்’ போன்ற பாடல்களைப் பாடி வந்ததை வை.மு. கோதைநாயகி போன்றோர் சுட்டிக் காட்டுகின்றனர்.⁶⁶

பள்ளிக்கூடங்களிலும் பாரதி பாடல்கள் பாடப்பட்டன என்பது 1928-இல் சட்டசபையில் பாரதி பாடல்களைப் பறிமுதல் செய்ததை எதிர்த்துச் சத்தியமூர்த்தி கொண்டு வந்த ஒத்திவைப்புத் தீர்மானத்தை ஆதரித்து சி.என். முத்துரங்க முதலியார், சாவடி கே. சுப்பிரமணியபிள்ளை, டி.கே

சிதம்பரநாத முதலியார், டானியல் தாமஸ் போன்றோரின் பேச்சுகளிலிருந்து தெளிவாய்த் தெரிகிறது.⁶⁷ சத்திய மூர்த்தி பேசுகையில்,

“என்ற நண்பர் கனம் முதல் மந்தீர் அவர்கள் சில மாதங்களுக்கு முன் இதே மன்றத்தில் ஒரு கேள்விக்குப் பதிலளிக்கும் போது இந்த மாகாணத்தில் உள்ள அரசு பள்ளிகளிலும், அரசு மாண்யம் பெறும் பள்ளிகளிலும் பாரதி பாடல்கள் பாடப்படுவதீல் அரசிற்கு ஆட்சேபணை கிடையாது.”⁶⁸

என்று குறிப்பிடுவதிலிருந்து பாரதி பாடல்களின் பயன் பாட்டை அரசநிலையில் அனுமதிப்பது பற்றி அரசுக்குக் குழப்பமும், தயக்கமும் இருந்தது என்பது தெளிவாகும்.

1922-ஆம் ஆண்டு திருநெல்வேலி தாலுகா போர்டு பள்ளிக்கூடங்களிற் பாரதி பாடல்களைப் பாடத்திட்டத்தில் சேர்த்ததைப் பனகல் அரசர் தலைமையிலான அன்றைய ஜஸ்டிஸ் கட்சி அரசாங்கம் அனுமதிக்கவில்லை. அப்போது அந்த அமைச்சரவை மீது சென்னை மாகாண சட்டசபையிற் கொண்டு வரப்பட்ட நம்பிக்கையில்லாத தீர்மானத்தை ஆதரித்துப் பேசிய சத்தியமூர்த்தி, அரசாங்கத்தின் நடவடிக்கையைக் கண்டித்துப் பாரதி பாடல்களின் சிறப்பைப் பாராட்டினார். பாரதி இங்கிலாந்தில் பிறந்திருந்தால் அரசவைக் கவியாக ஆக்கப்பட்டிருப்பார் என்று முழங்கினார்.⁶⁹

பாரதி பாடல் வியாப்தியின் அடுத்த கட்டமாக அமைவது, பாரதி பாடல்கள் முதலில் பர்மா அரசினால் தடை செய்யப்பட்டதும், அதனைத் தொடர்ந்து சென்னைப் போலீசால் பாரதி பாடற்பிரதிகள் கைப்பற்றப்பட்டது மாகும். இது தமிழ்நாட்டிற் பெருத்த எதிர்ப்பியக்கத்துக்கு இடமளித்தது.

பாரதியின் பாடல்கள் 1928 இல் தடை செய்யப்பட்ட பொழுது சென்னையின் ஆட்சிநிலைப் பின்னணியை விளங்கிக்கொள்வது பயன் தரும்.

1926 பொதுத் தேர்தலில் சுயராஜ்யக் கட்சி, ஜஸ்டிஸ் கட்சியைத் தோற்கடித்தது.⁷⁰ சுயராஜ்யக் கட்சி இருபத்து மூன்று இடங்களையும், ஜஸ்டிஸ் கட்சி பதினேழு இடங்களையும், அப்படியுமில்லாமல், இப்படியுமில்லாமல், ஆட்சியமைக்கும் வாய்ப்புப் பெற்ற கட்சியிற் சேர்ந்துவிடும் நிலையற்ற கட்சிமாறிகளாக ஜம்பத்தெட்டு பேரும் இருந்ததாக அன்றைய ஆங்கிலேய கவர்னரின் ஒரு தற்காலிகக் கணக்கெடுப்பு கூறுகிறது.⁷¹ 1922 இல் தொடங்கி தமிழக அரசியலில் மேல் தட்டில் இருந்த அதிகாரவெறி பிடித்த பலரும் நிலையான அரசியற் கொள்கையின்றிப் பதவிக்காகக் கட்சி விட்டுக் கட்சி மாறுவதைச் சகஜமாகச் செய்து வந்தனர். காங்கிரஸ் கட்சியிலிருந்து ஜஸ்டிஸ் கட்சிக்கும், ஜஸ்டிஸ் கட்சியிலிருந்து காங்கிரஸ் கட்சிக்கும் இந்த மாற்றங்கள் நிறையவே நிகழ்ந்தன.⁷² 1930களில் ஜஸ்டிஸ் கட்சி அமைச்சரவையில் ஓர் அமைச்சராக இருந்த என். குமாரசாமிரெட்டியார் 1927 இல் நடைபெற்ற ஒரு ஜஸ்டிஸ் கட்சி மாநாட்டில்,

“பாசாங்குகளை உதற்விட்டு உண்மையைச் சொல்வதெனில் நாமியல்லோருமே பதவிக்காக அலைபவர்கள்தான். வெளியில் தோற்றமளிப்ப தெப்படியிருந்தாலும் உள்ளுக்குள் மிகவும் இழிந்தவர்கள்தான். இதைப்பற்றி நாம் வெட்கப் பட வேண்டியதில்லை. நம்மைப் போல் வெளிப் படையாக அந்த வேலையைச் செய்யாமல், ரகசியமாக அதே வேலையைச் செய்து கொண்டு நம்மைக் கேள்செய்யபவர்களைக் கண்டு நாம் அஞ்ச வேண்டியதில்லை.”⁷³

என்று வெளிப்படையாகவே கூறினார்.

முத்தையா முதலியார், கிருஷ்ணன் நாயர் முதல் சுப்பராயன் வரை பலர் இதற்கு விதிவிலக்காகவிருக்க வில்லை. எனவே உறுதியான கட்சிப் பிடிப்பற்றவர்கள் என்ன நிலை எடுப்பார்கள் என்று முடிவுகட்ட முடியாத ஒரு குழல் நிலவியது.

எப்படியிருந்தாலும் சுயராஜ்யக்கட்சி மந்திரி சபை அமைப்பதற்குக் காங்கிரஸ் இயக்கம் அனுமதிக்காததால் டாக்டர் பி. சுப்பராயன் தலைமையில் சுயேச்சை மந்திரிசபை உருவாகியது. ஏ. ரங்கநாத முதலியார், ஆர்.என்.ஆரோக்கிய சாமி முதலியார் என்ற இரண்டு சுயராஜ்யக் கட்சி ஆதரவாளர்கள் அமைச்சர்கள் ஆயினர்.

1928-இல் சைமன் கமிஷன் சென்னை வந்தபோது, சுப்பராயன் சைமன் கமிஷனை மனமுவந்து வரவேற்றார். காங்கிரஸ் இயக்கத்தின் முடிவின்படி அமைச்சர்கள் இருவரும் கமிஷனை எதிர்த்தனர். கவர்னர் அவர்களிரு வரையும் பதவி விலகச் சொன்னார். முத்தையா முதலியார் காங்கிரஸிலிருந்து கட்சி மாறி அமைச்சரானார். அவரையும், சேதுரத்னம் அய்யரையும் அமைச்சர்களாக்கிக் கொண்டு சுப்பராயன் பதவியில் தொடர்ந்தார்.

பதவி பறிபோன ஜஸ்டிஸ் கட்சி குழம்பிய நிலையி லிருந்தது. எந்த இரட்டையாட்சியை ஏற்றுக்கொண்டு முன்பு மந்திரிசபை அமைத்தார்களோ, அந்த இரட்டையாட்சியை அவர்களைத் தாக்கத் துவங்கினர். பனகல் அரசர் காந்தி படங்களைத் திறந்து வைக்க ஆரம்பித்தார்.⁷⁴

இந்தச் சூழலில் 1928 ஆம் ஆண்டு ஆகஸ்டு ஏழாந் தேதியன்று பர்மா அரசாங்கத்தின் காவல்துறை, பாரதி பாடல்கள் ராஜத் துவேஷமானவை என்றும் அவற்றை வைத்திருப்பது சட்டவிரோதம் என்றும் ஓர் உத்தரவைப் பிறப்பித்தது. ஒரு ஸ்தல அரசு பிறப்பித்த ஓர் உத்தரவை, இன்னொரு அரசு தனது அரசிதழில் (Gazette) வெளியிட வேண்டியதில்லையென்றாலும், பாரதி பாடல்களின் இயக்கச் செல்வாக்கைக் கண்டு கலக்கமடைந்திருந்த ஏகாதிபத்திய அரசு, செப்டம்பர் 11ந் திதிய சென்னை செயின்ட் ஜார்ஜ் கோட்டை அரசிதழில் பர்மா அரசாங்கத்தின் உத்தரவை மறு பிரசரம் செய்தது. இந்த உத்தரவின் அடிப்படையில் காவல் துறையின் உளவுத்துறை ஆய்வாளர் சப்தார் ஹும்சேன், தலைமை மாகாண மாஜிஸ்ட்ரேற்றிடம்,

பாரதி பாடற்புத்தகங்களைப் பறிமுதல் செய்வதற்கான பற்றாணை ஒன்றைப் பெற்றுக் கொண்டு, சென்னையிலுள்ள இந்திப் பிரச்சார சபா, பாரதி ஆஸ்ரமம், தண்டபாணி கம்பெனி ஆகிய இடங்களிலிருந்து ஏறத்தாழ இரண்டாயிரம் பாரதி பாடற் பிரதிகளைக் கைப்பற்றினார்.⁷⁵

பாரதி பாடல்கள் ராஜத் துவேஷமானவையல்ல, அவற்றைப் பறிமுதல் செய்தது சட்டவிரோதமானது என்கிற அடிப்படையில் நீதிமன்றத்தில் ஒரு வழக்குப் போடப் பட்டது. இந்தப் பறிமுதல் தொடர்பாக ஒத்திவைப்புப் பிரேரணையொன்றை 1928 அக்டோபர் எட்டாந்தேதி சட்ட சபையில் அனுமதிக்க வேண்டுமென்று சத்திய மூர்த்தி கோரினார். ஒன்பதாந்தேதி பிரேரணை வாதத்திற்கு எடுத்துக் கொள்ளப்பட்டது. மிகச் சிறந்த பாராளுமன்ற வாதியும், வாக்கு வன்மைக்கும் பேச்சாற்றலுக்கும் பெயர் பெற்றிருந்த வருமாகிய தீர்த் துவையமூர்த்தி, அன்று பிற்பகல் இரண்டரை மணியிலிருந்து மூன்று மணிவரை உணர்ச்சிமிக்க சொற்பொழிவொன்றை நிகழ்த்தினார். தமிழகச் சட்டமன்ற வரலாற்றில் பெருமையுடன் பொன்னெழுத்துக்களில் பொறிக்கத்தக்கதாக அப்பேச்சு அமைந்ததென்பர். அந்தப் பேச்சைக் கேட்டு எதிரணியிலிருப்பவர்கள் கூட சொக்கிப் போனதை அன்றைய சட்டமன்ற விவாதக் குறிப்பேட்டைப் படிப்பவர்கள் உணர்வர். பறிமுதல் செய்யப்பட்ட நூல்களிலிருந்து பாரதியின் புகழ்பெற்ற பாடல்வரிகள் பலவற்றை மேற்கோள் காட்டி, “தமிழர்களே, இதனைக் காட்டிலும் உணர்ச்சியுட்டக் கூடிய பாடல்களை நீங்கள் கேட்டதுண்டா? நான் கேட்டதில்லை” என்று முழங்கிய சத்திய மூர்த்தி,

“அக்கிராசனாதீபதி அவர்களே! நான் மறுபடியும் சொல்கிறேன். மீதமிருக்கும் பிரதிகளைக்கூட நீங்கள் பறிமுதல் செய்து கொள்ளலாம். இந்த நாட்டின் புனித வேதங்கள் எவ்வாறு தலைமுறை தலைமுறையாகக் கையளிக்கப்பட்டு, ஒரு வரிகூட

எழுதப் படாமலேயே எங்கள் முதாகையர்களால் பேணப்பட்டதோ, அவ்வாறே பாரதி பாடல்களும் பேணப்படும். கடைசித் தமிழன் உயிரோடிக்குக்கும் வரை, தமிழினத்தின் விளை மதிக்கமுடியாத பாரதபரியாகப் பாரதி பாடல்கள் போற்றப் படும். அரசாங்கத்தின் இந்தக் கொடுமையான நடவடிக்கையின் விளைவாகப் பாரதி பாடல் களை மனம் செய்யும் ஒர் இயக்கத்தையே நாங்கள் தொடர்க்கப் போகிறோம். கனம் சட்ட உறுப்பினரும், உள்துறை உறுப்பினரும் பாரதி பாடல்களீன் அச்சடிக்கப்பட்ட ஒவ்வொரு வார்த்தையையும் வேண்டுமானால் கைப்பற்றி மகிழலாம். எண்ணங்களையும், ஞாபகங்களையும் பறிமுதல்செய்யும் இயந்திரம் எதையும் மனித மூளை இதுவரை கண்டுபிடிக்கவில்லை. அவை செழித்து வளரும். சட்ட உறுப்பினரும், உள்துறை உறுப்பினரும் எங்கெங்கு சென்றாலும் அங்கெல் வாம் பாரதி பாடல்களை ஒலிக்கும் இந்த வீரம்செறிந்த தேசப் பாடல்கள் அவர்களைத் தீட்டாக்கி விடுமோ என அவர்கள் அஞ்சினார் களேயானால் காதுகளீல் பஞ்சை வைத்துத்தான் அடைத்துக்கொள்ள வேண்டும்.”⁷⁶

எனத் தடைநீக்கத்திற்காக வாதிட்டார். பெண்னிசன், வில்லியம் பிளேக், பார்க்கர் போன்ற ஆங்கிலக் கவிஞர்களையெல்லாம் மேற்கோள்காட்டிப் பாரதியின் பெருமையைத் தொட்டுக் காட்டிய சத்தியமூர்த்தி, பாரதி ஒரு சுதந்திர நாட்டில் பிறந்திருந்தால் அரசவைக் கவிஞராக ஆக்கப்பட்டிருப்பார் என்பதை மீண்டும் வலியுறுத்திக் கூறினார்.”

சத்தியமூர்த்தியின் பிரேரணையை ஆதரித்து முத்துரங்க முதலியார், ஆதி நாராயணச் செட்டியார், ஹரிசர்வோத்தம் ராவ், சாவடி சுப்பிரமணியபிள்ளை, சிவராஜ், டி.சி. சீனிவாச அய்யங்கார், டி.கே. சிதம்பரநாத முதலியார், ராம்னாத்

கோயங்கா, தொரைராஜா, டானியல் தாமஸ், ஜே. டேவிஸ், துளசி ராம், டி.எம். நாராயணசாமிப் பிள்ளை, கே.வி. கிருஷ்ணசாமி நாயக்கர் ஆகியோர் பேசினர். துளசிராம், ‘செந்தமிழ் நாடென்னும் போதினிலே’ பாடலையும், ‘விடுதலை’ பாடலையும் பாடிக்காட்டினார். கிருஷ்ணசாமி நாயக்கரின் தமிழ்ச் சொற்பொழிவு குறிப்பிடத்தக்கது.

தேசபக்திக்கு அடையாளம் பாரதி பாடல்களைப் போற்றுவதுதான் என்கிற கருத்து, அன்று அந்த அவையிலிருந்த உறுப்பினர்களிடமிருந்ததென்பது அவ்விவாதத்தின் மூலம் புலனாகின்றது. வாக்குச் சீட்டுகள் மூலம் தெரிவு செய்யப்பட்ட உறுப்பினர்கள் எல்லோரும் இந்தப் பிரேரணையை ஆதரிக்க வேண்டுமென்று சத்தியமுர்த்தி வேண்ட, அப்படியானால் நியமிக்கப்பட்ட உறுப்பினர் களுக்குத் தேசபக்தி கிடையாதா எனச் சீறினார் சிவராஜ் என்ற உறுப்பினர்.⁷⁸ தாழ்த்தப்பட்ட இன்தைச் சேர்ந்தவர்கள் என்கிற முறையில் அரசாங்கமே தங்களை நியமித்திருந் தாலும், எல்லா நடைமுறைகளிலும் அந்த அரசாங்கத்தைத் தாங்கள் ஆதரித்து வந்திருந்த போதிலும், இந்தப் பிரச்சினையைப் பொறுத்தமட்டில் அரசாங்கத்தைத் தாம் எதிர்ப்பதாகக் கூறினார் தாழ்த்தப்பட்ட வகுப்பைச் சேர்ந்த திரு. வி.ஐ. முனிஸ்வாமிப்பிள்ளை.⁷⁹

ஜே. டேவிஸ் போன்ற ஆங்கிலேயர்களும், தமிழ் தெரியாத கோயங்கா, ஆதிநாராயணச் செட்டி போன் ரோருங் கூட பிரேரணையை ஆதரித்தனர். பிரேரணையை ஆதரித்து உணர்ச்சிப் பிழும்பாய்ப் பேசிய உறுப்பினர்களுக் குள்ளேயே திரு.டி.கே. சிதம்பரநாத முதலியாரின் குரல் மட்டும் சற்று வேறுபட்டு ஒலித்தது. பாரதி பாடல்களின் சிறப்பம்சங்களைத் தொட்டுக்காட்டி பிரேரணையை ஆதரித்துத்தான் அவர் பேசினாரெனினும்.

“இந்தப் பாடல்கள் யாவும் இருபதாண்டுக்கட்டு முன்னர் நீகழ்ந்த நீகழ்ச்சிகளையே குறிக்கின்றன. அவை இப்போது வரலாற்றுப் பழையையகி

விட்டன. இப்போதைக்கு அவை மக்கள் மத்தியில் எழுச்சியுட்டிலிட முடியாது. பழையைக்குரிய தென்பதால் இப்போதைய அரசியற் குறிக்கோள் களைப் பொறுத்தமட்டில் அவை அதீக பெறுமதி யுடையவை அல்ல.”⁸⁰

என்று அவர் கூறுவதிலிருந்தும், மற்ற உரைகளுடனும் ஒப்பிடும் போதும், இவர் பேச்சிற் பாரதி பாடல்களின் வன்மையை ஏற்க மறுக்கும் மனநிலை தெரிகிறது. பின்னாளில் கல்வி போன்றவர்கள் பாரதியை மகாகவி என்று சொல்வதை எதிர்ப்பதற்குக் காரணமானவர்களில் முக்கியமானவர் என்று கருதப்படுகிற ரசிகமணி டி.கே.சியின் இப்பேச்சு வாதத்திற்காகப் பேசப்பட்டது என எளிதாக ஒதுக்கத்தக்கதாகத் தோன்றவில்லை. பாரதி பற்றிய அவரது மதிப்பீட்டையே இது காட்டுகின்றது என்றே கொள்ள வேண்டியுள்ளது.

அன்றைய இரட்டையாட்சியில், சட்ட உறுப்பினராக (Law member) இருந்த ராவ் பகதூர் எம். கிருஷ்ணன் நாயர் என்பவர் மட்டுமே அன்று சத்தியமூர்த்தியின் பிரேரணையை எதிர்த்துப் பேசியவராவார். தீர்மானத்தின் மீது வாக்கெடுப்பு நடத்திய போது ஆதரித்து எழுபத்தாறு வாக்குகளும், எதிர்த்துப் பன்னிரண்டு வாக்குகளும் கிடைத்தன. முதல்மந்திரி டாக்டர் சுப்பராயன், மந்திரி முத்தையா முதலியார் உட்பட பன்னிரண்டு பேர் நடுநிலைமை வகித்தனர்.⁸¹ அமைச்சர்களே அரசாங்கத்திற்கு ஆதரவளிக்காத வேடிக்கை இரட்டையாட்சி முறையின் வன்மையின்மையையும், பாரதி பாடல்களின் வன்மையையும் சுட்டிக் காட்டுகின்றது. 1922இல் பாரதி பாடல்களைப் பள்ளிகளில் அனுமதிக்காத பனகல் அரசரும், சர்.ஏ.பி. பாட்டோ, பி.டி.ராஜன் போன்ற ஜஸ்டிஸ் கட்சிப் பிரமுகர்களும் சத்தியமூர்த்தியின் தீர்மானத்திற்கு ஆதரவாக வாக்களித்தது அன்றைய அரசியற் குழுவின் விளைவே எனலாம்.

அக்டோபர் பத்தாந்தேதி ‘இந்து’ பத்திரிகை அரசாங்க நடவடிக்கையைக் கண்டித்து, பிரேரணையை ஆதரித்து ஒரு நீண்ட தலையங்கம் எழுதியது. பாரதி பாடல்களுக்கு மக்கள் மத்தியிலிருந்த முக்கியத்துவத்தை வலியுறுத்திய ‘இந்து’,

“இந்தப் பிரேரணையைச் சட்டசபை இவ்வளவு பேராதரவுடன் ஏற்றுக்கொண்டதீல் ஆச்சரிய மில்லை. அரசாங்கத்தினர் தங்களாகவே முன் வந்து, இழைத்துவிட்ட தலையைத் தீருத்திக்கொள்ள காலம் கடந்து விட்டதா என்ன?”⁸²

என்று கடுமையாக வினவியது.

அரசாங்க நடவடிக்கையைப் பற்றிக் குறிப்பிட்டுக் காந்தியடிகளின் ‘யங் இந்தியா’வில் ராஜ்கோபாலாச்சாரி எழுதினார். பாரதியின் பாடல்களும் 1928, டிசம்பர் 13, 1929 ஜனவரி, 3, 17, 24 ஆகிய தேதிகளில் வெளியான அவ்விதம் களில் அவரால் மொழிபெயர்த்துப் பிரசரிக்கப்பட்டன. பாரதி பாடல்களுக்கெதிரான அரசாங்க நடவடிக்கையை எதிர்த்துக் காந்தியடிகளும் ஒரு குறிப்பு எழுதினார். இக்குறிப்பு 1928 டிசம்பர் 19ந்தேதி வெளியான ‘நவசக்தி’ இதழில், தமிழில் மொழி பெயர்த்து வெளியிடப்பட்டது.

“தமிழ்க்கவியான காலஞ்சென்ற பாரதியார் பாட்டுகள் சிலவற்றின் மொழிபெயர்ப்பு யற்றோ ரீட்த்தீல் வெளியாகியுள்ளது. இக்கவியின் பாடல்கள் சமீபத்தீல் சென்னை அரசாங்கத் தாரால், பர்மா அரசாங்கத்தின் யோசனைப்படி அல்லது கட்டளைப்படி பறி முதல் செய்யப் பட்டிருக்கின்றன..... புத்தகம் தீருப்பிக் கொடுக்கப்படுவதன் மூலம் இந்த அநீதிக்குப் பரீகாரம் செய்யப்படும் என்று நம்புவேங்மாக. ஆனால் சென்னை என்ன பரீகாரம் செய்தாலும் இந்த அநீதியைப் பற்றிய உணர்வு இருந்து கொண்டுதான் இருக்கும்.”⁸³

என்று காந்தியடிகள் ‘யங் இந்தியாவில்’ முதல் வாரம் எழுதியது, நவசக்தியில் அடுத்த வாரம் மொழிபெயர்த்து வெளியிடப்பட்டது.

சென்னை உயர்நீதி மன்றத்தில் நடைபெற்ற வழக்கில் பாரதி பாடல்கள் தேச விரோதமானவையல்ல எனத் தீர்ப்பளிக்கப்பட்டது. இதன் விளைவாக 1928 பிப்ரவரியில் சென்னை அரசாங்கம் பறிமுதல் செய்த நூல்களைத் திருப்பிக் கொடுத்தது. “இந்துல் சர்க்காரால் பறிமுதல் செய்யப்பட்டுத் திருப்பித்தரப்பட்டது” என்று ஒவ்வொரு பிரதியிலும் முத்திரையிட்டு அந்தப் புத்தகங்களைப் பாரதி பிரசராலயம் விற்றது.⁸⁴ இது பாரதிநூல் விற்பனைக்கு நல்ல விளாம்பரமாகியிருக்கும் என்பதில் ஐயமிருத்தல் முடியாது.

பொதுவாக இந்தக் காலகட்டத்தில் பாரதியின் நூல் விற்பனை பெரிதாகவுமையவில்லை என்பது தெரியவருகிறது. நூற் பிரசரத் திட்டம் நிறைவேறாமலே பாரதி காலமானார். அவர் மரணத்தைத் தொடர்ந்து அவரது நூல்களை வெளியிடுவதற்குப் பல்வேறு முயற்சிகள் செய்யப்பட்டன. பாரதி குடும்பத்தைக் காப்பாற்றும் கண்ணேனாட்டத்துடனேயே இம்முயற்சிகள் யாவும் மேற் கொள்ளப்பட்டன. பாரதி மறைவின் போது சத்தியமுர்த்தி தெரிவித்த இரங்கற்செய்தியிலேயே,

“அவருடைய குடும்பம் நீர்க்கதீயாயிருப்பது
பலருக்குத் தெரியும். தமிழ்நாடு அதைச்
சீத்திருக்கக் கூடாது. அவருடைய கலிகளை
விற்று, அச்சிட்டு பெரிய நீதிசேர்த்து, அவரது
யனைவி யக்களைக் காப்பாற்ற நாம் கடமைப்
பட்டிருக்கிறோம்.”⁸⁵

என்று குறிப்பிட்டிருந்தார்.

அதே ஆண்டில் பாரதியின் மனைவி செல்லம்மாஞும், செல்லம்மாளின் சகோதரரான க.ரா. அப்பாத்துரையும் சேர்ந்து திருவல்லிக்கேணி பெரிய தெருவில் பாரதி நூல்களைப் பிரசரிப்பதற்கென ‘பாரதி ஆசிரமம்’ என்கிற ஓர்

அமைப்பை நிறுவினர். இதற்கு திலகர் ஸ்வராஜ்ய நிதியிலிருந்து கிடைத்த ஆயிரம் ரூபாயைத் தவிர, ரங்கன் தமிழர்கள் கொடுத்த சிறிய தொகையொன்றும் தமிழ் நாட்டினர் சிலர் பன்னிரண்டு ரூபாய்கள் வீதம் அனுப்பிய சிறு முன் பணத் தொகையும் பயன்பட்டது எனத் தெரிகிறது.⁸⁶

தனது வெளியீட்டுத்திட்டத்தின் முதற் கூட்டமாக, 1922 இல் ‘கதேச கீதங்கள்’ முதலிரண்டு தொகுதியையும் பாரதி ஆசிரமம் வெளியிட்டது. முதற் தொகுதியில் செல்லம்மாள் பாரதி எழுதிய நெஞ்சையுருக்கும் முன்னுரையும், நாவலர் சோமசுந்தர பாரதியார் எழுதிய பாரதியின் வாழ்க்கைக் குறிப்பும், இரண்டாந் தொகுதியில், எஸ்.சீ.விவாசய்யங்காரின் முன்னுரையும், பாரதியின் இறுதிக் காலத்தில் பாரதியோடு இருக்கும் பேறு பெற்றவரும் தமிழகத் தொழிற் சங்க இயக்கத்தின் தந்தையுமாகிய சர்க்கரைச் செட்டியார் எழுதிய பாரதியின் அரசியல் வரலாறும் இடம் பெற்றன. வெளி வந்த புத்தகங்கள் எதிர்பார்த்த அளவிற்கு விற்பனையாகவில்லை. பாரதி வாழ்ந்த காலத்திலேயே அவரது நூல்களை வெளியிட்ட அவர் ‘தம்பி’ நெல்லையப்பரின் முயற்சியால் 1923 இல் ‘குயில் பாட்டு - கண்ணன் - பாட்டு - பாரதி அறுபத்தாறு’ என்ற முன்றாவது நூல் பாரதி ஆசிரமத்தால் வெளியிடப்பட்டது.⁸⁷ பாரதி தன் இறுதிக் காலத்தில் கனவு கண்டது போல இந்நூல்கள் “மண்ணெண்ணெண்டி, தீப்பெட்டிகளைக் காட்டிலும் அதிக ஸாதாரணமாகவும், அதிக விரைவாகவும் விலைப்பட்டுப்”⁸⁸ போகாமல் தேங்கிக் கிடந்ததைக் கண்ட செல்லம்மாள், இந்திப் பிரச்சார சபையைச் சேர்ந்த ஸ்ரீ ஹரிஹர சர்மாவிடம் உதவி கோரினார். அவர், விற்பனையாகாத நூல்கள் யாவற்றையும் வாங்கி வைத்துக் கொண்டு பாரதி குடும்பத்தினருக்கு மாதம் ஒரு தொகையைத் தருவதாக உறுதி கூறினார். அவ்வேளை, பாரதி ஆக்கங் களின் உரிமையை யாருக்கேனும் விற்று, அதன் மூலம் பாரதியின் குடும்பத்தினருக்கு உதவி பெறும் முயற்சியும் மேற்கொள்ளப்பட்டது. எந்தத் தமிழ் நாட்டின்

முன்னேற்றத் திற்குத் தனது நூல்கள் சரித்திர பூர்வமாய் அத்தியாவசிய மானவை என்று பாரதி கருதினானோ அந்தத் தமிழ் நாட்டில், அவனது இலக்கியங்களுக்கு “மூவாயிரம் ரூபாய், அதுவும் தவணை முறையில் கொடுக்கக் கூட எவரும் முன்வரவில்லை”⁸⁹ பாரதியின் இரண்டாவது மகள் சகுந்தலாவின் திருமணத்திற்காகப் பணம் தேவைப்பட்ட போது, பாரதியின் இளைய சகோதரர் விஸ்வாத ஐயரும், ஹரிஹர சர்மாவும் பாரதியின் ஆக்கங்களை இரண்டாயிரம் ரூபாய்க்கு அடமானம் வைத்துச் செல்லம்மானுக்கு உதவினர்.⁹⁰

பின்னர் ஹரிஹர சர்மா, சகுந்தலாவின் கணவர் நடராஜன், விஸ்வநாத ஐயர் ஆகிய மூவரும் பாரதி எழுத்துக்களைப் பிரசரிப்பதற்காகப் பாரதி பிரசராலயத்தை நிறுவினர். இவர்கள் 1924 இல் ‘பாஞ்சாலி சபதத்தையும்’ பகவத் கீதை முன்னுரையும் வெளியிட்டனர். 1925 இல் ‘கதேச கீத ஸங்கிரகம்’ வெளியிடப்பட்டது.

“கதேச கீதங்கள் இரண்டாம் பாகத்தைத் தீருநெல்வேலி தாலுகா போர்டு குழுவினர், மாணவர்களுக்குத் தேசபக்தி ஊட்டுஉ பொருட்டாகத் தங்கள் ஆதரவிலுள்ள பள்ளிகளில் வைக்க முயன்றதைச் சர்க்கார் கல்வி இலாகா சட்ட விரோதம் என அறிவித்தன் பொருட்டு”⁹¹

இச்சிறுநூலை வெளியிட்டதாக அந்நாலில் குறிப்பிடப் பட்டுள்ளது. 1922இல் அரசாங்கம் விதித்த தடையின் விளைவாக இந்நால் வெளியிடப்பட்டது என்பது இதிலிருந்து தெரிகிறது. 1925-26இல் ‘சந்திரிகையின் கதை’ வெளியிடப்பட்டது. பிறகு, 1928 இல் பாரதியின் ‘தராகு’, நவதந்திரக் கதைகள், வேதரிஷிகளின் கவிதை, பதஞ்சலி யோககுத்திரம் ஆகிய நான்கு நூல்களும், முதன் முதலாக பாரதியாரின் சரித்திரமும் வெளியாகியது. பாரதியைப்பற்றி எழுதப்பட்ட முதல் தனி நூலாக இதனைக் கொள்ளலாம். சர்க்கரைச் செட்டியார், சோமசுந்தர பாரதியார், பரலி நெல்லையைப்பர் ஆகியோரின் கட்டுரைகள் இதில் இடம் பெற்றன.

1928-இல் பாரதி பாடல்கள் பறிமுதல் செய்யப் பட்டதும், அது தொடர்பாக நடைபெற்ற சட்டசபை விவாதங்களும் தமிழ் மக்கள் மத்தியிலும், இந்தியா பூராவிலும் பாரதி பற்றிய ஒரு பிரக்ஞங்கை ஏற்படுத்தி யிருக்கக் கூடும். அதன் விளைவாகப் பாரதி சரித்திரங்கள் தமிழிலும், ஆங்கிலத்திலும் வெளியாகத் தொடங்கின. 1929-இல் சி. விஸ்வநாதன் எழுதிய 'Bharati and his works' (பாரதியும் அவனது படைப்புகளும்) என்ற நூல் வெளியாகிறது. அதே வேளையில் மகாத்மா காந்தியின் 'யங் இந்தியா'வில் பாரதியின் பதினெட்டு பாடல்கள் ராஜகோபாலாச் சாரியாரால் மொழி பெயர்த்துப் போடப்பட்டதை முன்னற் கண்டோம். தேசியப் பாடல்கள் பலவும், 'அல்லா', 'பள்ளு' போன்ற பாடல்களும் அவற்றிலடங்கும். ராஜகோபாலாச் சாரியார் அதற்கொரு முன்னுரையும் எழுதியுள்ளார்.⁹² "தமிழ் மக்களின் ஒருமித்த அன்போடு முடிகுட்டப்பட்ட கவிச் சக்கரவர்த்தி (Poet Laureate)" என்று குறிப்பிட்டு, பர்மா அரசாங்கம் விதித்த பறிமுதல் உத்தரவு பற்றியும் அதில் அவர் குறிப்பிடுகிறார்:

1929இல் வெளியிடப்பட்ட மற்ற இரண்டு புத்தகங்கள் 'நான் மணிமாலை'யும் 'தேசிய கீதங்' களும் ஆகும். 1930இல் 'தோத்திரப் பாடல்கள்', 'வேதாந்தப் பாடல்கள்', 'காட்சி', 'சித்தக்கடல்', தேசியப் பாடல்கள் உள்ளிட்ட 'பாரதி நூல்கள் - காவியங்கள்' ஆகியன வெளியிடப்பட்டன. 1932-இல் முதன் முதலாகப் பாரதியைப் பற்றிய முதலாவது விமரிசன நூல் வெளியாகியது. 'கப்பிரமணிய பாரதியார் அல்லது தமிழ் நாட்டின் தேசிய கவி' என்ற இந்நூலைச் சுத்தானந்த பாரதியார் எழுதியுள்ளார். 1935-இல் 'தத்துவம்', 'மாதர்', 'கலைகள்', 'சமூகம்' என்ற நான்கு தலைப்புகளில் பாரதியின் கட்டுரைகள் வெளியாகின. இந்தப் பொருட் பாகுபாடே பின்னர், பாரதியின் உரைநடையாக்கங்களின் பதிப்பு நெறி ஆகிவிடுகின்றது.

1908-இல் தொடங்கி 1928-க்கு முன் சராசரியாக ஆண்டுக்கு ஒன்று என்ற வீதத்தில் வெளியான பாரதி

நூல்கள் 1928-இல் ஐந்தும், 1929-இல் மூன்றும், 1930-இல் ஐந்தும் வெளியாகியுள்ளன. தமிழ் நாட்டின் தேசிய இயக்கத்தின் வளர்ச்சியோடு பாரதி நூல்களின் பிரசரம் அதிகமாயிருப்பது கண்கூடு. பாரதியின் நூல்கள் அனைத்தையுமே அச்சிற் கொண்டு வரும் என்னத்துடன் பிரசர நிறுவனங்கள் தொடங்கப்பட்டாலும் மறுபடியும் மறு படியும் பாரதியின் தேசியப் பாடல்களுக்கே முக்கியத்துவம் கொடுக்கப்படுவது குறிப்பிடத்தக்கது. பாரதியின் தேசியப் பாடல்களுக்கு விற்பனை வாய்ப்புகள் அதிகமாக இருந்ததனாலேயே விற்பனை நோக்குடன் தொடங்கப்பட்ட இந்நிறுவனங்கள் மீண்டும் மீண்டும் அந்தாற்களையே வெளியிட்டன என்பது மனங்கொள்ளத்தக்கது.

எனினும் 1935 வரை வணிக அடிப்படையிலே தொடங்கப்பெற்ற பிரசர முயற்சிகள் யாவும் தோல்வியையே தழுவின. 1931 இல் பாரதி பாடல்களின் பதிப்புரிமையை நாலாயிரம் ரூபாய்களுக்கு பாரதி குடும்பத்தினர் விற்றனர். அந்தத் தொகையையுங் கூடத் தவணை முறையில் பெறுவதற்கும் அவர்கள் சம்மதித்தனர். 1932 இல் பாரதி பிரசராலயத்தின் ஒரு பங்குதாரரும், பாரதியின் இரண்டாவது மாப்பிள்ளையுமாகிய நடராஜன், பிரசரத் தொழிலில் லாபமில்லை என்று கூறி விலகிக் கொண்டார்.⁹³ 1935 வரை ஏற்கெனவே பிரசரமான நூல்களின் மறு பதிப்புகளும், மிகச்சில புதிய பதிப்புகளும் மட்டுமே வெளிவந்தன. கையெழுத்துப் பிரதிகளாகவும், பத்திரிகைகளில் புதைந்தும் கிடந்த ‘பாரதி புதையல்களை’ த் தோண்டி வெளிக்கொணர வேண்டுமென்ற ஆவலும், பாரதியின் பாடல்களை இலக்கிய - சமூக ரீதியாக விமர்சனங்கள் செய்ய வேண்டுமென்ற ஆர்வமும் அன்று தமிழ் மக்களிடையேயும், பாரதியன்பர்களிடமும் தோன்றவில்லை.

இத்தகைய முயற்சிகள் இல்லாமல் போனதும், பிரசர முயற்சிகள் தோல்வியுற்றதும் பாரதி, எல்லாத் தரப்புத் தமிழ் மக்களாலும் சரியாக இனங்கண்டு கொள்ளப்படாமையையே

காட்டுகிறது. பொதுவாகவே 1920 தொடங்கி 1933 வரையிலான காலகட்டத்தில் நவீன தமிழிலக்கிய வளர்ச்சி குறிப்பிடத்தக்கதாக இல்லையென்று இக்காலகட்டத்திலே தோன்றிய தமிழிலக்கியங்களைப் பார்க்கும் பொழுது தெரியவரும்.

இருபதாம் நூற்றாண்டின் முக்கிய இலக்கிய வடிவங்களாக அமைகின்ற புதுக்கவிதை, சிறுகதை, நாவல் ஆகியவற்றை நோக்கும் பொழுது 1920 - 1921 - லிருந்து 1933 வரை அவற்றின் வளர்ச்சியில் ஒரு தொய்வு இருப்பதனை இலக்கிய வரலாற்றாசிரியர்கள் தெளிவாகக் குறிப்பிட்டுள்ளனர். புதுக்கவிதையின் தோற்றத்தையும், வளர்ச்சியையும் ஆராய்ந்த வல்லிக்கண்ணன்,

“பாரதி தோற்றுவித்த வசனகவிதை முயற்சி இன்னர் 1930 களீன் பிற்பகுதியில்தான் துளீர் விடத் தொடங்கியது. பாரதிக்குப்பின் புதுக்கவிதை முயற்சியில் ஆர்வத்துடன் முதன் முதலாக ஈடுபட்டவர் ந. பிச்சார்த்தி தான்.”⁹⁴

எனகிறார். தான் புதுக்கவிதை எழுத ஆரம்பித்தது 1934-இல் தான் எனப் பிச்சாமூர்த்தி தெரிவித்திருப்பதையும் அவர் சட்டிக்காட்டுவார். எனவே 1934-க்கு முன் நாமக்கல்லார், கவிமணி ஆகியோர் எழுதிய சிற்சில பாடல்களைத் தவிர கவிதைத் துறையில் குறிப்பிட்டுச் சொல்லத்தக்க முயற்சிகள் ஏதும் செய்யப்படவில்லை. பாரதிதாசன்கூட 1933க்குப் பின்னர்தான் தனது முக்கியமான இலக்கிய ஆக்கங்களைப் படைக்கிறார்.

தமிழில் சிறுகதையின் பிறப்பை ஆராய்ந்த சி.ச. செல்லப்பா, அக்காலத்திய சிறுகதை வளர்ச்சியைப் பற்றிச் சொல்லும் போது,

“வ.வே.ச. அய்யஞும் மாதவையஞும் 1925 வாக்கில் மறைந்த பிறகு, 1932 வரை சிறுகதை பற்றி குறிப்பிடும்படியாக எதுவும் வெளியானதாக சொல்லுவதுக்கில்லை..... அதுக்குப் பின்தான்

ஆனந்தவிகடன் மூலமாக வ.ராவும், காந்தி மூலமாக டி.எஸ். சொக்கலிங்கமும், சுதந்திரச் சங்க மூலமாக சங்க சப்பிரமணையனும் புது எழுத்துக்கு ஒர் உரம் ஏற்றியபோது சிறுகதைக்கு ஒரு வாய்ப்பு யீண்டும் கிடைத்தது.”⁹⁵

என்று குறிப்பிடுகிறார். பிறிதோரிடத்தில்,

“வ. வே. ச. அய்யர், மாதவையர் சிறுகதை முயற்சிகளுக்குப் பிறகு ஒரு பத்தாண்டுக் காலம் சிறுகதைத் துறையில் அக்கறை அவ்வளவாக காட்டப்படவில்லை, என்பதை நாம் பார்க்க முடிகிறது. 1925 இல் இருவரும் காலமாகிவிட்ட னர். ஆகவே 1924 முதல் 1931 வரை சிறுகதையில் தேக்கம்தான் இருந்திருக்கிறது. அவ்வப்போது அங்குகே ஏதாவது வந்திருக்கலாம். ஒரு பிரக்ஞாயுடன் தொடர்ந்து செய்யப்படவில்லை. என்பதுதான் விஷயம். அந்த நாட்கள் கொஞ்சம் நாவல் துறையில் அக்கறை காட்டப்பட்ட நாட்கள், ரஸ்கராஜா, வடுஷுர் துரைசாமி, அய்யங்கார், ஆரணி குப்புசாமி முதலியார், கோதைநாயகி அம்மாள் போன்றவர்கள் முச்சரவாக நாவல்கள் எழுதிய காலம். நாவல் வெளியிடவே ‘மனோரஞ்சனி’, ‘ஜகன்மோகனி’ என்ற பத்தீரினைகள் வெளிவந்தன.”⁹⁶

என்று தன் கருத்தை வற்புறுத்தியுள்ளார். செல்லப்பாவின் கருத்தினை மேலோட்டமாகப் பார்க்கும் போது நாவல் துறை அந்தக் காலகட்டத்தில் பெரிதும் வளர்ச்சியற்றிருந்தது போல் தோன்றும். செல்லப்பா குறிப்பிட்டிருக்கும் நாவலாசிரியர்கள் எல்லோரும் வெகுஜன ரஞ்சகக் கதைகள் எழுதிக்கொண்டிருந்தவர்கள். இலக்கியத் தரம் பற்றிய கவலையோ, சமூகக் கண்ணோட்டமோ சிறிதும் இல்லாதவர்கள் 1900 முதல் 1940 வரையிலான காலத்தைப் பரபரப்பு நாவல்களும், மர்ம நாவல்களும் வெளிவந்த காலமென்றும், இலக்கியத் தரமற்ற படைப்புகள் மலிந்த இருண்ட கால மென்றும் தூக்கி எறிவார் டாக்டர் ஆஷர்.⁹⁷

இந்தக் கருத்தை மறுக்கத் துணியும் சிட்டியும் சிவபாத சுந்தரமும் கூட 1920 - 1933 காலகட்டத்தில் தோன்றிய தரமான நாவல்கள் என வரகவி அ. சுப்பிரமணிய பாரதி, ராஜா செட்டியார், கே. எஸ். வேங்கடரமணி, திம. பொன்னுசாமிப் பிள்ளை ஆகியோர் எழுதிய ஓரின்டு நாவல்களைத் தவிர அதிகமாகச் சுட்டிக்காட்ட முடியவில்லை.⁹⁸ 1939க்குள் நாற்பதுக்கும் மேற்பட்ட நாவல்களை எழுதிய குப்புசாமி முதலியார், துரைசாமி, அய்யங்கார், கோதைநாயகி அம்மாள்⁹⁹ ஆகியோருடன் ஒப்பிடுகையில் சிட்டியும் சிவபாதசுந்தரமும் சுட்டிக்காட்டும் ‘தரமான’ நாவல்களின் எண்ணிக்கையைக் காத்திரமான ஓரிலக்கிய முகிழ்ப்பாகக் கொள்ள முடிய வில்லை. அக்கால நாவல்கள் பற்றிச் சமகால ஆசிரியர்கள் குறிப்பிட்டிருப்பது ஊன்றிக் கவனிக்கத் தக்கது. திருமணம் செல்வகேசவ முதலியார் கூறுவது.

“ஆங்கில நாவல்களைத் தழுவி எழுதப்பட்ட தமிழ் வடிவங்களில் பெரும்பாலானவைகளும் இரட்சன்ய சேணையைச் சேர்ந்த ஆங்கிலேயர் இந்துக் களின் உடைகளிலிருப்பதுபோல அநாகரிக மானவை.”¹⁰⁰

என்பதேயாகும் வஸ்மி,

“தடியெடுத்தேரவல்லாம் வேட்டைக்காரர் என்ற படி தமிழகத்திலே இறகோட்டிகளைல்லாம் நாவலாசிரியர்களாய் முன் வந்திருப்பதால் தற்கால நாவல்கள் பெரும்பாலானவற்றால் வினையும் தீவிருக்கன் அற்ப சொற்பமன்று.”¹⁰¹

என்று குறிப்பிடுவதும்,

“இக்கால நாவல்கள் கேவலம் சீற்றின்பத்தைப் பற்றியே பேசுவனவாயும் பானஷ்டின் அழகில் ஸாதனவாயும், ஆதாரமற்ற தீர்மானங்களை மேற்கொண்டனவாயும், ஒரு முறை படித்தால் மறு முறை கையில் தொடத் தகுதியில்லாதன வாயும் வெளிவருகின்றன.”¹⁰²

என வரகவி அ. சுப்பிரமணிய பாரதி எழுதுவதும் பாரதிக்குப் பின்னும், 1933க்கு முன்னும் வெளிவந்த நாவல்களின் தரத்தை நாம் புரிந்துகொள்ள உதவும். ஆனாலும் அவை இலட்சக்கணக்கான வாசகர்களைச் சென்றடைந்தன என்பதை அக்கால இலக்கிய வரலாறு கரும், தற்கால இதழியக் கலாசாரம் பற்றிய பார்வையும் நமக்குணர்த்தும், 1933க்குப் பின் இந்தப் பாரம்பரியத்தின், தொடர்ச்சியைக் கல்சி கிருஷ்ணமூர்த்தி பேணியதையும், வரா. தலைமையிலான மணிக்கொடி குழுவினர் இலக்கிய மறுமலர்ச்சிக்குக் காரணமானதையும் நாம் அடுத்த அத்தியாயத்தில் காண்போம்.

எனவே 1933-34 வரை பாரதியை இனங்கண்டு கொள்வதற்கும், பாரதி புகழ் மக்கள் மத்தியில் பரவுவதற்கும் தேசிய இயக்கமே பிரதான காரணியாக விளங்கியது என்பது தெளிவு. ஆனாலும் அதுவரை அவரது இலக்கிய அந்தஸ்தும் சமுதாயக் கண்ணோட்டங்களும் சரியாக நிறுவப்பட வில்லை. எல்லாத்தரப்பு மக்களும் பாரதியை ஏற்றுக் கொள்ளவில்லை. முக்கியமாகப் பாரம்பரியப் புலமை வழிப்பட்ட பண்டிதர்கள் பாரதியை ஏற்றுக்கொள்ள வில்லை. அன்றைய தமிழ்நாடு பாரதி பற்றிக் கொண்டிருந்த கண்ணோட்டம் பற்றி பி.எஸ். ராமையா கூறுவது பொருத்தமாகத் தெரிகிறது.

“பாரதி பாடிவைத்து மறைந்து பன்னிரண்டு ஆண்டுகளாகி விட்டன. உப்புப் போரின் போது அவருடைய பாடல்கள் பதினாறிக் கணக்கான நெஞ்சங்களீல் கணவை மூட்டின. உள்ளங்களீல் கிளர்ச்சி செய்து உணர்ச்சியை விழித்தெழுச் செய்தன. ஆனால் அன்று வரை தமிழ்நாடு பாரதி ஒரு கவி, அதிலும் மகாகவி, ஒர் இலக்கியப் பெரும்புலவன் என்பதை உணரவேயில்லை.”¹⁰³

சாதாரண மக்கள் மத்தியில் மட்டுமல்ல, புலவர்கள் மத்தியில் அதே கதைதான் என்கிறார் ராமையா.

“அன்றைய தமிழ்ப் பேராசிரியர்களும், புலவர் களும் பாரதியாரை ஒரு கவி என்றே ஒப்புக் கொள்ளவில்லை.”¹⁰⁴

என்று அவர் கூறுகிற கருத்தையே வரா. பெ. கோ. சுந்தர ராஜன், நாவலர் சோமசுந்தர பாரதியார் போன்றோரும் வற்புறுத்தியிருப்பதிலிருந்து இது உறுதியாகிறது.¹⁰⁵ பாரம் பரியத் தமிழ்ப் புலமை சார்ந்த பண்டிதர்கள் மத்தியில் பாரதியை அவர் மறைவு முதற்கொண்டே இனங்கண்டு ஏற்றுக்கொண்டவர்களாக நமக்குத் தெரிவது பாரதியின் பால்ய கால நண்பர் நாவலர் சோமசுந்தர பாரதியாரும் சவாமி விபுலானந்தரும் மட்டுமே

“பாரதியார் ஏனைப்புலவர் பேரவல்லாது, புது முறைகளையே சிறுட்டித்தார். தமிழ் மொழியில் பாக்கனும் பாவினஸ்கனும் மலிந்து சீட்டந்தும், அவைகளை விட்டு புதுக்கருத்துக்கனும், புதிய உணர்ச்சிக்கனும், மலிந்து விளங்க அவைகளுக்குப் பொருத்தமான நடைகளையும், புதிய யாப்புக் களையும் உண்டு பண்ணியிருக்கிறார். அநாயச மாய், இயற்கையியல்புகளிலிருந்து, உருவங்கள் உண்டுபண்ணிக் கையாள்வதும், எனிய உவமை களால், பெரிய விஷயங்களை விளக்கத் துணியும் தனித்திறனும் முன்னைய புலவரிடத்திலில்லாத இவரது அரீய ஞாங்கள்.”¹⁰⁶

என்று 1922 ஆம் ஆண்டிலேயே சோமசுந்தரர் பாரதியார் குறிப்பிடுவது மனங்கொள்ளத்தக்கது. பாரதியை மிகச் சிறிய வயதிலிருந்து அறிந்திருந்த அப்பெரியார் பாரதியாரின் கவித்திறம் பற்றி மட்டுமின்றி, பாரதியாரின் சாதி மதக் கண்ணோட்டங்கள் பற்றியும் அதே கட்டுரையில் எழுதுவது ஆழந்த கவனத்திற்குரியது.

கொழும்பு விவேகானந்த சபையாரால் வெளியிடப் பட்ட ‘விவேகானந்தன்’ மாதமிருமுறை இதழில் 1927 ஜூலை, செப்டம்பர் மாதங்களில் வெளியான ‘பாரதி பாடல்’ என்ற கட்டுரையும் குறிப்பிடத்தக்கது.

“இத்தகைய கலிவாணருள் முதல் வைத் தெண்ணைப் படும் தகையை சான்றவர் பூர்மான் சுப்பிரமணிய பாரதியர். தமிழ்நாடு செய்த தவப்பயணாயுதித்த பாரதியர் தமது இன்னிசைப் பாடல்களைகள் தமிழ்நாட்டுக்கும், தமிழ் மொழிக்கும் அளத்தற்கரீய பேருபகாரத்தை செய்திருக்கிறார்.”¹⁰⁷

என்று கூறும் யாழ்நாலறிஞர் சவாமி விபுலானந்தர் 1927, மே 28ந் திகதி ‘சுப்பிரமணிய பாரதியும் கவிதைத் திறமையும்’ என்கிற தலைப்பில் ஓர் உரை நிகழ்த்தியுள்ளதாகவும் தெரிகிறது.¹⁰⁸ 1931-ஆம் ஆண்டு ஜே.எஸ். கண்ணப்பரை ஆசிரியராகக் கொண்டு வெளியிடப்பட்ட “இந்தியா” நாளிதழில் விபுலானந்தர், அ. விஸ்வநாதன் என்பவருடன் இணைந்து எழுதிய பாரதியார் “கவிநயம்” என்னும் கட்டுரையில், சுதந்திரத்தைப் பற்றிப் பாடிய, ஆயிரம் வருஷத்திற்கொருமுறை தமிழென்ற கற்பக விருஷத்தில் அரும்பி மலரும் புஷ்பத்தைப் போன்ற பாரதியார் சிறு குழந்தைகள் முதல் பண்டிதர்களீராக அனைவரும் தமிழ்க் கவிதைகள் படித்துச் சுவைக்கும் சுதந்திரத்தைத் தமிழ் மக்களுக்கு அளித்தார் எனக் கூறி,

“இளவுகேவடிகள், கம்பர் என்னும் மலர்களைத் தந்த தெய்வத்தரு “ஒராயிரம் வருடம் ஓய்ந்து கீடந்த பின்னர்” வராரது வந்த செல்வத்தைப் போலப் பாரதி யாரென்னும் மலரையளீத்திருக் கின்றது. இம்மலரை நாம் ஏற்ற சொற் கேட்டுத் தோற்று விடுவோமா?”¹⁰⁹

என்று முத்தாய்ப்பு வைப்பது மகாகவி வரலாற்றில் ஒரு முக்கிய இடமாகும்.

சோமசுந்தர பாரதியாரும், சவாமி விபுலானந்தரும் அவ்வப்போது பாரதி பற்றி இத்தகைய உண்மைகளை எடுத்துக்கூறி வந்தனரெனினும் உ.வே.சாமிநாதம்யர் உட்பட

அன்றைய தமிழ்ப் பண்டித உலகம் பாரதியைப் புறக்கணித்து வந்ததே நிதர்சனம்.

இவ்வண்மைகளை நோக்கும் பொழுது அரசியல் முக்கியத்துவமுடைய பாடல்களைப் பாடியவன் என்ற வகையிலேயே போற்றப்படுகிறான். அதிக பொதுஜனக் கவனத்தை ஈர்க்காது 1921-இல் காலமான பாரதி, 1935 அளவிலே அரசியற் கவியாக தமிழ் மக்கள் மத்தியில் பலவாறாக ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்டமைக்கு அன்றைய காலத்தில் தமிழ்நாட்டின் முற்போக்கான அரசியல் இயக்கமாகிய சுதந்திரப் போராட்ட இயக்கத்தின் தேவைகளுக்கு அவன் பயன்பட்டமையே காரணமாகும். பாரதியால் இயக்கம் வளர்ந்ததும், இயக்கத்தால் பாரதி வளர்ந்ததும் இந்தக் காலகட்டத்து வரலாற்றுன்மை களாகும், பொதுவுடமை இயக்கங்கள் தோன்றாமையும், இலக்கிய மறுமலர்ச்சியில் ஒரு தேக்கம் நிகழ்ந்தமையும், பாரதியின் சமூகக் கண்ணோட்டங்களும் இலக்கிய அந்தஸ்தும் நிறுவப் படாமையும், தமிழ்ப் புலவர்கள் மத்தியில் பாரதியை அங்கீகரிக்காமையும் இக்கால கட்டத்தில் நம் கவனத்திற் குரிய மற்ற அம்சங்களாகின்றன.

அழக் குறிப்புகள்

1. ரா. அ. பத்மநாபன், சித்திரபாரதி, p.135
2. Ibid.
3. Ibid, p. 136
4. Ibid, p. 132 (அமுத்தம் - நூலாசிரியர்கள்)
5. Ibid.
6. Ibid. p. 137
7. Ibid.
8. Ibid.
9. Ibid, p. 138
10. Ibid.
11. Ibid.
12. Ibid, p. 139
13. திரு. பெ. கோ. சுந்தரராஜன் அவர்கள் இல்லத்தில் 10-7-82 அன்று நடைபெற்ற உரையாடலின்போது அவர் கூறியது.
14. வரா. மகாகவி பாரதியார், p.110
15. ரா. அ. பத்மநாபன், op cit, p. 107
16. சீனிவிசுவநாதன், டி.வி.எஸ். மணி, மகாகவி பாரதி நூற்பெயர்க் கோவை, p. 22.
17. பாரதியார் கவிதைகள், டி.வி. எஸ். மணி, சீனி விசுவநாதன்.
(ed), p.274
18. Ibid, p. 276
19. Ibid, p. 276
20. ரா. அ. பத்மநாபன், op, cit. p. 115

21. Ibid.
22. Ibid.
23. Ibid.
24. Ibid, p. 121.
25. Ibid, p. 117
26. மகாகவி பாரதியார், பாரதி நூல்கள் - கட்டுரைகள், p. 410
27. Ibid, p. 393
28. பாரதியார் கவிதைகள், op, cit., p. 200
29. ரா. அ. பத்மநாபன், op, cit., p. 144.
30. வெ. சாமிநாதசர்மா, நான் கண்ட நாவலர்.
31. சட்டசபைக் குறிப்பேரு, dt. 9th oct, 1928, pp. 189 - 189
(தமிழில் - நூலாசிரியர்கள்)
32. Ibid, p. 195. அக்காலத்தில் சென்னை மாகாண முதலமைச்சர்கள் பிரதம மந்திரி என அழைக்கப் படுவார்.
33. நாரணதுரைக்கண்ணன், ராஜாஜி, p. 77
34. ரா. நாராயணன், பாரதியின் மந்திரக் கவிகள், சங்கநாதம் (செப். 1940).
- Vide - 'பாரதியின் கவிநயம்', ரா. அ. பத்மநாபன் (ed) pp. 160 - 161.
35. வை.மு. கோதைநாயகி அம்மாள், உனர்ச்சியளிக்கும் உயரிய கவிதைகள், ஜெயபாரதி (11-9-1935) - Vide பாரதியார் கவிநயம், p. 188.
36. சுந்தா, பொன்னியின் புதல்வர், p. 251.
37. சங்கு சுப்ரஹ்மண்யன், இலக்கியத் தலைவன் பாரதியார், சுதந்திரச் சங்கு (9-9-1931) பாரதியார் கவிநயம், p. 158.
38. சுந்தா, op. cit., p. 246.
39. ம.பொசி, எனது போராட்டம், p. 76
திரு. பெ. ச. மணி அவர்கள் இல்லத்தில் 10-7-82 அன்று

நடைபெற்ற உரையாடலின் போது அவரும் இதைக் கூறினார். அப்போது அவர் கூறிய பல செய்திகள் சில நாட்களுக்கு முன்பு வெளியிடப்பட்ட அவரது ‘பாரதி புகழ்பரப்பும் ம.பொ. சி என்ற நூலில் குறிப்பிடப் பட்டுள்ளது (பூங்கொடி பதிப்பகம், சென்னை.)

40. ரா. அ. பத்மநாபன், சித்திர பாரதி, p. 144.
 41. ரா. நாரயணன், loc. cit., p. 165
 42. நேரடி உரையாடலின் போது குறிப்பிட்டது.
 43. பி.எஸ். ராமையா, மணிக்கொடி காலம், p, 88
 44. R. Parthasarathy, A Hundred years of the Hindu p. 374
 45. குடியரசு (16-4-1933) p.5
 46. குடியரசு, 1925 நவம்பருக்கு முன்னுள்ள சில இதழ்கள்.
 47. எம்.ஏ. ஆண்டமுத்துக் கவுண்டர், தற்காலக் கல்வி யிலுள்ள குறைகள், குடியரசு (11-11-25, 29-11-25)
 48. குடியரசு (31-1-1926)
 49. சோமலெ, தமிழ் இதழ்கள், p. 48
 50. பாலபாரதி (oct, 1924)
 51. பி.எஸ். ராமையா, op. cit., p. 39
 52. Ibid. p. 51
 53. ஶ்ரீ சுப்பிரமணிய பாரதி கவிதா மண்டலம் - Vol II (வைகாசி, 1935).
 54. Ibid.
 55. Ibid. vol III (ஆணி, 1935)
 56. நா. அனந்த நாராயணன், பாரதியார் கவிதை, பஞ்சா மிர்தம் (ஆணி 1925) vide - “பாரதியார் கவிநயம்” pp 65-66.
 57. சுவாமி விபுலானந்தர், பாரதி பாடல், விவேகானந்தன் (ஜூலை & செப் - 1927)
- vide ‘அறிஞர்கள் பார்வையில் பாரதி’, பெ.சு. மணி (ed)

pp. 1-13

58. சங்கு சுப்ரஹ்மண்யன், loc. cit.
59. ந. சிதம்பர சுப்பிரமணியன், பாரதி - வீரன், கவிஞர், ஜெய பாரதி (11-9-35) vide - 'பாரதியார் கவிநயம்' - pp. 180 - 186.
60. அ.ந. மகரபூஷனம், பாரதியின் "குயில்" பாட்டு. உதயபாரதி (டிச, 1926) vide - 'பாரதியார் கவிநயம்' - 216-223.
61. சோ. முருகப்பா, நமது வீர முரசு, குமரன் (16-11-1926) vide - 'அறிஞர்கள் பார்வையில் பாரதி' pp. 32-37.
62. ரா. அ. பத்மநாபன், op. cit., p. 145
63. Ibid.
64. Ibid, p. 144
65. நேரடி உரையாடலின் போது குறிப்பிட்டது.
66. வை.மு. கோதைநாயகி அம்மாள், loc. cit.
67. சட்டசபைக் குறிப்பேடு, op. cit., pp. 195, 198, 201, 204.
68. Ibid, p. 190.
69. கு. ப. ராஜகோபாலன், பெ. கோ. சுந்தரராஜன், op. cit.p. 7
70. ராஜ்யன், தமிழக வரலாறு, p. 285.
71. C.J. Baker, Politics of South India 1920 - 1937, p. 72
72. Ibid, p. 72, 298, 299.
73. Ibid, p. 41
74. Ibid, p. 77
75. சட்டசபைக்குறிப்பேடு, op. cit., p 189, 190
76. Ibid, p. 189, 190
77. Ibid
78. Ibid, p. 197, 198.
79. Ibid, p. 205

80. Ibid, p. 20
81. Ibid, p. 214
82. The Hindu (10-10-1928) (தமிழில் - நூலாசிரியர்கள்)
83. “பாரதி பாடல்கள் பறிமுதல் - காந்தியடிகள் கண்டனம்”, நவசக்தி (19-12-1928)-vide ‘மகாகவி பாரதி கட்டுரை’ மணிமாலை (ed) சீனி விசுவநாதன், டி.வி.எஸ். மணி, பி. கிருஷ்ணமூர்த்தி p. 134.
84. ரா. ஆ. பத்மநாபன், op. cit., p. 144
85. Ibid, p. 138
86. Ibid, p. 141
87. சீனி விசுவநாதன், டி.வி. எஸ். மணி, மகாகவி பாரதி நூற்பெயர்க்கோவை, p. 37.
88. Ibid, p. 29
89. Ibid, p. 37.
90. Ibid, p. 38
91. Ibid, p. 69
92. C. Rajagopalachari, Preface, Bharati - The Tamil Poet.
93. சீனி விசுவநாதன், டி.வி.எஸ். மணி, op. cit., p. 40
94. வல்லிக்கண்ணன், புதுக்கவிதையின் தோற்றமும் வளர்ச்சியும், p.7.
95. சிக். செல்லப்பா, தமிழ் சிறுகதை பிறக்கிறது, p. 7
96. Ibid, p. 47
97. Dr. Asher on Tamil Novel, The Novel in India, (Ed) T.W. Clark, q.v. பெ. கோ. சுந்தரராஜன், சிவபாத சுந்தரம், தமிழ் நாவல் (நூறாண்டு வரலாறும் வளர்ச்சியும்), p. 65, 108.
98. பெ.கோ. சு. சிவபாதசுந்தரம், op. cit., pp. 65-156.
99. Ibid, p. 108
100. Ibid, p. 96

101. Ibid, pp. 100-101
102. Ibid, p. 102
103. பி.எஸ்.ராமையா, op. cit., pp, 70-71
104. Ibid, p. 73
105. (i) வரா. op. cit.
 (ii) பெ. கோ. சு - நேரடி உரையாடல்
 (iii) சோமசுந்தர பாரதியார், பாரதியாரின் பாநலம்,
 தினமணி (8-9-1945)
 vide - 'பாரதியார் கவிநயம்', pp. 9-14.
106. சோமசுந்தர பாரதியின் - பிரே. சி. சுப்பிரமணிய பாரதியார்
 சரித்திரச் சருக்கம் (1922), vide,
 பாரதியார் கவிதைகள், op. cit., p. 602
107. சுவாமி விபுலானந்தர், loc. cit., p. 1
108. Ibid, p. 2
109. சுவாமி விபுலானந்தர், சு. விஸ்வநாதன், பாரதியார்
 கவிநயம் இந்தியா (4-10-1931)
 vide 'பாரதியார் கவிநயம்', p. 8.

ஸ்ரீத்யாயு - 3

முதற் சர்சீசர்

இருபதாம் நூற்றாண்டு தமிழிலக்கிய வளர்ச்சியை ஆராய்ந்துள்ளவர்கள் 1933 ஆம் ஆண்டை, நவீன தமிழிலக்கிய வரலாற்றுப் பாடதையில் ஒரு மைல் கல்லாகக் குறிப்பிடுவார்கள். பாரதியோடு தோன்றி வளர்ந்த தமிழிலக்கியப் புத்தெழுச்சி, 1922-1933 காலகட்டத்திலே தொய்ந்து போவதை முன் அத்தியாயத்திற் கண்டோம். 1933க்குப் பின் சிறுக்கைதையிலும், புதுக்கவிதையிலும், இலக்கியத் திறனாய்விலும் ஏற்படும் மறுமலர்ச்சியை அவதானிக்குமிடத்து, 1933க் காலகட்டத்தை அவ்வாறு ஒரு மைல்கல்லாகக் கொள்வதில் தவறில்லை எனலாம். இருபதாம் நூற்றாண்டு அரசியல் வரலாற்றையும், நவீன தமிழிலக்கிய மறுமலர்ச்சி யின் ‘நாயகர்கள்’ எனப் போற்றப்படும் இக்கால கட்டத்து எழுத்தாளர்களின் வாழ்க்கை வரலாறுகளையும் ஆராய்ந்து பார்க்கும்பொழுது 1932-33-இல் பல்வேறு செல்நெறிகள் வந்து சங்கமிக்கும் ஒரு நிலையினைக் காணலாம். மறுமலர்ச்சி இயக்கத்தின் செயல் நிலைப்பட்ட தொடக்கத்தை இங்குதான் கண்டு கொள்ள வேண்டும்.

இந்தியதேசிய விடுதலை இயக்க வரலாற்றின் தமிழ் நாடு நிலை நின்ற நடவடிக்கைகளை நோக்கினால் 1933-37 காலகட்டத்தில் முக்கிய நிகழ்வுகள் ஏதும் இல்லாதது வெளிப்படும். சட்டமன்றத்திற் பங்கேற்பது என்று காங்கிரஸ் கட்சித் தீர்மானித்தது இந்தக் காலகட்டத்தில்தான். உட்கட்சிப் பூசல்களிலும், மத்திய சட்டமன்றத் தேர்தல்கள், இடைத் தேர்தல்கள், நகர சபைத் தேர்தல்கள் ஆகியவற்றிலும் கட்சியை வெற்றி பெறச் செய்வதிலும், 1936-ஆம் ஆண்டு

மாகாண சட்டமன்றத் தேர்தலுக்குக் கட்சியைத் தயார் செய்வதிலுமே இக்காலம் கழிந்தது. இறுதியாகச் சட்டசபைத் தேர்தலில் காங்கிரஸ் பெருவெற்றி பெற்று ராஜ்கோபாலச்சாரியார் தலைமையில் ஆட்சியையும் அமைத்தது.

இதே காலகட்டத்திலே, உலகப் பொருளாதார நெருக்கடி சென்னை மாகாணத்தைத் தாக்கி பெரும் பஞ்சம் ஏற்பட்டதும், பெல்லாரி, மதுரை, நெல்லூர், சேலம், கோயம்புத்தூர் ஆகிய இடங்களில் விவசாயிகளும், குத்தகை தாரர்களும் கிளர்ந்தெழுந்து, பெரு நிலவுடைமையாளர் களின் களஞ்சியங்களில் விலைபோகாமல் குவித்து வைக்கப்பட்டிருந்த தானியங்களைக் கைப்பற்றியதையும், ஏகாதிபத்திய அரசாங்கம் இதனைக் கடும் அடக்கு முறைகளால் ஒடுக்கியதையும் கவனிக்க வேண்டும்.¹ இச்சம்பவங்களிற் சுயமரியாதை இயக்கம் சம்பந்தப்பட்ட வகையில் அது தனக்குத் தமிழக அரசியலில் ஒரு நிலையான இடத்தைத் தேடிக்கொண்டது. ஆந்திராவைப்போல இத்தகைய போராட்ட உணர்வுகளை ஒருங்கிணைத்துச் சரியான திசையில் ஆற்றுப்படுத்தும் அளவிற்கு இங்கு சோஷலிஸ்டு இயக்கங்கள் அப்போது வளரவில்லை. சிதறிக் கொண்டிருந்த ஜஸ்டிஸ் கட்சியே ஒரு நிலவுடைமையாளர் களின் அமைப்பாக இருந்தாலும், ராஜ்கோபாலாச்சாரியார், சத்தியழுர்த்தி ஆகியோர் தலைமையிலான காங்கிரஸ் இயக்கமும் இதில் சிரத்தை காட்டாததாலும், கேரளம், ஆந்திரப் பிரதேசங்களிலே காங்கிரசக்குள்ளிருந்த சமதர்ம வாதிகள் பலமுடையோராகவிருந்தது போன்று தமிழக காங்கிரசினுள் சோஷலிஸ்டுகள் பலமுடையவர்களாக விருக்கவில்லையாதலாலும் இந்தப் போராட்டங்கள் மிகக் கொடுமையாக அடக்கப்பட்டன.

இத்தகைய ஒரு சூழலிலே இலக்கிய மறுமலர்ச்சி இங்கு துவங்கியது. பழும் பெரும் பத்திரிகையாசிரியர் டி.எஸ். சொக்கவிங்கம்,

“1933 - 34-ஆம் வருஷம் தமிழ்நாட்டுக்கு ஒரு முக்கியமான காலம். அதீல் ஏற்பட்ட மாறுதல் களை எப்பொழுதும் மறக்கமுடியாது. இன்று தமிழ்நாட்டில் தமிழ் மொழியிலும், புத்தக வளர்ச்சியிலும், பத்திரிகை வளர்ச்சியிலும் ஏற்பட்டிருக்கும் அபிவிருத்திகள் எல்லாம் அந்த ‘மணிக்கொடி’ காலத்திற்குப் பின்னதாக ஏற்பட்டதுதான். அந்த மாறுதலை ஏற்படுத்தியதற்கான முக்கியப் பங்கு வ. ராவைச் சேரவேண்டும்.”²

எனக் கூறியுள்ளமையை நினைவு கூர்தல் வேண்டும்.

சட்ட மறுப்பு இயக்கத்தில் கலந்துகொண்டு சிறை சென்றிருந்தவர்கள் எல்லாம் தண்டனைக்காலம் முடிந்து ஓவ்வொருவராக சாதாரண வாழ்க்கைக்குத் திரும்பிக் கொண்டிருந்தனர். நாசிக் சிறையிலிருந்து விடுதலையான கு. சீனுவாசன் தமிழ்ப்பத்திரிகை தொடங்க வேண்டும், என்ற எண்ணத்தோடு தமிழ்நாடு வந்தார். பல்வேறு பத்திரிகை களில் பணியாற்றிவிட்டு, உப்புச் சத்தியாகிரகத்தில் சிறை சென்று விடுதலை பெற்று வந்து திருப்பழனத்திலிருந்த வ. ராவைச் சந்தித்தார்.³ “சதந்தரன்” என்ற சொந்தப் பத்திரிகை நடத்திவிட்டு. காரைக்குடி சொ. முருகப்பாவின் “குமரனில்” பணியாற்றிவிட்டு கிராமத்தில் தங்கியிருந்த வரா. சீனுவாசனுடன் சென்னை வந்தார். பாரதி உரைநடையின் வாரிக்கள் என்று கூறப்படுகிறவ.ரா. சீனுவாசன், டி.எஸ். சொக்கலிங்கம் ஆகிய மூவரும் சேர்ந்து 1933 செப்டம்பர் 11-ந் தேதி முதல், ‘மணிக்கொடி’ இதழைத் தொடங்கினார்கள். 1932 வாக்கில் தேசிய இயக்கத்திலிருந்து விலகி, வெளியேறிய பி.எஸ். ராமையாவும் இவர்களுடன் சேர்ந்துகொண்டார். ஆங்கில இலக்கியங்களையும், திறனாய்வுப் போக்குகளையும் படித்துவிட்டு இலக்கிய ஈடுபாடுகொண்டிருந்த ஓர் இளைஞர் கூட்டமும் அப்போது தமிழ் நாட்டிலிருந்தது. அந்த இளைஞர் கூட்டத்திலொருவராகிய பெ.கோ. சுந்தராஜன், பி.எஸ். சிவபாதசுந்தரத்துடன் இணைந்து எழுதிய ஒரு நூலில்,

“1930க்குப் பின் ஆரம்பித்த காலகட்டத்தில் மேற்கே ஆங்கில இலக்கியத்தில் தோன்றிய யாறுதல்களும் புதிதாக ஏற்பட்ட இயக்கங்களும், இலக்கியக் கொள்கைகளும் தமிழ் எழுத்தாளர் களீன் இலக்கிய முயற்சிகளுக்கு ஒரு புதிய விழிப்பையும் உந்துதலையும் கொடுத்தன. ஆங்கில மொழியின் செல்வாக்கு இலக்கிய ரீதியிலான ஆர்வத்தை வளர்த்தது.”⁴

எனக் கூறியுள்ளார்.

இந்த ஆர்வம் காரணமாக அவர்கள் அப்போது ஆங்கில இலக்கியத்தில் வளர்ச்சியுற்றிருந்த சிறுகதை, புதுக்கவிதை, திறனாய்வு போன்றவற்றைத் தமிழிற் செய்து பார்க்க ஆர்வம் கொண்டனர். இவர்கள் படிப்படியாகத் தங்களை ‘மணிக்கொடி’ யோடு இணைத்துக்கொண்டனர். இவர்களின் முயற்சிகளுக்கு ‘மணிக்கொடி’களாக அமைந்தது. தமது இலக்கியப் பணியைப் பாரதியுடன் சேர்ந்து ஆரம்பித்தவர் எனச் சிட்டி, சிவபாதசந்தரத்தாற் வணங்கப்படுவரும்,⁵ பண்டிதத்தமிழைச் சாடிப் பாரதி தமிழைப் பரப்பியவர் எனக் கு. சீனிவாசனாற் குறிப்பிடப் படுவருமாகிய வ.ரா. எனப்படும் திருப்பழனம் வ.ராமஸ்வாமி அய்யங்கார்.

“இலக்கிய வானிற் சிறு விரித்துப் பறக்கத் துடிதுடித்த இளைஞர்களுக்கு, வாழ்ந்த நூட் களில் தாய்ப் பறவையாக, ஊக்கத் துணையாக விளங்கினார்.”⁶

என். ராமரத்னம் அத்தகைய இளைஞர்களின் பட்டியல் ஒன்றைத் தந்துள்ளார்.

“பி.எஸ். ராமையரா, கி.ரா. பிச்சாமுர்த்தி, காலஞ் சென்ற கு.ப. ராஜகோபாலன், இப்போது திருச்சி ரேடியோவில் ‘வானைாலி’ ஆசீரியராக இருக்கும் ‘சிட்டி’ (பி.ஐ. சந்தரராஜன் பி.ஏ. எல்.டி) ஆகியவர்களெல்லாம் வ. ராவின் ஸ்வீகாரங்கள்தான்”⁷

இவர்கள் தொடங்கிய ‘இலக்கிய இயக்கத்தை’ப் பற்றி அந்த இயக்கத்தைச் சேர்ந்தவர்களே குறிப்பிடுவது இங்கு மனங்கொள்ளத் தக்கது.

“வ.ரா. அளித்த ஊக்கத்தின் பலனாகப் பல புதிய எழுத்தாளர்கள் மணிக்கொடி நீழலில் ஒதுங்கி இலக்கிய வேள்வி தொடங்கினர். இந்த வேள்வி யின் தாக்கத்தினால் ஈர்க்கப்பட்டவர்கள் பெரும் பாலும் சிறுகதைகளையே எழுதி, வ.வே.சு. அய்யர் வகுத்த வழியில் இடையில் குவிந்து போன குப்பைகளை நீக்கிப் புது வழிகள் தோற்று வித்தனர். மணிக்கொடிக் குழு என்று இன்று அடையாளம் கண்டுகொள்ளப்படும் அந்த இயக்கம் கட்டமைப்பு விதிகளுடன் அங்கத்தினர் எண்ணிக்கையைச் சார்ந்து தோன்றுவில்லை. புதிதாக எழுத வேண்டும், புதிதாகச் சொல்ல வேண்டும், புதுமையைக் கண்ண வேண்டும் என்ற ஒரேவித மனப்போக்குக் கொண்ட ஒரு சில எழுத்தாளர்கள், ஒருவரையொருவர் இனக்கண்டு, சேர்ந்து அளவளாவுவதற்காக ஏற்பட்ட ஒரு நிலைதான் அந்த இயக்கம். மணிக்கொடி, காந்தி, சுதந்திரச் சஸ்கு மூன்றும் அந்த இயக்கத்தின் குரல்களாக ஒலித்தன.”⁸

சிட்டியும், சிவபாதசந்தரமும் கூறும் இந்தக் கூற்றில், ‘இடையிற் குவிந்துபோன குப்பைகளை நீக்கிப் புதுவழிகள் தோற்றுவித்ததாக’ மணிக்கொடி குழுவினரைப் பற்றிக் குறிப்பிடுவது அவதானிக்கத் தக்கது.

குப்பைகள் என அவர்கள் குறிப்பிடுவது 1920 - 1930 கால கட்டத்தில் ஜே. ஆர். ரங்கராஜா வடிவூர் துரைசாமி அய்யங்கார், ஆரணி குப்புசாமி முதலியார் ஆகியோர் எழுதிக் குவித்த மர்மநாவல்களையும், தழுவல் படைப்புக் களையுந்தான் என்பதை முன் அத்தியாயத்திற் கண்டோம். இவ்வாசிரியர்கள் தோற்றுவித்த இலக்கிய மலினப்பாட்டுப் போக்கின் அடுத்த வளர்ச்சிக் கட்டமாகவே கல்கி காணப்பட்டார் என்பது இச்கால விமர்சகர்கள் பலரின்

கருத்தாகும். கல்வி, மேற்குறிப்பிட்டவர்களைப் போன்று நாவல்கள் எழுதிக் குவிக்கவில்லையாயினும் வாசகர்கள் ஆவலைத் தூண்டும் வகையில் விறுவிறுப்பாக எழுதுதல், தனது வாசகக் கூட்டத்தைப் பெருக்கும் ஒரே நோக்குடன் சனரஞ்சமாக எழுதுதல் ஆகிய அம்சங்களிற் அவர், இவர்களின் வாரிசாகக் கருதப்பட்டார் என்று கூறுவது தவறாகாது.

நூறாண்டுத் தமிழ் நாவல் வரலாற்று வளர்ச்சியை எழுதப் புகுந்த சிட்டியும், சிவபாதசுந்தரமும் ஆரணி குப்புசாமி முதலியாரைப் பற்றிக் கீழ்வருமாறு கூறுவர்:

“லட்சக்கணக்கான வாசகர்களைப் புத்தகம் படிக்கும் பழக்கத்தில் ஈடுபடச் செய்த பெருமை அவரையும், அவருக்குப் பின் வந்த வடிலூர் துரைசாமி ஐயங்காரையும், கோதைநாயகி யம்மாளையும் சாரும். இந்தப் பரம்பரையில் பின்னால் வந்து பெரும் புகழிட்டியவர் ‘கல்கி’ என்ற புனைபெயரில் வாழ்ந்த ரா. கீருஷ்ணமூர்த்தி”⁹

அவர்களே பிறிதோரிடத்தில்,

“கையில் எடுத்தால் புத்தகத்தைக் கீழே வைக்காமல் தொடர்ந்து படிக்கும் ரசனையினுந்த கதைகளை எழுதிய வடிலூர் துரைசாமி ஐயங்கார் பின்னார் கல்கி போன்றவர்களை கதைகளைப் படிக்கத் தயாரான ஆயிரக்கணக்கான வாசகர்களைத் தோற்றுவித்த முன்னோடியாகவே விளங்கினார். இந்தப் பெருமையை ஆரணி குப்புசாமி முதலியாரும், ரங்க ராஜாவும் பசீர்ந்து கொண்டனார்.”¹⁰

எனவும் குறிப்பிடுவார்கள். தொழுஷிரகுநாதனும் இதனையே கூறுகிறார்.”

கல்கி, 1928 முதலே “ஆனந்த விகடன்” மூலம் வாசகர்களுக்குப் பரிச்சயமாகியிருந்தார். உப்புச் சத்தியாகிரகத்தின் போது கைதாகிக் கோவைச்சிறையில் இருந்த அவர் 1931

மார்ச் 19ந் தேதி விடுதலையானார். சில மாதங்கள் ராஜ கோபாலச்சாரியாரின் திருச்செங்கோடு ஆசிரமத்திலிருந்த கல்கி, 1931 இறுதியில் ஆனந்த விகடனில் சேர்ந்து அதன் முழுநேர ஆசிரியரானார். 1932 முதல் கல்கியை ஆசிரியராகக் கொண்டு ஆனந்தவிகடன் மாதமிரு முறையாக வெளிவரத் துவங்கியது.¹²

எஸ். சீனிவாசன் ஆகிய எஸ். எஸ். வாசன் 1928-இல் ஆனந்தவிகடனை வாங்கியது தொடங்கிப் பல்வேறு வியாபார உத்திகளையும் பயன்படுத்தி அதன் விற்பனையை அதிகரித்து வந்தார். இலக்கியத்தின் சமூகப்பயன்பாடு, அதன் இயக்க நிலை முக்கியத்துவம், சமகால இயக்கத்தின் காத்திரமான நிலை முக்கியத்துவம், சமகால இயக்கத்தின் காத்திரமான செல்நெறிகள் ஆகியவற்றைப் பற்றிய சிரத்தை திரு. வாசனுக்கு இருந்தது என்று கூறுதல் முடியாது விற்பனையைப் பெருக்குவதற்காகப் போட்டிப்பந்தயங்கள் நடத்துவதிலிருந்து பாரதியார் பாடல்களைப் பிரசரிப்பது வரை, பல்வேறு உத்திகளை அவர் கையாண்டு வந்தார். டாக்டர் வரதராஜாவு நாட்டு, கல்யாண சுந்தர முதலியார், ராஜகோபாலச்சாரியார், ஈ.வே. ராமசாமி நாயக்கர், ராய சொக்கலிங்கம், ஜனாப் தாலுத் ஷா ஸாகிப் என்று ஒரு பெயர்ப் பட்டியலைப் போட்டு “மேற்படியாளர்களின் சிறந்த கட்டுரைகளை விகடன் தாங்கி நிற்பானென்று எதிர் பார்க்கப்படுகிறது”¹³ என்று திடீரென்று ஒரு விளம்பரம் வரும். ஆனால் மேற்படியாளர்களை கட்டுரைகள் எல்லாம் தொடர்ந்து வெளிவரும் என்று உத்தரவாதமில்லை. இத்தகைய உத்திகளைத் தவிர குறுக்கெழுத்துப் போட்டி யொன்றையும் முதலிதழிலிருந்தே துவங்கினார் வாசன். பத்து ரூபாயில் ஆரம்பித்த பரிசு இருபதாயிரம் ரூபாய்வரை சென்றது.¹⁴ இத்தகைய காரணங்களினால் ஆனந்தவிகடன் விற்பனை அமோகமாய்ப் பெருகியது.¹⁵

போட்டிப் பந்தயங்கள் தவிர, வாசகரஞ்சகமான விடயங்களைத் தந்து ஒரு நிரந்தர வாசக வட்டத்தை ஆனந்த விகடனுக்கு ஏற்படுத்த விரும்பிய வாசன், அப்போது

சனரஞ்சகமாக எழுதிவந்த கல்கியை வற்புறுத்தி ஆசிரியராக் கியதில் வியப்பில்லை. 1932 தொடங்கி கல்கியின் எழுத்துக் களுடன் வணிகர்தியாக வெற்றிநடை போடத் துவங்கியது விகடன். கல்கிக்குத் துணையாக, துமிலன், தேவன் ஆகியோரும் ஆனந்தவிகடனில் சேர்ந்தனர். 1933-இல் ஆனந்தவிகடன் தனது முதற் சிறுகதைப் போட்டியை நடத்தியது. இதில் வெற்றி பெற்ற ‘ராலி’ எனப்படும் எம்.ஜே. ராமலிங்கம் விகடனில் இணைந்தார். இரண்டாவது பரிசுப் போட்டியில் வெற்றி பெற்ற ‘முன்ஷி’ எனப்படும். ம.சி. கலியாணசுந்தரமும் விகடனில் சேர்ந்தார். கல்கி, தேவன், ராலி, முன்ஷி ஆகிய ஐவரையும் “விகடன் கோஷ்டி” என்பார் சிக். செல்லப்பா.¹⁶

இந்தக் “கோஷ்டி”யைச் சேர்ந்தவர்கள் எத்தனையோ நாவல்களையும், சிறுகதைகளையும் படைத்திருந்தாலும், இன்று தமிழ் நாவலைப்பற்றியோ, சிறுகதையைப் பற்றியோ ஒரு திறனாய்வு எழுதும்போது குறிப்பிட்டுச் சொல்லத்தக்க சாதனைகளை இவர்களில் யாரும் படைக்கவில்லை என்பது கண்கூடு. தமிழ்ச் சிறுகதையின் தோற்றம் பற்றி எழுத வந்த செல்லப்பா, இவர்களின் சிறுகதைகள் சிலவற்றை மற்ற எழுத்தாளர்களுடன் ஒப்பிட்டு, இவர்களின் எழுத்துக்களின் உருவங்களிலும், உணர்ச்சி வெளிப்பாடுகளிலும் ஸ் குறைகளை எடுத்துக் கூறுகிறார். கல்கிக்குச் சிறுகதைக் கலை கைகூடி வரவில்லை எனச் செல்லப்பா கூறுவதையும்,¹⁷

“கல்கியனால் சிறுகதை சனரஞ்சக இலக்கிய மரியிற்று என்பதை மறக்க முடியாது. மக்களுக்குப் பரிச்சயமான கதை மரின் வழிநின்றே சிறு கதையையும் அவர் எழுதியதால், சிறுகதையின் உருவும் பாதிக்கப்பட்டுத்தன்பது உண்மையே”¹⁸

எனும் விமரிசன நோக்கினையும் இங்கு மனங்கொள்வேண்டும்.

இக்கட்டத்திற் பாரதி வரலாற்றோடு தொடர்புடைய இன்னொரு முக்கிய நிகழ்ச்சியையும் எடுத்துக் கூறுதல்

வேண்டும். தமிழ் இரசனை முறையின் முதல்வர் எனவும் கைலாசபதியால் குறிப்பிடப்படும்¹⁹ ரசிகமணி டி.கே. சிதம்பரநாத முதலியார் 1930-ஆம் ஆண்டு சென்னை மாகாண அறநிலைய ஆணையாளர் பதவி ஏற்றுச் சென்னை வந்து சேர்ந்தார். 1932 இல் கல்கிக்கும் டி.கே. சிக்கும் பரிச்சயம் ஏற்பட்டது.²⁰ டி.கே.சி, தன் சொந்த ஊரில் நடத்திக் கொண் டிருந்த இலக்கிய வட்டமும் சென்னைக்கு வந்து சேர்ந்தது. இது பற்றி பிளஸ். ராமையா கூறுவன் வருமாறு:

“1932-33 ஆம் ஆண்டுகளில் சென்னையில் மேல்நாட்டு இலக்கியங்களையும் கவைத்து, தமிழ் பழைய இலக்கியங்களிலும் தீளைத்த சிலர் கூடி, இருவகைச் கவைகளையும் ஒருவருக்கொருவர் பரிமாறிக் கொள்ளும் ஒரு வட்டம் தோன்றிச் சிறிது சிறிதாக விரிவடைந்துகொண்டிருந்தது. ரளிகமணி டி.கே.சி. அந்த வட்டத்தில் உயர்மனையில் அமர்ந்திருந்தார். கல்கி அதில் ஒரு முக்கிய இடம் பெற்றிருந்தார்.”²¹

“மணிக்கொடி தொடர்ச்சிப்படுவதற்கு முன்பே கல்கி தமிழில் ஒரு சிறந்த எழுத்தாளர் - பேரெழுத்தாளர் என்பதை நிலைநாட்டிக் கொண்டு விட்டார். அவருடைய எழுத்தீன் வலிமைதான் டி.கே. சியைத் தலைமையில் கொண்ட இலக்கிய வட்டம் தேர்ந்தெடுவதற்கே காரணம்.”²²

இந்த இலக்கிய வட்டக் கூட்டங்கள் ஓரிரண்டில் கலந்து கொள்ளும் வாய்ப்புப் பெற்ற ராமையா அந்தக் கூட்டங்களைப் பற்றிக் கூறுவது இங்கு குறிப்பிடத்தக்கது.

“அந்த இலக்கிய வட்டத்தில் வந்து கூடியவர்களில் முக்கியமான சிலர் நமது பழைய தமிழ் இலக்கியங்களில் நல்ல தேர்ச்சி உடையவர்கள், அவற்றில் தீளைத்துச்சவைத்தவர்கள், மற்றவர்கள் ஓரளவு தமிழ்ப் பண்டைய இலக்கியச் கவையையும், பெரிய அளவு ஆங்கிலத்தீன் வழி இலக்கியச் கவையையும் பெற்றவர்கள். அவர்கள் கூட்டங்கள்

யாவும் தழிழ் இலக்கியம் என்று கருதியவை., ஏற்றுக்கொண்டவை யாவும் அன்றைக்குப் பல நூற்றாண்டுகளுக்கு முன்பு படைக்கப்பட்டவை! அந்த இலக்கிய வட்டத்தினர் வேதநாயகம் பிள்ளை, ராஜை அய்யர், மாதவய்யா நூல்களை ரசித்தார்கள். ஆனால் அவற்றை அவர்கள் இலக்கியங்களாக ஏற்றுக்கொள்ளவில்லை, அல்லது கருதவில்லை என்று தான் தோன்றியது.”²³

அத்தகைய கூட்டங்களிலொன்றில் டி.கே. சி. ‘மக்களே போல்வர் கயவர்’ என்ற குறளை வைத்துக்கொண்டு ஒரு மணி நேரமும், இன்னொரு கூட்டத்தில் ஒரு பழம் பாடலை வைத்துக் கொண்டு ஒன்றரை மணிநேரமும் ரசித்து விளக்கியதை அறியும் போது, கவிதைகளை மட்டுமே, அதுவும் பழங்கவிதைகளை மட்டுமே இலக்கியமாக ஏற்றுக் கொண்டு சொந்த விருப்பு வெறுப்பு, ரசனையுணர்வு அடிப்படையில் இலக்கியரசனை புரியும் கூட்டத்தினர் என இவர்களைக் கைலாசபதி கூறுவது பொருத்தமானதாக வேயுள்ளது.²⁴

கல்கிக்கும், டி.கே.சிக்கும் ஏற்பட்ட இந்தநட்புநாளோரு மேனி பொழுதொரு வண்ணம் வளர்ந்தது. அவ்வமயம் சர்வகலாசாலைத் தமிழ்ப்பாட நிர்ணய போர்டில் ஓர் அங்கத்தினராக இருந்த டி.கே.சி. கல்கியின் ‘சாரதையின் தந்திரம்’ புத்தகத்தைப் பாடப்புத்தமாக்கக்கூட சிபாரிசு செய்து அதனைப் பாடப்புத்தகமாக்கியதும், அதற்கு நன்றி தெரிவித்து, “கல்விச் சீர்திருத்தம் முதலியன பல விஷயங்களில் என்னைவிடத் தீவிர அபிப்பிராயம் கொண்டவர் டி.கே.சி.” என 1932 ஆகஸ்டு முதல் வார ஆனந்தவிகடன் இதழில் கல்கி எழுதியதும் நினைவு கூரப்பட வேண்டியவை.²⁵ வாய்ப்புக் கிடைத்த போதெல்லாம் டி.கே. சியின் இலக்கிய இதயம் பற்றித் தனது பத்திரிகையில் கல்கி எழுதுவது வழக்கம்.²⁶

கல்கிக்கும் ராஜேகோபாலாச்சாரியாருக்குமுள்ள தொடர்பு தமிழகம் அறிந்த ஒன்று. 1923 தொடங்கித் தன் வாழ்நாள் இறுதிவரை கல்கி, ராஜேகோபாலாச்சாரியாரின்

விசுவாசியாக விளங்கியதை அவர் வரலாறு இயம்பும். ராஜகோபலாச் சாரியாரின் அரசியல் உயர்வுகளிலெல்லாம் மகிழ்ச்சி கொண்டாடி, தாழும் போதெல்லாம் அவர் எதிரிகளைத் தம் பத்திரிகை மூலம் வன்மையாகத் தாக்கி கல்கி ஜீவ மரணப் போராட்டம் நடத்தியதெல்லாம் இங்கு விரிவஞ்சி விடுக்கப்படுகிறது. “கௌதம் புத்தரின் தியாகமும், சங்கரரின் மதி நுட்பமும், இராமனுஜரின் தயாளமும், பட்டினத்தடிகளின் வைராக்கியமும்”²⁷ கொண்டவரெனக் கல்கியால் போற்றப்பட்ட ராஜகோபாலாச்சாரியாருக்கும், கல்கிக்குமிடையே நிலவிய தொடர்பைப் பற்றி கல்கியின் வரலாற்றாசிரியர்.

“தனது சொந்தப் பத்திரிகையை அவர் ராஜா ஜீக்கன பிரச்சாரக் கருவியாகப் பயன்படுத்திய தற்கு முன்னால் ஆனந்தவிகடனையும் பெரும் அளவு அப்படியே பயன்படுத்தினார். அரசியல் துறையில் ராஜாஜீ சொல்வதெல்லாம் சரி, செய்வதெல்லாம் சரி என்று ஆமோதித்தார். ராஜாஜீயின் கொள்கைகள், நிலைகள், இரண்டு மூலம் கொண்ட மாற்றங்கள் எல்லாவற்றையும் ஒரு மதப்பற்றுடன் ஆதரித்து எழுதினார். “கண்ணுடித் தனமானது” என்று வேற்றுக் கட்சியாரும், காஸ் கிரஸ் கட்சியிலேயே ராஜாஜீயுடன் வேற்றுமை கொண்டவர்களும், கல்கியீது மிக்க அன்பு கொண்டவர்களில், சிலரும், பழுத்துச் சொல்லும் விதத்தில் இருந்தது அந்த ஆதரவு அப்படி அவர்கள் பழுக்கும்படியாக கல்கி ஏன் நடந்து கொண்டார் என்று கேட்டால், ராஜாஜீ மீதான பக்தியினால் தான் என்பதையே மீண்டும் சொல்ல வேண்டும். அவருடைய ஆறுமையில் அதை ஒரு குறை·என்று கொண்டாலும் சரி குணம் என்று கொண்டாலும் சரி”²⁸

என்று குறிப்பிடுகிறார். ஏறத்தாழ தொள்ளாயிரம் பக்கங்களில் கல்கியின் வரலாற்றை எழுதிய வரலாற்றாசிரியருக்கே முற்றிலும் புரியாத ஒன்றாகக் கல்கியின் ராஜாஜீ

மோகம் இருக்கிறது என்பது நோக்கத்தக்கது. டி.கே. சியின் இலக்கிய வட்டத்தில் கல்கி ஒரு பிரமுகரானதும், தனது அரசியல் ஆசாணையும், இலக்கிய வழிகாட்டியையும் இணைத்து வைக்க வேண்டுமென்ற பேரவா கல்கியை உந்திற்று. சுந்தா பின்வருமாறு கூறுகிறார்.

“அப்புஸ்வாஸி வீட்டில் டி.கே.சிஜைச் சந்தித்த சிறிது காலத்துக்கொல்லாம் அவரைத் தமது இலக்கியத் தலைவராய் ஆக்கிக்கொண்ட கல்கி, தமது அரசியல் தலைவரான ராஜாஜீயன் அவரை இணைக்கவேண்டும் என்று முயன்று கொண்டிருந்தார். இவரைப்பற்றி அவரிடமும், அவரைப் பற்றி இவரிடமும் கல்கி அடிக்கடி சொல்வதுண்டு. ஆனால் வெளுநாள் வரை அவர்கள் சந்திப்பதற்கு ஏற்பாடு செய்ய முடியாமல் இருந்தது. கடைசீ மில் ஒருநாள், கவியணியின் “கருணைக்கடல்” பாடல்களை, ரசிகர் கூட்டம் ஒன்றில் டி.கே. சி. பாடிக் காட்டிக்கொண்டிருந்தபோது, அந்தக் கூட்டத்துக்கு ராஜாஜீயைக் கல்கி கூட்டிக் கொண்டு சென்றார் அந்தக் கணமே இருமுனை நட்பு முழுனை நட்பாகியது.”²⁸

பின்னாளில், கல்கி தனது புதல்வனுக்கு உபநயனம் செய்விக்கும் போது ராஜேந்திரன் என்ற பெயருக்குப் பதிலாக ராஜகோபால சர்மா எனத் தனது அரசியல் ஆசானின் பெயரைச் சூட்டுமளவிற்கும்,²⁹ மகளின் திருமண அழைப்பிதழிலேயே இலக்கிய ஆசானின் பெயரை அச்சிடும் அளவிற்கும் இந்த முழுமூனை நட்பு இறுகியது.³⁰

இந்த முழுமூனை நட்பின் ஓர் அம்சம் கவனத்திற்குரியது. வயதாலும், அனுபவத்தாலும் கல்கி தனது இரு ஆசான் களைக் காட்டி வீரம் மிகவும் குறைந்தவர். அத்தோடு அவ் விருவர் மீதும் கல்கிக்கு அளவற்ற பிரேரணை இருந்தது. இதன் காரணமாக, கல்கியின் கருத்துகள், குறிப்பாக 1932க்குப் பின், டி.கே.சி ராஜகோபாலாச்சாரி ஆகிய இருவரின், செல்வாக் குக்கும் உட்பட்டு நின்றன.

டி.கே. சிக்கும் சரி, ராஜகோபாலாச்சாரியாருக்கும் சரி பாரதியின் இலக்கிய அந்தஸ்து பற்றி எந்நானுமே உயர்ந்த மதிப்பிருந்தது எனக்கூறல் முடியாது. டி.கே.சி. தலைமை யிலான இலக்கிய வட்டம் அன்று பாரதி தொடங்கி படைக்கப்பட்ட இலக்கியங்களை, இலக்கியங்களாகவே ஏற்றுக்கொள்ளவில்லை என்பதைப் பலரும் குறிப்பிட்டுள்ளனர்.

“நான் போயிருந்த ஒரு கூட்டத்திலாவது டி.கே. சியோ அல்லது வேறு ஒருவரோ பாரதி என்ற இலக்கிய கர்த்தா ‘கலி’ என்று சொல்லி நான் கேட்டதேயில்லை”³¹

என்பார் ராமையா. மகாகவி சர்ச்சையின் முக்கியஸ்தர் களில் ஒருவரான பெ. கோ. சுந்தரராஜனும் இதையே கூறுகிறார்.³² 1933 டிசம்பர் மாதத்தில் பச்சையப்பன் கல்லூரி மண்டபத்தில் டி.கே.சியின் இலக்கிய வட்டத்தினர் ‘தமிழ் அன்பர் மகாநாடு’ ஒன்று நடத்தினார்கள். உ.வே.சா. திரு. வி.க. வையாபுரிப் பிள்ளை, டி.கே.சி, பி.ஸ்ரீ, மகாகனம் சாஸ்திரியார், பெ. நா. அப்புசாமி போன்ற தமிழறிஞர்கள் பலரும் அதில் கலந்து கொண்டு பண்டைத்தமிழின் பெருமைகளைப் பேசினர்.

“அவ்வளவுதான். பாரதியார், தமிழில் புதிய இலக்கீயம், உலக இலக்கிய இயக்கத்துடன் தமிழ் இலக்கிய இயக்கத்தை இணைக்கும் புதிய முயலை.”³³

என்று அம்மாநாடு பற்றிக் கூறும்போது ஆதங்கப்படுவார் ராமையா. ராஜகோபாலாச்சாரியாரோ, ஒருமுறை கம்பனை பற்றியோ “அவர் ஒரு ‘விரிக்’ கவிஞர்தான். வால்மீகியைப் போன்று மகாகவி அல்ல” என்று எழுதியவர்.³⁴

பாரதி பற்றி ராஜாஜியின் கருத்து யாது என்பது முக்கியமாகின்றது. பாரதி, மகாத்மா காந்தியைச் சந்திக்கச் சென்ற பொழுது அங்கிருந்தவர் ராஜாஜி. பிற்கால வரலாறுகள் சிலவற்றில் கூறப்படுவது போன்று அன்று

ராஜாஜி பாரதியைக் காந்திக்குப் பெருங்கவிஞர் என அறிமுகம் செய்திருப்பாரேல், காந்தியடிகள் பாரதி பற்றி நிச்சயமாக அதிக சிரத்தை காட்டியிருப்பார். அது மாத்திரமல்லாது, பின்னர் தானும் பாரதியைப் பற்றி அறிய முனைந்திருப்பார். ஆனால் பாரதி காந்தியடிகள் சந்திப்புத் தமிழிலக்கியத்தின் சுதந்திரகால வீருடை வளர்ச்சியைக் காந்திக்கு உணர்த்துவதாக அமையவில்லை. உரிய முறையிற் பாரதி அறிமுகஞ்செய்து வைக்கப்படவில்லை என்றே கொள்ள இடமுண்டு. பாரதி உயிருடனிருக்கும் பொழுதே ராஜகோபாலாச்சாரியார், அவருக்குரிய மரியாதையை வழங்கவில்லையென்ற கருத்தினை வரா. போன்றோரின் எழுத்துக்கள் மூலம் அறியலாம்.³⁵

காங்கிரஸ் அமைப்பினுள் ராஜகோபாலாச்சாரி யாருக்கும் சத்தியமூர்த்திக்கும் நிலவிய ஆளுமைப் போராட்டங்கள் பற்றிய தெளிவும் நமக்கு வேண்டியுள்ளது. 1929-இல் பாரதியின் பாடல்களை காந்தியடிகளின் பத்திரிகையில் ராஜகோபாலாச்சாரியார் மொழி பெயர்த் துள்ளார். அப்பொழுது தமிழ்நாடு முழுவதுமே அத் தடையை எதிர்த்தது நமக்குத் தெரிந்ததே. சத்தியமூர்த்தி முன் நின்று நடத்திய அவ்வியக்கத்திலே ராஜகோபாலாச்சாரியார், தானும் இணைந்து கொள்கிறார். அந்தக் கால கட்டத்தில் அவர், திருச்செங்கோடு ஆசிரமத்தில் அரசியலிலிருந்து ஓரளவு ஒதுங்கியேயிருந்தார்.

மேலும், பின்னர், ராஜகோபாலாச்சாரியார் “பாரதி ஒரு வேதாந்தக் கவியே” என்று கூறி அவனது அரசியற் கவிதைகளின் முக்கியத்துவத்தை முற்றிலும் புறக்கணித தமையையும் நோக்குதல் வேண்டும்.

அக்கால இலக்கிய மதிப்பீடுகளிற் பெரும் மேலாண்மை வகிக்கத் தொடங்கிய ராஜகோபாலாச்சாரியார், டி.கே.சி, கல்கி ‘மும்முனை நட்பு’ ஏற்படுவதற்கு முன்பு கல்கி, பாரதியிடம் பக்தி கொண்டவர்தான். முதல் பாரதி தின விழாவில் பாரதி பாடல்களைப் பாடியது தொடங்கி,

பல்வேறு சந்தர்ப்பங்களிலும் பாரதியைப் புகழ்ந்திருக்கிறார்; பயன்படுத்தியிருக்கிறார். 1931 ஆம் ஆண்டிலேயே பாரதியை மகாகவி என்று குறிப்பிட்டவர்தான்³⁵ கல்கியே என்றும், ‘இலக்கியவட்டத்தின்’ செல்வாக்கு கல்கி மீது கவிந்த போது அவரது பாரதி பற்றிய மதிப்பீடுகளிலும் சில மாற்றங்கள் ஏற்பட்டன. இதுபற்றி ராமையா கூறுவது நோக்கப்படல் வேண்டும்.

“மணிக்கொடிக்கு முன் ஒரளவு பாரதியாரை ஊரறிந்தவராகச் செய்தவர் கல்கிதான். பாரதி யாரிடம் அவ்வளவு ஈடுபாடு கொண்டிருந்த அவர், இன்னால் ஒரு நேரம் வரை பாரதியாரை மகாகவி என்று ஒப்புக் கொள்ள மறுத்துக் கட்டுரைகள் எழுதியதற்கு அந்த இலக்கிய வட்டத்தின் செல்வாக்குதான் காரணம்.”³⁷

மணிக்கொடி, காந்தி, சுதந்திரச்சங்கு போன்ற இதழ் களின் மூலமாக இலக்கிய மறுமலர்ச்சியைச் சாதித்துக் கொண்டிருந்தவர்கள் பாரதியை ஆதர்சமாகக் கொண்டிருந்தார்கள். பாரதிக்கு தாங்களே வாரிசு என வலியுறுத்திக் கொண்டார்கள். ‘இனி வ.ரா. வே தமிழில் உரைநடை எழுத்டும். நான் கவிதை மட்டுமே எழுதுகிறேன்’ என்று பாரதியே கூறியதாகக் கூறிக் கொண்டார்கள்.³⁸ “பொருள் புதிது; முறை புதிது, நடை புதிது என்னும் பாரதி இலக்கணத் துக்கு இலக்கியமாக மணிக்கொடி தோன்றிற்று”³⁹ என்று உலகிற்கு அறிவித்துக்கொண்டார்கள்.

“தமிழில் இது பாரதி யுகம். கவிதையேயா வசனமோ அவர் வகுத்த வாய்க்காலில்தான் இன்றைய எழுத்து வெள்ளம் ஒடிக் கொண்டிருக்கிறது. அவர் மறைவுக்கு முன் கவிதையை பாரதிதாசன் கப்புரத்தினத்திற்கும் வசனத்தை ராயஸ்வாயி அய்யங்காருக்கும் பட்டயமாகக் கட்டிவிட்டுச் சென்றார்.”⁴⁰

என மனப்பூர்வமாக நம்பினார்கள். சமார் நாற்பது ஆண்டுகளுக்குப் பிறகு தமது சாதனையைப் பற்றி நினைவு கூரும் போது கூட,

“மணிக்கொடி இந்த வழிகளில் செய்த இலக்கியப் பணியைக் கூட அதன் முக்கியமான சாதனையாக நான் கருதவில்லை. பாரதியார் தமிழின் மகாகவி, இலக்கியப் பேராசிரியன் என்று தமிழ் மக்களை உணர வைத்ததுதான் அதன் பெரிய சாதனை. கம்பனுக்குப் பிறகு தமிழில் மகாகவியே பிறக்க வில்லை என்று கருதிக்கொண்டிருந்தவர்கள் கண்களைத் தீற்று வைத்து பல நூற்றாண்டு கணுக்குப் பின்னர் தமிழ்நூடு பெற்ற வீரத் திருமகன், ஒரு மகாகவி என்பதை உணர வைத்தது தான் மணிக்கொடி புதிய இலக்கிய வளர்ச்சிக்குச் செய்து மிகப் பெரிய தொண்டாகும்.”⁴¹

என்று கூறிக்கொள்ளும் அளவிற்கு அவர்கள் பாரதி மீது விசுவாசம் உடையவர்கள். “ஜன ரஞ்சகமான விஷயங்கள் நிறைந்த ஆனந்த விகடன், மாதத்திற்கு மாதம் ஆயிரக்கணக்கான வாசகர்களின் தேவையைப் பூர்த்தி செய்து வாசகர் என்னிக்கையைப் பெருக்கி வந்தபோது, சக்தி மிகுந்த தமிழ்நடையின் மூலம் எந்த விஷயத்தையும் தெளிவாகவும், கச்சிதமாகவும் எடுத்துச் சொல்ல வேண்டுமென்று, அதுவரை ஆங்கிலப் பத்திரிகையுலகிலே அனுபவமும் வெற்றியும் அடைந்திருந்த சினிவாசன்”⁴² மணிக்கொடி ஆரம்பித்து அதில் புதிய புதிய இலக்கிய யுக்திகளையும், பரிசோதனைகளையும் வெற்றிகரமாய் நிகழ்த்திக்கொண்டி ருந்தவர்களுக்குச் சுவை புதிதாய், பொருள் புதிதாய், எந்நாளும் அழியாத நவ கவிதை படைத்துச் சென்ற பாரதி, ஆதர்சமானதில் வியப்பில்லை. தமிழிலக்கியத்தின் இரட்டையர்கள் என வ. ராவாலும்,⁴³ வல்லிக்கணன்னாலும்⁴⁴ போற்றப்படுபவர்களில் ஒருவராகிய பிச்சமூர்த்தி,

“சம்பிரதாயமான யாப்பு முறைகளுக்கு உட்படா மல் கவிதையைக் காணும் புதுக்கவிதை முயற்சிக்கு, யாப்பு மரபே கண்டிராத வகையில் அமெரிக்க கவிஞர் வாஸ்ட் விட்மன் எழுதிய புல்லின் இதழ்கள் என்ற கவிதைத் தொகுப்புதான் வித்திட்டது. அதைப் படித்த பேரது கவிதையின்

ஜனற்றுக் கண் எனக்குத் தெரிந்தது. லின்னர் பாரதீயின் ‘வசன கலிதை’ யைப் படிக்க நேர்ந்தது. என் கருத்து வலுவடைந்தது. இவற்றின் விளைவாக என் உணர்ச்சிப் போக்கில் இக்கலிதைகளை எழுதி னேன்.”⁴⁵

என்று தன் கவிதைகள் பற்றி ஓரிடத்திற் கூறுகிறார்.

“இலக்கியக் குலத்திலே பாரதி பரம்பரையில் வந்தவர்கள் நாங்கள்”⁴⁶ என்று பிரகடனப்படுத்திக் கொண்டு புதிய சாதனைகளைப் புரிந்த இவர்களுக்கு வாசகர்கள் மத்தியில் நல்ல செல்வாக்குண்டாயிற்று. மணிக்கொடிக்கு தமிழகத்தில் ஓர் இலக்கிய அந்தஸ்து உருவாயிற்று. சிட்டியும் சிவபாதசுந்தரமும் இது பற்றிக் கூறுவது மனங்கொள்ளத் தக்கது.

“சாதாரண வாசகர்களிடையே இலக்கிய விழிப்பு ஏற்படுத்தீய மணிக்கொடி ஓர் அறிவுச் செருக்குக் கொண்ட பத்திரிகை என்ற எண்ணம் பிரவதி தொடர்ச்சியது. இந்தப் போக்கின் விளைவாக மணிக்கொடிக்கு எழுதுவதற்குத் தயங்கியவர்கள் கூட நாளைடவில் துணிந்து நெருங்கியபோது, அவர்களுடைய அடிப்படை இலக்கியத் தரம் அவர்களுக்கு நல்ல வரவேற்றபைப் பெற்றுத் தரும் வாய்ப்பை மணிக்கொடி ஏற்படுத்திக் கொடுத்தது. ராமையாவின் உணர்ச்சி மிகுந்த கதைகளும், புதுமைப்பித்தனின் அப்பட்டமான நடப்பியல் கதைகளும், வ.ர.ா. வின் சொற்சிறப்பங்களுடன் சேர்ந்து மணிக்கொடிக்கு ஒரு மக்துகான தோற்றுத் தைக் கொடுக்க, இனி தமிழ் வளர்ச்சிக்கு இதுதான் கலங்கரை விளக்கம் என்ற உணர்வு பொதுவாகத் தமிழ் வாசகர்களிடையே பரவிற்று.”⁴⁷

ஆனால் அதே சமயத்தில் வாசனின் வணிக மேதா விலாசம், கல்கி எழுத்துக்களின் திட்டமிட்ட வெகுசனக் கவர்ச்சி ஆகியவற்றின் விளைவாக ஆனந்தவிகடனின் விற்பனை அமோகமாகப் பெருகிக் கொண்டிருந்தது. ‘மணிக்கொடி’, ‘காந்தி’, ‘சுதந்திரச் சங்கு’ போன்றவை

வழக்கமான சிறு பத்திரிகைகளுக்கே உரித்தான பண்போடு தட்டித்தடுமாறி வெளிவந்து கொண்டிருந்தன. “அடுத்த வேளைச் சாப்பாட்டிற்கு ஒன்றுமில்லாவிட்டாலும் வெறும் மையும், பன்னையும் வாங்கித் தின்று கொண்டு நோபல் பரிசு வாங்குவதைப் பற்றிப்” பேசிக்கொண்டு,⁴⁸ புதிய இலக்கியப் பரிசோதனைகளைச் செய்து கொண்டிருந்த இந்த இளம் மறுமலர்ச்சி எழுத்தாளர்கள் ஒரு புறமாகவும், சனரஞ்சகமாக விடயங்களைத் தந்து, வாசகப் பெருக்கத் தினை முக்கிய குறிக்கோளாகக் கொண்டிருந்த கல்கி குழுவினர் ஒருபுறமாகவும் இரண்டு அணிகள் தமிழ் இலக்கிய உலகில், 1935க் காலகட்டத்தில் உருவாகியது.

இந்த இரண்டு அணியினருக்குமிடையேயான முரண் பாடுகள் அவ்வப்போது வெடித்துக் கொண்டுதானிருந்தன. மிகவும் அற்பமான விஷயங்களிலெல்லாம் இவை வெளிப்பட்டன. ‘கண்டதும் காதல்’ என்பதெல்லாம் சாத்தியமேயில்லை என இலக்கிய வட்டத்தினர் ஒரு முறை சொல்லப்போக, அது தவறு என சீனிவாசன், புதுமைப் பித்தன் ஆகியோர் ‘காந்தி’யில் பதில் எழுத, இது அன்று ஒரு விவாதப் பொருளாயிற்று. இந்த விவாதத்தைப் பற்றி,

“பெரும்பகுதி காந்தி பத்திரிகையில் நடந்த அந்த விவாதம் இலக்கிய வட்டாரத்தினரும் சீனிவாசன் முதலியவர்களும் வெவ்வேறு மட்டஸ்களீல் நீன்றிருந்ததைப் பளிச்சென்று காட்டியது.”⁴⁹

என்று குறிப்பிடுவார் ராமையா. ‘மணிக்கொடி’ ஆரம்பிப் பதற்கு முன்னரேயே இந்த விவாதம் நடந்திருந்தாலும், இந்த இரண்டு குழுவினருக்குமிடையேயான முரண்பாடுகளின் முதல் வெளிப்பாடுகளில் ஒன்றாக இதனைக் கருதலாம்.

அடுத்தபடியாக இந்த முரண்பாடு, ‘ஆனந்தவிகடன்’ நடத்திய குறுக்கெழுத்துப் போட்டியை ஒரு சூதாட்டம் என ‘மணிக்கொடி’ குழுவினர் கடுமையாகத் தாக்கியபோது வெளிப்பட்டது. போட்டிப் பந்தயப் பிரச்சினையில் ‘காந்தி’ பத்திரிகை ‘ஆனந்த விகடனை’ எதிர்த்து ஒரு கிளர்ச்சியே

நடத்திற்று என்று கூறும் ராமையா, இந்த “விவாதத்தின் விளைவாக கல்கியும் அவரது ஆதரவாளர்களும் மணிக் கொடி எழுத்தின் தரத்தைத் தாண்டி அந்தப் பத்திரிகையைச் சேர்ந்தவர்களே வேண்டாதவர்களாகக் கருதும் கசப்பு நிலை தோன்றி வளர்ந்து விட்டது.”⁵⁰ என்றும் சொல்வார். இந்தப் பிரச்சினையில் ராஜகோபாலாச்சாரியார் எடுத்த நிலை முக்கியமானது.

“போட்டிப் பந்தயம் ரொம்பத் தீயை; ஜனங்களைக் கெடுப்பது; அதை நிறுத்தி விடுங்கள்” என்று ராஜாஜீ சொன்னார். “நிறுத்த முடியாது” என்று விகடன் மறுதலித்ததுடன் ஆயிரம் ரூபாயிலிருந்து இருபதாயிரம் ரூபாய் வரை பரிசுத் தொகையை உயர்த்திக்கொண்டே போனார். ஆனாலும் ‘ஆனந்தவிகடனை’ ராஜாஜீ பகிஷ்கரிக்கவில்லை. அதற்குக் கட்டுரைகள் எழுதி ஆதரவு கொடுத்துதான் வந்தார்.⁵¹

என்று கல்கியே தனது ஆசானைப் பற்றிக் குறிப்பிடுகிறார்.

பெ.கோ.சுந்தரராஜன் இன்னொரு சவையான நிகழ்ச்சியையும் குறிப்பிடுகிறார். “இரண்டெழுத்து” என்ற தலைப்பில், திருச்சியிலிருந்து வெளியான “களி ராட்டை” என்ற பத்திரிகையில் வரா.பற்றித்தான் ஒரு கட்டுரை எழுதிய தாகவும் உடனே கல்கி, ஆனந்த விகடனில் “ஜந்தெழுத்து” என்று வெங்காயத்தைப் பற்றி ஒரு கட்டுரை எழுதியதாகவும் அவர் குறிப்பிடுவதிலிருந்து⁵² அன்று கல்கி குழுவினருக்கும், வ. ரா. குழுவினருக்குமிடையேயிருந்த காழ்ப்புணர்வு தெளிவாகத் தெரிகிறது.

மேலோட்டமாகப் பார்க்கும் போது இவையெல்லாம் ஏதோ அற்பவிடயங்கள் காரணமாக நடந்த பூசல்கள் எனத் தோன்றினாலும், சற்று ஆழமாகப் பரிசீலித்தால் இலக்கியம் பற்றிய இருவேறு கருத்துநிலை கொண்டவர்களுக்கிடையேயான முரண்பாடுகளின் வெளிப்பாடுகளாகவே இவை காணப்படுகின்றன என்பது புலனாகும். இந்த இரண்டு குழுவினருக்குமிடையேயான இக்கருத்து நிலை

வேறுபாடுகள் மகாகவி சர்ச்சையில் மிகத் துல்லியமாக வெளிப்படுவதை நாம் மிக எளிதில் அவதானிக்கலாம். அந்தச் சர்ச்சை தோன்றிய கதை பின்வருமாறு:

1935-இல் காரைக்குடிப் பகுதியிற் சுற்றுப்பயணம் சென்றிருந்த வ.ராவுடன் சென்றிருந்த ந. ராமரத்தினம், திரும்பி வந்தவுடன் மணிக்கொடி வார இதழில் ‘வ.ராவுடன் மூன்று நாட்கள்’ என்றொரு கட்டுரை எழுதினார். காரைக்குடிக் கூட்டமொன்றில் பாரதியை மகாகவி என்று குறிப்பிட்டு ஷேக்ஸ்பிரர், ஷெல்லி, தாகூர் முதலியோரைக் காட்டிலும் பாரதி கவிதைத் திறனில் உயர்ந்தவர் என்ற கருத்தை வ.ரா. வெளியிட்டதாக ராமரத்தினம் எழுதி யிருந்தார்.⁵³

அதே ஆண்டு செப்டம்பர் மாதத்தில் தினமணி வெளி யிட்ட பாரதி மலரில் ‘நெல்லை நேசன்’ என்ற புனை பெயரில் பிழீ ஆச்சார்யா அவர்கள் ‘வீர முரசு’ என்றொரு கட்டுரை எழுதியிருந்தார். அதில் அவர், ‘பாரதி ஒரு நல்ல கவி. ஆனால் மகாகவி அல்ல என்கிற கருத்தை வெளியிட்டிருந்தார். இதைக்கண்டவுடன் அன்று புதுக்கவிதையிலும், சிறுக்கதையிலும் பல இலக்கியப் பரிசோதனைகளை நடத்திக் கொண்டிருந்த இரட்டையர்களான பிச்சமுர்த்தியும், குபராஜகோபாலனும் தினமணியில் பி. பூர்ணியின் கருத்தை மறுத்து ஒரு கடிதம் எழுதினார்.’⁵⁴

இதனைத் தொடர்ந்து 1935, நவம்பர் 3-ந் தேதி ஆனந்த விகடனில் ஓர் ‘இலக்கிய மாணாக்கன்’⁵⁵, காரைக்குடியில் வரா. ஷேக்ஸ்பிரர், தாகூர், ஷெல்லி ஆகியோரின் கவிதைகள் பாரதியின் ஒரு வரிக்கு ஈடாகாது என்று குறிப்பிட்டதை ஆட்சேபித்து எழுதிய ஒரு கடிதத்தைப் பிரசரித்து, அவ்வாறு பேசியவர் ஒரு ‘நிரட்சரகுட்சியோ’ எனத் தான் சந்தேகிப்பதாகக் கல்கி எழுதினார்.⁵⁶ நவம்பர் 20ந் தேதி சுதேசமித்திரன் இதழில் இதற்கு வ.ராவின் சூடான பதில் வெளிவந்தது. “பாரதியார், கம்பன், ஷெல்லி, ஆண்டாள் மூன்று பேர்களும் நல்ல சேர்மான வகையில் சேர்ந்த ஒரு மகாகவி என்பதைக் காலம் விளக்கிக் காண்பிக்கும்”⁵⁷ என்று

ஆணித்தரமாகக் கூறிய வராவிற்கு கல்கியில் பதில் டிசம்பர் ஏழாந்தேதி சுதேசமித்திரனில் வெளிவந்தது, “மகாகவியின் இலட்சணங்கள் பற்றியும், பாரதி மகாகவியா அல்லவா என்பது பற்றியும் எனக்குத் திட்டவட்டமான கருத்து உண்டு.” என்று கூறிய கல்கி அந்தத் திட்டவட்டமான கருத்து என்னவென்று கூறாமலேயே அதைத் “தாங்களும், நெல்லை நேசனும் விவாதித்து முடிவு செய்து கொள்ளுங்கள்”⁵⁸ என்று சாமர்த்தியமாகத் தன்னை விடுவித்துக் கொண்டார். முதலில் ஒன்றைக் கூறிவிட்டுப் பின்னர் அதற்குக் கழுவாய் தேடும் வகையில் நடந்துகொள்ளும் தன்மை கல்கியில் ஆளுமையின் ஒரு முக்கிய அமிசமாகும். பாரதி மகாகவி அல்ல என வாதிட்டவர் பின்னர் அவருக்கு மணிமண்டபம் கட்ட நிதி திரட்டினார் புதுமைப்பித் தனோடு போராடி விட்டுப் பின்னர் அவர் மறைந்தவுடன் அவருக்கு விழா எடுத்தார். காமராஜரை “சின்னப் புத்தியுடைய பெரிய மனிதர்”⁵⁹ என்று குறிப்பிட்டு விட்டுப் பின்னர் அதற்காக மன்னிப்புக் கோரினார். அவர் வாழ்க்கையில் நிரந்தரமாகப் போற்றியது ராஜாஜி பக்தி ஒன்றைத்தான்.

மகாகவி பிரச்சினையைத்தான் மழுப்பினாரேயொழிய, ‘இரு வரி’ப் பிரச்சினையைத் தொடர்ந்து பிடித்துக்கொண்டு வாதிட்ட கல்கி, அதே கட்டுரையில்.

“டாவ்ஸ்டாயிடம், பாரதியின் வள்ளீப் பாட்டைக் கொடுத்தால் பாரதியின் புத்தகங்கள் எல்லா வற்றையும் நெருப்பில் போட்டுக் கொண்டதச் சொல்லியிருப்பார்.”⁶⁰

என்று கூறி, காவிரி நதியைப் பாரதிக்கும் கங்கையை ஷேக்ஸ்பியர், தாகூருக்கும் ஒப்பிட்டு காவிரி மீதுத் தனக்குப் பிரியமிருக்கிறது என்பதற்காக காவிரியைக் கங்கையைவிடப் பெரிது என்று தாம் ஒருநாளும் சொல்லப்போவதில்லை என்று அக்கட்டுரையை முடித்தார்.

இதற்கு வ. ராவின் பதில் டிசம்பர் பதினெந்தாந் தேதி சுதேசமித்திரனில் வெளிவந்தது. சுவையாக எழுதப்பட்ட இந்தக் கட்டுரை வ. ராவின் எழுத்துத் திறமைக்குத்தான்

சாட்சி பகர்ந்ததேயொழிய பாரதியின் இலக்கியத் தரம் பற்றிய விவாதம் திசை மாறிப் போய் விட்டது. கல்கியும், வ.ராவும் தத்தம் வாதத் திறமையை வெளிப்படுத்திக் கொள்ளவும், பத்திரிகைகளுக்குச் சூடான விடயங்கள் கிடைக்கவும் மட்டுமே பயன்பட்ட இவ்விவாதத்தைச் சரியான திசையில் திருப்பிவிட்டவர் பெ.கோ. சுந்தரராஜனே இவரது கட்டுரைகள் இரண்டு இந்தச் சமயத்திற் பிரசர மாகின். சீனிவாசனின் ‘பம்பாய் ஸ்டான்டர்டு’ பத்திரிகையில் ஆங்கிலத்தில் எழுதிய கட்டுரையின் மொழி பெயர்ப்பு டிசம்பர் 11-ந் தேதி ‘தினமணி’ இதழிலும், டிசம்பர் 12-ந் தேதி சுதேசமித்திரனின் வ.ராவின் கட்டுரையோடு, சுந்தரராஜனின் இரண்டாவது கட்டுரையும் வெளிவந்தன.

“நான் ஷேக்ஸ்பீயரையும் ஷெல்லியையும் கடனையாய்ப் படித்தேன். தாகூரை என்னுடைய ரஸிகத்திறன் சே஽தனைக்காகப் படித்தேன். பாரதியைச் சந்தோஷத்திற்காகவும், ஆத்ம திருப்தீக்காகவும் படித்தேன்.”⁶¹

என்று தன்னை அறிமுகப்படுத்திக்கொள்ளும் பெ. கோ. சுந்தரராஜன், பி.ஏ. ஆங்கில இலக்கியங்களையும், திறனாய்வு முறைகளையும் முறையாகக் கற்றவர் என்கிற பிரக்ஞாயோடு பாரதியைப் பற்றி முறையான திறனாய்வு நூல் ஒன்றுகூட வராதபோது ஏகப்பட்ட ஆராய்ச்சிகளுக்கும், திறனாய்வு கட்கும் உட்படும் வாய்ப்புப் பெற்ற ஷேக்ஸ்பியர், ஷெல்லி, தாகூர் ஆகியோருடன் ஒப்பிட்டு பாரதியை அவ்வாறு எளிதாகத் தூக்கியெறிந்து விட முடியாது என்று கூறினார். தமிழ் இலக்கிய வசனத்தின் சாம்ராட் பாரதியை இவர்கள் சரியாகப் புரிந்துகொள்ள இயலாமற் போன்று தமிழில் விமரிசனம் வளராததன் விளைவுதான் என்று அக்கட்டுரையில் கவலைப்பட்டுள்ளார்.⁶²

தினமணியின் டிசம்பர் 13-ந் தேதி இதழிலேயே பி.எஸ். ராமையாவின் கட்டுரை ஒன்றும் வெளியாகியுள்ளது. இந்த விவாதத்தின் வரலாற்றோடு கட்டுரையைத் தொடங்கிய ராமையா அதனை ஒரு வசவுக் களஞ்சியமாகவே

ஆக்கியுள்ளார். கல்கியை, “ஒரு தன் மதிப்பற்ற கோழை” என்று திட்டுகிற ராமையா பாரதி பிரச்சினையைப் பற்றிக் கவலைப்பட்டதாகத் தெரியவில்லை.⁵³ இதே வேளையில் புதுமைப்பித்தனும் கல்கியைத் தாக்கி ஒரு கட்டுரை எழுதியதாகவும் தெரிகிறது.⁵⁴

டிசம்பர் மாத 21-ந் தேதி சுதேசமித்திரன் இதழில் வெளியான சுந்தரராஜனின் கட்டுரைதான் பின்னர் ‘கண்ணன் என் கவி’யில் பெ.கோ.சுவின் பாரதியின் இலக்கிய பிடம் பற்றிய முதற்கட்டுரையாக வெளிவந்தது. ஹோமர் தாந்தே, மில்டன் ஆகியோரை ஒப்பிட்டு டிரைடன் பாடியதை மேற்கோள் காட்டி வால்மீகி, காளிதாசன் ஆகியோரோடு பாரதியை ஒப்பிட்டு ஆய்வு செய்தார் பெ.கோ.சு.பாரதி, வால்மீகியையும், காளிதாசனையும் போல மகாகாவியங்கள் எழுத இயலாமற் போன்மைக்கு ராமஸ் மரணை செய்து அறிவடைந்து கவிதையே உணவாயிருந்த காலத்தில் அவர் வாழ இயலாமற் போன்மையும், ராஜ சம்ரஷினை அவருக்கு இல்லாமற் போன்மையுந்தான் காரணம் என்று கூறிய சுந்தரராஜன்,

“இவ்வளவு கஷ்டத்தீனிடையே ஜனங்களிடை உணர்ச்சி பரப்பிய இலக்கியத்திலக்கத்திற்கு மகாகவி யென்பது கூட சரியான பட்டமல்ல. ஆனால் அதுதான் நமக்குக் கிடைத்துள்ள பதம்”⁵⁵

என்று வருந்தினார்.

வீண் விவாதங்களில் தோயாமல் பாரதியின் இலக்கிய முக்கியத்துவத்தினை நிறுவும் முயற்சியாக சுந்தரராஜனின் கட்டுரை இருக்கிறதென்றால், அதே தேதியில் தினமணியில் வெளியான ‘இளங்கோவனின்’ கட்டுரை கல்கி மீது வீசப்பட்ட சொல்லம்புக் குவியலாக அமைந்துள்ளது. பிற்காலத்தில் புகழ் பெற்ற திரைப்பட வசனகர்த்தாவாக விளங்கிய இளங்கோவன் தமது “நன்பர் வ.ரா.வை ஆதரித்து”க் களத்தில் இறங்கி, மிகச் சக்தி வாய்ந்த பத்திரிகைத் தமிழில் எழுதியுள்ள இக்கட்டுரை, பாரதியின் இலக்கியத்தரத்தை நிறுவுகிற எந்த முயற்சியிலும்

இறங்காவிட்டாலும் இந்தப் பிரச்சினையின் சில அடிப்படை அம்சங்களை விளங்கிக் கொள்ள நமக்கு உதவி செய்கிறது. “டால்ஸ்டாய் பாரதி பாடல்களை எரித்திருக்க மாட்டார். ‘ஸார், ஸ்வாமி, மாம்பழம், புடலங்காய்’ என எழுதும் உம் எழுத்தைத்தான் ஒரு பெட்டியில் போட்டு, ‘சீல்’ பண்ணி கடலில் எறிந்திருப்பார்”⁶⁶ என இளங்கோவன் எதிர் வாதிட்டு எழுதுவது அவரது விறுவிறுப்பான நடைக்கு ஓர் எடுத்துக்காட்டாகும்.

டிசம்பர் 28-ந் தேதி மித்திரனில் சுந்தரராஜனின் முதற்கட்டுரையின் தொடர்ச்சி வந்துள்ளது. வழக்கம் போல சுந்தரராஜன் காழ்ப்புணர்வின்றி, ரசனை அடிப்படையில் அவரது தத்துவார்த்தக் கண்ணோட்டத்தோடு பாரதியின் இலக்கியத்துறைத்தைநிர்ணயிக்கிற முயற்சியை இக்கட்டுரையிலும் தொடர்ந்துள்ளார்.⁶⁷

இந்த விவாதத்தில் அடுத்துக் குறிப்பிட்டுச் சொல்லத் தக்க கட்டுரையாக என். சிதம்பர சுப்பிரமணியம் 1936-ஆம் ஆண்டு பிப்ரவரி எட்டாந்தேதி தினமணி இதழில் எழுதியுள்ள கட்டுரையைக் குறிப்பிடல் வேண்டும். இந்தக் கட்டுரையும், மகாகவி வாதத்தில் வ. ராவுக்குப் பின்புலமாய் நின்றிருந்த மணிக்கொடி இலக்கிய மறுமலர்ச்சிக் குழுவினரின் கருத்து நிலைத் தளத்தைப் புரிந்துகொள்ளப் பெரிதும் உதவுகிறது.⁶⁸ இந்தக் கட்டுரையும் சரி, பிப்ரவரி 17ந் தேதி தினமணி இதழில் வெளியான வி. ஆனந்த கிருஷ்ணன் என்பவரின் கட்டுரையும் சரி மகாகவிக்கான சில வரையறை களை அமைத்துக்கொண்டு அவற்றின் அடிப்படையில் பாரதியை மகாகவி என நிறுவும் காத்திரமான முயற்சியாக அமைந்துள்ளன. கு.ப. ரா.வின் கட்டுரைகள் தினமணியில் தொடர்ந்து வெளிவந்தன.

இந்த விவாதத்தினாடாக வெளிப்படுகிற சில அடிப்படைப் பிரச்சினைகளை நோக்குதல் வேண்டும்.

நாம் முன்னரே சுட்டிக் காட்டியுள்ளபடி இது ஏதோ சில தனி நபர்களுக்கிடையே பாரதியின் இலக்கிய

அந்தஸ்துப் பற்றி நடந்த சர்ச்சையன்று; இரண்டு அணிகளாகப் பிரிந்து நின்றவர்களுக்கிடையே நடந்த கருத்து நிலைப் போராட்டமாகவே இது அமைந்தது என்பது இந்த விவாதங்களைப் படிக்கும் பொழுது புலனாகிறது. இந்த விவாதம் தொடங்கிய பொழுது வரா., சிட்டிக்கு எழுதிய கடிதத்தைப்பற்றி சி.ச. செல்லப்பா கூறியிருப்பது இந்தக் கருத்தை உறுதிப்படுத்துகிறது.

“அதில் வ.ரா. முந்தீன் இரு வரர்ஸ்களில் சதேச மித்திரன் பத்திரிகையில் ரா. கிருஷ்ண மூர்த்தி (கல்கி)யும் தானும் எழுதிக்கொண்ட பகிர்ஸ்கக் கடிதப் போக்குவரத்தைக் குறிப்பிட்டு எழுதியிருந்தார். அந்த விவகாரம் தனக்கும் கல்கிக்கும் உள்ள கருத்து மேதால் இல்லை; மற்றவர்களும் அதில் ஈடுபட வேண்டும் என எதிர்பார்ப்பது போல அமைந்திருப்பதாக எனக்கு ஞாபகம்”⁶⁹

எனச் செல்லப்பா அக்கடிதம் பற்றிக் குறிப்பிட்டுள்ளார். பாரதியை மகாகவி அல்ல என்று கூறியமை, ஏதோ தங்கள் மீது ஒரு தனி நபர் தொடுத்த தாக்குதல் என்றெண்ணாமல், திட்டமிட்ட கூட்டு முயற்சியாகக் கல்கி குழுவினர் அதைச் செய்ததாகவரா. குழுவினர் கருதியது “சாது நெல்லை நேசன் இப்படி ஆள் சேர்த்துக் கொள்ள அலைந்திருக்கமாட்டார்” என்று வரா, ‘நெல்லை நேசன்’ ஆனந்தவிகடனுக்கு எழுதிய கடிதம் பற்றிக் குறிப்பிட்டிருப்பதிலிருந்து தெளிவாகிறது.⁷⁰ கல்கியும் வராவுக்குப் பதில் எழுதும் போது, “தாங்களும் தங்கள் சகாக்களும்” என்று திருப்பித் திருப்பிக்கூறி வராவின் சகாக்கள் இந்த விவாதக்களத்தில் இறங்கத் துவங்கு முன்னரேயே தனது வெறுப்பைக் காட்டியிருப்பதும் அவதானிக்கத்தக்கது.⁷¹

புதிய புதிய இலக்கிய முயற்சிகளைப் புரிந்து, இலக்கிய மறுமலர்ச்சியைப் படைத்துக் கொண்டிருக்கும் தங்களுக்கு எதிராக, மூலதன பலத்துடன் வியாபார ரீதியாக வெற்றி யடைந்து ‘இலக்கியசர்வாதிகாரம்’ செய்து கொண்டிருக்கும் ஒரு பத்திரிகை நிறுவனம் தங்களைப் பூண்டோடு அழிக்க முயலும் ஒரு முயற்சியின் வெளிப்பாடே இது என்ற பிரக்ஞா

மகாகவி குழுவினருக்கும், புதிய இலக்கிய மறுமலர்ச் சியாளர்களின் இலக்கிய நிலைபாடுகளின் காரணமாக தனது நிலைக்கு ஆபத்து வந்துவிடுமோ என்ற அச்சம் கல்கிக்கும் இருந்தது வெளிப்படையாகத் தெரிகிறது.

“நடுவில் கொஞ்ச நாள் தாங்களும், தஸ்கள் சகாக்களும் என்னையும், என் எழுத்துத் தீர்மையையும் பாதாளத்தில் அழுத்தீய போது கூட நான் சீர்த்துக் கொண்டுதான் இருந்தேன்”⁷²

என்று கல்கி எழுதும் போதும்,

“நெஞ்சத்தில் ரோம்ப நாட்களாகக் கொந்தளீத்துக் கொண்டிருந்த நஞ்சை அப்படியே கக்கி விட்டிருக்கிறீர்கள். இன்றைய இளம் எழுத்தாள் ரோடு எவ்விதத்திலும் போட்டி போட ஆண்மையில்லாத, தனது சக்தியில் நம்பிக்கை இழுந்த முதுகெலும்பற்ற கோழையின் ஒலத்தைத் தாங்கள் எழுதிய அந்த எழுத்துக்கள் பிரதிபலிக்கின்றன தஸ்கள் விகடன் பத்திரிகையில் எழுதுபவர்களெல்லாம் வேங்க ஹவுஸ், ஷா ஆகியோருக்குச் சமம் என்ற எண்ணத்தை விட்டுவிடுக்கள். இன்றைய இளம் எழுத்தாளர்களில் சிவர் தஸ்களை எழுத்துத் தீர்மையில் வென்று எவ்வளவோ நாட்களாகி விட்டன என்பதை நான் இப்போது பகிரவுக்காகச் சொல்லிக் கொள்ள விரும்புகிறேன்.”⁷³

என்றெல்லாம் இளங்கோவன் சீற்றத்துடன் குறிப்பிடும் போது, இது அடிப்படையில் கருத்துநிலை முரண்பாட்டைக் கொண்ட ஒரு போராட்டம் என்பது புலனாகின்றது. “தமிழ் எழுத்தாளர்கள் புது மாட்டுப் பெண்களால்ல”⁷⁴ என்று ராமையா குறிப்பிடுவதும் கல்கி தனது ஆனந்தவிகடன் எழுத்தாளர்களை ‘ஒகோ’ என்று புகழ் வதைக் கண்டு இளங்கோவன் எரிச்சலுறுவதும் அந்தப் போராட்டத்தின் தன்மையை நாம் விளங்கிக்கொள்ளப் பேருதவி புரிகின்றன. கல்கியைச் ‘சர்வாதிகாரி’ என விளித்து ராமையா

‘எச்சரிக்கை’ செய்யும் போது, “சர்வாதிகாரத் தோரணை யுடன் கண்டனம். செய்வதை ஒத்துக்கொள்ள முடியாது.”⁷⁵ என சுந்தரராஜன் முரணும் போதும் நம் கருத்து உறுதியா கிறது.

பாரதியை மகாகவி என நிறுவுவதன் மூலம் கல்கியை எழுத்துலகிலிருந்து களைந்தெறிந்துவிட இவர்கள் முயற்சி செய்தார்கள் என இதற்குப் பொருள் கொள்ளுதல் கூடாது. பாரதியின் இலக்கிய முதன்மையை நிலைநாட்டுவதன் மூலம் தங்களின் இலக்கிய ஆக்கங்களையும், இலக்கிய மறுமலர்ச்சி முயற்சிகளையும் தமிழ் எழுத்துலகில் நிலைநாட்ட முடியும் எனும் கருத்து நிலைபாடு இவர்களிடையே காணப்படுகின்றது. தங்களது புதுக்கவிதை, சிறுகதை போன்ற புதிய இலக்கிய வடிவங்களை அங்கீகரிக்காத பண்டிதர்களையும், சனரஞ்சக எழுத்து, பெருமூலதனப் பத்திரிகை ஆகியவற்றின் துணையோடு தங்களை இருட்டடிப்புச் செய்கிறவர்களையும் இவர்கள் எதிர்த்துப் போராடினார்கள். ஒரே சமயத்தில் இவ்வாறு பண்டிதர்களையும், ‘பத்திரிகை உலகச் சர்வாதிகாரிகளையும்’ இரண்டு முனைகளில் அவர்கள் எதிர்த்துப் போரிட வேண்டியிருந்தது. இந்தப் போராட்டத் தில் அவர்களுக்கு வலிமை மிக்க ஆயுதமாகப் பயன்பட்டது பாரதிதான்.

“தமிழ்ப் பண்டிதர்களாலும் ஏனையோர்களாலும் பரயாய்க் கருட்டி வைக்கப்பட்டு இருக்கும் தறவாயில் இருக்கையில் தயது தனித்த கவிதை ஆற்றலைக் கொண்டு தமிழுக்கு உயிர் கொடுத்து, தமிழர்களை மரணமயக்கத்திலிருந்து தட்டி எழுப்பியவர்களுக்கு மகாகவி என்ற பட்டத்தை அளிக்க விரும்பாதது குறைத்துப் பேசுமிடத்து கருமித்தனம் என்றுதான் சொல்ல வேண்டும்”⁷⁶

என்று வரா. பிரகடனப்படுத்தும்போதும்,

“தமிழழப் பண்டிதர்கள் மட்டுமல்ல பார்மர்களும் ரசிக்க முடியும் என்று இலக்கியக்கோவிலை எல்லோருக்கும் திறந்து விட்டவன் பாரதி”⁷⁷

என்று சுந்தரராஜன், பாரதி, இலக்கியத்தைச் சன்னாயகப் படுத்தியமையை முன்னிலைக்குக் கொண்டு வரும்போதும் இவர்கள் பண்டிதர்களை எதிர்த்து நடத்திய போராட்டம் வெளிப்படுகிறதென்றால்,

“காடாகி முடிப்போன தமிழ் இலக்கியத்தின் பாதையை வகுத்து, அதன் மறைந்த தொழில் களைக் காண்தித்தவர் (பாரதி) பாரதியார் கவிதையில் செய்ததை ஸீ அய்யரவர்கள் (வ.வே.ச) ஆராய்ச்சியிலும் வசனத்திலும் செய்தார். தற்காலத் தமிழின் வசன நூல்கள் என்று பெயர் பூண்டு உலாவும் தமிழ் நாவல்களும் கதைகளும் தமிழரின் வாழ்க்கையின் கலப்பு சீற்றும் அற்றதாக இருக்கின்றன. தாஸ்களே தங்களுக்கு ஆசிரியர்கள் என்று பெயர் குட்டிக் கொள்ளும் இந்த மொழிபெயர்ப்பாளர்கள் மேல்நாட்டுக் கற்பனைக்கதைகளில் மனதைச் செலுத்தி விட்டார்கள். அவற்றை வெறும் தமிழில் எழுதிய தைத் தவிர தமிழ் வாழ்க்கையின் அழகுகளை எழுத முயன்றதே கிடையாது. இப்பொழுதுதான் காலத்தின் மாக்களைப் போக்கி, தமிழின் பழங்குடைப் பெருமைகளை அகற்றி, உண்மை அறிய முயலும் உண்மையான முயற்சி செய்யப் படுகிறது.”⁷⁸

எனப் பிறிதோரிடத்தில் சுந்தரராஜன் சொல்லும் போது இவர்கள், அப்பொழுது கமார் இருபதாண்டுகளாகத் தோன்றி நிலைத்திருந்த வணிக நிலைப்பட்டுக் கிடந்ததோர் இலக்கியப் போக்கிற்கு அப்பாற் சென்று பாரதி, வ.வே.ச. அய்யரிலிருந்து தங்கள் இலக்கிய ஆக்க மரபினை நிலை நாட்டிக் கொள்வது மிகத் தெளிவாக விளங்குகிறது. தங்களின் இலக்கியக் கோட்டாடுகள், இலக்கிய முயற்சிகள் ஆகியவற்றின் உயிர்ப்பிரச்சினை பாரதியின் இலக்கிய அந்தஸ்து நிர்ணயமாவதிலேயே அடங்கி இருக்கிறது எனும் பிரக்ஞாயோடு, தங்கள் சக்திகளையெல்லாம் திரட்டி அந்த ஜீவ மரணப் போராட்டத்தை அவர்கள் நடத்தினார் களென்பது,

“தமிழ்க் கவிஞரை ஆராய்ச்சி இப்பிரச்சினைகள் தீர்ப்பதைப் பொறுத்துத்தான் இருக்கிற படியால் இப்போது அவைகளைச் சோதிக்க வேண்டிய அவசியம் ஏற்பட்டு விட்டது”⁷⁹

என்று பொருள்பட நவீன ‘தமிழ் இலக்கியத்தின் இரட்டையர்களும்’, புதுக்கவிஞரைப் பிதாமகர்களுமான ந.பிச்சமுர்த்தியும், கு.ப. ராஜகோபாலனும் அப்போதே அபாய அறிவிப்புச் செய்ததிலிருந்து தெரிகிறது.

“ர. கி. யின் வேலை எளிது. நம்முடைய வேலை கொஞ்சம் கண்டமானது. ஏனொனில் ஜனக்களீன் உள்ளத்தில் அறிவுத் தாகமும் நீயகம் உணர்ச்சியும் அதிகமாக ஏற்படவில்லை.”⁸⁰

என வ.ரா. தனது சகாக்களை எச்சரிப்பதிலிருந்து அன்று அந்தப் போராட்டத்தை அவர்கள் எத்தனை சாக்கிரதை யுணர்வுடன் எதிர்கொண்டார்களென்பது நமக்குப் புரிகிறது.

பழம் பெரும் இலக்கிய விமர்சகரும், மறுமலர்ச்சி எழுத்தாளர்களில் ஒருவருமான சி.சு. செல்லப்பா கூறுவது நம் கருத்துகளை உறுதிப்படுத்துகிறது.

“தமிழில் நாம் அறிய முதல்முதல் நடைபெற்ற இலக்கிய விவகாரம், அதுவும் அன்று தமிழ் பத்திரிகை, இலக்கிய உலகில் முக்கியமானவர்களாக இருந்தவர்களிடையே ஏற்பட்ட மேதல், தமிழ் இலக்கிய சரித்திரத்தில் பல நூற்றாண்டில் புத் துயிர் அளித்த ஒரு Superman என்கிற ஆதியனிதனின் இலக்கிய அந்தஸ்து பற்றியது. பாரதீயின் இடம் நீர்ணயிக்கப்பட்டாலெலாழிய தற்கால இலக்கியத் துறையில் அவருக்குப் பின் வந்திருக்கிற; வந்துகொண்டிருக்கும், வர இருக்கும் எந்தப் படைப்பாளிக்கும், இடம் பற்றிப் பேசவே வாய்ப் பிருக்காது. ஏன் என்றால் தற்கால இலக்கிய அளவு கோல்கள் இன்னும் நீர்ணயமாக வில்லை.”⁸¹

என்று அவர் கூறும் போது ஒரு மகாகவியின் அங்கீகரிப் பிற்கு ஒரு மொழியின் இலக்கிய வரலாற்றில் நாம் கொடுக்கும் முக்கியத்துவம் உறுதிப்படுகிறது. ஒரு மொழி, ஒரு மகாகவியை ஏற்றுக் கொள்ளும் போது, அதன் இலக்கிய அளவு கோல்களில் மாற்றம் ஏற்படுகிறது என நாம் முற்சொன்ன கருத்துகள் வலுப்படவே செய்கின்றன.

பாரதி மகாகவியா, சாதாரண கவியா என்ற இந்தக் கருத்து முரண்பாட்டில், தமிழிலக்கியப் பரப்பு முழுவதிலும் பாரதி எவ்வாறு ஒரு திசை திருப்பியாக அமைகின்றான் என்பது பற்றிய ஆழமான, புலமை சார்ந்த ஆய்வு நிகழவில்லை என்பதும் உண்மையாகும். பல காலமாக நிலவி வந்த ஓர் இலக்கியத் தேக்கத்தினைப் பாரதி எவ்வாறு நீக்குகின்றான் என்பது சுந்தரராஜன் குழுவினரின் வாதத் திலே தெரிகிறது. ஆனால் பாரதியின் கண்ணன் பாட்டின் முக்கியத்துவத்தைப் பற்றிப் பேசும் பொழுது அவன் எவ்வாறு ஆழ்வார் பாரம்பரியத்தின் வளர்ச்சியாக அமைகின்றான் என்பதும் புலனாகின்றது. ஆழ்வார் பாசுரங்களை அகன்ற வாசகர் மட்டத்துக்குக் கொண்டு சென்ற பிழீ இத்தகைய ஓர் ஒப்பீட்டு முயற்சியில் ஈடுபடாதிருந்தமை கவனித்தற்குரியது. தமிழிலக்கிய பாரம்பரியத்தின் முற்போக்கு நிலைநின்ற வளர்ச்சியில், பாரதி எவ்வாறு கம்பனின், இளங்கோவின் வாரிசாக அமைகின்றான் எனும் வரலாற்று நோக்கினை ஜீவாவே முதன் முதலில் எடுத்து நிறுவுகின்றார்.

வ. ராவுக்கு எதிராகக் கல்கி எழுதியவற்றுள்ளும் தமிழிலக்கியப் பாரம்பரியம் பற்றிய பிரக்ஞா காணப் படாதிருப்பது நோக்கப் படத் தக்கது.

எனினும், பாரதியை மகாகவி என நிறுவும் முயற்சியில் மறுமலர்ச்சி எழுத்தாளர்கள் வெற்றி கண்டார்கள்; அதன் மூலம் தங்களை நிலை நாட்டிக் கொண்டார்கள்; தங்கள் இலக்கிய முயற்சிகளுக்கு அங்கீகாரம் பெற்றுக் கொண்டார்கள் என்பதெல்லாம் இன்று வரலாறாகிவிட்டன.

கிட்டத்தட்ட இதே காலகட்டத்தில் வ.ரா, பாரதி பற்றிய வரலாற்றுக் குறிப்புகளை ‘காந்தி’யில் எழுதினார். பாரதிதாசன் தனது சுப்பிரமணிய பாரதி கவிதா மண்டலம் மூலம் தன் புகழைப் பரப்பினார். 1937-இல் கு.ப.ராவும், பெ.கோ. சவும் இந்த விவாதத்தின்போது தினமணியிலும் சுதேசமித்திரனிலும் எழுதிய கட்டுரைகள் தொகுக்கப்பட்டு ‘கண்ணன் என் கவி’ என்று புத்தகமாக வெளி வந்த போது, பாரதியை ‘மகாகவி அல்ல’ என்று வாதிட்டவர்களைல்லாம் ஒதுங்கிக் கொண் டார்கள். பாரதியை மகாகவி என்றழைப்பதை எதிர்த்து எதிர்ப்புக் குரலெழுப்பத் தமிழகத்தில் இதழியத் துறையில் ஆளில்லை எனலாம்.

பாரதியின் ‘இலக்கிய பீடத்தை’ நிறுவுவதில் வெற்றி கண்ட இவர்கள் பாரதியின் எந்தெந்த அம்சங்களை முன்னெடுத்துச் சென்றார்கள், எந்தெந்த அம்சங்களைப் புறக்கணித்தார்கள் என்றும் ஆராய்வது இந்த மறுமலர்ச்சியாளர்களை இனங்கண்டுகொள்வதற்கு மிகவும் அவசியமாகும்.

இவர்களைப் பொறுத்தமட்டில் இலக்கியத்தின் அடிப்படை நோக்கம் அது, உணர்ச்சியை எடுத்துக் கூறுவதாக விடுத்தல் வேண்டும் என்பதுதான். அதற்கான இலக்கியப் பரிசோதனை முயற்சியில் இவர்கள் ஈடுபட்டிருந்தனர். ஆனால் இலக்கியத்திற் சித்திரிக்கப்படவேண்டிய உணர்ச்சியின் சமூகக் களம் பற்றியோ, உணர்ச்சிப் போராட்டங்கள் எவ்வாறு கையாளப்பட வேண்டுமென்பது பற்றியோ இவர்களுக்கு ஒரு பொதுக்கருத்து கிடையாது. “புதிதாக எழுதவேண்டும்” என்பதில் மட்டுமே கருத்தொரு மித்திருந்தார்கள்.⁸²: இலக்கியத்தின் உருவம், உள்ளடக்கம் பற்றிய இவர்களின் கருத்து நிலைகள் இதுதான் என ஒன்றை வரையறுக்க முடியாது. இலக்கியத்தின் பொருள் எதுவாக இருக்க வேண்டும், சமுதாய மாற்றத்தில் இலக்கியத்தின் பங்கு என்ன என்பன பற்றிய சிந்தனைகளில் இவர்கள் அப்போது ஈடுபடவில்லை.

பாரதி மறைந்ததிலிருந்து, இந்தச் சர்ச்சை தொடங்கிய காலம் வரை பாரதியின் புகழ் தேசிய இயக்கத்தினாலேயே பெரிதும் வளர்க்கப்பட்டிருக்கிறது என்பதையும், பாரதி ஒரு தேசியக் கவிஞராகவே தமிழ் மக்கள் மத்தியில் அறிமுக மாணான் என்பதையும் முன் அத்தியாயத்தில் சுட்டிக் காட்டியுள்ளோம். பாரதி மகாகவி அல்ல என வாதிட்டவர் களும் அவனை “வெறும் தேசியகவி”யாகவே காட்டினார்கள். ஆனால் பாரதி மகாகவியே என்று நிலைநாட்ட முயன்றவர்கள் பாரதி ஆக்கங்களின் சமூகப் பயன்பாடு பற்றி அக்கறை காட்டாதவர்கள். இவர்கள் பாரதியின் அரசியற் கவிதைகளைப் புறக்கணித்தார்கள். பாரதி அரசியற் கவிகளைப் பாடியமையை சிலவேளைகளில் அவர்கள் ஓர் அசௌகரியமான இடர்ப்பாடாகவே கொண்டனர்.

“தேசிய கீதங்கள் பாடிய பாவத்திற்காகப் பாரதி, சந்தேகாஸ்பதமான ஸ்திதியில் இருந்து வருகிறான்.”⁸³

என்று பெ. கோ. சுந்தரராஜனும்,

“தேசிய கீதங்களைப் பாடிய பாவந்தான் பாரதியை தேசபக்தி கவியாக்கி விட்டது போலும்”⁸⁴

என்று கு.ப. ராவும் கூறுவதிலிருந்து இது ஐயமின்றித் தெளிவாகிறது. சிதம்பர சுப்பிரமணியன், காலதேச வர்த்த மானங்களைக் காரணங்காட்டிப் பாரதி தேசிய கவியானதற் காகச் சமாதானம் சொல்லுகிறார்.⁸⁵ பாரதியின் சொல்வன் மையை வியந்து, இவரைப்போய் தேசியக்கவி என்கிறார்களே என்று மனம் நோவார் அவர்.

அரசியற் பாடல்களை இருட்டிடிப்புச் செய்த இவர்கள் ஊழிக்கூத்து, குயில், கண்ணன் பாட்டு போன்றவற்றை முன்னெடுத்துச் சென்றார்கள்.

“பாரதீயரீன் ஊழிக்கூத்து, கண்ணம்யா என் காதலி, யோகம் என்ற பாடல்கள் வழி காட்டும்

சிகரத்தை ஷேக்ஸ்பியர் எட்டிப் பார்த்தாரா
என்பது சந்தேகம்.”⁸⁶

என்று வரா. வியப்படைவார், சிதம்பர சுப்பிரமணியனோ,

“பாரதீயின் கற்பனாச் சக்தியை அளக்க போதிய
அளவுகோல் கிடையாது. ‘ஊழிக்கூத்து’ கற்பனை
யின் சிகரத்தீல் ஆடப்படுகிறது. அதனுடைய
வேகமும், சக்தியும் ஷேக்ஸ்பியராலும் தாகூராலும்
அடையப்படவேயில்லை. ‘குயில்’ என்னும்
பாரதீயின் கற்பனைக்குத் தனி வியர்சனம் எழுத
வேண்டும். ‘ஞானரதம்’ வசனத்திலிருக்கும் கவிதா
ரஸம் நீறைந்த கற்பனை. பாரதீயிடம் உணர்ச்சி
வெள்ளத்துடன் கற்பனை மறையும் சேர்ந்து
கொண்டு பிரவாசிக்கிறது.”⁸⁷

என்று அந்தப் பட்டியலில் ஞானரதத்தையும் சேர்ப்பார்.

ரசனை முறையிற் பாரதி பாடல்களை இவர்கள்
அறிமுகப்படுத்தினர். கவிதை இலக்கியம் யாவும் படித்து
இன்புறுதற்காகவே என்று இவர்கள் உளமார நம்பினார்கள்.
வாசகர்களின் உள்ளத்தில் நவராஸங்களையும் உருவாக்கிக்
காட்டுவது மட்டுமே படைப்பாளிகளின் பணி என்று
வெளிப்படையாகவே சொன்னார்கள். இலக்கியத்தை
“உணர்ச்சி நாடகமாக”க் கருதிய இவர்களின் உலகம்
மணிக்கொடி குழுவிற்குள்ளேயே அடங்கிவிட்டதாக
நினைத்தார்கள். அதனைத் தாண்டியும் உள்ள உலகத்தையும்,
அவ்வுலக மக்களின் எண்ணற்ற பிரச்சினைகளையும்
கணக்கில் எடுத்துக்கொண்டு அந்த உலகத்தை மாற்றியமைக்க
வேண்டும், மாற்ற முடியும், அதற்குத் தங்களின்
எழுத்துக்களையும் பயன்படுத்தலாம் என்கிற கண்ணோட்டம்
சிறிதளவும் இல்லாதிருந்தார்கள்.

“இந்த உலகத்தீல் புதிதாகச் சொல்லப் போகும்
கருத்து இனி கிடையாது சங்கரர்

கூறிப்போன கருத்துகளுக்குப் பின்பு உலகத்தில்
வேறு எந்த விதமான புதுக் கருத்தும்
சொல்லப்பட வில்லை”⁸⁸

என்பது இளங்கோவனின் கூற்று.

ஒரு மகாகவிக்குரிய தகுதியாக இவர்கள் நிர்ணயிக்கிற
அளவுகோலில் சமுதாயக் கண்ணோட்டத்திற்கு இடமே
யில்லை.

“எவ்னாருவனுக்கு அறிவு, உணர்ச்சி, சொல்
வன்மை, கற்பனை சக்தி, நாடக வியப்பு இவை
யியல்லாம் நீறைந்தும் ஆழந்தும் கணப்படு
கிறதோ அவனே மகாகவி”⁸⁹

என்று சிதம்பரசுப்பிரமணியன் வகுக்கும் மகாகவி
இலக்கணத்தில் இலக்கியப் பொருளைக் காட்டிலும் உருவ
அமைதிக்கு முக்கியத்துவம் கொடுக்கும் தன்மை புலப்படு
கிறது. வீ. அனந்தகிருஷ்ணன் வரையறுக்கும் மகாகவி
இலக்கணத்திலும் “தோற்றத்திற்கும் ரூபத்திற்கும்” மட்டுமே
அதிக முக்கியத்துவம் கொடுக்கப்படுகின்றன.

ரசனை முறையிற் பாரதியின் பாடல்களை அனுகுவதன்
விளைவாகச் சந்தர்ராஜன் போன்றோர் ரோம் நகரம் எரியும்
போது பிடில் வாசித்த நீரோவைப் பாராட்டும் எல்லைக்குச்
சென்று விடுகின்றனர்.⁹⁰ பாரதியின் உலகந் தழுவிய
பார்வைகளையும் பெண் விடுதலை, சமூகப் புரட்சி ஆசியன
தொடர்பான கருத்துகளையும், இவர்களில் எவர்களுமே
முக்கியத்துவம் கொடுத்துச் சுட்டிக் காட்டிய தில்லை.
பெண் விடுதலைப் பாடல்களையும், சாதி ஒழிப்புப்
பாடல்களையும், பாரத சமுதாயப் பாட்டையும், ருஷ்யப்
புரட்சியை வாழ்த்திப் பாடியதையும் இவர்கள் இந்த
விவாதத்தின் போது மேற்கோள் காட்டியதேயில்லை.
பாரதியின் புகழ்பெற்ற பாடல் வரிகளில் ஒன்றாகிய
'தனியொருவனுக்குணவில்லையெனில் ஜகத்தினையழித்
திடுவோம்' பாடலை, இவ்விவாதத்தின் போது வ. ராவைத்

தவிர வேறு யாரும் மகாகவி தகுதிக்கு அடையாளமாகச் சுட்டிக்காட்டவில்லை என்பது குறிப்பிடத் தக்கது.

தங்களின் சமகாலத்திய மக்களின் போராட்டங்கள், வறுமைகள், அவற்றின் காரணமாக எழுந்த விவசாயக் கலவரங்கள் போன்ற முக்கிய சமூக நிகழ்வுகளைப் பற்றியெல்லாம் பிரச்சனையே இல்லாமல் இலக்கியம் படைத்துக்கொண்டிருந்த இவர்களில் சிலர் பொது வுடைமைத் தத்துவம் பற்றிய சரியான அறிமுகமில்லா மலேயே அதன்மீது வெறுப்புக் கொண்டிருந்தனர்.

“இவ்வெருவருக்கும் காணிறீலம் கிடைத்து விட்டால் பொதுவுடையக்காரர்கள் வேண்டிய ஏங்கும் ஒப்பில்லாத நிலைமை வந்து விடாதா?”⁹¹

என்று ஓர் அரசியற்கோட்பாட்டை எளிமையாக்க நினைத்து மலின விளக்கத்துக்கு இடங்கொடுக்கும் சுந்தரராஜன்,

“பொதுவுடையக்காரனைப்போல் நிலத்தைக் காணியாக அளந்து கொடுக்குமாறு கேட்ட பாரதி பொருளாதார விஷயங்களைப் புகுத்திப் பாட்டை மேடைப் பிரசங்கமாக்கி விடவில்லை. உண்மை, “தனி செய்து விடுக்கு ஞனை வில்லை செய்னில் ஜகத்தீனையழித்திடுவோம்” ஆயினும் கவிதை மூலம் பசியையாற்றி விடுவோமென்று சில கற்கால “கவிமேதாவி” களைப்போல அவர் முடிநுழிக்கை கொள்ளவில்லை. சமத்துவ, விடுதலை உணர்ச்சிகளைக் கவிதை மூலம் அழகாய் வெளியிட்டுக் கவிதைகளுக்கு உணர்ச்சி வாழ்க்கையில் ஓர் உயர்ந்த ஸ்தானம் கொடுப்பதே அவருடைய நோக்கம். இதுவே உண்மைக் கவிஞருடைய வேலை.”⁹²

என்று சொல்லும்போது இலக்கியத்தின் சமூகக் கண்ணோட்டங்களைக் காட்டிலும் அழகியல் அம்சங்களுக்கு முக்கியத்துவம் கொடுத்துத் தன்னை அடையாளங்காட்டிக் கொள்கிறார். பிரச்சினைகளின் பொருளாதார அடிப்படையில் காட்டிலும் காட்டில்லை என்பது குறிப்பிடத் தக்கது.

படையைப் பற்றிப் பேசினாலேயே பிரசாரம் வந்து விடுகிறது, என்ற பொதுவுடமையாளர்களைத் தாக்கி, தூய இலக்கிய வாதம் பேசும் குரல் 1935 லேயே ஒலிக்கத் துவங்கி விட்டதையும் நாம் அவதானிக்கிறோம். சமூக மாற்றத்தில் இலக்கியத்தின் பங்கை முற்றாக மறுதலித்து, சமத்துவ, விடுதலை உணர்ச்சிக் கவிதையில் சொல்வது கூட எதார்த்த வாழ்க்கையில் உள்ள ஏற்றத் தாழ்வுகளைக் கண்டு, அதனை மாற்றியமைக்கக் கொதிக்கும் கொதிப்பின் வெளிப்பாடுதான் என்பதை மறந்து, “சமத்துவ, விடுதலை உணர்ச்சிகளைப் பாடுவதுகூட உணர்ச்சி வாழ்க்கையின் ஓர் உயர்ந்த ஸ்தானம் கொடுப்பதற்கே” என்று அவர்கள் கூறுவது மனங்கொள்ளத்தக்கது. ‘லெளகிக வாழ்க்கை’, ‘உணர்ச்சி வாழ்க்கை’ என வாழ்க்கையை இரண்டு மட்டங்களாகப் பிரித்து, ஒன்றுக்கொன்று எந்த வகையிலுமே தொடர் பில்லை என்பது போலக்கற்பனை செய்துகொண்டு உணர்ச்சி வாழ்க்கையின் உன்னதங்களுக்கு மட்டுமே இலக்கிய சிந்தனைகளில் இடங்கொடுத்த இவர்கள்தான் பின்னர் இலக்கியம் இலக்கியத்துக்காகவே, கலை கலைக்காகவே என்ற கோஷத்தை முன்னெடுத்துச் செல்பவர்களாக அமைந்துவிடுகிறார்கள் என்பது நினைவிற்கொள்ளத்தக்கது.

“கவலையின்மையால் ஏற்பட்ட மனவுழுச்சி யால் கவிதை தோன்றும். மத உணர்ச்சி மிகுந்தும் ஆவேசம் மூலமாக கவிதை எழுதலாம். தேசபக்தி காரணமாகவும், ஒரு நாட்டின் மறுமலர்ச்சியின் முர்ச்சனை பெற்றும் கவிதை தோன்றலாம்.”⁹³

என்று கவிதையின் தோற்றத்திற்கு மூலங்கள் கண்டுபிடிக்கும் இவர்கள், தங்களைச் சுற்றி இருக்கும் கோடானுகோடி மக்களின் சோக ஒலங்களினால் உதவேகம் பெற்று இலக்கியம் படைத்தால் அதனை ‘மேடைப் பிரசங்கம்’ என்று தூக்கி ஏறியும் இவர்கள், “சமூக வாழ்க்கைப் பிரதிபிம்ப உணர்ச்சியை விளக்குவதற்கு 16-ஆம் நாற்றாண்டில் வாழ்ந்த ஷேக்ஸ்பியரின் உதவியை ருஷ்யப்

பொதுவுடமைச் சமூகம் நாடுவது வேடிக்கையாக இருக்கிறது⁹⁴ என்று கேலி செய்யும் இவர்கள், ‘ஆனந்தவிகடன்’ பிரதிநிதித்துவப்படுத்தி நசிவுக் கலாசாரத்தை எதிர்த்துப் புதிய இலக்கிய வடிவங்களை, புதுப்புது இலக்கிய முயற்சிகளைச் செய்து, அதற்குமுன் சுமார் 15 ஆண்டுகளாகத் தமிழ் மண்ணில் படைப்பிலக்கியத் துறையில் ஏற்பட்ட தொய்வை எதிர்த்துப் போராடிய அம்சங்களில் மட்டும் முற்போக்காளர்களாக இருந்தார்கள். அன்றைய விவாதக்களத்தில் எதிரெதிர் அணிகளாக நின்று போராடிய இரண்டு அணிகளில், ‘வரா.தலைமையில் ஓர் இயக்கத்தையே நடத்திய’⁹⁵ இந்த மகாகவி குழுவினரே முற்போக்கான அம்சங்களை முன்னெடுத்துச் சென்றவர்கள் என்பதும் அதற்குப் பாரதியின் இலக்கியம் அவர்களுக்குப் பேராய்தமாக விளங்கியதென்பதும் ஐயமில்லை.

இயக்கவியல் நியாயங்களின்படி அன்று அவர்கள் வென்றார்கள். பாரதியின் இலக்கிய பீடம் ஐயத்திற்கிட மின்றி நிறுவப்பட்டுவிட்டதெனினும் பாரதியின் சமூகக் கண்ணோட்டங்களும், உலகந்தழுவிய பார்வைகளும், சாதி எதிர்ப்புக் கண்ணோட்டங்களும் பேசப்படாமலேயே கிடந்தன.

இந்தச் சர்ச்சையின்போது, பாரதியை மகாகவி அல்ல என்று வாதிட்டவர்களை எதிர்த்து இன்னொரு குரல் தன்னந்தனியாக வேறொரு மேடையிலிருந்து ஒலித்துக் கொண்டிருந்தது. கனகசப்புரத்தினம் என்ற இயற்பெயரைக் காட்டிலும் தான் பாரதிதாசனே என்று சொல்லிக் கொள்வதிலேயே கடைசிவரைப் பெருமையற்றவரும், “ஐயா” கவிதைக் கிழுக்குக் கற்பித்து அழகாக முடிச் சவிழ்க்கும் கயமையாளர்களுக்கு இறுதிவரை சிம்மசொப் பனமாக விளங்கியவரும், பாரதி வளர்த்தது சாதியமே என்று ஒலமிடுபவர்களுக்கு இன்றுவரை பெரும் தர்மசங்கடமாக விளங்குபவரும், தமிழிலக்கியத்தின் இயக்கப்பாரம்பரியத்தின் தொடர்ச்சியைப் பாரதிக்குப்பின் பேணியவரும், தமிழ் மக்களால் பாவேந்தர் என்று அழைக்கப்படுபவருமாகிய

பாண்டிச்சேரி பாரதிதாசன் கனகசுப்புரத்தினத்தின் குரல்தான் அது.

1935-ஆம் ஆண்டு சித்திரை மாதம் தொடங்கி பாரதியின் புகழ் பாடுவதற்கென்றே ஆரம்பிக்கப்பட்ட “ஸ்ரீ சுப்பிரமணிய பாரதி கவிதா மண்டலம்” பாரதி புகழ் பாடிய பாங்கை முன் அத்தியாயத்திற் கண்டோம். பாரதியின் பாடல்களையும், பாரதியின் படங்களையும், பாரதியைப் பற்றிய பாடல்களையும் தாங்கி வந்த அந்த இதழில் பாரதிதாசன்தான் பாரதி யோடு புதுவையில் வாழ்ந்தபோது நடந்த சின்னஞ்சிறு சம்பவங்களையும் கூடச் சுவையான பாடல்களாக்கிப் படைத்து வந்தார். மகாகவி சர்ச்சைகளைக்கட்டிய போது கவிதா மண்டலத்தின் ஆறாவது இதழ் வெளிவந்தது. அதில், தமிழிலக்கிய வரலாற்றில் பாரதியின் முக்கியத்துவத்தை நிறுவுகிற ‘பாரதியார் நாமம் வாழ்க’ என்கிற பாரதிதாசனின் நீண்ட கவிதை வெளியாகிறது. ஒரு காலத்தில் வாளேந்தியும், புலவர்களுக்கு மாணியங்கள் தந்தும் வளர்த்த தமிழைத் தற்காலத்தில் தோளேந்திக் காத்த சுப்ரமண்ய பாரதியின் புகழ் அதில் வாழ்த்தப்பட்டிருந்தது தமிழ்க் கவியிலும், உரைநடையிலும் தனிப்புதுமைச் சுவையைப் பாரதி ஏற்படுத்தியதைச் சுட்டிக் காட்டிய பாரதிதாசன், ஷேக்ஸ்பியர், டால்ஸ்டாய், தாகூர் ஆகியோருடன் பாரதியை ஒப்பிட முடியாது என்று வாதிட்ட கல்கி குழுவினருக்குப் பதிலளிப்பது போன்று,

“எல்லையற்ற ஆதரவும் பொருள் வலியும் இசைந்திருந்த ஷேக்ஸ்பியரும் சொல்லும் லிகடர் உய்கோவும்,
டால்ஸ்டாயும், ரவீந்தீரரும் சொந்த நாட்டில்
நல்லசெயல் செய்தார்கள்! நடைப்புணர்கள் மத்தியிலே
வறுமை என்னும் தொல்லையிலும்
தொண்டுசெய்த சுப்ரமண்யபாரதியார்,
நாம் வாழ்க!”^{95a}

என்று பாடினார். இப்பாடல் முழுவதிலும் பாரதியின் சரித்திர முக்கியத்துவத்தைப் பாரதிதாசன் உணர்ந்து

பாராட்டியிருப்பது குறிப்பிடத்தக்கது. பாரதிதாசனின் 'மகாகவி' பாடல் ஏழாம் இதழில் வெளிவந்தது. பாரதியை மகாகவி அல்ல என்று கூறியவர்களுக்கு விழுந்த அடிகளிலேயே வலிமையான அடி பாரதிதாசன் கொடுத்த அடிதான்.

பாரதி வெறும் தேசிய கவிதான் என்றவர்களை எதிர்த்து.

"பாரதியார் உலககவி! அகத்தில் அன்பும்
பரந்துயர்ந்த அறிவினிலே ஒளியும் வாய்ந்தோர்!
ஒருஞ்சு கொரு நூட்டுக்ஞரியதான்
ஒட்டடைச்சாண் நீணப்புடையர் அல்லர்"⁹⁶

என்று முழங்கினார் பாரதியாராலே இந்நாள் அமுந்தியிருந்திட்ட தமிழ் எழுந்ததென்றே ஆணையிட்டுச் சொன்னார். கிராமியம், தேசியம், வெளகிகம் எல்லாவற்றையும் நன்றாய்ச் சொன்ன பாரதியின் உள்ளாம் 'சமத்துவ உள்ளாம், பெரிய உள்ளாம், இன்புள்ளாம்,' என்றெல்லாம் பூரித்தார்.

பாரதியை வையகத்து மகாகவிஞர் என நிறுவானரதம், கண்ணன் பாட்டு, பாஞ்சாலி சபதம், ஜெய பேரிகை ஆகியவற்றைச் சொன்ன பாரதிதாசன், அவற்றோடு நிற்காமல் பாரதியின் இன்னொரு அம்சத்தை, இதுவரை புறக்கணிக்கப்பட்ட இன்னொரு அம்சத்தை முன்னிலைப் படுத்தினார். பாரதியின் சாதி, மத பார்ப்பான் ஆதிக்க எதிர்ப்புக் கருத்துகள்தாம் அவை. 'பார்ப்பானை ஜயரென்ற காலமும் போச்சே', 'சாதிகள் இல்லையடி பாப்பா', "குத்திரற்கோர் நீதி தண்டச் சோறுண்ணும் பார்ப்புக்கு வேறோர் நீதி" ஆகிய பாரதி வாசகங்களை முதன்மைப் படுத்தி பாரதி மகாகவிதான் என்பதற்கானத் தன் வாதங்களை முன் வைத்தார். பாரதி சேரியில் தங்கி உண்டதையும், கடைத்தெருவில் துலுக்கன்விற்கும் சிற்றுணவு சாப்பிட்டதையும், 'பிறப்பினிலே தாழ்வுணர்வு பேசுகின்ற மோசத்தை நடத்தையினால், எழுத்தால் பேச்சால்' முரசறைந்த பெருமையையும் சொல்ல அதனால் பாரதி வையத்து மகாகவிஞர் ஆனார் என்று பிரகடனம் செய்தார்.

பார்ப்பனீயத்தையும், சாதி முறைகளையும், ஏற்றத் தாழ்வுகளையும் எதிர்த்து நின்ற பாரதியின் கண்ணோட்டங் களை ஏற்காத பிராமணர்கள் மெதுவாகப் பாரதியை மகாகவி அல்ல எனச் சொல்ல ஆரம்பிக்கின்றார்கள். என்கிற கருத்தையும் பாரதிதாசன் இப்பாடலில் வெளிப்படுத்துகிறார். இக்கருத்தை முழுமையாக ஏற்றுக்கொண்டால் வாராசுந்தரராஜன், குபரா. போன்றோர் எதிரணியில் நின்று வாதிட்டதை விளக்க இயலாமற் போகும் வாய்ப்பிருக்கிறது என்பது இங்கு குறிப்பிடத்தக்கது.

மேலும், 1920-க்குப் பின் தமிழக அரசியலில் திலகர் - வாசி குழுவினரின் செல்வாக்கு மங்கி, காந்தி - ராஜகோபாலாச்சாரியார் குழுவினரின் செல்வாக்கு அதிகமாகிய போது திலகர் கோஷ்டியைச் சேர்ந்தவர்கள் எல்லோரும் புறக்கணிக்கப்பட்டார்கள் என்றும், அதன் விளைவாகப் பாரதியின் பாடல்களைப் பின்னுக்குத்தள்ள இங்கு முயற்சிகள் செய்யப்பட்டன என்றும் ஓர் அரசியல் முக்கியத்துவம் வாய்ந்த அவதானிப்பு சொல்லப்படுகின்றது. இதன் விளைவாக 1930-இல் ராஜகோபாலாச்சாரியார் கோஷ்டியைச் சேர்ந்தவர்கள் பாரதியின் பாடல்களைக் காட்டிலும் நாமக்கல் ராமலிங்கம் பிள்ளையின் பாடலுக்கு முக்கியத்துவம் கொடுக்க முயற்சி செய்தனர் என்றும் கூறப்படுகிறது.⁹⁷ தேசிய இயக்கத்தின் வேகத்திலும், பாரதி பாடலுக்கிருந்த ஆற்றலினாலும் இம்முயற்சிக்கெதிராகப் பாரதி பாடல்கள் எழுந்து நின்றதில் வியப்பில்லை.

“பார்ப்பானை ஜயரென்ற காலமும் போச்சே”
யென்ற பாரதியார் பெற்ற கீர்த்தி போய்ப் பாமும் கிணற்றினேலே விழாதா என்று பொழுதெல்லாம் தவங்கிடக்கும்” இவர்கள் பாரதியை,

“வீணாக உலககவி அன்றென் பார்கள் ஊர்ப் புறத்தில் தமக்கான ஒருவனைப் போய் உயர் கவிஞர் என்பார்கள் வஞ்சகர்கள்”⁹⁸

என்று பாரதிதாசன் மேற்குறிப்பிட்ட பாடலில் கூறும் போது, அவரும் பாரதி பாடல்களைப் புறக்கணித்து, ஏனையோர் பாடல்கள் முன்னிலைப்படுத்தப்படுகின்றன என்கிற கருத்தையே மனதில் கொண்டிருக்கலாம் என்றெண்ணுதற் கிட முன்டு.

இந்தச் சர்ச்சையில் ராஜகோபாலாச்சாரியாரின் பங்கும் கவனிக்கத்தக்க ஒன்றாகும் 1928-இல் பாரதி பாடல்களைப் பறிமுதல் செய்ததற்குப்பின் பாரதியின் புகழ் பரவலாகப் பேசப்பட்ட காலத்தில் 1928 இறுதியில் காந்தியடிகளின் ‘யங் இந்தியா’வில் பாரதியின் தேசியப் பாடல்களையும், வேறுசில பாடல்களையும் மொழிபெயர்த்துப் பிரசரித்ததை முன் அத்தியாயத்திற் கண்டோம்.

1924-இல் சுயராஜ்யக் கட்சியினரின் கை தமிழக அரசியலில் ஓங்கியபின் திருச்செங்கோட்டில் ஆசிரமம் அமைத்துக் கொண்டு மதுவிலக்கு, தீண்டாமைப் பிரச்சாரம் போன்றவற்றைச் செய்துகொண்டிருந்த ராஜகோபாலாச்சாரியார் 1929க்குப் பிறகு உப்புச் சத்தியாக்கிரகக் கால கட்டத்தில் மீண்டும் தீவிர அரசியலில் பங்கேற்றார். 1934 வாக்கில் நாடெங்கும் சுயராஜ்யக் கட்சியினரின் சட்டசபைப் பிரவேசக் கோரிக்கை வலுப்பெற்றதன் விளைவாக காங்கிரஸ் கட்சியே அதனை ஏற்றுக்கொள்ள வேண்டியதாயிற்று. தமிழகத்தில், அதுவரை சட்டசபைப் பங்கேற்றை மிகக் கடுமையாக எதிர்த்துவந்த ராஜகோபாலாச்சாரியாரின் அப்போதைய நிலைப்பற்றி, அவரது வாழ்க்கை வரலாற்றை எழுதியிருக்கும் நாரனை துரைக்கண்ணன்,

“முன்னர் தேசபந்துதாஸ், பண்டித மோதிலால் நேரு, விட்டல்பாய் படேல் முதலிய தலைவர்கள் சேர்ந்து தோற்றுவித்த சுயராஜ்யக் கட்சியினால் தேச மக்களுக்குப் பலனைங்கும் உண்டாகா தென்று எடுத்துக் காட்டி நிறுபித்த இராஜாஜீ - 1934 வது வருஷம் செப்டம்பர் முதலிலிருந்து சட்டசபைப் பிரவேசத்தை ஆதரித்துத் தேர்தல்

ரிச்சர்த்தைச் செய்யத் தொடங்கி விட்டாரேன் றால் அது அணைவர்க்கும் ஆச்சரியத்தை விளைவிக்கத்தான் செய்யும். காலதேச வர்த்த மானத்தை அனுசரித்துக் காரியம் செய்வதில் ராஜாஜீ சிறந்த நிபுணர்.”⁹⁹

என்று குறிப்பிடுவது ராஜகோபாலாச்சாரியாரைப் புரிந்து கொள்ளப் பேருதவி புரியும்.

தேர்தவில் பங்கு கொள்வது என்று முடிவு கட்டியது தொடங்கி எல்லா இடைத்தேர்தல்களிலும் காங்கிரஸ் கட்சி வெற்றிகளைக் குவித்தது.¹⁰⁰ கரங்கிரசில் சேர்ந்தால்தான் பதவியில் அமரமுடியும் என்கிற கண்ணோட்டத்தோடு முனிஸ்வாமி நாயுடு போன்ற அரசியல்வாதிகள் கூட்டங் கூட்டமாகக் காங்கிரஸ் கட்சிக்குத் தாவத்துவங்கினர்.¹⁰¹ சுமார் மூன்றாண்டுகளுக்குப் பின் நடைபெற்ற பொதுத் தேர்தவின் போது, கடைசி நிமிடத்தில் அன்று செல்வாக்குப் பெற்றிருந்த சத்திய மூர்த்தியைக் கட்டாயப்படுத்தி அவரது பல்கலைக்கழகத் தொகுதியையே கைப்பற்றி முதலமைச் சரான் ராஜகோபாலாச்சாரியார்,¹⁰² 1934-ஆம் ஆண்டிலேயே பதவிமீது ஒரு கண்ணோடு செயல்படத் துவங்கியிருப்பார் என நம்புவதற்கு இடமுண்டு.

இந்தப் பின்னணியில் வைத்துப் பார்த்தால்தான், ‘மகாகவி’ பிரச்சினையின் போது ராஜகோபாலாச்சாரியாரின் செயற்பாடுகளை நாம் புரிந்துகொள்ள முடியும்.

“தென்னிந்தியாவில் ஏற்பட்ட இந்திய தேசிய உணர்வின் கலிதா வெளிப்பாடாக சுப்பிரமணிய பாரதி இருந்தார். ஆண்களும், பெண்களும், உயர்சாதியினரும், தாழ்ந்த சாதியினரும் சமத்துவ மாகவும் சுதந்திரமாகவும் இருக்க வேண்டும் என்பதே அவரது ஆத்ம தாக்யாக இருந்தது; அவர் பாடிய எல்லாப் பாடல்களுக்கும் அதுவே அகத்தொண்டல் அளித்தது.”¹⁰³

என்று 1929-இல் ‘யங் இந்தியா’வில் எழுதி, ‘ஆனந்தப் பள்ளு, ‘வந்தே மாதரம்’ போன்ற பாடல்களை மொழிபெயர்த்துப் பிரசரித்த ராஜ்கோபாலாச்சாரியார், இனி ஆட்சி பீடத்தில் அமரப் போவது தாம்தான் என்ற எண்ணம் வந்த கையோடே, பாரதியின் சமத்துவப் பாடல்களையும், சீர் திருத்தக் கருத்துகளையும் பின்னுக்குத் தள்ள முற்பட்டார்.

“உழவுக்கும் தொழிலுக்கும் வந்தனை செய்வோம்-வீணீல்
உண்டு களித்திருப்போரை நிந்தனை செய்வோம்
விழலுக்கு நீர் பாய்ச்சி ஓயமாட்டோம் - வெறும்
வீணருக் குழைத்துடலம் ஓயமாட்டோம்”¹⁰⁴

என்பதைப் போன்ற பாடல்கள் ஆட்சியைப் பிடிக்கும் வரையில் மொழிபெயர்த்துப் பிரசரிக்கிற அளவிற்கு உவப்பாக இருந்தாலும், ஆட்சி பீடத்தில் அமரப் போகிறோம் என்ற எண்ணம் வந்தவுடனேயே அவருக்கு கசக்கத் துவங்கியதில் வியப்பில்லை. இத்தகைய “சமத்துவப் பாடல்களையும், சுதந்திரப் பாடல்களையும்” பின் தள்ளி விட்டு வேதாந்தப் பாடல்களை முன்னிலைப்படுத்த முயற்சி செய்தார். “அச்சமில்லை” என்ற புத்தகத்தில்,

“பாரதி தேச பக்தராக வாழ்க்கையைத் துவங்கி, கவியாக மலர்ந்து, இறுதியில் பக்ஞவமான வேதாந்தியாகப்பறுத்திருக்கிறார். இந்த மாறுதல் இந்த நூட்டின் பண்பாட்டைத் தழுவிய தேயாகும்.”¹⁰⁵

என்கிற கருத்துப்பட எழுதினார். இதற்குரிய பதிலை 1934-ஆம் ஆண்டு காந்தி பத்திரிகையில் வரா. எழுதினார். பாரதியின் எழுத்துக்களிலிருந்தே மேற்கோள் காட்டிப் பாரதி ஒரு வேதாந்தகவி இல்லை என நிறுவிய வரா,

“பாரதியார் ஆஷாட்டுபுதி வேதாந்தியே அல்ல. அவர் மகாகவி. அவர் இணையற்ற கவைஞர். உலகத்தை ஆண்டு அனுபவிக்க வந்த உத்தமன், எனவே, ராஜாஜி, பேரன்றவர்கள், செப்பிடு

வித்தை செய்து, பாரதீயரை வேதாந்தச்
சிமிழிலே போட்டு அடைக்க வேண்டாம்”¹⁰⁶

என்று ஆணித்தரமாக வலியுறுத்தினார்.

சுமார் ஓராண்டிற்குப் பின்னர் மகாகவி சர்ச்சை தீவிரமாக நடந்துகொண்டிருந்தபோது ராஜகோபாலாச் சாரியார் எடுத்த நிலையை மேலோட்டமாகப் பார்க்கும் போது முரண்பாடாகத் தோன்றினாலும், இந்த அரசியற் பின்னணியை மனத்திற் கொண்டு பார்க்கும்போது அது வியப்பளிப்பதாயில்லை. 1935-இல் காங்கிரஸ் இயக்கத்தின் பொன்விழா நடைபெற்றது. டிசம்பர் 27ந் தேதி காங்கிரஸ் மாளிகையில் நடைபெற்ற அவ்விழாவின் போது உ.வே. சாமினாதயர் தலைமையில் பாரதி படத்தைத் திறந்து வைத்து ராஜகோபாலாச்சாரியார் உரையாற்றும்போது,

“பாரதீயர் மகாகவி என்பதை நாம் ஒத்துக் கொண்டு விட்டோம். அந்த முத்திரை மகா மகோபாத்தியாய சுவாமினராதய்யரீடிமிருந்து வந்துவிட்டால் அதை யாரும் அசைக்க முடியாது என்றுதான் இன்று அவரைச் சிரமப்படுத்தி இந்தக் கூட்டத்தில் தலைமை வகீக்க வேண்டுமென்று கேட்டுக் கொள்ளுகிறேன்”¹⁰⁷

என்று கூறினார். பாரதி மகாகவி அல்ல என்று கல்கி வாதிடுவதற்குக் காரணமே டி.கே.சி, ராஜகோபாலாச் சாரியார் ஆகியோர் கல்கிமீது கொண்டிருந்த கருத்துநிலைச் செல்வாக்குதான் என்றநிந்திருந்த நமக்கு, கல்கி அப்படிச் சொல்லிச் சரியாக ஒரு மாதத்திற்குள் ராஜகோபாலாச் சாரியார் இப்படிச் சொல்வது முதலில் வியப்பாகத் தோன்றினாலும் ஆழ்ந்து சிந்திக்கையில் அவரின் இயல்புக்கு இது முரணானதல்ல என்பது புலப்படும்.

பொதுவாக ராஜகோபாலாச்சாரியாருக்கு எப்போதுமே மக்கள் மத்தியில் கட்சித் தொண்டர்கள் மத்தியிலும் பெருத்த செல்வாக்கிருந்தது கிடையாது. அவரது செல்வாக்கெல்லாம் காந்தி, ஆசாத் போன்ற தலைவர்கள் மத்தியில்தான்.

மேல்மட்டச் செல்வாக்கை கொண்டு ஆட்சி அதிகாரத் தலைமையைக் கைப்பற்ற முயற்சி செய்து கொண்டிருந்த ராஜ்கோபாலாச்சாரியார், பாஷ்யம் போன்ற ஒருவர் பாரதி படத் திறப்பு விழாவிற்குத் தலைமை தாங்க அழைத்த போது, தொண்டர்கள் மத்தியில் பாரதிக்கு இருக்கும் பெயரையும் புகழையும் தனக்குச் சாதகமாகப் பயன்படுத்த முயற்சிசெய்ததில் வியப்பில்லை. ஏற்கெனவே அவரது அரசியல் ‘பங்காளி’ யாகிய சத்தியமூர்த்தி பாரதி பாடல்களின் மூலம் தனது புகழை அதிகரித்து, நிலைப் படுத்திக்கொண்டதையறிந்த ராஜ்கோபாலாச்சாரியார், தனது ஆத்மசீடர் ஒருபக்கம் பாரதியை மகாகவி அல்ல என்று வாதிட்டுக் கொண்டிருக்கும் போதே, அவரை நேரடியாகக் கண்டிக்காமலும், ஆனால் அதே தருணத்தில் கல்கிக்கு நேரெதிராகவும் ‘பாரதி ஒரு மகாகவிதான்’ என்று சொன்னதன் உள்ளர்த்தம் நமக்குப் புரிகிறது. “கால தேசவர்த்தமானத்தை அனுசரித்துக் காரியம் செய்வதில் ராஜாஜி நிபுணர்” என்று அவரது வாழ்க்கை வரலாற்றா சிரியர் குறிப்பிட்டதன் தாத்பரியமும் விளங்குகிறது.

“1906-இல் கல்கத்தாவுக்கும், 1907-இல் குரத் காஸ்கீரசுக்கும் அவர் (பாரதி) சென்றார். குரத்தில் அவரும் மிதவாதக் கட்சியைச் சேர்ந்த ஏ.ஐ. நடேசனும் மிக அன்யோன்யமாகப் பேசிக் கொண்டிருந்தார்கள். மாறுபட்ட அபிப்பிராய முள்ளவர்களாயிருந்தாலும் எவ்வளவு அன்னி யோன்யமாயிருக்க முடியும் என்பதை அவர் காட்டினார்.”¹⁰⁸

என்று அந்த விழாவில் ராஜ்கோபாலாச்சாரியார் பேசவதை அன்றிருந்த உட்கட்சிப் பூசல்களுடன் ஒப்பிட்டுப் பார்த்தால், நடந்தது பாரதி விழாவானாலும் நோக்கம் உடனடி அரசியல் லாபந்தான் என்பது புலப்படும்.

உயிருடன் இருந்தபோது பாரதிக்குரிய மரியாதையை அளிக்காத ராஜ்கோபாலாச்சாரியார் அன்று,

“தமிழில் புதிய சாஸ்திரங்கள் ஆக்க முடியாது என்பதற்குப் பதிலாக ஒரு பாட்டு எழுதச் சொன் னேன். அதற்குத்தான் ‘ஆதீசிவன் பெற்று விட்டான்’ என்னும் பாட்டை எழுதி அனுப்பினார்.”¹⁰⁹

என்று கூறி பாரதியுடன் உள்ள உறவை நெருக்கிக் காட்ட முயலும் போது நம் கருத்து உறுதிப்படுகிறது.

தாஷினாத்ய கலாநிதி மகாமகோபாத்யாக டாக்டர் உ.வே. சாமினாதய்யரவர்கள் பாரதியைப் பொதுவாகப் பாராட்டிவிட்டு,¹¹⁰

“தமிழ்ப் பண்டிதனென்றால் மிகக் கேவலமாக நடத்திவந்த காலம் மாறி, தமிழ்க் கலிக்குப் படப் பிரதிஷ்டை செய்யும் காலம் வந்ததைக் கண்டு நான் உண்மையில் மகிழ்ச்சியடைகிறேன்.”¹¹¹

என்று பாரதியையும் பண்டிதர் பட்டியலில் சேர்த்ததோடு அன்று நிறுத்திக்கொண்டார். பாரதி மகாகவியா அல்லவா என்பது பற்றி ஒன்றும் சொல்லவில்லை. சாதாரணச் சூழ்நிலையில் நடந்திருந்தால் இதற்கு நாம் இவ்வளவு முக்கியத்துவம் கொடுக்கத் தேவையில்லை. ஆனால் இப்படி ஒரு விவாதம் இலக்கிய உலகில் மிகத் தீவிரமாக நடை பெற்றுக்கொண்டிருந்தபோது, தமிழ் இலக்கியத்தோடு தொடர்புடைய அத்தனை பேரும் தெரிந்தோ தெரியாமலோ இந்த விவாதத்தில் கலந்துகொள்ளுதல் தவிர்க்க இயலாத தொன்றாகிப் போன ஒரு சூழ்நிலை நிலவிய போது, ராஜகோபாலாச்சாரியார், தனது முன்னுரையில் இதனை ஒரு பிரச்சினையாக ஆக்கியிப்பின்பும் தமிழ்த்தாத்தா சாமினா தய்யர் மவுனம் சாதித்திருப்பது 1935-லும் பாரதியைப் பண்டிதர்கள் ஏற்றுக்கொள்ளாமையையே உறுதியாக்கு கிறது. பாரதி உயிரோடிருந்தபோது, தமக்கு நடந்த பாராட்டு விழாவொன்றில் பாரதி இயற்றிவந்த வாழ்த்துப்பா வொன்றை சாமினாதய்யர் பாட அனுமதிக்காதது இங்கு நினைவிற் கொள்ளத் தக்கது.¹¹²

இந்தச் சர்ச்சையைப் பொறுத்த மட்டில் சர்ச்சை நடத்திய இரண்டு, அணிகளுக்குள், முற்போக்கான நிலைப் பாடுள்ள இலக்கிய மறுமலர்ச்சி குழுவினரின் பேராயுத மாகப் பாரதி பயன் பட்டான் என்பதும், பாரதியை மகாகவி என நிறுவுவது இலக்கியத்தில் புது முயற்சிக்ட்கு அங்கீகாரம் பெறும் போராட்டத்தோடு பிரிக்கமுடியாது இனைந் திருந்தது என்பதும், தெளிவாகிறது. வென்றவர்கள் இலக்கியத்தின் சமூக நோக்கத்தைப் புறக்கணித்தவர்கள் என்பதும், பாரதியின் உலகப் பார்வையையும், சமூகக் கண்ணோட்டங்களையும் இவர்கள் முன்வைக்கவில்லை யென்பதும் கண்கூடு. பாரதியின் சாதி மத எதிர்ப்புக் கருத்துகளை முன்னிறுத்தித் தன்னந்தனியாகப் போராடிய பாரதிதாசன் கூட, பாரதியின் இதர சமூகக் கண்ணோட்டங்களைப் பற்றிப் பேசவில்லை என்பதும் மனங்கொள்ளத்தக்கது. பண்டிதர்கள் இன்றும் பாரதியை மகாகவி என ஏற்றுக் கொள்ளாததும், பாரதியின் இலக்கிய அந்தஸ்து நிறுவப்பட்டதே யொழிய அவனது புரட்சிகரமான சமுதாயக் கண்ணோட்டங்கள் நிறுவப்படவில்லை யென்பதும் நினைவிலிறுத்திக்கொள்ள வேண்டிய உண்மைகளாம்.

அடக்க குறியீடுகள்

1. C.J. Baker, Politics of South India, 1920 - 1937, p. 177
2. டி. எஸ். சொக்கலிங்கம், வ. ரா. மணிமலர், p. 3
3. வ. ரா. மணிமலர், p. 37
4. பெ. கோ. சு, சிவபாதசுந்தரம், தமிழ் நாவல் (நூறாண்டு வரலாறும் வளர்ச்சியும்), p. 165
5. Ibid, p. 170
6. Ibid, p. 170
7. என். ராமரத்னம், அவரும் நானும், வ. ரா. மணிமலர், p. 41
8. பெ. கோ. சு, சிவபாத சுந்தரம், op. cit., p. 171
9. Ibid, p. 95
10. Ibid, p. 100
11. கா. சிவத்தம்பி, தமிழ்ச் சிறுகதையின் தோற்றமும் வளர்ச்சியும், p. 34
12. சுந்தா, பொன்னியின் புதல்வர், p. 104
13. Ibid, p. 304
14. Ibid, pp. 204, 292
15. Ibid, p. 291
16. சி.சு. செல்லப்பா, தமிழ் சிறுகதை பிறக்கிறது, pp. 16, 19
17. Ibid, p. 90
18. கா. சிவத்தம்பி, op. cit., p. 40
19. க. கைலாசபதி, திறனாய்வுப் பிரச்சினைகள், p. 28
20. சுந்தா, op. cit., p. 278
21. பி. எஸ். ராமையா, மணிக்கொடி காலம், p. 4

22. Ibid, p. 71
23. Ibid, p. 71 - (அமுத்தம் - நூலாசிரியர்களுடையது)
24. க. கைலாசபதி, op. cit., p. 28
25. சுந்தா, op. cit., p. 230
26. Ibid, pp. 280, 283
27. Ibid, p. 328
28. Ibid.
29. Ibid, p. 325
30. Ibid, p. 712
31. பி.எஸ். ராமையா, op. cit., p. 72
32. பெ. கோ. சவுடன் நடைபெற்ற நேரடி உரையாடலின் போது அவர் குறிப்பிட்டது.
33. பி.எஸ். ராமையா, op. cit., p. 78
34. Ibid, p. 135
35. வ. ரா, மகாகவி பாரதியார், p. 110
36. சுந்தா, op. cit., p. 442
37. பி.எஸ். ராமையா, op. cit., p. 442
38. டி.எஸ். சொக்கலிங்கம், loc. cit., p. 5
39. பெ. கோ. சு, சிவபாதசுந்தரம், op. cit., p. 169
40. பி.எஸ். ராமையா, p. 34
41. Ibid, p. 75
42. பெ. கோ. சு, சிவபாதசுந்தரம், op. cit., p. 168
43. வ. ரா. மணிமலர், p. 32
44. வல்லிக்கண்ணன், புதுக்கவிதையின் தோற்றமும் வளர்ச்சியும், p. 7 - (இரட்டையர்களில் மற்றவர் கு.ப. ராஜகோபாலன் ஆவார்.)
45. Ibid, p. 8
46. Ibid, p. 53
47. பெ. கோ. சு, சிவபாதசுந்தரம், op.cit., p. 171

48. நேரடிஉரையாடலின் போது பெ.கோ.சு.குறிப்பிட்டது.
49. பி.எஸ்.ராமையா, op. cit., p. 31
50. Ibid, p. 76
51. சுந்தா, op. cit., p. 292
52. நேரடிஉரையாடலின் போது பெ.கோ.சு.குறிப்பிட்டது.
53. குபரா பெ.கோ.சு, கண்ணன் என் கவி, pp. 159, 160
54. Ibid, p. 160
55. பெ.கோ.சுவுடன் நேரடிஉரையாடலின் போது அவர் குறிப்பிட்டது.
56. ஆனந்த விகடன் (3-11-1935) q.v. சுந்தா, op. cit., p. 439.
57. வ.ரா. பாரதியும் இலக்கிய மதிப்புரையும், சுதேச மித்திரன் (30-11-1935)
58. ரா.கி. பாரதியும் இலக்கிய விமர்சனமும், சுதேச மித்திரன் (7-12-1935).
59. சுந்தா, op. cit., p. 585
60. ரா.கி, loc. cit.
61. Ibid.
62. பெ.கோ.சுந்தரராஜன், பி.ஏ., தமிழ் இலக்கியம் தற்கால வாழ்க்கையின் பிரதி பிம்பம், தினமணி (11-12-35)
63. பி.எஸ். ராமையா, பாரதியும் இலக்கிய விமர்சனமும், தினமணி (13-12-35)
64. குபரா, பெ.கோ.சு, op. cit., p. 163.
65. பெ.கோ.சுந்தரராஜன் பி.ஏ., பாரதியும் உலக இலக்கியமும், சுதேசமித்திரன் (21-12-1935)
66. இளங்கோவன், இன்றைய இளம் எழுத்தாளர்களின் மீது பாய்ச்சல், தினமணி (21-12-1935)
67. பெ.கோ.சுந்தரராஜன், பாரதியும் உலக இலக்கியமும் - கவிதையின் பெருமை, சுதேசமித்திரன் (28-12-35)
68. என். சிதம்பர சுப்பிரமணியன், தமிழ் மறுமலர்ச்சியின் தந்தை, தினமணி (8-2-1936)

69. குபரா, பெ. கோ. சு, op. cit., p. 159
70. வரா, loc. cit.
71. ரா. சி. loc.cit.
72. Ibid.
73. இளங்கோவன், loc. cit
74. பி.எஸ். ராமையா, loc. cit.
75. வரா, பாரதியும் இலக்கியமதிப்புரையும், சதேச மித்திரன் (15-12-1935)
76. வரா, loc. cit. (30-11-35)
77. பெ. கோ. சு. loc. cit (21-12-35)
78. பெ. கோ. சு. loc. cit. (11-12-35) (அமுத்தம் - நூலாசிரியர்கள்)
79. கு.ப.ரா, பெ. கோ.சு, op. cit., p. 160 (அமுத்தம் - நூலாசிரியர்கள்).
80. Ibid, p. 162
81. Ibid, p. 166 (அமுத்தம் - நூலாசிரியர்கள்)
82. பெ. கோ. சு, சிவபாத சுந்தரம், op. cit., p. 171
83. பெ. கோ. சுந்தரராஜன், loc. cit (11-12-35) 'தேசியக்கவி' என்கிற பதத்திற்கு நாம் இப்போது என்ன பொருள் உணர்ந்தாலும், இந்தச் சர்ச்சை நிகழ்ந்த போது அப்பதம் அரசியல் முக்கியத்துவம் வாய்ந்த பாடல் களைப் பாடிய கவிஞர் என்ற பொருளையே உணர்த்திற்று.
84. குபரா, பெ. கோ.சு, op.cit., p. 19
85. என். சிதம்பர சுப்பிரமணியன், loc. cit.
86. வரா. loc. cit. (30-11-35)
87. என். சிதம்பர சுப்பிரமணியன், loc. cit.
88. இளங்கோவன், loc. cit.

89. என். சிதம்பர சுப்பிரமணியன், loc. cit.
90. பெ. கோ. சுந்தரராஜன், loc. cit (28-15-35)
91. குபரா, பெ. கோ. சு, op.cit., p.133
92. Ibid.
93. வி. அனந்த கிருஷ்ணன். பி.ஏ. பாரதியார் மகாகவியா - கவிதையின் லஷன லஷியங்கள், தினமணி (17-2-36)
94. பெ. கோ. சு, loc. cit (28-12-35)
95. சங்கு கணேசன், வாழ்த்துரை, கண்ணன் என் கவி, p.3
- 95.A பாரதிதாசன், பாரதியார் நாமம் வாழ்க, ஸ்ரீசுப்பிரமணிய பாரதி கவிதா மண்டலம் (6 ஆம் இதழ், 1935)
96. பாரதிதாசன், மகாகவி, ஸ்ரீசுப்பிரமணிய பாரதி கவிதா மண்டலம் (7 ஆம் இதழ், 1935)
97. தோழர் பா. செயப்பிரகாசம் அவர்கள் 25-9-82 அன்று தஞ்சைத் தமிழ்ப் பல்கலைக் கழகத்தில் சந்தித்து உரையாடிக்கொண்டிருந்தபோது இந்தக் கருத்தைக் கூறினார். 8-10-82 அன்று திரு. சீனி. விசுவநாதன் அவர்களைத் தஞ்சையில் சந்தித்துப் பேசிக் கொண்டிருந்த போது அவரும் இத்தகைய கருத்தை வெளியிட்டார்.
98. பாரதிதாசன், loc. cit. (அமுத்தம் - நூலாசிரியர்கள்)
99. நாரயன் துரைக்கண்ணன், ராஜாஜி, pp. 91-92.
100. C.J. Baker, op. cit., p. 264
101. Ibid, p. 265
102. Ibid, p. 286
103. C. Rajagopalachari, Bharati - The Tamil poet.
104. பாரதியார் கவிதைகள், டி.வி. எஸ். மணி, சீனி. விசுவநாதன் (ed), p. 181.
105. வரா, 'வேதாந்தச்சி மிழிலே அடைக்க வேண்டாம்' காந்தி (1934) Vide - 'பாரதியார் கவிநயம்', ராஅ. பத்மநாபன் (ed), p. 33.

106. loc. cit.

107. பாரதி படத்திறப்பு விழாச் செய்தி - “பாரதிதான் முதல் தேசியக்கவி, ஸ்ரீ ராஜாஜியின் பிரசங்கம் மகா மகோபாத்யாவின் முத்திரை” (ஜெயபாரதி நாளிதழில் இச்செய்தி வெளி வந்துள்ளது. எங்களிடம் உள்ள பத்திரிகை நறுக்கில் டிசம்பர் 28, 1936 தேதியிட்டு இச்செய்தி பிரசரமாகியுள்ளது. பத்திரிகையின் தேதி தெரியவில்லை).

108. loc. cit.

109. loc. cit.

110. ஸ்ரீ உ.வே.சா. சொற்பொழிவு, தமிழ்க்கவி சுப்ரமணியர் பாரதி, தினமணி (11-2-36)

111. முன் குறிப்பிட்ட ஜெயபாரதி நாளிதழில் வெளியாகியுள்ள பாரதி படத்திறப்பு விழாச் செய்தி.

112. வையாபுரிப் பிள்ளை, தமிழ்ச்சுடர் மணிகள், p. 356 இது குறித்துப் பேராசிரியர் வையாபுரிப்பிள்ளை, “இவர் அரசாங்க விரோதி; வர்ணாசிரம ஒழுக்கத்தைத் தூவென்று தள்ளியவர். எனவே சாமிநாத ஜயர் பாரதியாரைச் சந்தித்துப் பழகுவதற்குத் துணிவு கொள்ளவில்லை யெனவே தோன்றுகிறது. இவரையும், இவருடைய கொள்கைகளையும், இவரது தமிழையுங்கூட, ஜயர் மதித்திருந்தார் என்பதற்குச் சான்று யாதும் இல்லை” என்று குறிப்பிடுகிறார்.

ஸ்ரீயாஸ் - 4

1936 – 1944

அடுத்து, 1936 தொடங்கிப் பாரதியின் சமூகக் கண்ணோட்டங்கள் பற்றிய பார்வைகள் தீவிர சர்ச்சைக் குள்ளானவை வரையிலுள்ள காலகட்டத்தை நோக்குவோம்.

பாரதி மகாகவியா இல்லையா என்ற சர்ச்சை, இலக்கியப் பத்திரிகையாளர்கள் மற்றும் அந்தப் பத்திரிகை வாசகர்களிடத்து மாத்திரமே ஒரு தாக்கத்தை ஏற்படுத்தியதே யொழிய, சாதாரண மக்கள் மத்தியில், அவர்கள் கவனத்தை ஈர்க்கிற அளவிற்கு அது ஒரு பிரச்சினையாக இருக்கவில்லை என்பதையும் இங்கு குறிப்பிடல் வேண்டும்.¹ ஆனாலும் சனரஞ்சக நிலையிற் பாரதி விழாக்கள் கொண்டாடப் படுவதும், பிரசரத் துறையிற் பாரதியின் வாழ்க்கை வரலாறு தொடர்பான நூல்களும், பாரதி பற்றிய விமரிசன நூல்களும் வெளியிடப்படுவதும், பாரதி எழுத்துக்களை மறுபிரசரம் செய்யத் துவங்குவதும் இந்தக் கால கட்டத்தில்தான் அதிகமாகத் துவங்கின என்பதனையும் மனங்கொள்ள வேண்டும்.

சென்னை ஜில்லா காங்கிரஸ் கமிட்டிச் செயலாளராக விருந்த ம.பொ. சிவஞானத்தின் முயற்சியில் 1936 முதல் 1941 வரை பாரதி விழாக்கள் சென்னை மாவட்டம் முழுவதும் சிறப்பாக நடைபெற்றன. ராஜ்கோபாலாச்சாரியார், திரு.வி.க. தெ.பொ.மீ, சத்தியமூர்த்தி, வரதராஜாலு நாடுடு, சர்க்கரைச் செட்டியார், வ.ரா. போன்றவர்கள் கட்சி வேற்றுமைகளை மறந்து இவ்விழாக்களில் கலந்து கொண்டு உரையாற்றினர். “பாரதி விழாவை ஒரு தேசிய விழாவாக்கிய பெருமை

ம.பொசிக்கு உண்டு” என்கிறார் மேற்குறிப்பிட்ட செய்திகளைக் கூறுகிற பெ.ச. மணி.² 1938 செப்டம்பர் 11ந் தேதி முதல், ஒருவாரத்திற்குச் சென்னை நகரின் பல்வேறு இடங்களிலும் பாரதி விழாக்கள் கொண்டாடப்பட்டன எனவும் அவற்றில் திரு.வி.க, தெ.பொ.மீ, சத்தியழுரத்தி ஆகியோர் கலந்து கொண்டனர் எனவும் அவர் குறிப்பிடுகிறார். 1944 இல் சென்னையில் பாரதி விழா நடத்த ஒரு கமிட்டி அமைக்கப் பட்டது. அதற்கு வரா. தலைவராகவும் இப்போது மார்க் சிஸ்ட் கம்யூனிஸ்ட் கட்சியின் முதுபெருந் தலைவர்களில் ஒருவருமாகிய பி. ராமழுரத்தியும், ம.பொ.சியும் செயலாளராகவும் இருந்து செப்டம்பர் மாதத்தில் ஒருவாரம் பாரதி விழாவைக் கொண்டாடினர்.³

இக்கால கட்டத்தில் வெளிவரும் பாரதி பற்றிய சஞ்சிகைச் சிறப்பிதழ்கள் பாரதி பற்றிய வளர்ந்துவரும் இலக்கியப் பிரக்ஞாயை எடுத்துக் காட்டுவனவாகவுள்ளன. “ஜெயபாரதி”, “லோகோபகாரி”, “ஹிந்துஸ்தான்”, “தினமணி” போன்ற பத்திரிகைகள் பாரதி மலர்களை வெளியிடத் தொடங்கின. 1935 ஆம் ஆண்டு வெளியான ஜெயபாரதி மலரும், 1938, 39, 40, 41, 42 ஆகிய ஆண்டுகளில் வெளியான ஹிந்துஸ்தான் பாரதி மலர்களும், 1940 இல் வெளியான லோகோபகாரி மலரும் இவற்றுள் குறிப்பிடத் தக்கவை. 1935இல் வெளிவந்த பாரதிதாசனின் ‘ஸ்ரீ சுப்பிரமணிய பாரதி கவிதா மண்டலத்தின்’ ஒவ்வொரு இதழுமே பாரதி மலர்களாக விளங்கினாலும், ஆறாவது இதழ் ஒரு முழுமையான பாரதி சிறப்பிதழாகவே வெளிவந்தது. அதோடு அச்சஞ்சிகையில் அவ்வப்போது பாரதியின் பாடல்களையும், பாரதிதாசன் வெளியிட்டு வந்தார். இரண்டாவது இதழில் ‘கனவு’ என்னும் தலைப்பில் ‘ஸ்வசரிதை’யில் இப்போதுள்ள பாடற் பகுதியொன்றும், ஆறாவது இதழில் சத்ரபதி சிவாஜி தன் சைன்யத்திற்குக் கூறிய பாடற்பகுதியொன்றும் வெளியிடப்பட்டன. அதே போல மணிக்கொடி இதழும் பாரதி எழுத்துக்களை வெளியிட்டு வந்தது. 1938 ஜூவரி 15ந் தேதி இதழில்

‘வேய்ந்குழல்’ பாட்டு வெளிவந்தது. 1937 அக்டோபர் 15, நவம்பர் 1, நவம்பர் 15, டிசம்பர் 1 ஆகிய திகதிகளில் வெளிவந்த மணிக்கொடி இதழ்களில் சந்திரிகையின் கதை வெளியிடப்பட்டது. 1938 நவம்பர் 20ந் தேதி ‘லோகோப காரி’யில் உயிர் பெற்ற தமிழர் பாட்டு வெளிவந்தது. 1941 ஆகஸ்டு முதல் தேதி முதல் வெளிவந்த கல்கி இதழில் தலையங்கத்திற்கு மேல் ‘தமிழ்த்திரு நாடு தன்னைப்பெற்ற தாயென்று கும்பிடடி பாப்பா’ என்ற வாசகம் அச்சிடப் பட்டது. 1942 ஆகஸ்டு முதல் இதழிலிருந்து பி. ஸ்ரீயின் ‘பாரதி விஜயம்’ கட்டுரைத் தொடர் ‘கல்கி’யில் தொடங்கப் பட்டது. அடுத்த இதழில் பாரதியின் படம் அட்டையில் பிரசுரிக்கப்பட்டது.

பாரதி பற்றிய பிரசுர முயற்சிகள், பாரதி எழுத்துக்களை முறையாக வெளிவிடும் முயற்சிகள் தவிர, சில தனி நபர்களும், தனி அமைப்புகளும் பாரதி பாடல்களைச் சிறு பிரசுரங் களாக வெளியிடத் துவங்கியதும் இக்காலகட்டத்தில்தான். 1936இல் புதுச்சேரி வேணுகோபால் நாயக்கர் என்பவர், அதுவரை பாரதி தொகுப்புகளிற் சேர்க்கப்படாத ‘உயிர் பெற்ற தமிழர்’ பாட்டைச் சிறு பிரசுரமாக வெளியிட்டார்.⁴ இது தவிர புதுவை தேசிய வாலிபர் சங்கம், மதுரை பாரதி ஆசிரமம் முதலிய அமைப்புகள் ‘சத்ரபதி சிவாஜி தன் சௌன்யத்திற்குக் கூறியது’, ‘குரு கோவிந்தன்’ முதலிய பாடல்களைத் தனிப் பிரசுரங்களாக வெளியிட்டன.⁵ சாதாரண மக்கள் மத்தியிலும் பாரதியின் பெயர் கொஞ்சம் கொஞ்சமாக பரவத் துவங்கிவிட்டதையும் பல்வேறு ஆராய்ச்சியாளர்களின் எழுத்துக்களிலிருந்து அறிகிறோம்.⁶

தொடர்ந்து பாரதி வரலாறு பற்றிய பல நூல்களும், பாரதி இலக்கிய விமரிசன நூல்களும் நிறைய வெளிவரத் தொடங்கின. 1936 இல் வெளிவந்த ஆக்கூர் அனந்தாச் சாரியின் ‘கவிச்சக்கரவர்த்தி சுப்பிரமண்யபாரதி சரிதம்’, 1938 இல் வெளிவந்த சக்திதாஸன் சுப்பிரமணியனின் ‘பாரதி லீலை’, 1941-இல் வெளிவந்த செல்லம்மா பாரதியின் ‘தவப்புதல்வர் பாரதியார் சரித்திரம்’ ஆகியன பாரதியின்

வரலாற்றுக் குறிப்புகள் அடங்கிய நூல்கள். குறிப்பிட்டுச் சொல்லத்தக்கன. முதல் பாரதி விமரிசன நூலும், குபராவும் சிட்டியும் இணைந்து எழுதியதுமாகிய ‘கண்ணன் என் கவி’ நூல் வடிவத்தில் 1937-இல் வெளிவந்தது. வராவின் புகழ் பெற்ற ‘மகாகவி பாரதியார்’ 1944-இல் வெளிவந்தது. 1937-இல் வெளிவந்த சுத்தானந்த பாரதியின் ‘பாரதி விளக்கம்’, 1940-இல் வெளியான திஜு. ரவின் ‘புதுமைக்கவி பாரதியார்’ ஆகியவை ஓரளவு பாரதி வரலாற்றுக் குறிப்புகளும், ஓரளவு பாரதி பாடல் விமரிசனக் குறிப்புகளும் அடங்கிய நூல்களாகும்.

‘ஆசா பங்கம்’, ‘நஷ்ட பூஷணம்’ ஆகிய பாரதியார் மொழிபெயர்த்த தாகூர் கடைகளும், ‘கடைக் கொத்தின்’ இரண்டாவது பிரசரமும் 1937-இல் வெளியிடப்பட்டன. அதே ஆண்டில் பாரதி ஆங்கிலத்தில் எழுதிய ‘Agni and other poems and Translation’, ‘Essays And Other Prose Fragment’ ஆகிய இரண்டு நூல்களும் வெளியிடப்பட்டன. 1938இல் ‘பாரதி கீதத் திரட்டையும்’, 1939 இல் பாரதி மொழி பெயர்த்த பத்திராதிபர்’ என்ற மற்றொரு சிறுகடையும், 1941இல் ‘வேதரிஷிகளின் கவிதை’ த் தொடர்ச்சியும் வெளி வந்தன.

மேற்குறிப்பிட்டவற்றிலிருந்து, அதுகால வரை வெளியிடப்படாத பாரதி உரைநடை எழுத்துக்களையும், கவிதைகளையும் தேடிப் பிரசரிக்கும் முயற்சிகள் இக்கால கட்டத்தில் மேற்கொள்ளப்படுவதை நாம் அவதானிக்கலாம். பத்திரிகைகள் பாரதி மலர்களை உற்சாகத்துடன் வெளியிடுவதிலிருந்தும், பாரதி பற்றிய கட்டுரைகளையும், பாரதி இலக்கியம் தொடர்பான கட்டுரைகளையும் வெளியிடுவதிலிருந்தும், மக்கள் மத்தியில் பாரதி பற்றிய செய்திகளைப் படிக்கிற ஆவல் அதிகரித்துள்ளதையும் நாம் அனுமானிக்க முடிகிறது. பொய்யோ, மெய்யோ பாரதி உயிரோடிருந்த போது ‘அப்படிச் செய்தார், இப்படிச் சொன்னார்’ என்றெழுதுவதையெல்லாம் வாசகர்கள் விரும்பிப் படிக்கத் தொடங்கியதையும், மக்கள் மத்தியில்

பாரதி பெயர் ஓரளவு ‘பிரபலமாகத்’ தொடங்கியதையும் இவை காட்டுகின்றன என்பதிற் சந்தேகமிருக்க முடியாது.

பாரதி எழுத்துக்களை அச்சேற்ற வேண்டும் என்ற நோக்கத்துடன் தொடங்கப்பட்ட பாரதி பிரசராலயம் தவிர கமல நிலையம், சுதந்திரச் சங்கு காரியாலயம், அல்லயன்ஸ் கம்பெனி, சக்தி காரியாலயம், செங்கோட்டையைச் சேர்ந்த கிட்டப்பா மலர்ப் பிரசராலயம் போன்ற தனியார் நிறுவனங்கள் பாரதி மொழிபெயர்த்த எழுத்துக்களையும், பாரதியார் வாழ்க்கைக் குறிப்புகளையும், பாரதி பற்றிய இலக்கிய விமரிசனங்களையும் பிரசரிக்கத் தொடங்கியது இக் காலகட்டத்தில் முக்கியமான அவதானிக்கத்தக்க ஓரம்சமாகும். பாரதி பற்றி மக்கள் மத்தியில் ஒரு பிரக்ஞா ஏற்பட்டிருப்பதையும், பாரதி பற்றிய நூல்களையும் லாபகரமாக மக்களிடம் விற்றுவிட முடியும் என்கிற நம்பிக்கை பிரசரகர்த்தர்கள் மத்தியில் தோன்றத் தொடங்கியிருப்பதையும் இது வெளிப்படுத்துகிறது. பாரதியின் ஆங்கில நூல்களிரண்டும் அக்காலத்தில் யாருடைய கவனத்தையும் ஈர்க்காமற் போனதையும் இங்குக் குறிப்பிடுதல் அவசியமாகிறது. அந்நூல்கள் இரண்டும் அக்கால பாரதி அன்பர்களால் மேற்கோள் காட்டப் படாமையிலிருந்தும், பெ.கோ. சுந்தரராஜன் போன்ற அக்கால பாரதி ஆய்வாளர்களின் கூற்றுகளிலிருந்தும் இது அறியப்படுகிறது?

வாணோவியிலும் பாரதி நிகழ்ச்சிகள் தொடங்கப் பெற்றன. 1938, 39களில் சென்னை வாணோவியிற் பாரதி பற்றிக் கல்கி நிகழ்த்திய உரையொன்றும், சங்கு சப்பிரமணியம் பாடிய பாரதி பாடல்களும் ஒலிபரப்பப்பட்டன என்றும், 1940 இல் திருச்சி வாணோவியிற் பாரதியார் எழுதிமுற்றுப் பெறாத ‘சந்திரிகையின்’ கதையை கு.ப. ராஜகோபாலன், வை.மு. கோதைநாயகி அம்மாள், சங்கு சப்பிரமணியம், குகப்பிரியை ஆகியோரைக் கொண்டு நிறைவு செய்கிற நிகழ்ச்சியொன்று ஏற்பாடு செய்யப் பட்டதையும், அன்று வாணோவி நிகழ்ச்சி இரவு பத்தரை

மணிக்கு மேலாகவும் நீடிக்கப்பட்டதையும் நீண்ட காலம் வானொலியிற் பணியாற்றிய பெ. கோ. சுந்தரராஜன் நினைவு கூருகிறார்.⁸ திரைப்படங்களிற் பாரதி பாடல்கள் பயன் படுத்தப் பெற்றதொடங்கியதும் இந்தக் காலகட்டத்தில்தான், 1935-இல் ஜாபிடர் சோழ தயாரித்து வெளியிட்ட ‘மேனகா’ திரைப்படத்தில் ‘வாழிய செந்தமிழ்’ பாடலும், 1940-இல் வெளியான பியூ. சின்னப்பா நடித்த ‘உத்தமபுத்திரனி’ல் ‘செந்தமிழ் நாடென்னும் போதினிலே’ பாடலும் பயன் படுத்தப்பட்டன.⁹

நாம் முன் அத்தியாயத்திற் கண்டபடி பாரதியின் இலக்கிய அந்தஸ்து முழுமையாக அனைவராலும் ஏற்றுக் கொள்ளப்பட்டாலும் பாரதி பற்றிய சர்ச்சைகள் முழுமையாக முடிந்துவிடவில்லை. மகாகவி வரலாற்றின் மூன்றாம் முக்கிய அங்கமென நாம் கருதும் பாரதியின் சமூகக் கண்ணோட்டங்கள் தொடர்பான முக்கிய சர்ச்சையை ஆராயுமுன் பாரதியின் இலக்கிய வெளிப்பாடுகளின் உருவு, உள்ளடக்கங்கள் பற்றி எழுந்த இரு சிறு சர்ச்சைகளைக் குறிப்பிடுவது அவசியம். 1935-ஆம் ஆண்டு மகாகவி சர்ச்சையோடு தொடர்புடையனவாக இவற்றை நாம் எடுத்துக் கொண்டாலும், மகாகவி சர்ச்சைக்கும் இதற்கும் ஒரு முக்கிய வேறுபாடுண்டு. இவை, பாரதியை மகாகவி அல்ல வென்று வாதிட்ட இதழிய உலகின் ‘சர்வாதிகாரி கட்கும்’, புதிய தலைமுறையினருக்கும் நடந்த போராட்ட மில்லை. பாரதியின் இலக்கிய மேன்மையையும், மேதாவிலா சத்தையும் ஏற்றுக்கொண்டு, அதன் மீது பாரதி இலக்கியத் தின் சில உருவு, உள்ளடக்கங்கள் பற்றி எழுந்த சில்லரைச் சர்ச்சைகளிலை. பாரதியின் சமூகக் கண்ணோட்டங்கள் வாதத்திற்கு எடுத்துக் கொள்ளப்படாமையிலும், சில புதிய வடிவ முயற்சிகளைச் செய்கிறவர்கள் தங்கள் பரிசோதனை கருக்கு ஓர் இலக்கிய அந்தஸ்து பெறுவதற்கானக் கருத்து நிலைப் போராட்டத்தின் வெளிப்பாடாக அமைந்ததிலும் மட்டுமே இவை மகாகவி சர்ச்சையோடு தொடர்புடையதா கின்றன.

இவற்றுள் முதலாவது கு. ப. ராவுக்கும் புதுமைப் பித்தனுக்கும் நடைபெற்ற சர்ச்சையாகும். 1937 ஆம் ஆண்டு நவம்பர் 15ந்தேதி ‘மணிக்கொடி’ இதழில் ‘யாத்ராமார்க்கம்’ பகுதியில் புதுமைப்பித்தன், பாரதி பிரசராலயத்தின் பிரசரங்களிற் காணப்படும் பாட பேதங்களைப் பற்றி மிகக் கடுமையாக விமரிசித்து ஒரு கட்டுரை எழுதியிருந்தார்.¹⁰ பாரதி பாடற் பிரசரங்கள் பற்றி எழுதப்பட்டுள்ள முதல் பாடபேத ஆராய்ச்சிக் கட்டுரையாக இது விளங்குகிறது. இதில், பாரதி பிரசராலயம் வெளியிட்ட நூலிலுள்ள பாடல்கள் சிலவற்றை எடுத்து, ஞானபானு பத்திரிகையில், பாரதி உயிருடனிருந்த போது பிரசரமான பாடல் வரிகளுடன் ஒப்பிட்டு, பாரதி பிரசராலயத்தார் செய்துள்ள “அடிப்படையான மாறுதல்களை” வன்மையாகக் கண்டித்துள்ளார். புதுமைப்பித்தன் சுட்டிக்காட்டியுள்ள பாட பேதங்களில் ‘சொல்லில் இனிது தமிழ்ச் சொல்லே’ என்னும் வாசகத்தைச் ‘சொல்லில் உயர்வு தமிழ்ச் சொல்லே’ எனப் பிரசரித்திருந்ததும், ‘சாதிப் பெருமையில்லை பாப்பா, எனும் வாசகத்தைச் ‘சொல்லில் உயர்வு தமிழ்ச் சொல்லே’ எனப் பிரசரித்திருந்ததும், ‘சாதிப் பெருமையில்லை பாப்பா எனும் வாசகத்தைச் ‘சாதிகள் இல்லையடி பாப்பா’ என்று பிரசரித்திருந்ததும் குறிப்பிடத்தக்கவை. இந்தப் பாடபேத விவாதத்தோடு நிறுத்திவிடாமல், தொடர்ந்து பாரதி பாடல்கள் பற்றி ஒரு புதிய சர்ச்சையையும் அக்கட்டுரையில் துவக்கினார் புதுமைப்பித்தன்.

“ஸ்ரீ பெ. கோ. க, ‘ஸ்வசரிதையும் பிற பாடல்களும்’ என்ற சமீபத்தீய பாரதி பிரசராலய பிரசரத்தை மணிக்குகாடியில் வியர்சனம் செய்யும் பொழுது ‘இந்தப் புத்தகத்தில் இரண்டு வள்ளீப் பாட்டு களைச் சேர்த்ததற்காக நாம் நன்றி செலுத்த வேண்டும். அவையிரண்டும் பாரதியின் கற்பனையின் உச்ச நிலையைக் காட்டும் சின்னங்கள்’ என்கிறார்.

கல்வியை, வெறும் சுதாயணர்ச்சியை இலக்கிய மாக்க முயலும் இப்பாட்டுகளுக்கும் ‘விறலி விடுதுது’, பால்ஜூக் கதைகளில் சில, வேட சாட்டர்லியின் புநுஷன் ரகத்தைச் சேர்ந்த வெறுங்காமநூல்களுக்கும் வித்தியாசமேயில்லை.

‘மனோ பலத்திலும் உணர்ச்சியிலும் அவையிரண்டும் ஸ்காட்லாந்து கலி ராபர்ட் பர்ன்ஸின் காதற் பாட்டுகளை நினைவுட்டுகின்றன’ என்று கூறுகிறார். வேறு என்ன சொல்வது! சௌகரியமான உண்மைகளைக் காணக்கூடிய தாராள மனம் படைத்தவர்களுக்கு என்னதான் முடியாது! - இந்த வீண் பிதற்றல் வியர்சனங்களுக்கு ஒரு முடிவு கண்டால்தான், உருப்படியான வேலைக்கு வழியுண்டு”

என்றுகூறி அவ்விவாதத்தைத் தொடக்கி வைத்தார் புதுமைப்பித்தன். ‘சுதாயணர்ச்சியை முக்கியமாக்க முயலும் காமநூல்களிலிருந்து வேறு படாதது’ என்று அவர் குறிப்பிட்டது ‘வள்ளிப் பாட்டை’ த்தான்.

இதற்கு, அடுத்தமணிக்கொடி இதழிலேயே கு. ப. ராஜ கோபாலனிடமிருந்து சூடான பதிலொன்று வந்தது.

“உங்களுடைய வியரிசனத்தையோ, அபிப்பிராயத்தையோ நான் ஒத்துக் கொள்ள வேண்டுமென்பது கிடையாது. உங்களுடைய அபிப்பிராயத்தை மறுக்க, நன்றாக எதிர்க்க எனக்குப் பூர்ண உரிமையுண்டு. உங்கள் அபிப்பிராயம் பிசுகின்படோடு, காரணங்கள் கூறி என் கட்சியையும் காரணங்களால் ஸ்தாபிக்கலாம். ஆனால் அப்படிச் செய்யாமல் நான், ‘நீங்கள் எழுதுவது வியரிசன மல்ல. நான் எழுதுவதுதான் வியரிசனம்; நீங்கள் எழுதுவது வியரிசன மல்ல. நான் எழுதுவது உண்மை; நீங்கள் முட்டாள், நான்தான் விஷயம் அறிந்தவன்’ என்று கூறுவது வியரிசனமாகாது. அது நீயாயம் ஆகாது,

முறையும் ஆகாது. அது வியரிசனமே இல்லை.
அது கோபம், வசை எனத்தான் தோன்றுகிறது.”¹²

எனத் தொடங்கி, புதுமைப்பித்தன் மீது கண்டனக் கணைகளைத் தொடுத்த ராஜகோபாலன்,

‘புதுமைப்பித்தன்’ பாரதி பிரசர நிலையத்தின் மேல் பாய்வது நமக்கெல்லோருக்கும் இழைகள் இருக்கிற விஷயத்தில் தீருப்திதான். ஆனால் அவர் எடுத்துக் காட்டும் இரண்டு உதரண்ஸ்களிலும் தூர்ப்பாக்கிய வசமாகப் பாரதி பிரசராவைய வாசகமே மேலானது பேரால் தோன்றுகிறது. மேலும் ‘புதுமைப்பித்தன்’ எவ்வாறு ‘ஞானபாநு’ வாசகத்தை முடிவானது என்று எழுதுகிறார் என்று தெரியவில்லை. (பாரதி) ‘ஞானபாநு’வில் பிரசரித்த பாடத்தை மாற்றியிருக்கலாம்.

‘புதுமைப்பித்தன்’ பாரதியின் வள்ளிப் பாட்டுகளை ‘கலவியை, வெறும் ‘சதையுணர்ச்சியை, இலட்சியமாக்க முயலும் பாட்டுகள்’ என்கிறார். எப்படியென்று தெரியவில்லை”¹³

என்று புதுமைப்பித்தனுக்குப் பதில் கூறினார். அதே இதழில், அதே ‘யாத்ரா மார்க்கம்’ பகுதியில், சிதம்பர சுப்பிரமணியன்,

“எனது நண்பர் ‘புதுமைப்பித்தன்’, தர்மயுத்தம்’ புரியவில்லை. வேண்டுமென்றே எதீர் விவகாரத் தீற்கு வர்ணம் பூசிப் பூச்சாண்டியாக்கியிருக்கிறார்.”¹⁴

என்று கு. ப. ராவுடன் இணைத்து புதுமைப்பித்தனுக்கு மறுப்புரைத்தார். அதே இதழில், அதே பகுதியில் புதுமைப் பித்தன் இருவருக்கும் பதில் கூறியுள்ளார். ‘வெறும் சதையுணர்ச்சியைப் பிரமாதப்படுத்தும் பாட்டை நமக்குப் பிரியமானவர் என்பதற்காக, சராசரித் தமிழ் வாசகனுக்குத் தெரியாத ஒரு கவிஞருக்கு ஒப்பிட்டு அதனால்தான் அவர் பெரியவர் என நிருபிக்க முயல்வது பிதற்றல்லாமல்

வேறென்ன' என்கிற ரீதியில் தனது வாதத்தைத் தொடக்கி, குபராவைத் தாக்கியப் புதுமைப்பித்தன் இறுதியாக வள்ளிப் பாட்டிற்கு வந்துள்ளார்.

"அடுத்தபடியாக 'வள்ளிப்பாட்டு'. அதில் எங்கு சுதையுணர்ச்சியிருக்கிறது என்று கேட்கிறார் ஸ்ரீ கு.ப.ரா. இக்கேள்வியை நான் இவரிடம் எதிர்பார்க் கவில்லை. அதில் வேறு என்ன இருக்கிறது என்ற கேள்வியைத் தீருப்பிப் போட்டுப் பேசாதிருந்து விடலாம். நான் அப்படிச் செய்யவிரும்பவில்லை."¹⁵

என்றுகூறி, வள்ளிப்பாட்டின் சில பகுதிகளை எடுத்து, 'சுதையுணர்ச்சி' நிறைந்த பகுதிகளை அடிக்கோடிட்டுக் காட்டி,

"மேலே காட்டிய மேற்கோள்களே எனக்குப் பதிலாகப் பேசகின்றன என்று நினைக்கிறேன். இது வேறு என்ன? இதுபற்றி எழுந்த ஸ்ரீ பெ. கோ. ச. வார்த்தைகளைப் பிதற்றல் விமர்சனம் என்று கூறுவதே சரியான நியோகமல்லவா?"¹⁶

என்று முடிக்கிறார்.

மேற்கண்ட சர்ச்சையை நாம் ஆராயும்போது சில விடயங்கள் நமக்குத் தெளிவாகின்றன. பாடபேத விவாதத்தைப் பொறுத்த மட்டில், விவாதத்தில் பங்கு பெற்றவர்களாகிய குபரா. குழுவினருக்கும், புதுமைப்பித்தனுக்கும் பாரதியின் இலக்கிய அந்தஸ்து பற்றி எந்தக் கருத்து வேறுபாடுமில்லை. பாரதியின் இலக்கியக் கோட்பாடுகள் குறித்துக்கூட பெரும் கருத்து மோதல்கள் இருக்கவில்லை. 'சாதிப் பெருமை இல்லை பாப்பா' என்பதுதான் சாரி, 'சாதிகள் இல்லையடி பாப்பா' என்பது சரியல்ல என்று வாதித்த புதுமைப்பித்தன்,

"சாதிகள் என்ற பிரிவினை தொழில் பற்றி வந்தவையாகையால் அதில் பெருமை அதாவது உயர்வு தாழ்வு கற்றித்து நடத்தல் பாலும் என்பது நேரிய சித்தாந்தம். சாதிகளை அழித்தாலும். அவை

புதுப்பெயருடன் நிலவும். அபேதவாதிகள் சொல்லும் வர்க்கப் போராட்டம் என்ன? தொழில் பற்றி கட்டி வைக்கப்பட்ட ஏற்றத்தாழ் வால் வந்த கோளாறுதானே? அதைத்தான் கவி சொல்லுகிறார்”¹⁷

என்று கூறும் போது, இக்கருத்து ஏற்படையதல்ல என்கிற உண்மை ஒரு புறமிருக்க, பாரதியின் உள்ளோக்கத்தையோ, கவித்துவத்தையோ சந்தேகிக்கும் தன்மை எள்ளளவும் காணப்படவில்லை. குபரா. இதற்குப் பதிலளித்த போதும் பாரதியின் மேதாவிலாசம் விவாதத்திற்குள்ளாக்கப்பட வில்லை.

ஆனால் ‘வள்ளிப்பாட்டு’ விவகாரத்தைப் பொறுத்த மட்டில் புதுமைப்பித்தன் அதை வெறும் சதையுணர்ச்சியை இலட்சியமாக்க முயலும் காமக்கவிதை என்று ஒரேயடியாக ஒதுக்கித் தள்ளுவது வியப்பாக இருக்கிறது. பெ.கோ. சந்தரராஜன் போற்றுவது போல, அதனைப் பாரதியின் கற்பனையின் உச்சநிலை எனக்கொள்ளாவிட்டாலும், புதுமைப்பித்தன் தூக்கி எறிவதைப்போல அதனை வெறுத்தொதுக்குவது நியாயமாகப்படவில்லை. மேலும், பாலியல் வக்கிர உணர்வுகளை அடிப்படையாகக் கொண்டு சில கதைகளை எழுதியுள்ளவர் என்ற முறையிலும், பாலியல் உணர்வுகளை எழுப்புகிற மாதிரி எழுதப்பட்ட நூல்களை விரும்பிப் படிக்கும் ஆவலுடையவர் புதுமைப்பித்தன் என அறிகிறபோதும்,¹⁸ பாரதியின் வள்ளிப் பாடல்களைப் பொறுத்தமட்டில் புதுமைப்பித்தன் இந்த நிலையை எடுத்தது நமது வியப்பை அதிகரிக்கவே செய்கின்றது.

எல்லாவற்றையும் இணைத்து நோக்கும்போது ஒன்று நிச்சயமாய்த் தெளிவாகிறது. புதுமைப்பித்தனுக்கும், கு.ப.ரா. குழுவினருக்குமிகுந்த கருத்து வேறுபாடுகளே பாரதி சர்ச்சையாக வெளிப்பட்டுள்ளது என்பதுதான் அது. குபரா. பொதுவாகப் பாலியல் உணர்வுகளை மையமாக வைத்துக் கதைகள் எழுதுகிறவர் என்கிற கருத்து எப்போதுமேயுண்டு. கு.ப.ரா. கோஷ்டியைச் சேர்ந்த

சுந்தரராஜன், பாரதியின் வள்ளிப்பாட்டைப் புகழ்ந்தவுடன், அதைச் சாக்காக வைத்துக்கொண்டு ‘கலவியை இலக்கிய மாக்க முயலும்’ எல்லாப் படைப்புகளையும் தாக்கப் புதுமைப்பித்தன் முயன்றுள்ளார் எனவும் என்ன இடமுண்டு.

இந்தக் காலகட்டத்தில் நடைபெற்ற அதைச் சர்ச்சை பாரதியின் வசன கவிதை பற்றியது. புதுக்கவிதைகள் தோன்றி நான்கைந்து ஆண்டுகட்குப் பின்பு, 1939-இல் புதுக்கவிதை வடிவம் பற்றி ஒரு சர்ச்சை எழுந்தது. இதன் முழு விபரமும் வல்லிக்கண்ணனால் முன்னரே விவரமாகத் தொகுக்கப்பட்டிருப்பதால் அதனை இங்கு மீண்டும் விரித்துரைப்பது தேவையன்று. 1939-இன் பிற்பகுதியில் வெளி வந்த ‘குறாவனி’ இதழ்களிலும், 1942-இன் பிற்பகுதியில் வெளி வந்த ‘கலாமோகினி’ இதழ்களிலும் இவ்விவாதம் நடைபெற்றது. ‘வசனகவிதை’ என்று அப்போது அழைக்கப்பட்ட புதுக்கவிதை வடிவத்தை ஆதரித்து மயன் (க. நா. சு), நாணல் (அ. சீனிவாசராகவன்), கு.ப.ரா, பிஷீ (ந. பிச்சமூர்த்தி) ஆகியோரும், புதுக்கவிதை முயற்சிகளைக் கேளி செய்து, ‘மகராஜ்’, ‘எஸ்’ போன்ற புனைபெயர்களிற் சிலரும் இந்த விவாதத்தில் பங்கேற்றனர்.¹⁹ நாம் முன் அத்தியாயத்திற் கூறியது போல, புதுக்கவிதை முயற்சிகளைச் செய்தவர்கள் தங்கள் முயற்சிகளுக்கு ஓர் இலக்கிய அங்கோரம் பெறுகிற முயற்சியின் ஓர் அங்கமாகப் பாரதியை முன்னிலைப் படுத்தினார்கள். வசன கவிதை முயற்சியை நியாயப்படுத்தும் வகையில்,

“இந்த முறையில் வசன கவிதையைத் தழில் முதல் முதலாகக் கையாண்டவர் கூப்பிரமணிய பராதிதான். காட்சிகள் என்று அவர் எழுதியிருக்கும் சித்தீர்ங்களைப் படிப்பவர்கள் வசனம் எதுவென்றும், வசனகவிதை எதுவென்றும் தெளிவாக அறியலாம். அவருக்குப் பின்னால் அவரைப் பின்பற்றி எழுதி வருபவர்கள் ஒரு வேளை அவ்வளவு வெற்றி பெறாயல் இருக்க

கலாம். அதனால் வசனகவிதை செய்யுள்ள முன் நீற்க முடியாதென்றோ, அது கவிதையா காதன்றோ யாரும் சொல்ல முடியாது. எட்வஸ்ட் கார்பூபன்டரும், வாஸ்ட் லிட்மனும் ஆங்கிலத்தில் பெற்ற வெற்றிக்குப் பிறகு, பாரதியே தழிழில் பெற்ற வெற்றிக்குப் பிறகு, தழிழில் வசன கவிதையை எந்தக் கற்பனை உச்சியிலும் கையாளலாம் என்பது ஒரு சிலரின் தீர்மானம்.”²⁰

என்றெழுதினார் ஒரு ‘கவிதைத் தொண்டன்’ மற்றொரு ‘இலக்கிய ரஸிகன்’, புதுக்கவிதையை நியாயப்படுத்தும் முறையில் ‘எதுகை மோனைகளுக்காக சொல்ல வந்த பொருளை மாற்றிச் சொல்லும் பண்டிதன் சரஸ்வதி கடாஷுத்தை இழந்து விடுவான்’ என்கிற பாரதி வரிகளையே சுட்டிக்காட்டினார்.²¹

‘குறாவளியின்’ பதிமுன்றாவது இதழில் இவற்றிற்குப் பதிலளித்தார் வசனகவிதை எதிர்ப்பாளர் ‘எஸ்’ அதில்,

“பாரதி, ‘காட்சிகள்’ மூலம் வசன கவிதைக்கு வெற்றி மாலை சூடிட்டாராம்! கண்ணன் பாட்டுகளையும், தேசிய கீதங்களையும் ஸ்தோத்திர பாக்களையும், வேதாந்தக் கவிகளையும், பாஞ்சாலி சபதத்தையும் பாடிய பாரதியார், ‘காட்சிகள்’ எழுதியதன் மூலமாகத் தமது பெருமையைக் குறைத்துக் கொண்டார் என்பது தான் எனது அபிப்பிராயம். இந்தக் ‘காட்சி’களில் அடங்கிய வசனகவிதைகளை கவிதைத் தொகுதியில் சேர்த்ததே எனக்குப் பிடிக்கவில்லை”²²

என்று புதுக்கவிதையை எதிர்க்கும் குறிக்கோளுடன், புதுக்கவிதை ஆதரவாளர்களால் தங்களின் முன்னோடி யாகச் சுட்டிக் காட்டப்படுகிற பாரதியின் வசனகவிதை முயற்சியையே சாடினார். அடுத்த இதழில் ‘ரஞ்சன்’ என்ற புனைபெயரில் ஒரு புதுக்கவிதை ஆதரவாளர் இதற்குப் பதிலிறுத்தார்.

“பாரதீயரின் காட்சிகளைப் பற்றி ‘எஸ்’ அபிப்பிராயம் கூறும் இடத்துக்கு வந்த உடனே எனக்குத் தூக்கி வாரிப் போடுகிறது. ‘எனக்குப் பிழக்கவில்லை’ என்பதற்குப் பிறகு வாதமே இல்லை.”²³

என்று பாரதியின் காட்சிகளையே கவிதை இல்லை என்று சொன்னதைக் கண்டு மனம் பதறினார் அவர்.

இந்த விவாதம் அப்போது அத்துடன் முடிந்ததெனினும், தொடர்ந்து புதுக்கவிதைக்கு எதிர்ப்பு இருந்து வந்தது. 1942 மத்தியில் ‘கலாமோகினி’யில் ‘புதுக்கவிதைப் பிதாமகர்’ பிச்சமூர்த்தி, வசனகவிதை முயற்சிகளை ஆதரித்து ஒருநீண்ட வலுவான கட்டுரையை எழுதினார். அதில் புதுக்கவிதை முயற்சிகளை நியாயப்படுத்தும் பொருட்டுப் பல இடங்களில் பாரதியின் வசனகவிதைகளை மேற்கோள் காட்டி,

“பாரதீயின் ‘காட்சி’ கவிதையின் மாற்றுக்கு எந்த விதத்திலும் குறையாதது. தமிழ்நாட்டு வசன கவிதையில் அதுதான் முதல் முயற்சி”²⁴

என்று வலியுறுத்தினார். ‘தமிழிலக்கிய இரட்டையர்களில்’ மற்றவரான கு. ப. ரா,

“மேற்சொன்ன ரசிகர்களுக்குப் பயந்து பாரதி காட்சிகளை யாப்பிலக்கண முறையில் எழுதி யிருந்தால் கதைக்குதவாமல் போயிருக்கும். காட்சிகள் யாப்பிலக்கண, முறையில் அமையாத தால்தான் அவ்வளவு சிறப்பும், அழகும், வேகமும் கொண்டிருக்கின்றன.”²⁵

என்றெழுதினார்.

இந்த விவாதம், நவீன இலக்கிய வடிவங்களைத் தமது ஆக்கவடிவங்களாகக்கொள்ள முயல்வோருக்கும் பழைமை வாதிகளுக்குமிடையேயான போராட்டத்தின் ஒரு வடிவந்தான் என்பதில் ஐயமில்லை. அவர்களுக்கிடையேயான கருத்து நிலைப் போராட்டத்தின் ஒரு வெளிப்பாடாகவே பாரதியின்

‘காட்சிகள்’ விவாதத்திற்குள்ளாக்கப்பட்டன என்கிற அடிப்படையில், 1935-இல் நடைபெற்ற மகாகவி சர்ச்சையோடு இது பெரிதும் தொடர்புடையது. இலக்கியத்தில் புதுமை களைப்புரிய விழைவோர் பாரதியை ஆதர்சமாகக் கொள்வதும், அவற்றை எதிர்ப்போர் பாரதியையே எதிர்க்கத் துணிவதும் பழைய விடயங்கள் தானென்னினும், முன்னரே சுட்டிக் காட்டியது போல, பழைய விவாதத்திற்கும் இதற்கும் ஒரு முக்கிய வேறுபாடுண்டு. புதிய முயற்சிகளை எதிர்க்க முயல்வோர் பாரதியை மகாகவி அல்ல என்று முற்று முழுதாக மறுக்கத் துணியவில்லை. பாரதியை ஏற்றுக் கொண்டு, “கண்ணன் பாட்டுகளையும், பாஞ்சாலி சபத்தையும் பாடிய பாரதியார் காட்சிகள் எழுதியதன் மூலமாகத் தமது பெருமைகளைக் குறைத்துக்கொண்டாரே” என்கிற ரீதியில்தான் அமைந்தது அவர்களின் வாதம். இது 1935-க்குப்பின் பாரதிக்கு இலக்கிய உலகில் ஒரு நிலையான இடம் ஏற்பட்டு விட்டதென்பதையே வெளிப்படுத்துகிறது. மகாகவி சர்ச்சைக்குப்பின், பாரதியை முற்று முழுதாக, முரட்டுத்தனமாக எதிர்க்க முயல்வோருக்கு இலக்கிய உலகில் இடமில்லை என்கிற அச்சம் இலக்கிய வாதிகள் மத்தியில் ஏற்பட்டுவிட்ட ஒரு சூழ்நிலையையே இது காட்டுகிறது. எனினும் மரபுநிலை திரியா தமிழ்ப் பண்டிதர்கள் இன்னும் அத்தகைய அங்கீகாரத்தைப் பாரதிக்கு அளிக்கவில்லையென்பதும் குறிப்பிடத்தக்கது.

இனி, மகாகவி பாரதியாரின் உலகளாவிய பார்வை களும், சமுதாயக் கண்ணோட்டங்களும் எவ்வாறு ‘ஜீவா’ எனத் தமிழ்மக்களால் அன்புடன் அழைக்கப்படும் ப.ஜீவானந்தம் அவர்களால் முன்னெடுத்துச் செல்லப் பட்டன என்பதையும், அதனால் உருவான சர்ச்சையையும் நோக்குவோம்.

ஜீவா அவர்கள் சுயமரியாதை இயக்கத்திலிருந்த பொழுதிலிருந்தே பாரதியின் மீது ஈடுபாடு காட்டியுள்ளார்.

அவ்வியக்கத்துக் கூட்டங்களில் பாரதி பற்றிப் பேசியுள்ளார். அக்காலத்துப் பத்திரிகைகளிற் பாரதி பற்றி எழுதியுள்ளார். எனினும் 1947க்குப் பின் அவர் பாரதி பற்றிப் பேசியவை களும். எழுதியவைகளும் மட்டுமே இன்று நமக்குக் கிடைக்கின்றன. 1943, செப்டம்பர் 15ந்தேதிப் ‘பிரசண்ட விகடனி’ல் ‘பாரதி ஆற்றிய பணி’ என்றொரு கட்டுரையும், 1940-41 ஆண்டுகளில் ‘ஆனந்த போதினி’யில் ‘பாரதி தேச பக்தி’, ‘பாரதியும் சாதியும்’ என்பன போன்ற தலைப்புகளில் இரண்டு கட்டுரைகள் எழுதியதாகவும் தொழு. சிதம்பர ரகுநாதன் குறிப்பிடுகிறார்.²⁶ துரதிர்ஷ்டவசமாக அவ்விரு கட்டுரைகளும் எங்கள் பார்வைக்குக் கிடைக்கவில்லை. ‘பாரதி ஒரு வேதாந்தி’, ‘பாரதி ஒரு மகாகவி அல்ல’ என்கிற ரீதியில் பேசிய, எழுதிய ராஜ்கோபாலச்சாரியார், பி.ஸ். ஆச்சார்யா போன்றவர்களின் எழுத்துக்களையெல்லாம் தேடிப் பிடித்து அச்சேற்றும் பாரதி அன்பர்களும் காலமெல்லாம் பாரதியின் புகழ்பாடி, பாரதியின் சமுதாயக் கண்ணோட்டங்களை உலகிற்கு வெளிப்படுத்தி, கம்பனுக் கும் பாரதிக்குமுள்ள இலக்கியத் தொடர்ச்சியை நிறுவியதன் மூலம் பாரதியின் பாரம்பரியத்தைத் தொட்டுக் காட்டிய ஜீவா அவர்களின் பாரதி பணி பற்றி அக்கறை காட்டா திருப்பது வருந்தற்குரியனவாகவுள்ளது. ஆய்வுக்கான அடிப்படைத் தகவல்களைச் சேகரிப்பதிலேயே தமது கருத்து நிலைகளின் விருப்பு வெறுப்புகளாற் பாதிக்கப் படுபவர்கள் ஏற்கெனவே கிடைத்த தகவல்களை எவ்வகையிற் சேகரித்துக்கொண்டனர் என்பது பற்றியும் கவனமாக விருத்தல் வேண்டும்.²⁷

ஜீவாவை, அவர் சுயமரியாதை இயக்கத்திலிருந்த கால முதலே அறிந்தவரும், சிங்கார வேலனார், சர்க்கரைச் செட்டியார் ஆகியோருடன் பழக்கமுள்ளவரும், இன்று தள்ளாத வயதிலும் தொழிற்சங்கப் பணி மேற்கொண்டிருப் பவருமான கே. முருகேசன், ஜீவா அவர்களை நேரடியாக அறிந்த தொ. மு. சி. ரகுநாதன், சரஸ்வதி ஆசிரியர் விஜய பாஸ்கரன் ஆகியோருடன் மேற்கொண்ட ஆய்வுரையாடலின் மூலம் 1944-க்கு முன் ஜீவா, பாரதியின் கருத்து

களை எவ்வாறு பரப்பி வந்தார் என்பது ஒரளவு தெரிகிறது. 1947இல் அக்டோபர் மாதம் எட்டயபுரத்தில், பாரதி மணிமண்டபத்திற்பு விழாவன்று ஜனசக்தி பிரசராலயம் வெளியிட்ட ‘பாரதி வழி’ கட்டுரையில் காணப்படும் கருத்துகளையே, அதற்கு முற்பட்ட நான்கைந்து ஆண்டுகளாகவே அவர் பேசிவந்திருக்கக் கூடும் எனக் கொள்வதிலும் தவறிருக்காது.

சுயமரியாதை இயக்கத்தினர் ஆரம்ப காலத்தில் பாரதியைப் பயன்படுத்தியதற்கும் அப்போது அவ்வியக் கத்தில் தீவிரமாகச் செயல்பட்டு வந்த ஜீவா, சிங்கார வேலனார் ஆகியோரது செல்வாக்கே காரணமாயிருந்திருக்க வேண்டும். பாரதியின் சமூகப் பார்வைகளின் சில அம்சங்களையேனும் தொடக்கக் காலத்தில் சரியாக அறிமுகப்படுத்தியதில் சுய மரியாதை இயக்கத்திற்கு ஒரு முக்கிய பங்குண்டு.

‘எல்லோரும் ஓர் குலம், எல்லோரும் ஓரினம்’ எனும் பாரதியின் சனநாயகச் சமத்துவக் குரலை ஈ.வெ. ரா அவர்கள் தனது குடியரசு இதழின் முதற் பக்கத்திலேயே தொடக்கக் காலத்தில் வெளியிட்டு வந்ததையும், பாரதியின் சாதி எதிர்ப்புக் குரல் வைக்கம் சத்தியாகிரகத்தில் ஒலித்ததையும், ‘பார்ப்பானை ஐயரென்ற காலமும் போச்சே, போன்ற சாதி ஆதிக்க எதிர்ப்புக் கருத்துகளையெல்லாம் அவர்கள் முன்னிலைப்படுத்தி வந்த முறைமையையும் முன் அத்தியாயத்திற் கண்டோம். பாரதி வலியுறுத்திய இந்தக் கருத்துகள் பாரதி பக்தர்களாலும், தேசிய இயக்கத்தின ராலும் முன்னெடுத்துச் செல்லப்படாத ஒரு காலகட்டத்தில் ஈ.வெ.ரா தலைமையிலான சுயமரியாதை இயக்கத்தினரின் இப்பணி குறிப்பிடத்தக்கது.

பாரதியின் சாதி எதிர்ப்புக் கருத்துகளை இறுதிவரை முன்னெடுத்துச் சென்றவர்களில் பாரதிதாசன் குறிப்பிடத் தக்கவர். வேலை வாய்த்த போதெல்லாம் அவற்றை முதன்மைப் படுத்திப் பாடி, பேசி இருக்கிறார் மகாகவி சர்ச்சையின் போது இதனைப் பாரதிதாசன் எவ்வாறு செய்தார் என்பதை முன் அத்தியாயத்திற் குறிப்பிட்டோம்.

அவரது ‘ஸ்ரீ சுப்பிரமணிய பாரதி கவிதா மண்டலத்தின்’ ‘4-5’ இதழில் வெளிவந்த க.க ஆறுமுகம் என்பவரின் ‘பாரதியம் வாழ்க’ என்ற பாடல் குறிப்பிடத்தக்கது.

“சாதி பேதமெனும் வைதீகக் குன்றதனைத் தகர்த
தெற்றதே
ஏதமெனும் புல்லடிமயயற வொழித்துக் கூற்றீர
வாழ்வெங்கும் தோன்ற
நீதியது மலிந்து மக்கட்குள்ளே சகோதரத்துவம்
நிலைத்து மூடப்
நீதியது நீங்கவே பெண்ணுரையை யோங்கவே
பெரிதும் முயன்று நீற்கும்
பாரதியத்தைப் போற்றுவோம்”²⁸

என்று செல்லுகிறது அந்தப் பாடல்.

இனி, ஜீவா, பாரதியின் சமூகக் கண்ணோட்டங்களை முன்னெடுத்துச் சென்ற வரலாற்றைச் சுருக்கமாக்கக் காண்போம்.

1927இல் காரைக்குடியில் ஆசிரமம் நடத்திய காலத்தி லிருந்தே ஜீவா, பாரதியின் சாதி எதிர்ப்புப் பாடல்களைச் சாதி எதிர்ப்புப் பிரச்சாரத்திற்காகப் பயன்படுத்தி வந்தார் என்கிறார் முருகேசன்.²⁹ 1932-க்கும் 1936-க்கும் இடையில் ஈ.வெ.ரா தலைமையிலான சுயமரியாதை இயக்கம் சோஷலிசக் கோட்பாடுகளைப் பேசிக்கொண்டிருந்த போது ஜீவா போன்றவர்கள், பாரதியின் சாதி எதிர்ப்புக் கருத்துகளோடு நின்றுவிடாமல், அவனது மற்றைய முற்போக்கான சமூகக் கண்ணோட்டங்களையும், அவ்வியக் கத்தின் வாயிலாக முதன்மைப்படுத்தி வந்தனர். 1933இல் திருத்தறைப் பூண்டியில் நடைபெற்ற சுயமரியாதை இயக்க மாநாட்டில் முன் அத்தியாயத்திற் குறிப்பிட்டோம். அதற்கு முன் பாரதியின் இத்தகைய கருத்துகள் வேறு யாராலும் முதன்மைப்படுத்தப்படவில்லை என்பதும் குறிப்பிடத் தக்கதாகும்.

1935இல் வெளிவந்த பாரதிதாசனின் ‘ஸ்ரீ சுப்ரமணிய பாரதி கவிதா மண்டல’த்தின் முன்றாவது இதழில் ஜீவாவின்

‘பாரதி கீதம்’ என்ற பாடல் வெளியாகியுள்ளது. ‘ஸ்ரீ ராம பாதமா’ என்ற மெட்டில் எழுதப்பட்டுள்ள இப்பாடல் வரிகள் வருமாறு:³⁰

பல்லவி

பாரதி கீதமே பாடுவோம் நீதமே
பயன் தரும் போதமே (பாரதி)

அனுபல்லவி

வீரமங் காதலும் வீறுடன் வாழ்த்தும்
வெற்றி தேச பக்தியூட்டும் முற்றிலும் விநோதமே

(பாரதி)

சரணங்கள்

வீழ்ந்த நற்றமிழர் வாழ்ந்திட அமிழ்தம்
விரும்பி யளிக்குமே நீதம்
குழ்ந்த நற்பொருளே சொல்லிய தெருளே
சுத்த மெய்ச் சுதந்திரம் சமத்துவம் விதைத்திப் (பாரதி)

பாரத தேச பக்த ராவேசம்
பரிவுடனே வாசம்
சேரிதத் தூண்டுகோல் சீர்க்கவி வேண்டுகோள்
ஜீவானந்தன் தோத்திரப்பா மேவும் ஸ்ரீ சுப்ரமண்ய

(பாரதி)

1937 முதல் இரவியப் புரட்சி விழா தமிழகமெங்கும் சிறப்பாக கொண்டாடப்பட்டு வந்தது. அவ்விழாவின் போது தனியொருவனுக்குணவில்லை யெனில் ஜகத்தினை அழித்திடுவோம்’ என்கிற பாரதி வரி எழுதி வைக்கப் பட்டிருந்ததையும் பாரதியின் ‘ஆகாவென்றெழுந்தது பார் யுகப் புரட்சி’ என்ற பாரதியின் மற்றொரு புகழ்பெற்ற பாடலை மேடைகளில் பாடச்செய்வது வழக்கமென்றும், விழாக் கொண்டாட்டப் பேச்சுகளின் போது பாரதி பாடல்களை மிக அதிகமாக ஜீவா மேற்கோள் காட்டிப்

பேசுவாரென்றும் முருகேசன் குறிப்பிடுகிறார்.³¹ பொது வாக்வே, பொதுவுடைமை இயக்க மேடைகளிற் பாரதி பாடல்கள் அந்தக் காலந்தொட்டு பரவலாகப் பயன்படுத்தப் பட்டன என்று தெரிகிறது. அரசியல் ரீதியாக, இயக்கத்திற்கு அவை பெரிதும் பயன்பட்டன என்கிறார் விஜய பாஸ்கான்.³²

1938-இல் ஐங்கூக்கியில் ‘புதுமைப்பெண்’ கட்டுரைகள் வெளி வந்தன. கடித வடிவில் எழுதப்பெற்ற அக் கட்டுரைகளில் ‘புதுமைப் பெண்’ பற்றிய பாரதியின் கருத்துகளைப் பல இடங்களில் ஜீவா மேற்கோள் காட்டியுள்ளார். இக் கட்டுரைகள் யாவும் இப்போது நூல் வடிவில் தொகுக்கப் பட்டுள்ளன.³³

“புதுமைப் பெண்ணிவள் சொற்களும் செய்கையும்” என்ற பாடலை மேற்கோள் காட்டி,

“இன்றைய புதுமைப் பெண்களீன் கருத்தும் செயலும் கலியுகத்தீற்குப் புதிதேயன்றி, கிருத யுகத்தில் சாதாரண வழக்கம்தான் என்கிறான் பாரதி. அன்பே! பாரதியின் கலியுக, கிருதயுகக் கருத்துகளுக்கும், பஞ்சாஸ்க்காரனின் கலியுக, கிருதயுகக் கருத்துகளுக்கும் யலைக்கும் மடுவுக்கு முள்ள வேற்றுமையுண்டு என்பதை நீ நினைவில் வைத்துக்கொள்ள வேண்டும்”³⁴

என்றெழுதி பாரதியின் கோட்பாடுகட்கும் மற்றையோர் கோட்பாடுகட்கும் உள்ள வேறுபாட்டைத் தொட்டுக் காட்டியுள்ளார் ஜீவா. பெண்மைபற்றிய தமிழ்ப்பாரம்பரியக் கோட்பாடுகளிலிருந்து பாரதி எவ்வாறு வேறுபட்டு நிற்கிறான் என ஜீவா நிறுவுவது அறியத்தக்கது. பெருமையும், உரனும் ஆடவர்க்குரியன எனவும், அச்சமும், மடனும் நானும் முந்துறுத்தல் பெண்பாற்குரியன எனவும் தொல்காப்பியர் கூறுவதை மேற்கோள் காட்டி,

“ஜனநாயகப் பெரும் புலவனங்கள் பாரதி, இந்த மரபுக்குப் பதில் சௌல்வதைக் கீழே தருகிறேன். பாரதியின் இந்த அடிகள் உனக்கு மிக நன்றாகத்

தெரிந்த அடிகளே: நூண்ணும் நூண்ணும் அச்சமும் நூய்க்கட்டு வேண்டுமாம். ஞான நல்லறம் வீர சுதந்திரம் பேணு நற்குடிப் பெண்ணின் ஞனங்களாம் (புதுமைப்பெண்)

எத்துணை காரசாரமாகப் பழைய மரபின் மீது, பாரதியின் ‘புதுமைப் பெண்’ கண்டனக் கணை பாய்ச்சக்கிறான் பார்த்தாயா?’³⁵

என்று கூறும்போது, பின்னாளில் கம்பனுக்கும் பாரதிக்கும் உள்ள இலக்கியத் தொடர்ச்சியைச் சுட்டிக் காட்டிய ஜீவா நமது இலக்கியப் பாரம்பரியங்களிலிருந்து விலகி நிற்க வேண்டிய இடங்களில் பாரதி விலகத் தயங்கியதில்லை என்பதனையும் சுட்டிக் காட்டுவது குறிப்பிடத்தக்கது.

1940-41-இல் ‘ஆனந்த போதுனி’யில் ஜீவா எழுதிய இரண்டு கட்டுரைகள் பற்றிக் குறிப்பிட்டோம். 1942 இல் வேலூர் மத்திய சிறையிலிருந்து ஜீவா விடுதலையானார். விடுதலையான பின்பும் ஜீவாவைச் சுதந்திரமாக இயங்க அனுமதிக்கவில்லை அன்றைய ஏகாதிபத்திய அரசாங்கம். அன்றைய சென்னை மாகாண எல்லையிலிருந்து வெளி யேற்றி போலீஸ் காவலுடன் ஜீவா, அவரது சொந்த ஊராகிய, திருவிதாங்கூர் சமஸ்தானத்தில் கொண்டு வைக்கப்பட்டார். 1942இலிருந்து 1945 வரை நாஞ்சில் நாட்டிலிருந்த ஜீவா அங்கு இயக்க வேலைகளில் தீவிரமாக ஈடுபட்டார். அவருடன் அன்று இயக்கப் பணி புரிந்த சி. பி இளங்கோ,

“1942-இல் வேலூர் சிறையிலிருந்து வெளிவந்த தீவிருந்து 1945-இல் தடைநீங்கி தழியுகம் தீரும்பும் வரையிலும் நாஞ்சில் நாட்டில் என்றும் இல்லாத ஒரு புதிய அரசியல் விழிப்பை ஜீவா ஏற்படுத்தி விட்டார்”³⁶

என்று குறிப்பிட்டுள்ளார். தொடர்ந்து,

“ஜீவா இஸ்கிருந்தபோது கட்சி ஸ்தாபனத்தையும் பொது ஜன இயக்கங்களையும் கட்டி வளர்ப்பதற்

கான அஸ்தீவராம் இட்டதுடன் கவிச் சக்கர வர்த்தி சுப்ரமணிய பாரதியரின் பாடல்களை, அதன் உட்கருத்துகளை கிராமந்தோறும் முழுக்கி விளக்கி வந்தார்.”³⁷

என்றவர் குறிப்பிடுவதிலிருந்து ஜீவா எவ்வாறு இயக்கப் பணிகளுக்குப் பாரதி பாடல்களைப் பயன்படுத்தி வந்தார் என்பது தெளிவாகும்.

1943-இல் ‘பிரசண்ட விகடனில்’ பாரதி பற்றி ஜீவா எழுதியக் கட்டுரை பற்றி முன்னர் குறிப்பிட்டோம். பொது வாகவே இந்தக் காலகட்டத்தில், பாரதி பற்றிச் சிறப்பாக உரையாற்றக் கூடியவர் ஜீவா என்ற உணர்வு மக்கள் மத்தியில் ஏற்பட்டிருந்தது. கட்சி வேறுபாடுகளின்றி பாரதி பற்றிப் பேச பலரும் ஜீவாவை அழைப்பர் எனவும், ஜீவாவும் அவர்களின் வேண்டுகோளை ஏற்றுச் சென்று சிறப்பான முறையில் உரையாற்றவார் எனவும் கூறுகிறார் முருகேசன்.³⁸ மிகச் சிறந்த இலக்கியப் பேச்சாளர்களில் ஒருவராக அனைவராலும் ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்ட ஜீவா, பாரதி பற்றிப் பேசத் தொடங்கிவிட்டால் எந்த அளவிற்கு உணர்ச்சிப் பிழம்பாகிவிடுவார் என்பதனைப் பலரும் சொல்லியுள்ளனர்.

“சற்று நேரத்தில் ஜீவா பேசினார். ஜீவாவின் பேச்சை முதன் முதலாக நூன் கேட்டது அப்போதுதான். என் தந்தையைப் பற்றி அவர் புதுப்புது விதமாக, புதுப்புது வண்ணங்களாக பேசினார். அவரது பேச்சு என்னை மகிழ்ச்சிக் கடலில் ஆழ்த்திற்று. உணர்ச்சி ஆலேசத்தோடு ஜீவா பேசியபோது, என் அப்பாவை நேரில் பார்த்தது போலவே ஆய்விட்டது. அன்று முதல் எனக்கு வாய்ப்புக் கிடைத்த போதெல்லாம் ஜீவா பேசும் கூட்டத்திற்குப் போவேன்”³⁹

எனப் பாரதியின் இரண்டாவது மகள் சகுந்தலா, ஜீவா, நாகர்கோயிலில் பேசிய பேச்சொன்றை நினைவுகூர்கிறார். ‘புதுப்புது விதமாக, புதுப்புது வண்ணங்களாக’ ஜீவா பேசினார் என்று சகுந்தலா குறிப்பிடுவது கவனிக்கத் தக்கது.

அதற்கு முன் பாரதி பற்றிப் பேசிய அனைவரிலும் பார்க்கப் பாரதியைப் புதிய கோணங்களில் பார்த்தது ஜீவாவின் சிறப்பம்சமாகும்.

அரசுபற்றியும் அரசன் பற்றியும் வள்ளுவரும், கம்பரும், அதிவீர ராமபாண்டியனும் பாரம்பரியமாகக் கூறிவருவன வற்றை எடுத்துக் காட்டி, பாரதியின் “நல்லறம் நாடிய மன்னரை வாழ்த்தி நயம் புரிவாள் எங்கள் தாய்-அவர் அல்லவராயின் அவரை விழுங்கிப் பின் ஆனந்தக் கூத்திடுவாள்” போன்ற பாடல்களோடு அவற்றை ஒப்பிட்டுக் கொடுங்கோலரசைக் கொன்றோழிக்கும் தாயாகப் பாரதி குறிப்பிடுவது மக்கள் சக்தியைத்தான் என்று புதிய விளக்கம் கொடுப்பார் ஜீவா.⁴⁰ முதன் முதலாக,

“ஓரஞ் செய்தீடாமே-தருமத் துறுதி கொன்றீடாமே
சேரஞ் செய்தீடாமே-பிறரைத் துயரில் வீற்றுதீடாமே
ஊரையானுமறையை-உலகில் ஓர் புறத்து மில்லை”

என்பன போன்ற பாரதியின் கவிதைகளை எல்லாம் மேற் கோள் காட்டி, அதன் மூலம் அரசுபற்றிய கோட்பாடுகளையெல்லாம் ஜீவா விளக்கிக் கூறுவார்.

ஆகாவென்றெழுந்த யுகப் புரட்சி வாழ்த்துப் பாட்டை எடுத்துக் கொண்டு மிக உணர்ச்சிகரமாக உரையாற்றுவது ஜீவாவின் சிறப்புகளில் ஒன்று.

“அன்று புதிய ருசியா பற்றி அவர் பேசும் பெராமுது, ரஷ்யப் புரட்சி கண்முன் நடப்பதைப் போன்றே இருந்தது”⁴¹

என்று பின்னாளில் அவர் பேசிய பேச்சொன்றை நினைவு கூர்வார் சிந்துபூந்துறை அண்ணாச்சி. புரட்சிக்குப் பின் தோன்றிய குடியரசின் மேன்மைகளைப் பற்றிப் பாரதி பாடியுள்ளதை ஊரறிய முழங்குவார் ஜீவா.

“சென்றதினி மீளாது மூடரே” போன்ற பாடல்களை எடுத்துக்காட்டி, பாரதி பழைமையைச் சாடியவர்,

புதுமையைப் போற்றியவர் என்றெல்லாம் எடுத்துரைப்பார். கோத்தபொய் வேதங்களையும் சூனியப் பொய்ச் சாத்திரங்களையும், வெறுங் கதைத் திறன்களெனப் பாரதி சாடியதை வெளிச்சம் போட்டுக் காட்டுவார். செத்த பிறகு சிவலோகம் வைகுண்டம் சேர்ந்திடலாமென்றே எண்ணியிருப்பார் பித்த மனிதரென்று பாரதி நகைத்ததைச் சொல்லித் தானும் நகைப்பார். “பிச்சுப் பணம் கொடெனத் தின்று கொடுமை செய்யும் பேராசைக் காரண்டா பார்ப்பான்” என்றெல்லாம் பாரதி பாடியவற்றையும், பெண்ணடிமையை எதிர்த்துப் பாரதி பாடிய புரட்சிகரமானக் கருத்துகளையும் பட்டியல் போட்டு ஒப்பியிப்பார்.

தமிழ் பற்றியும், தமிழினைப் பற்றியும் பாரதி பாடிய அற்புதமான பாடல்களையெல்லாம் அடுக்கடுக்காக எடுத்துரைப்பார். ஐக்கியத் தமிழகப் போராட்டத்தின் பொழுது ‘செந்தமிழ் நாடென்னும் போதினிலே’, ‘வாழிய செந்தமிழ்’ போன்ற பாடல்களை ஜீவா பயன்படுத்திய முறையை வியந்து கூறுகிறார் அவருடன் இணைந்து பணியாற்றிய கே. முத்தையா.⁴²

இரும்பைக் காய்ச்சி உருக்கி எந்திரங்கள் வடிக்கும் தொழிலாளி வர்க்கத்திற்குப் பாரதி பாடிய வாழ்த்துப் பாவை ஜீவா மேடை தோறும் முழங்குவார். முப்பது கோடி ஜனங்களின் சங்க முழுமைக்கும் பொதுவுடைமை என்றான சமுதாயத்தில் மனிதர் உணவை மனிதர் பறிக்கும் வழக்கம் இனியுண்டோ எனப் பாரதி கேட்ட கேள்வியைத் தானும் கேட்பார். பொழுதெல்லாம் எங்கள் செல்வம் கொள்ளள கொண்டு போகவோ, நாங்கள் சாகவோ என்று பாரதி பொருமியதைச் சுட்டிக் காட்டுவார். “இல்லையென்ற சொல்லை உலகில் இல்லையாக வைப்பேன்” என்று பாரதி சூருரைத்ததைச் சொல்லி மகிழ்வார்.

பாரதி பாடிய இத்தகையைப் பாடல் வரிகளையும், கூறிய இந்தக் கருத்துகளையும் இதற்கு முன் எவரும் முதன்மையை படுத்திச் சொன்னதில்லை. அங்கொன்றும் இங்கொன்று மாக ஒன்றிரண்டை ஆங்காங்கே ஓரிருவர் சுட்டிக் காட்டி

யிருந்தாலும், இப்படி ஒட்டுமொத்தமாகப் பாரதி சமூகப் புரட்சி பற்றிப் பாடிய பாடல்களையெல்லாம் ஒன்றுதிரட்டி மக்கள் முன் வைத்தவர் இதற்கு முன் யாருமில்லை என்று துணிந்து சொல்லலாம். இப்படிப் புதுப்புது விதமாக, புதுப்புது வண்ணங்களாக ஜீவா பேசியதில் மக்களும் மிக்க ஆர்வங்காட்டினர்.⁴³

தமிழகத்தின் அரசியற் குழலைப் பொறுத்த மட்டில் இக் காலகட்டத்தில், 1942 ஆகஸ்டுப் போராட்டத்தில் சிறை சென்றவர்களைல்லாம் விடுதலையாகி வெளிவந்து கொண்டிருந்தனர். காங்கிரஸ் கட்சியின் மீதுள்ள தடை களைல்லாம் நீக்கப்பட்டு, மறுபடியும் கட்சி முறையாகச் செயல்பட ஆயத்தம் செய்துகொண்டிருந்தது. கட்சிப் பொறுப்புகளை ராஜினாமா செய்திருந்த ராஜகோபாலாச் சாரியார் மீண்டும் காங்கிரஸில் நுழைய முயற்சிசெய்து கொண்டிருந்தார். பாரதியின் சமூகக் கண்ணோட்டங்களை முதன்மைப்படுத்தித் தமிழகமெங்கும் பிரசாரம் செய்துவந்த ஜீவாவும் இதரத் தமிழகப் பொதுவுடைமை இயக்கத்தினரும், விவசாய இயக்கங்களையும் வாலிபர் இயக்கங்களையும் கட்டத் துவங்கியிருந்தனர்.⁴⁴

இந்தச் சூழ்நிலையில், 1944-ஆம் ஆண்டு ஆனந்த விகடன் தீபாவளி மலரில் பிழீ ஆச்சார்யா ஒரு கட்டுரை எழுதியிருந்தார். 1935-இல் கல்கி, டி. கே. சி, ராஜாஜி ஆகியோருடன் பாரதியை ‘மகாகவி அல்ல’ என வாதிட்ட வரும், போலீஸ் உத்தியோகத்தராக இருந்து பதவி நீக்கப்பட்டவரெனக் கூறப்படுவருமாகிய பிழீ ஆச்சார்யா, 1942-இல் ‘கல்கி’யில் ‘பாரதி விஜயம்’ எனத் தொடர் கட்டுரை எழுதியதை முன் அத்தியாயத்திற் குறிப்பிட்டோம். அந்தக் கட்டுரைத் தொடரில், தாம் ‘சப்பையா’ எனத் தொடர் கட்டுரை எழுதியதை முன் அத்தியாயத்திற் குறிப்பிட்டோம். அந்தக் கட்டுரைத் தொடரில், தாம் ‘சப்பையா’ என அழைக்கும் அளவிற்குப் பாரதி தனக்கு நெருக்கமானவரென்றும்,⁴⁵ 1918-இல் பாரதியைத் தான் சந்தித்ததை நினைவுகூர்ந்தும், பாஞ்சாலி

சபதம்,⁴⁶ ஊழிக்கூத்து,⁴⁷ கண்ணன் பாடல்கள்⁴⁸ ஆகியவற்றை ரசனை முறையில் வியந்தும் எழுதிய பி. பி. ஸ்ரீ, ‘பாரதியம்’ என்று தலைப்பிட்ட இந்தக் கட்டுரையில், பாரதியின் சமூகக் கண்ணோட்டங்களை முன்னிலைப்படுத்தியவர்களைத் தாக்கினார்.

உலகம் உய்ய வழி கண்டுபிடிப்பதற்காக ஆறு சீர்திருத்தக்காரர்கள் சேர்ந்து ஒரு மாநாடு போட்டார்கள் என ஒரு கதையோடு ஆரம்பிக்கிறார் பி. பி. ஸ்ரீ. தொடர்ந்து,

“பொதுவுடையக்காரர் எழுந்தார். “உடையை ஒழிக்” என்றார். முதலாளீ வர்க்கம் ஒழுந்து ‘போனால் உலகம் உய்ந்து போகும் என்ற கொள்கையைத்தான் அப்படி சுருங்கச் சொல்லி விளங்க வைத்தார்.

“விவாகம் வீழ்க்” என்று கர்ஜீத்தார் இரண்டாமவர். இவர் பெண் விடுதலைக்காரர் என்று சொல்ல வேண்டியதில்லை. விவாகம் போய் விட்டால், கந்தர்வலேகமே வந்து விடும் மண்மீது என்பது இவர் கொள்கை.

“விவாகச் சட்டம் மட்டும் ‘ரத்து’ செய்யப் பட்டால் போதுமா?” என்று கருதிய அராஜகப் பேர்வழி “சட்டம் சாய்க்” என்றெராறு வார்த்தைக் கண்டு வீசினார். “சடங்கு சாக” என்று சபித்தார் புரோகித மறுப்பாளர். ஐந்தாமல்ரோ, “கடவுளையே அழித்துவிட வேண்டியதுதான், உலகம் தீருந்த வேண்டுமென்றால்!” என்று கூச்சலிட்டார். “மனீத வர்க்கத்தையே ஒழித்துவிட வேண்டியதுதான்!” என்றார் உலகம் உய்யத் தலையை தாங்கிய பெரியவர்.”⁴⁹

என்று பி.பி. கூறும்போது பொதுவுடைமை, பெண் விடுதலை, நாத்திகம் போன்ற தத்துவங்களை அவர் எவ்வளவு கொச்சையாகப் புரிந்துகொண்டுள்ளார் என்பதும் அவற்றின் மீது எவ்வளவு காழ்ப்புணர்வு கொண்டுள்ளார் என்பதும் தெளிவாய்த் தெரிகிறது.

“இத்தகைய சீர்திருத்த இயக்கங்களில் பாரதிக்கு நம்பிக்கை கிடையாது. எனினும் பாரதியார் சீர்திருத்தவாதிதான்; புரட்சிக்காரரும் கூட, “பாரத சமுதாயம்” என்ற பாட்டில் பாரதியாரும் தமது பொதுவுடையைக் கொள்கையை வெளியிடுகிறார். குஷ்யப் புரட்சியைப் பாராட்டிப் பொது வடையையின் வெற்றியையும் பாடுகிறார். எனினும் இந்தியாவின் பொதுவுடையைக் கொள்கை ‘உலகத்துக்கு ஒரு புதுமையாக’ ஏற்க வேண்டுமென்று ஆசைப்படுகிறார்.

இனி ஒரு விதி செய்வோம்-அதை எந்த நானும் காப்போம்;
தனி ஒருவனுக்கு(அ) உணவில்லை யெனில், ஜைகத்தினை யழித்திடுவோம்

என்பது பாரதியின் பொதுவுடையைக் கொள்கையில் ஒரு பாதிதான். இந்தப் பாதியைத்தான் சாதாரணமாக அரசியல் மேடைகளில் பாடுகிறார்கள்”⁵⁰

என்று பிழீ. ஒரு குழப்பமான வாதத்தை முன் வைத்து, ஜீவா போன்றோர் பாரதியாரின் சமூகக் கண்ணோட்டங்கள் பற்றிக் கூறியவற்றை எதிர்க்க முனைந்தார். பொதுவுடையைக் கோட்பாடுகளை மறுப்பவர்கள், பாரதியின் சமூகப் புரட்சி பற்றிய கண்ணோட்டங்களை முற்றிலுமாகத் திரையிட்டு மூட முடியாமல், அவற்றை ஏற்றுக்கொண்டு, மாற்று விளக்கங்கள் கூறி மழுப்ப வேண்டிய அளவிற்கு ஜீவா போன்றோரின் வாதங்கள் அன்று ஆணித்தரமாக மக்கள் மத்தியிலும், இலக்கிய உலகிலும் பதிந்திருப்பதையே இது காட்டுகிறது.

பிழீ அத்தோடு நிறுத்திவிடவில்லை. “தனியொரு வனுக்குணவில்லையெனில் ஜைகத்தினை யழித்திடுவோம் என்பது மட்டுமல்ல பாரதியின் கொள்கை. தனியொரு வனுக்கு அல்லது ஒருத்திக்கு நீதியில்லை என்றால், அதுவே ஜைகத்தை அழிக்கத் தொடங்கிவிடும் என்பதும் பாரதியின் கொள்கைதான்” என்று கூறினார். முன்னுக்குப் பின்

தொடர்பில்லாமல், ஒரு குழம்பிய ஸ்திதியில் எழுதப்பட்ட அக்கட்டுரையில் திடீரென ‘அநீதியும் பொதுவுடைமை தான்’ என்று தொடர்பில்லாமல் கூறிய பி. ஸ்ரீ,

“தனி ஒருவனுக்கு உணவில்லை என்றாலும் சரி, தனி ஒருவனுக்கு நீதியில்லை என்றாலும் சரி, இந்த ஜூகத்-சித்திரம், நீறம் குன்றி, அழிந்து போக வேண்டியதுதான்!- என்று சொல்லும் “பாரதீயத்தை”, “பொதுவுடைமைக்” கொள்கை என்று சொல்லிவிட்டால் போதுமா? “வெளினிலைய்” என்ற ருஷ்யப் “பொதுவுடைமை” யைக்காட்டி லும் பாரதீயரின் இக்கொள்கை நமது மனப் பான்மையோடு நெருங்கிய உறவு கொண்டது; தமிழர்களுக்கு ஒரு நல்ல வழி காட்டத்தக்கது.”⁵¹

என்று “பாரதீயம்” என்கிற ஒரு புதிய கோட்பாட்டைச் சிருஷ்டிக்க முயன்றார் பி. ஸ்ரீ.⁵² தனியொருவனுக்குண வில்லை என்பதும் தனியொருவனுக்கு நீதியில்லை என்பதும் வேறு வேறு என்பது போன்ற ஒரு வாதத்தைப் பி. ஸ்ரீ. முன் வைக்க முயன்றது கவனிக்கத் தக்கது.

“நோக்கும் தீசையெல்லாம் நாமன்றி வேறில்லை;
நோக்க நோக்கக் களீயாட்டம்!

என்று பாரதீயர் பாடுகிறாரல்லவா? அதே வேதாந்தம்தான் மேலே சொன்ன “பாரதீய”த்தீர் கும் அடிப்படை வேதாந்தமாக அமைந்திருக் கிறது. இவர் உடையை வீற்க” என்ற கூச்சலோடு திருப்தி அடைவாரா?⁵³

என்று பாரதீயையும், பாரதீயின் முற்போக்குக் கருத்துகளையும் சேர்த்து வேதாந்தச் சிமிழில் போட்டு மூட எத்தனித்தார் பி. ஸ்ரீ. இதே கால கட்டத்தில் ராஜகோபாலாச் சாரியார், பாரதீயை ஒரு தெய்விகக் கலைஞர் என்றும், பாரதீயார் பாடல்களை அரசியலைக் கடந்து நிற்பவை என்றும் கவிதையில் விஷயத்தைப் போலவே உருவழும் முக்கியம் என்றும், “பாரதீயார் எதைப் பற்றிப் பாடினார் என்பதைக் காட்டிலும் அவர் ஒரு கவி என்பதுதான்

மகத்தான விஷயம்”⁵⁴ என்றும் கூறியுள்ளது மனங்கொள்ளத் தக்கது. 1929இல் பாரதியின் அரசியற் பாடல்களையும், பற்றுப் பாடல் போன்ற சமத்துவப் பாடல்களையும் மொழி பெயர்த்தவர்களும், பாரதியை வெறும் அரசியற் கவி மட்டுமே என்று அலட்சியப் படுத்தியவர்களும், நாடு குயாட்சியை நெருங்க நெருங்க, தாங்களே இனி ஆட்சி பீடத்தில் அமரப் போகிறவர்கள் என்கிற நம்பிக்கை வேர்விடத் துவங்கியவுடன் பாரதியின் அரசியற் பாடல் களையும், பொதுவுடைமைக் கோட்பாடு கட்சியைந்த பாடல்களையும் பூசி, மெழுசி, அவரை ஒரு வேதாந்தக் கவியாக்க முயன்றதை முன்னரே சுட்டிக் காட்டினோம். அதற்கு, இந்தச் சூழல் மேலும் ஒரு சாட்சியாக விளங்கு கின்றன.

“பாரதியார் அராஜக்க கட்சியைச் சேர்ந்த வருயில்லை. “அரச வேண்டும்; சட்டம் வேண்டும்” என்ற அபிப்பிராயம் உள்ளவர்தான். “தனி ஒருவனுக்கு உணவில்லை எனில் ஜகத்தினை அழித்திடுவோம்!” என்று சொல்லுகிறவர் அதை யும் ஒரு விதி அல்லது சட்டமாகச் செய்து, அந்தச் சட்டத்தை “எந்த நாளும் காப்போம்” என்று தானே சொல்லுகிறார்? அரச சொந்த அரசாக இருக்க வேண்டும் என்பது பாரதியாரின் விருப்பம்.”⁵⁵

என்று பி. ஸ்ரீ. எழுதுவது இதை உறுதிப்படுத்துகிறது. தனி உடைமைக்குப் பங்கம் வராத அரச வேண்டும். அதில் வெள்ளையருக்குப் பதிலாகத் தாம் வீற்றிருக்க வேண்டும் என்கிற ஆவலே இதில் முன்னிற்பதைக் காணலாம்.

இந்தக் கட்டுரையில் பி.ஸ்ரீ. பாரதியின் ‘புதுமைப் பெண்’ பற்றிய கண்ணோட்டங்களை மட்டும் ஏற்றுக் கொண்டிருப் பது குறிப்பிடத் தக்கது. ஒருவளை இத்தகைய கருத்துகளின் விளைவாக உடனடி அரசியல் விளைவு ஏதும் ஏற்படாது என நினைத்திருக்கலாம்.

கோத்த பொய் வேதங்களை எல்லாம் பாரதி சாடியிருப்பதைச் சுட்டிக் காட்டி மத நம்பிக்கையிலும் பாரதி, ‘மடத்தன முதலையின் வயிற்றைக் கிழித்தவன்தான்’ என ஜீவா போன்றோர் கூறி வந்ததற்குப் பதிலளிப்பதே போன்று, பாரதியின் மத நம்பிக்கையை வலியுறுத்தவும் செய்தார் பி. ஸ்ரீ.

“பாரதியாருக்கு மத நம்பிக்கை உண்டு; ஆனால் பொருளற்ற சடங்குகளில் நம்பிக்கை கிடையாது. ஜாதி மத பேதங்கள் ஒழிய வேண்டும்; ஆனால் மத நம்பிக்கையை ஒழிக்கக் கூடாது, ஒழிக்க முடியாது ஒழித்தால் மனித வர்க்கத்திற்கே அனந்தம்தான்- என்பது இவர் கொள்கை”⁵⁶

என்று ஒரு ‘பாரதி கொள்கை’யைக் கண்டுபிடித்தார் அவர். இதே கருத்தினை சீனி. விசுவநாதன் போன்றவர்கள் இன்னும் வலியுறுத்திவருவதும், பாரதி, “சாதிகள் இல்லையடி பாப்பா என்று பாடவில்லை, சாதிப்பெருமையில்லை பாப்பா என்று தான் பாடினார்” என்று பேசி எழுதி வருவதும் மனங்கொள்ளத்தக்கது. இதன் விளைவாக இவர்கள் பாரதியின் சீர்திருத்தக் கண்ணோட்டங்களை முதன்மைப் படுத்திய வரா. போன்றோரை மறுப்பதும், கல்கி, ராஜாஜி, பி. ஸ்ரீ போன்றோரின் சிந்தனைத் தொடர்ச்சியைப் பேணுவதும் இங்கு கவனத்திற்குரியது.⁵⁷

“நாஸ்திக ஜூட் மாயா வாதத்தை அஸ்திவாரமாகக் கொண்ட லென்னிஸம் ஆசையைப் பெறுக்கீப் போர் வெறியைக் கிளப்பி உலக ஆதிக்யம் செலுத்தவும் ஆசைப்படுகிறது. பாரதியமோ வேதாந்தத்திலும் சமய உணர்ச்சியிலும் வேறுன்றி யிருப்பதால் ஆசையைக் கட்டுப்படுத்திப் பிறர்மீது ஆதிக்யம் செலுத்தாமல் நல்லின்ப வாழ்வு வாழ்வதையே நாடுகிறது. “காணி நிலம் வேணும்” என்ற பாரதி பாட்டு இத்தகைய பாரதியதை வற்புறுத்துகிறது. காணி நிலத்திலே ஒரு மாளிகை-கேணிக்குப் பக்கத்திலே பத்துப் பன்னிரண்டு தென்னை மரம் வேணும் என்கிறார்.”⁵⁸

என்று இறுதியாகப் பிழீ 'பாரதியத்தை' வரையறுக்கும் போது 'லெணினிஸம்' பேசகிறவர்கள் பாரதி பாடல்களை யும் போற்றுகிறார்களே என்று ஆத்திரப்படுவது புரிகிறது. இவர் வரையறுக்கும் 'பாரதியம்' காந்தியத்திலிருந்து வேறுபட்ட தென்றும், இது திலகரின் கோட்பாட்டினடிப் படையிலானதென்றும் கூறும் பிழீ எதிர்கால உலகம் காந்தியத்திலேயே உருவாகப் போகிறதென்று நம்பிக்கை தெரிவித்துக் கட்டுரையை முடித்துள்ளார்.

சமார் ஒன்பதாண்டுகளுக்கு முன் பாரதியை 'மகாகவி அல்ல' என்று வாதிட்ட குழுவினர் இக்கட்டத்திலே பாரதியே வேதாந்தக் கவியாக்க முயன்றதை இனங்கண்டு மகாகவி குழுவினர் எதிர்வாதம் புரிந்ததையும் இங்குக் குறிப்பிடுதல் அவசியம்.

1944-ஆம் ஆண்டு 'தினசரி' இதழில் "ஸீயல்", "பாரதியம்" என்று பிழீக்குப் பதலளிக்கும் வகையில் ஒரு கட்டுரை எழுதினார். 'ஸீயல்' என்பது டி.எஸ்.சொக்கலிங்கம் தான் என்று பெ. கோ. சுந்தரராஜன் போன்றோர் குறிப்பிடு கின்றனர்.⁵⁹

"கம்பராமாயண காலட்சேபம் செய்து கொண்டிருப்பவர்களில் சிலர் பாரதி காலட்சேபத்தில் இறங்கியிருக்கிறார்கள். இந்தக் குடியேற்றத் தீர்க்குக் காரணம் என்னவென்று கேட்கலாம். பாரதியைப் பற்றிப் பேசுவது ஐனங்களுக்குப் பிடித்தமாய் இருக்கிறது. அது ஒன்றுதான் காரணம். இதற்காகத் தங்கள் பல்லவியைக் கம்பராமாயணத்திலிருந்து பாரதிக்கு மாற்றியிருக்கிறார்கள். இதே பேர்வழிகள் பத்து வருஷங்களுக்கு முன்னால் "பாரதி என்ன பிரமாதமா?" என்று சொல்லியவர்கள்தான்.⁶⁰

என்று அவர் தொடங்கும்போதே பத்து வருடங்களுக்கு முன்னால் தாங்கள் எதிரெதிர் அணியில் நின்று போராடிய வர்கள் தான் என்பதைச் சுட்டிக் காட்டி விடுகிறார்.

பாரதி ஒரு காந்தியவாதி அல்ல எனவும், திலகரின் சில முரட்டுத்தனமான தீவிர வாதங்களுக்குப் பாரதி வாரிசாக அமைந்தார் என்பது போலவும் பி. ஸீ. எழுதியதைக் கடுமையாகத் தாக்கிய சொக்கலிங்கம் பாரதியார் காந்தியை வாழ்த்தினார் என்று கூறி, அகிம்சையைப் பாரதி உயர்வாக நினைத்தார் என நிறுவுவதற்காகச் சிரமப்பட்டுள்ளார். திலகரின் வாரிசாகப் பாரதி பரிணமித்தார் என்கிற கருத்தை மறுக்காமல் திலகர் முரடரல்ல என்கிற ரீதியில் தன் வாதத்தைக் கொண்டு சென்றார்.

“பாரதீயம் என்று ஒன்று இருப்பதைப் போலவும், காந்தியத்தை விட அதுதான் தமிழ் மக்களைத் தட்டி எழுப்ப இன்றியமையாததென்றும் டி. ஸீ. சொல்லுவது விஷயத்தைப் புரிந்துகொள்ள முடியாத அறியாமையையே காட்டுகிறது. ஒரு கவியின் வேலை என்ன, ஒரு ராஜ்யத் தலைவரின் வேலை என்ன என்பதை அறிந்துவர் யாரும் இம்மாதிரிக் குழுப்ப மாட்டார்கள்.”⁶¹

எனச் சொக்கலிங்கம் சொல்லும்போது அவர் தனது பாரதி அபிமானத்தையும், தனது அரசியல் நிலைப்பாட்டையும் முரண்பாடில்லாமற் காட்டிக்கொள்ள முயல்வது புரிகிறது. ஒரு கவிஞரின் படைப்பில் அரசியல் நோக்கங்கள் இருக்கத் தேவையில்லை என்கிற கருத்துப்பட எழுதிய சொக்கலிங்கம் அதே கட்டுரையில்,

“கடவுள் பெயரைச் சொல்லி ஏழைகளை அடிமைப்படுத்தி வைக்கும் வழக்கத்தை வெளின் தொலைக்க வேண்டியிருந்தது. இதை மனதில் வைத்து யோசித்தால், வெளின் நாஸ்திகரா இல்லையா என்பதையே கவனிக்க வேண்டிய தீவிலை என்பதைப் புரிந்துகொள்ளலாம். “தனி செய்க ருவனுக்கு ஜனவில் வை செய்னில் ஜகத்தினை அழித்திடுவோம்.” என்று பாரதீயார் சொன்னார். ஜகத்தினை அழிப்போம் என்று சொன்னாரேயாழி “தனி செய்க ருவனுக்குண

வில்லையெனில் கடவுளை அணுகிடுவோம்”
 என்று சொல்லவில்லை. ஏன் சொல்லவில்லை.
 நாம் செய்ய வேண்டிய வேலையைக் கடவுள்
 தலையில் போடுவது வெறும் பேஷ்ட்தனம்
 என்பதைப் பராதி அறிவார். அதே மனோபாவத்
 தீவ்தான் வெனினும் நடந்தார். எனவே இந்த
 விஷயத்தில் நாஸ்திகர், ஆஸ்திகர் என்ற பேச்சுக்கு
 இடமேயில்லை”⁶²

என்றும் சூறுவதிலிருந்து சொக்கலிங்கம் போன்றோருக்கு
 பாரதியின் இலக்கிய, அரசியற் கோட்பாடுகளைப் பற்றித்
 தெளிவான கண்ணோட்டம் ஏதுமில்லை என்பது
 தெளிவாகிறது. மொத்தத்தில் சொக்கலிங்கம் போன்றோர்
 பாரதியின் மீது அபரிமிதமான பக்தியைக் கொண்டிருந்
 தவர்கள்; பி. ஸ்ரீ, ராஜாஜி, கல்கி ஆகியோருடன்
 ஒப்பிடுகையில் முற்போக்கான கண்ணோட்டங்கள்
 படைத்திருந்தார்கள் என்பது மட்டும் உறுதி.
 சொக்கலிங்கம், ஒரு தேசிய இயக்கப் போராட்ட வீரராகவும்,
 வ.ரா, சீனிவாசன் ஆகியோருடன் இணைந்து புது இலக்கிய
 முயற்சிக்ட்கு ஆதரவளித்தவராகவும் திகழ்ந்தாரேயோழிய,
 ஒரு கவிஞரின் இலக்கியக் கோட்பாட்டையும், அரசியல்
 முக்கியத்துவத்தையும், சரியாக எடை போடத்தக்க ஒரு
 திறனாய்வாளராகக் கருதப்படத் தக்கவரில்லை.

வெனினிசம், திலகர் வழி, காந்தியம் ஆகிய எந்தத்
 தத்துவத்திற்குமே பாரதி முரணானவரல்ல என்கிற
 அளவிற்குப் பாரதி மீது மதிப்புக் கொண்டிருந்த
 சொக்கலிங்கம், வெனினிசம் என்றாலே அது ‘ஆபத்தானது’,
 ‘ஆதிக்யம் செலுத்துவது’ என்பன போன்ற புரியா அச்சமும்,
 காழ்ப்புணர்வும் கொண்டிருக்கவில்லை என்பதும்
 புலனாகியது. ‘தனியொருவனுக் குணவில்லை யெனில்
 ஜகத்தினை யழித்திடுவோம்’ என்பன போன்ற பாரதியின்
 முற்போக்குக் கண்ணோட்டங்களுக்குச் சொக்கலிங்கம்
 போன்றவர்களும் ஆதரவு தெரிவித்து, வெனினியத்தை
 ஆதரிப்பவர்கள் பாரதியையும் போற்றுவது முரணானதல்ல
 என்று சூறுகிற அளவிற்கு, இந்தக் கால கட்டத்தில் பாரதி

யின் சமூகக் கண்ணோட்டங்கள் தமிழ்நாட்டில் வேறுந்றி இருந்தன என்பது மனங்கொள்ளத் தக்கது.

பி. பூஞ்சியின் கட்டுரைக்கு இன்னொரு திசையிலிருந்தும் மறுப்பு வந்தது. 1947, ஜூலை 15ந்தேதி ‘சிவாஜி’ இதழில் ‘இலக்கிய வரலாறு’ என்ற தலைப்பில் “மந்தஹாஸன்” என்பவர் இக்கட்டுரைத் தொடரைத் தொடங்கினார். ‘மந்தஹாஸன்’ என்பது திருலோக சீதாராமதான் எனப் பலரும் கூறுகின்றனர்.⁶³

“பத்து வருடங்களுக்கு முன்பு “பாரதி ஒரு கலியா?” என்று கேள்விக் குறிபோல முகத்தைச் சுழித்து வைத்துக் கொண்டவர்கள் இன்று “பாரதியம்” என்ற புதிய தத்துவத்தையே அல்லவா கண்டுபிடிக்கிறார்கள்!”⁶⁴

என்று வியந்து தன் விவாதத்தைத் தொடங்கும் திருலோக சீதாராம், மகாகவி சர்ச்சையின் போது பாரதியை ‘மகாகவி அல்ல’ என்று ஒதுக்கியவர்கள் இன்று ‘பாரதி காலஷேபம்’ செய்து கொண்டு ‘கூட வந்து ஒட்டிக்கொண்டு கும்பலில் கோவிந்தா போடுகிறார்களே’ என்று ஆத்திரப்பட்டார்.⁶⁵ பி.பூஞ்சைய மறுக்கும் சொக்கவிங்கமும், திருலோக சீதாராமும் தங்களுக்குள் வேறுபடுகிற ஒரு முக்கிய அம்சம் நம் கவனத்திற்குரியது.

“பாரதி பாட்டு ஒரு பாட்டா” என்று உத்தைப் பிதுக்கிய வியர்ச்கர்கள் இன்று, “பாரதி பாட்டே பாட்டு, அவர் ஆயிரம் ஆண்டுகளுக்கு ஒருமூறை தோன்றும் அருட் கலிஞர்களில் ஒருவரல்லவா?” என்று கூறி அவரைப் பற்றிக் கதா காலகேஷபமே செய்கிறார்களே! வியர்ச்கர்கள் இப்படி ஏதோ சிரமப்படுகிறார்கள் என்றால், பாரதி எந்தெந்தக் கலிதையை, எங்கே, எப்படி, எதற்காக, எந்தப் புதைபொருள் வைத்து, யாருக்காக எவ்வளவு ஆவேசத்துடன் பாடினார் என்ற ஜோடனை களுடன் கவி இதயத்தைப் பிளந்து காட்டி,

பாரதியின் ஆத்மார்த்த சிநேகிதர்கள் எத்தனை பேர் சாக்ஷி கூற முன் வந்திருக்கிறார்கள்?"⁶⁶

என்று திருலோக சீதாராம் கூறும் போது அவர் பி. பூ' குழுவை மட்டுமல்லாமல், பாரதியின் வாழ்க்கைச் சம்பவங்களையும், அவரது பாடல்களில் சில எத்தகைய சூழ்நிலைகளில் பாடப்பட்டன என அன்று எழுதி வந்த வரா, பிழூ' போன்ற அனைவரையும் ஒரு சேரத் தாக்க முயன்றது வெளிப்படுகிறது. மகாகவி சர்ச்சையைப் பற்றிக் குறிப்பிட்டு “விவாதத்துக்கு மூல காரணமாயிருந்த பிரபல பத்திரிகாசிரியர் ஒருவருக்கு ஆத்திரமும் அழுகையுமே வந்து விட்டது” என்று கல்கியைக் கடுமையாகக் கண்டித்த சீதாராம் “இதனை எதிர்த்து நின்று உண்மையை எடுத்துக் காட்டியவர்களிலிருந்த சில உயர்வு நவிற்சிக் காரர்களையும்” சாடினார்.⁶⁸

“கற்றறிந்த பண்டிதர்கள் மட்டுமே பொருள் அறிந்துகொள்ளக் கூடிய காவியங்கள், நூல்கள் இவற்றைக் கொண்டிருந்த தமிழக்குப் பாரதி புதீய ஒளி கொண்டு வந்தார். எனிய நடையில் யாவருக்கும் பொருள் விளங்கும்படி அவர் பாடியதே பலருடைய கவனத்தைக் கவர்ந்தது. அத்துடன் அவர் பிறந்திருந்த காலத்துச் சூழ்நிலை யினால் மக்களின் துயரம், வறுமை, அடிமைத் தனம், மடமை இவற்றைப் பற்றிக் கனலும், கவர்க்கியும் கலந்த நடையிலே, பாரதனின் மனதிலும் பரயும்படி பாடல்கள் இயற்றியது ஜனங்களுக்குப் புதீய பலத்தையும், நம்பிக்கை யையும் தந்தது. அந்த அளவிலேயே அவரைப் போற்ற ஆரம்பித்து விட்டார்கள். அதனால்தான் பாரதியை “தேசியக் கலி” என்று சாதாரண ஜனங்கள் பட்டம் கொடுத்துப் பரவச மடைந்தார்கள்.”⁶⁹

என்று சீதாராம் கூறும் போது, பாரதியின் எனிய பாடல்களால் கவனமீர்க்கப்பட்டவர்களும், வறுமை,

துயரம், அடிமைத்தனம் போன்றவை பற்றிய ‘கவர்ச்சிகரமான’ பாடல்களால் ஈர்க்கப்பட்டவர்களுமாகிய “சாதாரண ஐனங்களை” இலக்கியத் தரமான பரம ரசிகர்களாகியத் தங்களைக் காட்டிலும் மிகத் தாழ்வாக மதிப்பிடுவது கவனிக்கத் தக்கது.

“சமூகப் பெரஞ்சுகளை அரசியல் பிரச்சினைகளைப் போன்று, ஒரு கவிஞரனையும், அவனுடைய சிறுஷ்டிகளையும் அலசிப் பார்த்து, ஐனநாயகக் கவி, ஏகாதிபத்தியக்கவி, பரதேசக் கவி, தேசியக்கவி என்றெல்லாம் அடை மொழி கொடுத்து அழைப் பது நடைப்புக் கிடமான விஷயம்தான்”⁷⁰

என்று கூறும்போது சீதாராம், பி. பூஷீயை மட்டுமல்ல சமூகப் பொருளாதார அரசியல் பிரச்சினைகளைப் போல” பாரதியையும் அணுகி “குடியரசு கண்டு கொடுங்கோலை வென்ற ஐனநாயக கவி” என்று அக்காலத்தில் பேசிவந்த ஜீவா போன்ற சாதாரண ஐனங்களுக்கும் இலக்கிய உலகில் இடமில்லை என ஒதுக்கித்தள்ளுவது தெளிவாய்த் தெரிகிறது. நபரையும், காலத்தையும் விட ‘சிறுஷ்டி முக்கியம்’ எனக் கூறிய சீதாராம்,⁷¹

“பாரதி இலக்கிய வியர்சன முயற்சியில் நுபர் மதிப்பீடும், சரித்திர மதிப்பீடும் புகுந்து நிலை மையைத் தெளிவற்றதாக்கியிருக்கின்றன.”⁷²

என்று வ. ரா, ஜீவா போன்றோரையும் ஒரு சேர மறுத்தார்.

சமூக, அரசியற், பொருளாதார, வேதாந்த, சமயக் கண்ணோட்டங்கள் என்று அவரவர் கருத்து நிலைகளுக் கேற்றவாறு பாரதியை அணுகுகிறவர்கள் என்ற முறையில் ஜீவா, வ. ரா, ராஜாஜி, கல்கி, பி. பூஷீ ஆகிய எல்லோரையும் ஒரு சேரப் புறக்கணிக்கும் ‘மந்தவாஸனின்’ எழுத்தில் இலக்கியம் ரசனைக்காகவே, இலக்கியம் இலக்கியத்திற் காகவே இலக்கியத்தின் சமூக நோக்கம் என்று பேசுவதே பாவம் என்கிற குரல்கள் உரத்து ஒலிப்பதைக் காணலாம்.

“சிருஷ்டி ரகசியங்களை ஊடுருவிப் பேருண்மை களைத் தேடிச்செல்லும் பரதையில், அழகு, ஓளி, உண்மை-இவற்றின் சிறு பொறிகளையோ, முழு உருவத்தையோ, கண்டறிந்த வியப்பில், களவுஞ் தன் அனுபவங்களைப் பிறகும் அடையச் செய்யும் நுண்களை வியாபாரங்களில் ஒன்று தானே இலக்கியமும். இந்த வியாபாரத்தில், சரக்கின் நயத்தைக் கணித்தறியும் நுட்பமான வேலைதான் விமர்சனம் என்று கூறப்படுகிறது.”⁷³

மொத்தமாக மதிப்பிடுகையில் 1935-45’க் காலகட்டம், பாரதியின் சமுதாயக் கண்ணோட்டங்கள் முன்னிலைப் படுத்தப்பட்டு விவாதத்திற்குள்ளான காலகட்டம் எனலாம். பாரதி பற்றி எழுதுவது, பேசுவது, பாரதி மலர்கள் வெளியிடுவது என்பதெல்லாம் இலக்கிய உலகில் தவிர்க்க இயலாதவை என்கிற நிலைமை இக்காலத்தில் ஏற்பட்டது. திரைப்படம், வானோலி ஆகியவற்றிலும் பாரதி பாடல்கள் ஒலிக்கத் தொடங்கின. பாரதி நூல்கள் மட்டுமின்றி, பாரதி பற்றிய நூல்களும் வெளிவரத் தொடங்கின.

பிற்காலத்தில் பாரதி பற்றி எத்தகைய கருத்துகளைக் கொண்டிருந்தாலும் மற்றவர்களால் மறைக்கப்பட்ட பாரதியின் சமுதாயக் கண்ணோட்டங்களை முதன் முதலில் முன்னிலைப்படுத்தியவர்கள் சுயமரியாதை இயக்கத்தினர் தான் என்பதும், தொடர்ந்து பாரதிதாசன், ஜீவா ஆகியோர் அப்பணியைச் செய்தனர் என்பதும் மனங்கொள்ளத் தக்கன. பாரதிதாசன் கூட முக்கியத்துவம் கொடுக்காத பாரதியின் சமூகக் கண்ணோட்டங்கள் பலவற்றை முதன்மைப் படுத்திய தோடு, அவற்றைத் தமிழ் மக்கள் முன் தீவிரப் பிரசாரம் செய்து பதிய வைத்தது ஜீவாதான். பாரதியின் சமூகக் கண்ணோட்டங்களையும், பொதுவுடைமைக் கோட்பாட் டிற்குச் சார்பான கருத்துகளையும் ஜீவா முதன்மைப் படுத்தி மக்கள் மத்தியில் நிலைக்கச் செய்வதைக் கண்ட பி. முரீராஜ கோபாலாச்சாரியார் போன்றோர் பாரதியை ‘வேதாந்தக்

கவியாக்கத் தீவிரமாக முயன்றதும், இந்தக் காலகட்டத்தில் தான் தொடங்குகிறது.⁷⁴ இக்காலகட்டத்தில் ராஜ கோபாலாச்சாரியார் குழுவினர் பாரதியின் அரசியல், பொருளாதாரக் கருத்துகளை மறைத்து அவரை வேதாந்தக் கவியாக்க முயலுவது, நாடு விடுதலையை நெருங்கத் தொடங்கியவுடனும், விடுதலையை அடைந்தவுடனும் நமது தேசிய இயக்கத் தலைவர்கள் எவ்வாறு மாற்றமடைகின்றனர் என்பதற்கு ஓர் எடுத்துக் காட்டாகவும் விளங்குகிறது.

அடக்குறிய்யுகள்

1. நேரடி உரையாடலின் போது பெ. கோ. சுந்தரராஜன் குறிப்பிட்டது.
2. பெ. சு. மணி உரையாடலின்போது குறிப்பிட்டது. இதனை அவர் தற்போது வெளியிட்டுள்ள ‘பாரதி புகழ் பரப்பும் ம. பொ. சி’ என்று நூலிலும் (ப.36) காணலாம்.
3. பெ. சு. மணி உரையாடலின் போது குறிப்பிட்டது.
4. ரா. சு. பத்மநாபன், சித்திர பாரதி, ப.145- இப்பாடல் 1938இல் முதலில் வெளியிடப்பட்டதாக பெ. சு. மணி குறிப்பிடுகிறார்.
5. ரா. அ. பத்மநாபன், op. cit., p. 145
6. Ibid.
7. தான் வெகு காலம் வரைப் பாரதியின் ஆங்கில எழுத்துக்களைப் படித்ததில்லை என்கிறார் பெ. கோ. சு.
8. இந்நிகழ்ச்சி நடைபெற்றது 1938ஆம் ஆண்டிலா அல்லது 1939 இலா-எனச் சரியாக நினைவில்லை என்கிறார் பெ. கோ. சு. இந்த நால்வரில் ஒருவர் அன்று நிகழ்ச்சியில் கலந்துகொள்ளவில்லை எனவும் அவர் குறிப்பிட்டார்.
9. (i) அறந்தை நாராயணன், A.V.M + வைரமுத்து= பாரதி வியாபாரம், தீம் திரிகிட (1-3-1982)
- (ii) அறந்தை நாராயணன், தமிழ் சினிமாவின் கதை
10. புதுமைப்பித்தன், யாத்ரா மார்க்கம், மணிக்கொடி (15-11-1937)- இக்கட்டுரையின் சில பகுதிகளை பெ. சு. மணி வெளியிட்டுள்ள ‘அறிஞர்கள் கண்ட பாரதி’ தொகுப்பில் 10-13 பக்கங்களில் காணலாம்.

11. புதுமைப்பித்தன், loc. cit.
12. கு. ப. ராஜகோபாலன், யாத்ரா மார்க்கம், மணிக்கொடி (1-12-'37).
13. loc. cit.
14. சிதம்பர சுப்பிரமணியம், யாத்ரா மார்க்கம், மணிக்கொடி (1-12-'37)
15. புதுமைப்பித்தன், யாத்ரா மார்க்கம், மணிக்கொடி (1-12-'37)
16. loc. cit.
17. புதுமைப்பித்தன், loc. cit. (15-11-37).
18. சி.சு. செல்லப்பா, சொ.வியும் செக்ஸ் புத்தகங்களும், எழுத்து (ஜூலை, 1959)
19. வல்லிக்கண்ணன், புதுமைக்கவிதையின் தோற்றமும் வளர்ச்சியும், pp-15-38
20. Ibid., p. 20
21. Ibid., pp 21-22
22. Ibid., pp 22-23
23. Ibid., p. 24
24. Ibid., p.31
25. Ibid., p. 34
26. 12-7-82 அன்று திரு. தொ.மு.சி. ரகுநாதன் அவர்களின் இல்லத்தில் நடைபெற்ற உரையாடலின்போது அவர் குறிப்பிட்டது.
27. எங்கள் ஆய்வுக்குரிய பல தகவல்களை மனமுவந்து அளித்த திருவாளர்கள்: சீனி. விசுவநாதன், டி.வி.எஸ். மணி, டி.என்.ராமச்சந்திரன் ஆகியோர் ஜீவாவின் பாரதி பணி பற்றி அதிகம் விபரம் சொல்ல இயலாத வர்களாயிருந்தனர். பெரியவர் பெ. கோ. சந்தரராஜன் அவர்களும் ஜீவா ஆற்றிய பணி பற்றித் தமக்கு அதிகம் தெரியாது என்று கூறிவிட்டார்.

28. க.க. ஆறுமுகம், பாரதியம் வாழ்க, ஸ்ரீ சுப்ரமண்ய பாரதி கவிதா மண்டலம் (4+5 வது இதழ், 1935)
29. கே. முருகேசன் அவர்களுடன் 127.81 அன்று அவரது அறையில் நடைபெற்ற உரையாடலின்போது அவர் குறிப்பிட்டது.
30. ப. ஜீவானந்தம், பாரதி கீதம், ஸ்ரீ சுப்ரமண்ய பாரதி கவிதா மண்டலம் (முன்றாம் இதழ், 1935)
31. கே. முருகேசன் உரையாடலின் போது குறிப்பிட்டது.
32. விஜயபாஸ்கரன் அவர்களுடன் 117.82 அன்று அவரது இல்லத்தில் நடை பெற்ற உரையாடலின் போது, “Politically Bharati's songs were useful to us” என்று குறிப்பிட்டார்.
33. 1938-ஆம் ஆண்டு ‘ஜனசக்தி’ தொகுப்பு சென்னையிலுள்ள ஜனசக்தி அலுவலகத்தில் உள்ளது. இக்கட்டுரைகள் N C B H நிறுவனத்தினரால் ‘புதுமைப் பெண்’ என்ற நாலில் தொகுத்து வெளியிடப்பட்டுள்ளன.
34. ஜீவா, புதுமைப் பெண், p.26
35. Ibid., p 29.
36. சி.பி.இளங்கோ, 21 ஆண்டுகளுக்கு முன், தாமரை ஜீவா சிறப்பு மலர் (1963)
37. Ibid.
38. அவர் கே. முருகேசன் அவர்களுடன் நடைபெற்ற உரையாடலில் அவர் குறிப்பிட்டது.
39. சகுந்தலா பாரதி, என் தந்தையைக் காட்டிய ஜீவா, தாமரை ஜீவா மலர் (1963)
40. ஜீவா அவர்கள் 1940-1947 காலகட்டத்தில் பேசியவை களும், எழுதியவைகளும் எங்கள் பார்வைக்குக் கிடைக்கவில்லை. 1947 இல் ஜனசக்தி பிரசரமாக வெளிவந்துள்ள ‘பாரதி வழி’ கட்டுரையில் உள்ள

கருத்துகளின் அடிப்படையிலேயே அதற்குச் சில ஆண்டுகளுக்கு முன் ஜீவா அவர்கள் பேசிவந்திருப்பார் என்று கொள்வதில் தவறிருக்காது.

41. சிந்தபூந்துரை சண்முகம், ஜீவாவைப் பற்றி, தாமரை ஜீவா மலர் (1963)
42. தமிழ்நாடு முற்போக்கு எழுத்தாளர் சங்கத்தின் மாநிலப் பொதுச் செயலாளர் திரு. கே. முத்தையா அவர்களுடன் ஜூன் 1982 இல் குடவாசலில் நடை பெற்ற உரையாடலின் போது அவர் குறிப்பிட்டது. “நீலத்திரைக் கடலோரத் திலே-நின்று நித்தம் தவஞ் செய் குமரி எல்லை-வட மாலவன் குன்றம் இவற்றிடையே-புகழ் மண்டிக் கிடக்கும் தமிழ்நாடு”- போன்ற பாடல்கள் ஐக்கியத் தமிழகப் போராட்டத்தின் போது பெரிதும் பயன்பட்டிருக்கும் என்பதில் ஐயமில்லை.
43. கே. முருகேசன் உரையாடலின் போது கூறியது.
44. சி. பி. இளங்கோ. loc. cit
45. பி. ஸ்ரீ, பாரதி விஜயம், கல்கி (1-8-1942)
46. பி. ஸ்ரீ, பாரதி விஜயம், கல்கி (1-8-42 & 10-8-'42)
47. பி. ஸ்ரீ, பாரதி விஜயம், கல்கி (20-8-42)
48. பி. ஸ்ரீ. பாரதி விஜயம், கல்கி (1-9-'42)
49. பி. ஸ்ரீ. பாரதியம், ஆனந்த விகடன் (தீபாவளி மலர், 1944)
50. loc. cit.
51. loc. cit.
52. ‘பாரதியம்’ என்ற சொல் முதன் முதலாகப் பாரதி தாசனின் ‘ஸ்ரீ சப்ரமண்ய பாரதி கவிதா மண்டலத் தில்தான் பயன்படுத்தப்பட்டிருப்பதாகத் தெரிகிறது. கவிதா மண்டலத்தின் 4-5 இதழ்கள் சேர்ந்து வந்தன. அதில் க.க. ஆறுமுகம் என்பவர் ‘பாரதியம் வாழ்க்’ என்ற தலைப்பில் ‘பாரதியத்தைப் போற்றுவோம் பாரினி வென்றும்’ என்ற பாடலொன்றை எழுதியுள்ளார்.

53. பி. ஸ்ரீ, பாரதியம், ஆனந்த விகடன் (தீபாவளி மலர், 1944)
54. ராஜாஜி, தமிழகம் தந்த மகாகவி (1943), தமிழகம் தந்த மகாகவி (Ed) சீனி. விஸ்வநாதன் pp. 64-66
55. பி. ஸ்ரீ, பாரதியம், ஆனந்தவிகடன் (தீபாவளி மலர், 1944)
56. Loc. cit.
57. “குமரகுருபரரைக் காட்டிலும் பாரதியின் கவித்திறன் உயர்ந்தது என்று வையாபுரிப் பிள்ளை கூறியுள்ளதை என்னால் ஏற்றுக் கொள்ள முடியாது” என்று திரு. சீனி விசுவநாதன் குறிப்பிட்டார். மகாகவி சர்ச்சையைப் பற்றிப் பேசியபோது கல்கி ஏதோ வாதத்திற்காகச் சொன்னதைத் தேவையில்லாமல் ப.ரா. குழுவினர் பெரிதுபடுத்தி விட்டனர் என்று திரு. டி. வி. எஸ் மணி அவர்களும், சீனி விசுவநாதன் அவர்களும் குறிப் பிட்டனர். உரையாடவின்போது பாரதியார் ‘ஜாதிப் பெருமையில்லை பாப்பா’ என்றுதான் எழுதினாரே யொழிய ‘ஜாதிகள் இல்லையடி பாப்பா’ என்றெழுத வில்லை என்று அவர்கள் வலியுறுத்தினர். சேக்கிமார் அடிப்பொடி திரு. டி. என். ராமச்சந்திரன் அவர்கள், சமீபத்தில் ஒரு பிரசரத்திற்கு எழுதியுள்ள ‘முன்னுரை’ யொன்றில், கீழ் வருமாறு குறிப்பிட்டுள்ளார்:

“இந்நாலை ஓதி மகிழ்வோர் இரு செய்திகளை உள்ளத்தில் கொள்ளல் நலம். (1) ‘சாதிகள் இல்லையடி பாப்பா’ என்று பாரதியார் பாடவில்லை. ‘சாதிப் பெருமையில்லை பாப்பா, என்பதே மகாகவியின் வாக்காகும். (2) வ. உ. சி வழக்கில் மகாகவி சாட்சியம் சொல்லவில்லை; சொல்ல அழைக்கப்படவும் இல்லை. சிறையிருந்த செம்மலை நேரில் கண்டு ஆறுதல் கூறி. அன்னாரின் உள் வீரத்தை உய்த்துணர்ந்து அக மகிழ்ந்தார் அமரகவி.” (பாரதிக்குப் பாமலர் நூறு, தஞ்சாவூர் அரிமாசங்க வெளியீடு, 1982).

பாரதி உயிருடனிருந்த போதே ‘சாதிப் பெருமையில்லை பாப்பா’ என்பதை ‘சாதிகள் இல்லையடி பாப்பா’ என்று திருத்தவில்லை என்பதற்கு ஆதாரங்கள் எங்கே என்கிற வினா ஒரு புறமிருக்க, இன்று இதை ஒரு பிரச்சினை ஆக்க முயலுகிற இவர்களின் நோக்கங்களை யும், கருத்து நிலை அடிப்படைகளையும் புரிந்து கொள்வது அவசியம்.

58. பி. ஸ்ரீ. பாரதியம், ஆனந்தவிகடன் (தீபாவளி மலர், 1944)
59. பெ. கோ. ச. உரையாடலில் குறிப்பிட்டது.
60. ‘ஸீயல்’ பாரதியம், தினசரி (21-10-44).
61. loc. cit.
62. loc. cit.
63. பெ. கோ. ச. அ வெ. ரா. கிருஷ்ணசாமி ரெட்டியார், கவிஞரின் தம்பி பஞ்சாபிகேசன் ஆகியோர் இதனைக் குறிப்பிட்டனர்.
64. மந்தஹாஸன், இலக்கிய வியாபாரம்-1 சிவாஜி (15-7-'45)
65. மந்தஹாஸன், இலக்கிய வியாபாரம்-1 & இலக்கிய வியாபாரம்-2, சிவாஜி (15-7-'45 ~ 22-7-'45)
66. மந்தஹாஸன், loc. cit. (15-7-45).
67. வ. ராவின் ‘மகாகவி பாரதியார்’ 1944 இல் நூல் வடிவில் வெளிவந்தது. பி. ஸ்ரீ 1942 இல் ‘பாரதி விஜயம்’ கட்டுரைத் தொடர் எழுதினார்.
68. மந்தஹாஸன், loc. cit. (22-7-'45)
69. loc. cit.
70. loc. cit.
71. மந்தஹாஸன், இலக்கிய வியாபாரம்-3, சிவாஜி (5-8-1945)
72. மந்தஹாஸன், loc. cit. (15-7-'45)
73. மந்தஹாஸன், loc. cit. (15-7-'45)

74. பின்னாளில் இது தீவிரமாகியது: இரண்டு எடுத்துக் காட்டுகள்:

1. “இதுவெல்லாம் போகட்டும் இவரை நான் வேதாந்தச் சிமிழில் போட்டு அடைக்கப் பார்க் கிறேன் என்று ஒருவர் அசாதாரணமாக, அறியா மையால் சொன்னார். வேதாந்தமா “சிமிழ்”? நம்முடைய குறுகிய அறிவே சிமிழ்.....,” கடமையாவன தன்னைக் கட்டுதல்” பிறர் துயர் தீர்த்தல், பிறர் நலம் வேண்டுதல் என்று கூறினார். வேதாந்த பேரிகையைக் கொட்டி இன்னும் எவ்வளவோ பாடியிருக்கிறான். அகங்காரம் துவேதம் வேண்டாம். அனைவரும் அறிவைத் தேடுங்கள்; கண்ணன் காட்டிய வழியில் செல்லுங்கள்; பயம் வேண்டாம் என்று பாடிப் பாடி இறந்தான்.

ராஜாஜி, தமிழ்நாட்டின் குரு,
தினமணி சுடர் (5-9-54)

2. “‘தனியொருவனுக்கு னைவி ஸ்ஸை யனில் ஜகத்தினையழித்திடுவோம்’ என்று சொல்கிறவர்கள் வேதாந்தச் சிமிழுக்குள் அடைக்காமல் பாரதியைச் சோற்றுப் பானைக்குள் அடைக்க முயல்கிறார்கள் என்கிற ரீதியிலும், ‘வயிற்றுக்குச் சோறுண்டு கண்டூர்’ என்று முரசுப் பாட்டில் பாடுகிறவர் ‘வேதம் உடையதிந்த, நாடு’ என்றும் பாடியிருக்கிறார் பழைய காலங்கண்ட, வேதாந்தம், பாரதியாரின் வாழ்க்கைத் தத்துவமாக விளைந்து எத்தகைய புதுமைப் புரட்சிக் கவிதையாக மலர்ச்சி பெற்றிருக்கிறது!”

-பிழை, பாரதியாரின் வாழ்க்கைத் தத்துவம்,
லோகோபகாரி (தீபாவளி மலர், 1947),

சுற்றியோல் - 5

1945 – 1949

மகாகவி வரலாற்றின் இறுதிக் கட்டமாக நாம் எடுத்துக்கொள்கிற 1945 முதல் 1949 வரையிலான காலகட்டம் பாரதி அனைத்துத்தமிழ் மக்களாலும் மகாகவியாக ஏற்றுக் கொள்ளப்பட்ட காலகட்டமாக விளங்குகிறது. இதில்தான் பாரதிக்கு மணி மண்டபங்கள் எடுக்கப்பட்டன. சாதாரணப் பொது மக்கள் முதல் பாரம்பரியப் புலமை நெறிப்பட்ட பண்டிதர்கள் வரைப் பாரதியை விவாதத்திற்கிடமின்றி மகாகவியாக ஏற்றுக்கொண்டார்கள். அமைச்சர்களும், கவர்னர் ஜெனரல்களும் போட்டி போட்டுக்கொண்டு பாரதி புகழ் பாடினார்கள். பாரதி பாடல் உரிமைகளைத் தனியாரிடமிருந்து பறித்துத் தேசவுடைமையாக்க வேண்டும் என்று தமிழாய்வுலர்கள் அனைவரும் ஒன்று கூடி இயக்கம் நடத்தினார்கள். தூத்துக்குடியிலிருந்து எட்டையபுரம் வரை இளைஞர்கள் கால்நடையாகவே பாரதி புகழ் பாடிக் கொண்டு நடந்து வந்து பாரதி விழாவில் கலந்து கொண்டதும்,¹ பாரதி நூல்களைப் பதிப்பிப்பதற்குக் கூட ஆர்வமும், பணமும் இல்லாமல் தவித்த காலங்கள் போய், பாரதிக்கு உரிமை கொண்டாட அரசியல் தலைவர்களும், பெரு வர்த்தகர்களும் போட்டிப் போட்டக் காலகட்டமும் இதுதான்.

1945-இல் பாரதிக்கு எட்டையபுரத்தில் மணி மண்டபம் நிறுவ ராஜகோபாலாச்சாரியார், கல்கி, டி. கே. சி சின்ன அண்ணாமலை குழுவினர் மணி மண்டபம் கட்டிய வரலாற்றையும், தமிழிலக்கிய ஆய்வுலர்கள் ஒன்று கூடிப் பாரதி இலக்கிய உரிமையைத் தனியார் கரங்களிலிருந்து

விடுவித்த வரலாற்றையும் முன்னரே பலரும் குறிப்பிட இள்ளதால்² இங்கு மீண்டும் விளக்கமாக எழுதவேண்டிய தில்லை. எனினும், அவற்றின் சில அம்சங்களைத் தொட்டுக் காட்டுவது சில முரண்பாடுகளைப் புரிந்துகொள்ள உதவும். அதற்கு, அக்கால அரசியற் பின்னணியையும் சற்றுச் சுருக்கமாகவேனும் அறிவது அவசியமாகும்.

முஸ்லீம் லீகின் பாகிஸ்தான் கோரிக்கையை ஏற்றுக் கொள்வதென்றும், அகில இந்திய அரசியற் குழல் எப்படி இருந்த போதிலும் சென்னை மாகாணத்தில், காங்கிரஸ் முஸ்லீம் லீகும் சேர்ந்து தேசிய அரசாங்கம் அமைக்க வேண்டும் என்றும் 1942 மத்தியில் ராஜ்கோபாலாச்சாரியார், சென்னை சட்ட சபைக் காங்கிரஸ் கட்சிக் கூட்டுமொன்றைக் கூட்டி அதிலொரு தீர்மானத்தைக் கொண்டுவந்தார். இந்த இரண்டு தீர்மானங்களையும் அலகாபாத்தில் கூடிய அகில இந்தியக் காங்கிரஸ் கமிட்டிக் கூட்டும் நிராகரித்தது.³ கட்சி முடிவை எதிர்த்து ராஜ்கோபாலாச்சாரியார் ஊர் ஊராகச் சென்று பாகிஸ்தான் பிரிவினையை ஆதரித்துப் பிரசாரம் செய்யவே, தமிழ்நாடு காங்கிரஸ் கமிட்டி அவர்மீது ஒழுங்கு நடவடிக்கை எடுத்தது. இதனைத் தொடர்ந்து ராஜ் கோபாலாச்சாரியார், கட்சி உறுப்பினர் பதவி முதற் கொண்டு சகல பதவிகளையும் ராஜ்னாமாச் செய்தார்.⁴ ராஜ்கோபாலாச்சாரியாரின் சகல அசைவியக்கங்களையும் வழக்கமாய்க் கண்ணை மூடிக்கொண்டு ஆதரித்து வந்து கல்கி, மிகக் கடுமையான வார்த்தைகளால் காங்கிரஸ் கமிட்டியைத் தாக்கி, ராஜாஜியைத் “தியாகத்தின் சிகரம்” என்று போற்றிப் புகழ்ந்து ‘கல்கி’ இதழில் எழுதினார்.⁵

தொடர்ந்து, அன்று காங்கிரஸ் இயக்கம் நாடெங்கும் நடத்திய புகழ் பெற்ற ஆகஸ்டுப் போராட்டத்தை ராஜ் கோபாலாச்சாரியாரும், கல்கியும் தங்கள் பேச்சின் மூலமாக வும், எழுத்தின் மூலமாகவும் தாக்கி வந்தனர்.⁶ ஆகஸ்டுப் போராட்டத்தின் போது கைது செய்யப்பட்டுச் சிறை யில்லைக்கப்பட்ட காங்கிரஸ் இயக்கத் தலைவர்கள் 1945 ஆம் ஆண்டு வாக்கில் விடுதலையாகினர். ஜூலை மாதத்

தொடக்கத்தில் அப்போது தமிழ்நாடு காங்கிரஸ் கமிட்டியின் தலைவராக இருந்த கு. காமராஜ நாடார் விடுதலையானார். அப்போது நிகழ்ந்தவற்றை,

“காங்கிரஸ் கட்சியின் மீது முன்பு அரசாங்கம் விதித்த தடை விவகையிடை அடுத்து, மீண்டும் காமராஜ் பதவியில் செயல்படத் துவங்கினார். மெளவானாவின் உத்தரவின்படி காங்கிரஸின் வெல் வேறு அகங்களையும் புதிதாய்த் தேர்ந்தெடுத்து அமைக்க வேண்டிய கட்டமும் அப்போது உண்டாயிற்று. அச்சமயத்தில் ராஜாஜீ மீண்டும் காங்கிரஸில் சேர்ந்துகொள்ள விரும்பி, அசில இந்தியக் காங்கிரஸின் தலைவர் மெளவானா ஆஸாத்துக்கு ஒரு விண்ணப்பக் கடிதம் எழுதினார்.”⁷

என்றெழுதுவார் கல்கியின் மீதும் ராஜாகோபாலச்சாரி யாரின் மீதும் அபரிமிதமான பக்தி கொண்ட ஈந்தா.

ஆனால் ராஜாகோபாலாச்சாரியாரைக் காங்கிரஸில் சேர்த்துக்கொள்ளக் கூடாதென்று தமிழ்நாடு காங்கிரஸ் கட்சியில் கடும் எதிர்ப்பெழுந்தது. “ராஜாஜி வேண்டாம்” என்றொரு போராட்டமே நடந்தது. எனினும், டெல்லி யிலிருந்த காங்கிரஸ் கமிட்டித் தலைவர்கள் மத்தியில் தனக்கிருந்த செல்வாக்கைப் பயன்படுத்தி, ராஜாகோபாலச்சாரியார் காங்கிரஸில் சேர்வதற்கு முயற்சிசெய்தார். ஆகஸ்டு இரண்டாந் திகதியே அவர் காங்கிரஸில் சேர்ந்து விட்டதாக ஆஸாத் அறிவித்தார்.⁸ பின்னர் “ராஜாஜி வேண்டாம்” என்ற போராட்டத்திற்குத் தலைமை ஏற்று நடத்திய காமராஜருக்கும் ராஜாகோபாலாச்சாரியாருக்கும் ஒரு ‘சமாதான உடன் படிக்கை’யும் ஏற்பாடு செய்யப்பட்டது. எனினும், 1946 ஜனவரியில் காந்தியடிகள் சென்னை வந்தபோது ராஜாகோபாலாச்சாரியாருக்கு எதிரான மனுக்கள் பல அவரிடம் கொடுக்கப்பட்டன. இதனைக் கண்ட மகாத்மா, ‘அரசியல் ஞானமும் நேர்மையும் மிக்க மகாத்மா, ‘அரசியல் ஞானமும் நேர்மையும் மிக்க தனது பழைய நண்பர்

ராஜாஜி'க்கு எதிராகத் தமிழ் நாட்டில் ஒரு கோஷ்டி ('கிளிக்') செயல்படுவதை அறிந்து தாம் வேதனைப்படுவதாக 'ஹரிஜன்' இதழில் எழுதினார்.⁹

காந்திஜியின் இந்த அறிக்கையைக் கண்ட காமராஜ், அப்போது நடக்கவிருந்த தேர்தலுக்காக அமைக்கப் பட்டிருந்த குழுவிலிருந்து விலகினார். தனக்குத் தொண்டர்கள் மத்தியிலும் மக்கள் மத்தியிலும் ஆதரவில்லாததைக் கண்டராஜகோபாலாச்சாரியார் தனக்கு ஒதுக்கப்பட்ட தொகுதி யில் போட்டியிட மறுத்துவிட்டார். 1946-ஆம் ஆண்டு மார்ச் மாதத்தில் நடந்த தேர்தலில் காங்கிரஸ் பெருவெற்றி பெற்றது. மகாத்மாவும், மத்தியிலுள்ள காங்கிரஸ் தலைவர்களும் முதன் மந்திரி பதவிக்கு ராஜகோபாலாச்சாரியாரைத் தேர்ந்தெடுக்குமாறு சென்னை மாகாண காங்கிரஸ் கட்சிக்கு ஆலோசனை கூறினர். ஏப்ரல் 18 இல் நடைபெற்ற சென்னை மாகாணச் சட்டசபைக் காங்கிரஸ் கட்சிக் கூட்டத்தில் மேற்கண்ட ஆலோசனை மீது வாக்கெடுப்பு நடத்திய போது ஆதரவாக 38 வாக்குகளும் ராஜகோபாலாச் சாரியாருக்கு எதிர்ப்பாக 148 வாக்குகளும் கிடைத்தன.¹⁰

இந்தப் போராட்டம் முழுவதிலும் கல்கி, ராஜகோபாலாச்சாரியை உணர்ச்சி வயப்பட்டு ஆதரித்த வரலாற்றை கந்தா எழுதிய கல்கியின் வாழ்க்கை வரலாற்று நூலில் காணலாம். ராஜாஜி'க்கு ஆதரவாக வாக்களித்த முப்பத்தெட்டு உறுப்பினர்கள் பெயர்களையும் 1946, ஏப்ரல் 28ந் தேதி 'கல்கி'யில் 'பொன்னெழுத்துக்களில்' பொறித்துக் கவுரவித்தார் கல்கி," மாநிலத்தில் செல்வாக்கற்றுப் போன ராஜகோபாலாச்சாரியாரை ஜாலை மாதத்தில் அகில இந்திய காங்கிரஸ் கமிட்டி உறுப்பினராக்கினார் ஜவஹர்லால் நேரு.

தொடர்ந்து 1946ஆம் ஆண்டு செப்டம்பர் இரண்டாந் தேதி இடைக்கால தேசிய அரசாங்கத்தில் மந்திரியானார் ராஜகோபாலச்சாரியார். "தமிழ் மக்களின் பெருமிதமும் குதுகலமும் பொங்கிப் பெருகி ஓடுகிறது" என்று அதனைக் கண்டு பூரித்தார் கல்கி.¹²

இத்தகைய ஓர் அரசியற் பின்னணியில்தான் கல்கி குழுவினரின் பாரதி மணி மண்டபமுயற்சி நடந்தது. 1944 ஆம் ஆண்டு செப்டம்பர் மாதம் எட்டயபுரம் ‘பாரதி இலக்கிய மன்றம்,’ டி. கே. சி. தலைமையில் நடத்திய பாரதி விழாவிற் கலந்துகொண்டு திரும்பிய கல்கி, அக்டோபர் எட்டாந்தேதி ‘கல்கி’ இதழில் “பாரதி பிறந்தார்” என்றொரு கட்டுரை எழுதினார்.¹³ அதில்,

“பாரதியார் பிறந்த எட்டயபுரத்தில் அவருடைய ஞாபகார்த்தமாக ஒரு சிறு புத்தக நிலையமாவது ஏற்படுத்த வேண்டுமென்பது எட்டயபுரத்து இளைஞர்கள் விருப்பம். அதற்கு வேண்டிய ஒத்தாசைகளை நான் செய்ய வேண்டும் என்றும், தமிழ் மக்களை அதில் ஊக்கம் கொள்ளச் செய்யல் வேண்டும் என்றும் அவர்கள் ரயில் கீளம்பும் வரையில் ஓயாமல் சொல்லிக் கொண்டிருந்தார்கள். இதோ என்னாலான ஒத்தாசையை நான் செய்தாகி விட்டது. இனிமேல் அந்த ஊக்கமும் உற்சாகமும் உள்ள இளைஞர்களின் விருப்பத்தை நிறைவேற்ற வேண்டியது தமிழ் மக்கள், தமிழ் அன்பர்களின் பொறுப்பு”¹⁴ என்று குறிப்பிட்டிருந்தார்.

அதனைத் தொடர்ந்து நாடெங்கிலுமிருந்தும் தமிழ் மக்கள் ஆர்வத்துடனும், உற்சாகத்துடனும் பணத்தை அனுப்பி வைக்கத் தொடங்கினர். முப்பத்தாறாயிரம் ரூபாய் வரை சேர்ந்தவுடன் ‘நிதி வேண்டாம்’ என்று கல்கி வேண்டிக் கொண்டார். எனினும் நிதி நாற்பத்திரண்டாயிரம் ரூபாய் வரை சேர்ந்தவுடன்தான் பணம் வந்து குவிவது நின்றது. இவ்வாறு அன்று பணம் சேர்ந்த வேகம் அப்போது பாரதிக்குத் தமிழ்நாட்டிலிருந்த செல்வாக்கிற்குச் சாட்சி பகர்கின்றது. தேவைக்கதிகமாகப் பணம் சேர்ந்து விடவே சிறிய நூலகம் அமைப்பதற்குப் பதிலாகப் பெரிய அளவில் ஒருமணி மண்டபம் கட்ட முடிவு செய்தார் கல்கி.¹⁵ எட்டயபுரத்தில், டி. கே. சி தேர்ந்தெடுத்த ஓர் இடத்தில் மணிமண்டபப் பணி தொடங்கியது.

இந்த வேளையில்தான் காங்கிரஸ் கட்சியிலிருந்து விலகியிருந்தராஜ்கோபாலாச்சாரியார் கட்சிக்குள் நுழையச் சரியான தருணம் பார்த்துக்கொண்டிருந்தார். தடை நீங்கி காங்கிரஸ் மறுபடியும் சூழகமாகச் செயல்படத் தக்க ஒரு சூழ்நிலையில் தேர்தல்கள் அறிவிக்கப்பட்டு, ஆட்சியைக் கைப்பற்ற வாய்ப்புகள் உள்ள ஒரு காலகட்டத்தில், தமிழ் மக்கள் மத்தியிலும், காங்கிரஸ் கட்சியிலும் ராஜ்கோபாலாச்சாரியாருக்குச் செல்வாக்கு அதிகரிக்க வேண்டிய ஒரு நேரத்தில் பாரதி மனிமண்ட பத்திற்கு அடிக்கல் நாட்ட 1945-ஆம் ஆண்டு ஜூன் 3ந் தேதியைத் தேர்ந்தெடுத்தார் கல்கி.¹⁶

“பத்தாயிரம் மக்களின் முன்னிலையில் அந்த அடிப்படை அமைப்பு விழா நடைபெற்றது. அதற்குத் தலையை தாங்கும் பெருமையை அப்போது ஆட்சியிலோ, கட்சியிலோ யாதொரு பதவியும் கொண்டிராத ஒருவருக்கு, தனிப்பெரும் மனிதரான ராஜாஜீக்கு அளித்தார் கல்கி.”¹⁷

என்று குறிப்பிடுகிறார் சுந்தா. டி. கே. சி, நாமக்கல் கவிஞர், டாக்டர் சுப்பராயன் ஆகியோர் அவ்விழாவில் கலந்து கொண்டனர். டி. கே. பட்டம்மாள் பாரதி பாடல்களைப் பாடினார். ராஜ்கோபாலாச்சாரியார் நிகழ்த்திய பேருரையில், “1906-ஆம் வருஷத்திலேயே பாரதியாரை எனக்குத் தெரியும்” என்றார். பாரதி பாடற் பெருமைகளை விரித்துரைத்தார். புதுச்சேரியிலிருந்து பாரதி வந்தபோது அவரது களையிழந்த முகத்தைப் பார்த்துத் தான் கலங்கியதைச் சொன்னார். “ஒருநாட்டின் பிரதம மந்திரியாக இருப்பதைக் காட்டிலும் இம் மாதிரியான ஒரு வைபவத் துக்குத் தலைமை வகிப்பதே எனக்குப் பெரும் மகிழ்ச்சியைத் தருகிறது” என்று அமைதி கொண்டார்.¹⁸ ஜூன் 10ந் தேதி ‘கல்கி’யில் விழா நிகழ்ச்சி முழுமையும் சிறப்பாகப் பிரசுரிக்கப்பட்டது.

மண்டபம் கட்டத் தொடங்கியவுடன் நாற்பத்திரண் டாயிரம் ரூபாய் நிதி போதாதென்ற நிலை ஏற்பட்டது.

மீண்டும் நிதி திரட்டப்பட்டது. இம்முறை மொத்தத்தில் ஒரு இலட்சத்திற்கும் மேல் நிதி திரண்டது. நிதிப் பட்டியல்கள் கல்கி இதழ்களில் தொடர்ந்து வெளிவந்தன.

“எட்டையரும் அரசர் ரோக்கமாயும் நிலதானம், அன்னதானம் முதலிய இன்ஸ்காராவும் அளித்த நன்கொடை அக்காலப் பண மதிப்பின்படி பதினையாயிரும் பெறும். முதன் முதலாகப் பெருந்தொகை வழங்கியவர் வர்த்தகப் பிரமுகர் வி. எல். நரசு; அவர் கொடுத்த இரண்டாயிரும் ரூபாய்ச் செக்கைக் கண்டதும் தூக்கி வாரிப் போட்டதாகக் கல்கி எழுதினார். பின்னர், இன்னும் அதிகமாகத் தூக்கி வாரிப் போடும் படியாக ஏ. வி. மெய்யப்பன் மூவாயிரும் ரூபாய் கொடுத்தார். டி. கே. எஸ், சகோதரர்கள், நவாப் ராஜமாணிக்கும், சென்னை சிலில் சப்ளை லிலாகா நாடகக் குழுவினர் ஆகியோர், உதவி நாடகங்கள் போட்டு அளித்த தொகைகள் மொத்தம் பத்தாயிரும் ரூபாய். ராணி போட்டை தேச பக்தரான கே. ஆர். கல்யாணமய்யரும், முகமத் சுலைமானும் சேர்ந்து உள்ளுரிலிருந்தும், அக்கம் பக்கத்து ஊர்களிலிருந்தும் கிட்டத்தட்ட இரண்டாயிருத்து நானூறு ரூபாய் தீரடிக் கொடுத்தார்கள்.”¹⁹

எனகிற பட்டியலைப் பார்க்கும்போது அன்று பெரும் பணக் காரர்கள் மட்டுமல்லாது சகல தரப்பினருமே பாரதி மணி மண்டபப் பணியில் உவந்து ஈடுபட்டிருப்பது நன்கு புலனாகிறது.

இறுதியில், 1947-ஆம் ஆண்டு அக்டோபர் 11-ந்தேதி மணிமண்டபத் திறப்பு விழா தொடங்கியது. பாரதியார் உருவப் படம் முகப்பில் பொருத்தப்பட்ட “பாரதி ஸ்பெஷல்” ரயிலொன்று சென்னையில் 10-ந்தேதி புறப்பட்டு 11-ந்தேதி கோவில்பட்டி வந்தடைந்தது. அதில் தலைவர்களும் பேச்சாளர்களும் வந்திறங்கினர். கிட்டத்தட்ட ஓர் இலட்சம் மக்கள் வரை விழாவிற்கு வந்திருந்ததாக அன்றைய

பத்திரிகைகள் மதிப்பிட்டன. ஊர் முழுவதும் வளைவுகளாலும் தோரணங்களாலும் அலங்கரிக்கப் பட்டன. 13-ந் தேதி காலை மூன்று யானைகள், மேளதாளங்கள் புடைகுழு, அப்போது வங்காள கவர்னர் ஜெனரலாக இருந்த ராஜ கோபாலாச்சாரியார், ஓமந்தூர் ராமசாமி ரெட்டியார் ஆகியோர் எட்டயபுரம் அரண்மனையிலிருந்து புறப்பட்டு விழா மேடைக்கு வந்தனர். பாரதியாரின் புதல்வியரைத் தொடர்ந்து எம்.எஸ். சுப்புலட்சுமி பாரதி பாடல்களைப் பாடினார். சோமயாஜாலு, நாமக்கல் கவிஞர், ம. பொ. சி, டி.எஸ்.எஸ். ராஜன் ஆகியோர் உரையாற்றினர். ஓமந்தூரார் பாரதியின் சிலையைத் திறந்து வைத்தார். சுருக்கமாக உரை நிகழ்த்திவிட்டு ஓர் ஓரத்தில் சென்ற மர்ந்த காமராஜை, கல்கி அழைத்து வந்து மேடையிலமரச் சொன்னார்.

விழா நிகழ்ச்சி பற்றி ‘இந்து’ பத்திரிகை நான்கு பத்திகளும், தினமணி இரண்டு முழு பக்கங்களும் செய்தி வெளியிட்டன.²⁰

மக்களின் பேராதரவுடன் மிகச் சிறப்பாகக் கொண்டாடப்பட்ட அந்த நிகழ்ச்சி மொத்தத்தில் ராஜகோபாலாச்சாரியார், கல்கி குழுவினரின் திருவிழாவாகவே நடை பெற்றது. பாரதி புகழ் பாடுவதையே வாழ்க்கை இலட்சிய மாகக் கொண்ட வ. ரா. பாரதி எழுத்துக்களைப் பதிப்பிப்பதையே உயிர் மூச்சாகக் கொண்டிருந்த நெல்லை யப்பர், ‘அழகாக முடிச்சவிழக்கும்’ பாரதி எதிர்ப்பாளர் களை அம்பலப்படுத்திய பாரதிதாசன், பாரதியின் சமூகக் கண்ணோட்டங்களைப் பட்டி தொட்டியெல்லாம் விளக்கிப் பாரதிக்குப் புதிய பரிணாமத்தைத் தந்த ஜீவா ஆகிய யாவரும் விழாவிற்கு அழைக்கப்படவில்லை. உள்ளூர்த் தோழர்களின் வற்புறுத்தலுக்கிணங்கி விழாவிற்கு வந்திருந்த ஜீவாவை, மக்கள் அடையாளங் கண்டு, அவர் பேச வேண்டுமென்று வற்புறுத்தினார்கள். மக்களின் ஆர்வங்களந்த வற்புறுத்தலின் விளைவாக “ஓரு ஐந்து நிமிடம்” பேச, வேறு வழியின்றி, அனுமதித்தார் ராஜகோபாலாச்சாரியார்.²¹

ஜீவா பேசத் தொடங்கினார். தமிழகத்தின் தலைசிறந்த பேச்சாளிகளில் ஒருவராகிய ஜீவா அன்று பேசத் தொடங்கியதும் மக்கள் மெய் மறந்து கேட்டிருந்ததாக அந்திகழ்ச்சியை அன்று நேரிற் கண்டோர் குறிப்பிடுகின்றனர். கடல் மடை திறந்தாற் போல பேசத் தொடங்கிய ஜீவா அன்று ஐந்து நிமிடமல்ல அரைமணி நேரம் பேசினார்.²²

“நாம் அரசியல் சுதந்திரம் பெற்றாலும், வாழ்வின் ஏனைய துறைகளில் பாரதீயின் கனவு இன்னும் நனவாகவில்லை; மக்கள் எல்லோரும் ஆனந்தப் பள்ளுப் பாடும் கட்டம் வரவில்லை. எல்லோரும் ஒன்றிறன்னும் காலம், பொய்யும், ஏமாற்றும் தொலைகீன்ற காலம், நல்லோர் பெரியா ரென்னும் காலம், கெட்ட நயவஞ்சகக் காரருக்கு நாசம் வரும் காலம் வந்ததா?..... வரவில்லை! பாஸ்பாரனை ஜூயெரன்ற காலமும், வெள்ளை பரங்கியைத் துரை என்ற காலமும் போச்சா? போகவில்லை! உழவுக்கும் தொழிலுக்கும் வந்தனை செய்யும் காலமும் வீணை உண்டு களித்திருப்போரை நீந்தனை செய்யும் காலமும் வந்ததா?..... இல்லை! இனி மேல்தான் வரவேண்டும் ”²³

என்று கூறி பாரதி இலக்கியத்தின் சமூகப் பயன்பாடு நாட்டு விடுதலையோடு முடிந்து விடவில்லை என்று அன்று சுட்டிக் காட்டினார் ஜீவா. இந்தக் காட்சியை நேரிற்கண்ட தி. க. சிவ சங்கரன்,

“இந்த சுத்திய முழுக்கத்தை-ஜீவா என்ற பெருநாலவனின் பேருரையை-அந்த மாரிப்பாரும் மக்கள் வெள்ளம் கையெயாலியின் மூலம் வரவேற்பதைக் கண்டு, ராஜாஜீ உட்பட ஒரு சில தேசபக்தப் பெருந்தகைகள் அரண்டு மிரண்டு முகம் கழித்தனர். ராஜாஜீ முகம் கழித்தார் என்பது மட்டுமன்று; ஜீவாவின் பேச்சுக்கு அனை போடவும் முயன்றார். ஆனால் தோற்றார்”²⁴

என்று குறிப்பிடுகிறார். அன்று ஜீவா, பாரதியின் சமூகக் கண்ணோட்டங்களை வலியுறுத்தியதோடு நிற்கவில்லை. மனி மண்டபம் எடுத்த பெரியவர்களெல்லாம் அந்த மேடையில் பேசத் துணியாத ஒன்றையும் பேசினார்.

“பாரதி நூல்களை வெளியிடும் உரையை தீரு. விஸ்வநாத ஐயர் கையில் இருக்கிறது. பேசும் படம், வானினாலி, இசைத்தட்டு இவைகளீல் பாரதி பாடல்களைப் பாடுவதற்கான உரையையே மெய்யப்பச் செட்டியார் ஒருவர் பணம் கொடுத்து விலைக்கு வாஸ்கி வைத்துக் கொண்டிருக்கிறார்.

பாரதி இலக்கியம் தமிழ் மக்களின் பொது உடையை - ஏன், உலகத்து மக்களுக்குக் கூட. காந்தி இலக்கியம் போல் பாரதி இலக்கியமும் பொது உடையையாக - தனி உரையையில் சிக்கிக்கீட்ப்பது விடுபட - தமிழ் மக்களும் சென்னை சர்க்காரும் தனுந்த நடவடிக்கை எடுக்க உடனே முன் வர வேண்டும்....

விஸ்வநாத ஐயங்கும், மெய்யப்பச் செட்டியாரும் தமிழ் மக்களின் வேண்டுகோளை நீறைவேற்றிக் காலம் கடத்துவார்களானால், சென்னை சர்க்கார் பாரதி பாடல்களும் பாரதி இலக்கியமும் நாட்டிற்குப் பொது என்று பிரகடனம் செய்ய வேண்டும். அதற்காகத் தமிழ் மக்கள் முறையான, தீவிரமான கிளர்ச்சியிலும் நடவடிக்கைகளிலும் உடனே இயங்கித் தீரவேண்டும்.”²⁵

என்று பாரதி பாடல்களைப் பொதுவுடைமையாக்குவதற்கு அறைகூவல் விடுத்தார்.

பாரதி பாடல்களத் தேசப் பொதுவுடைமையாக்க வேண்டும் என்று முதன் முதல் ஓர் அமைப்பின் மூலம் குரலெழுப்பியது திருச்சி அ.வெ.ரா. கிருஷ்ணசாமி ரெட்டியார் ஆவார். அப்போது பாடல் வெளியீட்டு உரிமை விஸ்வநாத ஐயரிடமிருந்தது. ‘சுராஜ்மல்’ சேட்டிடம் விஸ்வநாத அய்யரால் அறுநாறு ரூபாய்க்கு விற்கப்

பட்டிருந்த பாரதி பாடல்களைப்பதிவு செய்யும் உரிமையை ‘வியாபார தந்திரங்களையெல்லாம் பிரயோகித்து பத்தாயிரம் ரூபாய்க்கு வாங்கியிருந்தார் மெய்யப்பச் செட்டியார்’²⁶ திரைப்படங்களிலும், வாளொலியிலுங்கூட பாரதி பாடல்களைச் செட்டியார் அனுமதியின்றிப் பாட முடியாத ஒரு சூழ்நிலை நிலவியது.²⁷

1944-இல் கோயம்புத்தூரில் டி. எஸ். சொக்கலிங்கம் தலைமையில் வராவால் திறந்து வைக்கப்பட்ட முதல் தமிழ் எழுத்தாளர் மாநாட்டில் பாரதி பாடல்களைத் தேசவுடை மையாக்க வேண்டுமென்றத் தீர்மானத்தை அ. வெ. ரா கொண்டு வந்தார். அவ்வை தி.க. சண்முகம் அந்தத் தீர்மானத்தை உனர்ச்சி பொங்க வழிமொழிந்தார்.²⁸ 1946-இல் சென்னையில் நடைபெற்ற தமிழ் எழுத்தாளர் மாநாட்டிலும் ஜீவா, நாரண துரைக்கண்ணன் ஆகியோர் இக்கருத்தைத் தீவிரமாக வலியுறுத்தினர்.²⁹ 1947-இல் மணி மண்டபத் திறப்பு விழாவில் ஜீவா எழுப்பிய குரலை, ம.பொ, சிவஞானமும் ஆதரித்தார்.³⁰

இவ்வேளையில் தி. க. சண்முகம், தனது ‘பில்ஹனன்’ நாடகத்தைத் திரைப்படமாக்கும் போது துணிந்து பாரதியின் ‘தூண்டிற் புழுவினைப் போல்’ பாடலைப் பதிவு செய்தார்.³¹ 1948, பிப்ரவரி 2ந்தேதி பாடற் பதிவு தொடர்பாக மெய்யப்பச் செட்டியாரிடமிருந்த ‘நோட்டேஸ்’ வந்தது. இடைக்காலத் தடையுத்தரவு கோரி, செட்டியார் வழக்குப் போட்டார் சண்முகம் எதிர் வழக்காடினார்.

இதனை தொடர்ந்து பாரதி பாடல்களைத் தேசவுடை மையாக்கும் இலட்சியத்துடன் ‘பாரதி விடுதலைக் கழகம்’ என்றொரு அமைப்பு தொடங்கப்பட்டது. இக்கழகத்தின் முதற் கூட்டம் 1948 மார்ச் 11ந் தேதி பால பாரதி ச. து. ச. யோகியார் தலைமையில் நடைபெற்றது. இக் கழகத்திற்கு வ.ரா. தலைவராகவும், நாரண துரைக்கண்ணனும் சீனிவாச ராகவனும் துணைத் தலைவர்களாகவும் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டனர். திருலோக

சீதாராம், தி.க. சண்முகம் வல்லிக்கண்ணன் ஆகியோர் செயலாளர்களாகச் செயற்பட்டனர்.³² அ.வெ.ரா. பின்னணியிலிருந்து எல்லா விதமான உதவிகளையும் செய்து வந்தார். ஜி.வா, தனது எழுத்துக்களாலும், பேச்சுகளாலும் இவர்களின் நோக்கத்திற்கு ஆதரவாகப் பிரசாரம் செய்து வந்தார்.

இந்த இயக்கம் தமிழ்நாடு முழுவதிலும் சுற்றுப்பயணம் செய்து பாரதி பாடல்களைத் தேசவுடைமையாக்கும் கருத்திற்கு மக்களின் ஆதரவைத் திரட்டியது. 1948 மே மாதம் நாகர்கோவிலில் நடைபெற்ற மூன்றாவது தமிழ் எழுத்தாளர் மாநாட்டில் ஐக்கிய தமிழகக் கோரிக்கைக்கும், பாரதி பாடல்களை தேசவுடைமையாக்கும் தீர்மானத்திற்கும் ஒரு சேர ஆதரவு தெரிவித்துத் தீர்மானங்கள் போடப்பட்டன.³³

‘கிராம ஊழியன்’, ‘சிவாஜி’, ‘தமிழ்முரசு’ போன்ற பத்திரிகைகள் பாரதி விடுதலைக் கழகத்தின் குரலை எதிரொலித்து முழங்கின. வாணைவியில் பரவி நெல்லையப் பர் தேசவுடைமையாக்கும் கருத்தை ஆதரித்து உரிமைக் குரலெழுப்பினார். சட்டசபையில் ஆர். வி. சவாமிநாதன் இது தொடர்பாகக் கேள்விகள் எழுப்பினார்.³⁴ டி.எஸ். சொக்கவிங்கம், தி.க. சண்முகம் ஆகியோர் முதலமைச்சர் ஓமந்தூர் ராமசாமி ரெட்டியாரையும், தமிழ்நாடு காங்கிரஸ் கட்சித் தலைவர் காமராஜரையும் நேரில் சந்தித்துப் பாரதி பாடல்களைத் தேசவுடைமையாக்குவது பற்றி வலியுறுத் தினர். இடையில் பாரதி விடுதலைக் கழகத்தைச் சேர்ந்தவர்கள் திருநெல்வேலி சென்று, செல்லம்மா பாரதியிடமும் தங்கம்மா பாரதியிடமும் 1948 மார்ச் 22ந் தேதியன்று பாரதி பாடல்களைப் பொதுச் சொத்தாக் குவதற்கு அவர்களுக்கு ஏதும் மறுப்பில்லை என்ற ஏற்புக் கடிதமொன்றைப் பெற்று வந்தனர்.

தொடர்ந்து நிகழ்ந்தவை பற்றி அறந்தை நாராயணன் எழுதும் போது,

“இதன் பிறகு செட்டியாரே தன் கயசரினையில் குறிப்பிட்டபடி ‘வெரி அர்ஜூன்ட்’ என்று மோட்டார் சைக்கிள் மெசஞ்சரிடம் முதலமைச் சர் செய்தி அனுப்பி சந்திக்கச் சொன்னதும் பேராய்ச் சந்தித்தார்.

யக்கள் தலைவர்கள் கேட்டபோது மசியாத செட்டியார், இலக்கியவாதிகள் சொன்ன போது எடுத்துக் கொள்ளாத செட்டியார், கலைஞர் கணுரைத்த போது உணராத செட்டியார், அரசாங்கம் கூப்பிட்டனுப்பியதும் ஒடோடிச் சென்று பராதி பாடல்கள் உரிமையை “ஏராண்ஸ்பர்” பண்ணிக் கொடுத்தார். எந்த முதலாளியும் அரசாங்கத்தைப் பகைத்துக் கொள்ள மாட்டாரல்லவா? அந்த விதமாகவே ‘மைய்’யப்பச் செட்டியார் பணிந்தார்.”³⁵

என்று குறிப்பிடுவது பொருத்தமாகவே தெரிகிறது.

1949 மார்ச் 12ந்தேதி பாரதியார் பாடல்களைத் தேசுவுடைமையாக்கி முதலமைச்சர் ஓமந்தூர் ரெட்டியார் ஆணை பிறப்பித்தார்.³⁶

இந்தப் போராட்டம் தமிழகமெங்கும் தமிழறிஞர் களாலும், கலையன்பர்களாலும் நடத்தப் பெற்ற போது கல்கி குழுவினர் மவுனம் சாதித்தது குறிப்பிடத்தக்கது. இந்த விடுதலை முயற்சியில் எந்த விதமான ஆதரவும் காட்டாததோடு, அவர்கள் குழுவின் பிரச்சார பிரங்கியாக இருந்த சின்ன அண்ணாமலையின் ‘வெள்ளி மணி’ பத்திரிகை மூலம் இந்த முயற்சிகளுக்குக் கடுமையான எதிர்ப்புகளையும் தெரிவித்தனர்.³⁷ மெய்யப்பச் செட்டியார் போன்ற முதலாளிகளை விரோதித்துக் கொள்வதை விட, பாரதியார் பாடல் விடுதலைப் போராட்டத்தில் கலந்து கொள்ளாமலிருப்பது உசிதம் என்ற கண்ணோட்டத்தையே ராஜகோபாலாச்சாரியார் - கல்கி குழுவினர் கொண்டிருந்தனர் என்பது குறிப்பிடத் தக்கது. மணிமண்டப முயற்சியில் அவ்வளவு ஆர்வம் காட்டி நின்ற ராஜகோபாலாச்சாரியார்

இம் முயற்சியைக் கண்டு கொள்ளாததும், ஒமந்தூர் ராமசாமி ரெட்டியாரும், காமராஜாம் மட்டுமே இப் போராட்டத்தால் கவனமீர்க்கப்பட்டனர் என்பதும் இங்கு கவனிக்கத் தக்கவை.

போராட்டத்தின் போது ஒதுங்கியிருந்த கல்கி, 1949 மார்ச் 20ந் தேதி, ‘உட்லண்ட்ஸ் ஓட்டலி’ல் நடைபெற்ற வெற்றி விழாவில் கலந்துகொண்டு ஆனந்தக் கண்ணீர் சொரிந்தார்.³⁸ தொடர்ந்து எட்டயபுர விழாவை மட்டும் கல்கி, தங்கள் குழுவினரின் குடும்ப விழாவாகவே நடத்தி வந்தார். அதன் விளைவாகக் கல்கியால் புறக்கணிக்கப்பட்ட நெல்லையப்பர், வ.ரா, பாரதிதாசன், அண்ணாதுரை, ஆழகிரிசாமி, ச.து.ச. யோகியார், ரகுநாதன், நாரணதுரைக் கண்ணன் ஆகியோர் 1949-இல் கோயம் புத்தாரில் ஜி. டி. நாயுடுவின் ஆதாவில் ஒரு போட்டி பாரதி விழா நடத்தியதும் இங்கு குறிப்பிடத்தக்கது.³⁹

இவ்வாறு போட்டி போட்டுக்கொண்டு தமிழகம் முழுவதும் பாரதி விழாக்களைக் கொண்டாடிக் கொண்டிருந்த ஒரு காலகட்டத்தில்தான் சி.என். அண்ணாதுரை பாரதி பற்றிப் பேசத் தொடங்கினார். திராவிடர் கழகத்திலிருந்து பிரிந்து, திராவிட முன்னேற்றக் கழகத்தை அவர் ஆரம்பிக்கிற காலம் அது. மக்கள் மத்தியில் மிகுந்த செல்வாக்கோடு விளங்கப் போகிற ஒருவர், தமிழகத்தின் அரசியல் போக்கையே திசை திருப்பிவிடப் போகிற ஒருவர் என்கிற எண்ணமே எவருக்கும் ஏற்பட்டிராத காலம். அவரது கவர்ச்சிகரமான பேச்சாற்றல்கூடக் கல்கி குழுவினரின் கவனத்தை ஈர்க்காத காலம். எட்டயபுரம் மணி மண்டபத் திறப்பு விழா பேச்சாளர் பட்டியலில் பெயர் சேர்க்கத்தக்க அளவிற்கு அண்ணாதுரை அன்று முக்கியமானவராகத் திகழுவில்லை. அத்தகைய ஒரு சூழலில், எட்டயபுரம் மணி மண்டபத் திறப்பு விழா முடிந்தகையோடு அண்ணாதுரையும் பாரதிதாசனும் இணைந்து எழுதிய ‘மகாகவி பாரதியார்’ என்கிற பிரசரம் வெளிவந்தது.⁴⁰ சென்னையிலிருந்து ‘ஸ்ரீ மகள் கம்பெனி’ வெளியீடாக

1948ஆம் ஆண்டு வெளி வந்த இச் சிறு நாலில் ‘பாரதி பாதை’ என்ற தலைப்பில் அண்ணாதுரையின் கட்டுரை உள்ளது.

வழக்கமான அண்ணாதுரையின் கட்டுரையைப் போலவே இதுவும் தொடங்கினாலும் போகப் போகக் காத்திரமான பல விடயங்கள் இதில் பேசப்படுவது குறிப்பிடத் தக்கதாகும். “பாரதியாரின் கவிதைத்திறன், அதனாலய பயன் மறுக்க முடியாதென” என்று அடித்துக் கூறும் அண்ணாதுரை, பாரதி, ஆரிய இன உயர்வைப் போற்றியவர் என்பன போன்ற கருத்துகளை மிக ஆணித் தரமாக மறுத்துள்ளார்.

“பாரதியாரின் காலம் வேறு. இக்காலம் வேறு எனவே, இன்றுள்ள எண்ணங்களை எல்லாம் அவர் அன்றே ஆய்ந்தறிந்து கூறியிருக்க வேண்டு மென்றோ, நாம் எடுத்துரைப்பதும் வரலாற்று உண்மையான ஆரிய-தீராவிடப் பிரச்சினையை அவர் கூறியிருக்க வேண்டு மென்றோ நாம் எதிர் பார்ப்பதற்கில்லை. அவருடைய பாடல் களிலேயே பல இடங்களில் அவர் ‘ஆரியர்’ என்ற சொல்லை உயர்த்தித்தான் பாடியிருக்கிறார். அந்தக் காலம் நாடுடல்லாம் பள்ளிகளில் ‘ஆரிய மத உபாக்ஷியானம்’ எனும் ஏட்டினைப் பாடமாய்ப் படித்த காலம். நம் தலைவர் தமிழ்நாட்டுக் காங்கிரஸிலே பெருந்தலைவராக இருந்த காலம். ஆரியர்-தீராவிடர் பிரச்சினை ஒர் ஆராய்ச்சி-வரலாறு. இதனை நாம் பாரதியாரிடம் காண்பதற்கில்லை. ஆரியம் என்பது, ஒர் வகைக் கலாசாரம்-வாழ்க்கை முறை. தீராவிடர், அது போன்றே, தனியானதோக்க வாழ்க்கைமுறை. இது, இன்று விளக்கமாக்கப்படுவது போல, பாரதியாரின் நாட்களில், கிடையாது.”⁴¹

என்று அண்ணாதுரை ஆணித்தரமாக வலியுறுத்தியது, அன்று திராவிட இயக்கத்தினரில் குத்துசாமி குருசாமி போன்ற ஒரு சாரர் பாரதியைப் பார்ப்பன குலத்தில் பிறந்ததற்காக எதிர்த்து வந்ததற்குப் பதில் கூறுவதற்காகவே

என்பது தெளிவாகிறது. ஈ.வெ.ரா. வே காங்கிரஸில் தலைவராகப் பவனி வந்த போது பாரதி, ஆரிய-திராவிடப் பிரச்சினைகளில் இன்றைய கண்ணோட்டங்களை அன்றே கொண்டிருக்க வேண்டும் என்று எதிர்பார்ப்பது தவறு என அண்ணாதுரை இடித்துரைத்திருப்பது மனங்கொள்ளத் தக்கது.

பாரதியை ‘ஆரியக்கவி’ எனக் கூறியவர்களைச் சாடியதோடு நிற்காமல், பாரதியின் சாதி எதிர்ப்புக் கண்ணோட்டங்களைத் திரையிட்டு மறைத்து விட்டு மனி மண்டபங்கள் எடுப்பவர்களையும், விழாக்கள் கொண்டாடு பவர்களையும் அண்ணாதுரை சாடினார். “மற்றவர்களை விட வேகமாக முன்னேற்றக் கருத்துகளைப் பாடியதன் பயனாக அவருடைய சமூகத் தாராலேயே வெறுக்கப் பட்டு, “பார்ப்பன மேதைகள்” என்போரால் அலட்சியப்படுத்தப் பட்டு, வறுமையில் வாடி, அல்லவை அனுபவித்து, அந்த அல்லவால் மனம் உடையாமல், நோக்கம் மாறாமல்”⁴² இருந்ததற்காகப் பாரதியைப் பாராட்டிய அண்ணாதுரை,

“அவருடைய நூட்டுப் பற்றும் மொழிப் பற்றும் அந்த நூட்களில் நையாண்டி செய்யப்பட்டது! இன்று அவருக்கு மகாகவி என்ற பட்டம் தரவும் பளிக்கு மண்டபம் கட்டவும் தழிகூகு முன் வந்தது!”⁴³

என்றார். பாரதியின் தேசியப் பாடல்கள் அந்நிய எதிர்ப்புப் போராட்டத்தின் போது பயன் பட்டமையை நினைவு கூர்ந்து அண்ணாதுரை,

“ஆனால் பாரதியாரின் தேசியப் பாடல்களை மட்டுமே பரப்பிய காரணத்தால், நூட்ட வருக்குப் பாரதியாரின் ஒர் உருவறும் தெரியவில்லை! இனியாவது தெரியுமா வென்றால் தெரியச் செய்தாலோழியத் தெரிவதற்கில்லை என்றே கூறலாம்.”⁴⁴

என்று குறிப்பிட்டார். ‘ஆடுவோமே பள்ளு பாடுவோமே, ‘வந்தே மாதரம்’, ‘செந்தமிழ் நாடென்னும் போதினிலே’, ‘தாயின் மணிக்கொடி’ போன்ற பாடல்களைச் சுட்டிக்காட்டி,

“இப்படிப்பட்ட பல தேசியப் பாடல்களை” நாட்டு மக்களின் செவிக்கும் சிற்தனைக்கும் கொண்டு வந்துள்ளார். பாரதியர் அவ்வளவு தானா? அல்ல! பாரதியர் முழு உருவும் அதுவல்ல! அடிமை நிலை போக வேண்டும் என்ற கோப நிலையில் உள்ள பாரதி அது. ஆனால் அதைத் தாண்டி, நாட்டு உள்நிலை, மக்கள் மனதிலை இவைகளைக் கண்டு மனம் நெரந்து வேதனைப் படும் பாரதி இருக்கிறார்! மக்களின் மந்த மதியினைக் கண்டு, அவர்களைத் தீருத்த வேண்டும் என்ற ஆவல் கொண்டு, துடிக்கும் பாரதி இருக்கிறார். நாடு எப்படி இருக்க வேண்டும்? சமூகம் எவ்வாறு அமைய வேண்டும்? என இலக்கியம் கூறும் பாரதி இருக்கிறார்! தேசியப் பாரதியின் உருவும் இதனை மறைக்கிறது இனியும் மேடைகளில் ஏறி, ‘தாயின் மணிக்கொடி’ போன்ற தேசபக்திப் பாடல்களை மட்டும் பாடிப் பயனில்லை..... ஆகவே பாரதி பயனில் இல்லையா? அல்ல, அல்ல! பயனுள்ள பாரதி, பலரறியாப் பாரதி! மறைக்கப் பட்ட பாரதி இனிதான் மக்களுக்குத் தெரிய வேண்டும். தேசியக் கலிக்கு அப்பால் நீற்கிறார் அந்தப் பாரதி.”⁴⁵

என்று கூறி பாரதி பாடல்களின் சமூக அரசியற் பயன்பாடு முடிந்துவிடவில்லை என்பதை அவரது கண்ணோட்டத்தில் நின்று வலியுறுத்தினார் அண்ணாதுரை. அத்தோடு நிற்காமல் ‘மறைக்கப்பட்ட பாரதியை’ வெளிச்சம் போட்டுக் காட்டவும் முயன்றார். ‘சென்றதினி மீளாது மூடரே’, ‘செத்த பிறகு சிவலோகம் வைகுந்தம்’, ‘சாதிக் கொடுமைகள் வேண்டாம்’, ‘அரும்பும் வேர்வை உதிர்த்துப் புவிமேல்

ஆயிரம் தொழில் செய்வீரே', 'பார்ப்பானை ஐயரென்ற காலமும் போச்சே' போன்ற பாடல்களை விளக்கமாக மேற்கோள் காட்டி,

"மகாகவி பாரதீயரீன் வாக்கு பேராசைக் காரணாடா பார்ப்பான் என்பது. மேடைகளிலே கேட்டதுண்டா? பாரதி சிறப்பு விழுக் கூட்டங்களிலே இந்தப் பாரதி தெரிந்தாரா? இல்லை! அவர் மறைந்திருக்கின்றார்."⁴⁶

என்று பாரதியின் சாதி, பார்ப்பன எதிர்ப்புக் கருத்துகளை முன் வைத்தார் அண்ணாதுரை. பாரம்பரியக் கலாசாரத்தை முற்று முழுதாக ஒதுக்காமல், அதில் தான் முரண்படும் அம்சங்களை மட்டும் கழித்து விட்டு, மற்றவற்றை அரசியல் படுத்தி வெற்றி கண்ட அண்ணாதுரை, மக்கள் நெஞ்சில் நிலைத்துவிட்ட பாரதியை மற்ற திராவிட இயக்கத்தினரைப் போலப் புறக்கணித்தொதுக்கி விடாமல் பாரதி இலக்கியத்தையும் தன் இயக்க நோக்கத்திற்குச் சாதகமாகப் பயன்படுத்த முயற்சிசெய்வது விளங்குகிறது. பெரியாருக்கும் அண்ணாதுரைக்குமுள்ள முக்கியமான வேறுபாட்டிற்கு ஒரு சரியான எடுத்துக் காட்டாக இது விளங்குகிறது. இறுதியாக, பாரதி ஆத்திச்சுடியில் சில முக்கியமான வற்றைச் சுட்டிக் காட்டிய அண்ணாதுரை,

"இவை பாரதீயரீன் புதிய ஆத்திச் சூடு! புதிய பாதை! பாரதி பாதை! தேசிய மணி மண்டபத்தோடு முடிந்து விடுவதல்ல, அதற்கும் அப்பாலுள்ள சமதர்மபுரிக்குப் போவதற்கு அமைந்த பாதை! அந்தப் பாரதி பாதையை அமைத்துக்கொண்டிருக்கும்-அரும்பணியாற்றும் நாம் பாரதீயர் பெற்ற சிறப்புகளுக்குப் பெருமையடைவதுடன், பாரதீயரீன் முழு உருவும் மக்களுக்குத் தெரியச் செய்யும் காரியத்தையும் மேற்கொண்டுள்ளோம். பாரதி காட்டிய பாதையை நாடு நன்கு அறிய வேண்டும்! பரஸ்கீயை ஒட்டி விடுவது மட்டுமல்ல அது. நாட்டின் கேட்டுக்குக் காரணமாக உள்ள

தனைத்தையும் ஒட்டிப் புதிய சமூக அமைப் பாக்னும் பாதை! அந்தப் பாரதி பாதையை நாம் போற்றுகிறோம்.”⁴⁷

என்று பாரதி பாதையைத் தான் ஏற்றுக்கொண்டதாக அண்ணாதுரை பிரகடனப்படுத்துவதோடு தமிழகத்தின் அனைத்துப் பிரதான அரசியல் இயக்கங்களும் பாரதியை மகாகவியாக அங்கீகரித்து ஏற்றுக்கொண்டதாக நாம் எடுத்துக் கொள்ளலாம்.

இறுதியாகப் பாரம்பரியத் தமிழ்ப் புலமை, பாரதியை ஏற்றுக்கொண்டதைச் சுட்டிக் காட்டுவதோடு இந்த ஆய்வை நாம் முடித்துக் கொள்ளலாம். பாரம்பரியத் தமிழ்ப் புலமை வெகு நாட்கள் வரைப் பாரதியை அங்கீகரிக்காததை நாம் முன்னரே சுட்டிக் காட்டியுள்ளோம். அதற்கு விதிவிலக்காக சவாமி விபுலானந்தரையும், நாவலர் சோமசுந்தர பாரதியாரையும் இரண்டாம் அத்தியாயத்திலேயே சுட்டிக் காட்டினோம். பாரதி உயிருடன் இருந்தபோதே பாரதியை இனங்கண்டு அங்கீகரித்து ஏற்றுக்கொண்ட தமிழறிஞர் களாக மு. இராகவையங்காரையும், ஏ. வி. சுப்பிரமணிய அய்யரையும் நாம் குறிப்பிடலாம்.

நூல்வடிவில் வந்த பாரதியின் முதற் கவிதைத் தொகுதியாகிய ‘ஸ்வதேச கீதங்கள்’ புத்தகத்திற்கு, மதுரைத் தமிழ்ச் சங்க வெளியீடாகிய ‘செந்தமிழ்’ பத்திரிகைகளில், அப்போது அதன் ஆசிரியராக இருந்த மு. இராகவையங்கார் 1908, ஜனவரி இதழில் ஒரு விமரிசனம் எழுதினார். தமிழ் மொழியில் தேசிய கீதங்களின் தேவையை வலியுறுத்திய இராகவையங்கார்,

“இயற்கையில் இனிய கவிகள் பாட வல்ல பாரதியார் தம் சக்தியை இத்தகைய புது வழியில் தீருப்பி உபயோகப்படுத்தியிருப்பது, நம்மவர்க்கு ஒரு நல்ல வழியைக் கற்றிக்கொள்ள நீர்த்தமிழ் நாட்டாரிரல்லாம் படித்து மகிழ்வதுடன், முக்கியமாகத் தம் மக்கட்கு இவற்றை மனப்பாடம்

பண்ணும்படி செய்வித்தல் மிகவும் வேண்டப் படுவது என்போம். இதுபோலவே நம் நாட்டுப் பெண்பால்ரெல்லாம் விரும்பி யனப்பாடம் பண்ணிக் கொள்வதற்கேற்ற படி குழ்மி முதலான கீதங்களை அமைத்து வெளியிடுதல் மிக்க பலனீக்கக் கூடியது. பெண்பாலரிடம் அத்தகைய பாடல்கள் பரவுதல் எளிதாயிருப் படுத்து, அதனால் உண்டாகும் நன்மைகளும் அனந்தமாம்.”⁴⁸

என்றெழுதினார். பாரதி, தமிழ் மக்கள் மத்தியில் அதிகம் பிரபலமாகாத ஒரு காலகட்டத்தில், அரசாங்கத்தின் கடும் விரோதியாக அவர் காட்சியளித்துக் கொண்டிருந்த ஒரு காலகட்டத்தில், சொந்த இனத்தாராலேயே அவர் அங்கீகரித்து ஏற்றுக் கொள்ளப் படாத ஒரு காலகட்டத்தில் பாரதியைச் சரியாக மதிப்பிட்டுப் பாராட்டியதோடு கழந்தைகளுக்கும், பெண்களுக்கும் பாரதி பாடல்கள் பயிற்றுவிக்கப்பட வேண்டும் என்ற கருத்தை அறிஞர் இராகவையங்கார் குறிப்பிட்டிருப்பது மனங்கொள்ளத் தக்கது.

பாரதி உயிருடனிருந்தபோதே பாராட்டிப் பெருமை கொண்ட மற்றொரு அறிஞராகிய ஏ.வி.சுப்பிரமணிய அய்யர் 1919 ஜூன் 7ந் தேதி ‘நியூ இந்தியா பத்திரிகையில் எழுதியவற்றின் ஒரு பகுதி கீழே தாரப்பட்டுள்ளது:

“தமிழ் மண்ணின் இலக்கியப் ரிக்னானு செத்து விட்டதாகத் தேரன்றுகீற்று. அல்லா விட்டால், இன்று உயிரோடிருக்கும் தமிழ்க் கலிஞர் களிலேயே மிகப் பெரிய கலிஞரை உரிய முறையில் அவர்கள் பாராட்டாது அலட்சியப் படுத்துவதை நாம் எவ்வாறு விளக்க முடியும்? பிரயிக்கத்தக்க பேரழுகும் எல்லையற்ற மதுரமும் நீரம்பிய பாடல்கள் மூலம் விடுதலைக்கான நமது ஆன்மாவின் ஏக்கங்களை உன்னதமாக வெளிப் படுத்தியவனால்லவா அவன்! உயிர்த்துடிப்பு மிக்க தேசபக்திப் பாடல்களீன் மூலம், உரங்கிக் கீடந்த

கோடிக் கணக்கான மக்களை மயக்கத்தீவிருந்து மீட்டு அவர்களுக்கு உணர்வையும் உயிரோட்டத் தையும் ஊட்டிய கலிஞ்ஞன உரிய முறையில் பராட்டாமலும் மரியாதை செய்யாமலும் உள்ள இந்த நாட்டில் துயரம் கவியட்டும்”⁴⁹

என்று கூறிப் பாரதியை உரிய மரியாதையளித்துப் போற்றாத தமிழ் மன்னைச் சபித்தார்.

இப்படி ஓரிருவரைத் தவிர, பொதுவாக தமிழகத்தின் சகல பகுதியினரும், தமிழ் மறுமலர்ச்சியினரும், அரசியல் இயக்கத்தினரும் பாரதியை ஏற்றுக்கொள்ளத் தொடங்கிய பின்னருங்கூடப் பண்டிதர்கள் பாரதி விடயத்தில் தொடர்ந்து தயக்கம் காட்டியே வந்துள்ளனர் என்பதை 1945-ல் நாவலர் சோமசுந்தர பாரதியார்,

“பண்டிதர்கள் பாரதியைப் பாராட்ட மறுப்பது அவர் உரனற்ற அடிமை மனப்பான்மைக்கு ஒரளவுகோலாம்..... தமிழ் மொழிக்கே தாழ்வுகற்ற விரும்பாத தலைவரிடைத் தமிழ்ப்பாட்டுச் சுவையுணர்வை எதிர்பார்த்தல் குதிரைக் கொழுபு கொணர்வதாகும். நாளைடவில் தமிழ்மொழி தன்னிலையை பெற்று அரசரிமையெய்து மெனில் தமிழ்ப் பாட்டைப் பயில்வோர்கள் தலையெடுப்பின் அக்காலப் பாரதியார் பாநவத்தை மதித்தறிதல் இயல்பாகும். தற்காலம் வெவ்வேறு காரணத்தால் படியாமற் புகழ்பவரும் இகழ்பவருமிருப்பதனால், மெய்யறிவை அளந் தறிதல் அருமையாகும்.”⁵⁰

என்று குறிப்பிட்டிருப்பதிலிருந்து தெரியவரும். கரந்தைத் தமிழ்ச்சங்கம் வெளியிட்டு வருகிற ‘தமிழ்ப்பொழில்’ இலக்கிய ஆய்விதழில் நவீன இலக்கியங்கள், ஆங்கிலப் படைப்பாளிகள் ஆகியோரைப் பற்றிய ஆய்வுக் கட்டுரைகள் பலவற்றை வெளியிட்டு வந்தாலும் 1951-ஆம் ஆண்டுவரை பாரதி பற்றி ஒரு கட்டுரையைக் கூட வெளியிடாததும் இங்கு நோக்கத்தக்கது.

பாரம்பரியத் தமிழ்ப் புலவரிடையே எல்லாவம்சங்களிலும் நுண்ணிதான் வேறுபாடுகளுடன் விளங்கிய ஆராய்ச்சியறிஞர் பேராசிரியர் வையாபுரிப்பிள்ளையவர்கள் விஞ்ஞானபூர்வமான ஆராய்ச்சி நோக்கும், ஆழ்ந்த தமிழ்ப் புலமையும் ஒரு சேரக் கொண்டிருந்த காரணத்தால் தமிழிலக்கிய வரலாற்றில் பாரதியின் இடத்தைப் பற்றிச் சரியான மதிப்பீட்டைக் கொண்டிருந்தார். 1945-இல்,

“இப்போது ஜாதி வேற்றுமை ஒழிய வேண்டும். ஒற்றுமை பெருக வேண்டும். பாரத மக்கள் அனைவரும் ஒரு குலத்தினர் என்ற கருத்து உறுதியடைந்து அனுபவத்தில் உண்மையாதல் வேண்டும். ஜாதி வாழ்க்கை யென்பது தேசிய வாழ்க்கையில் ஒன்றி மறைந்து விடுதல் வேண்டும். இவ்வான்றிய தேசிய வாழ்க்கையினால்தான் அடிமை வாழ்வு ஒழிந்து சுதந்திர வாழ்வு பெறுதல் கூடும். இச்சுதந்திர வாழ்வு பெறுதலே நமது கடமையாகும். இக்கடமை நிறைவேற்றுதற் பொருட்டு, எவ்வகையான தீயாகத்தையும் நாம் புரியத் தயாராயிருத்தல் வேண்டும். இப்புதிய உபதேசத்தைத் தயிழ் மக்களுக்கு அறிவுறுத்திய பெரும் பேராசிரியர் யார்களே நமது தேசிய கவி சுப்பிரமணிய பாரதிதான். தேசிய உணர்ச்சி நிரம்பிய இப் பாடல்களைத் “தேசிய கீதை” அல்லது; “நவீனகீதை” என்பதில் சிறிதும் தவறில்லை. புதுமைத் தமிழில்..... ஆத்ம சக்தி முழுவதும் வெளிப்படத் தோன்றுமாறு பாடிய இச் செய்யுட்கள் ‘நவீன கீதை’ என்பதை நாம் தெளிவுறக் காணலாம். இந்நவீன கீதையின் உபதேசங்கள் நமக்கு வழிகாட்டியாய் என்றும் நிலவுக.”⁵²

என்றெழுதினார். நாட்டு விடுதலைக்குப் பின் எழுதிய கட்டுரையொன்றில், பாரதியின் கவி நயத்தைப் பற்றிக் கூறும் போது,

“கவிதைக்குரிய பொருளாகப் புது விஷயங்களை பாரதி கொண்டார். பழும் பொருள்களைக் கூறுமிடத்தும், புதிய முறையில் கலைநயம் தோன்ற, கவித்துவ ஆற்றலோடும் உணர்ச்சி வேகத்தோடும் பாடியுள்ளார்.”⁵³

என்று சொன்னார். பாரதி பாடல்களின் அரசியல் முக்கியத்துவத்தோடு கவித்துவ ஆற்றலையும் பேராசிரியர் உணர்ந்திருப்பது மனங்கொள்ளத் தக்கது. பாரம்பரியத் தமிழ் இலக்கியங்களோடு பாரதி இலக்கியத்தையும் வைத்த பேராசிரியர் தன்டியலங்காரம், சோரவரையம், கம்பன் பாடிய சரஸ்வதி ஸ்தோத்திரங்கள் ஆகியவற்றைச் சுட்டிக் காட்டி,

“முயரகுருபர சுவாமிகளும் ‘சகல கலாவல்லி யாலை’ ஒன்று பாடினார். இவை அனைத்திலும் உயிரும் இல்லை ஆற்றலும் இல்லை”⁵⁴

என்று கூறி, ‘வெள்ளைத் தாமரைப் பூவிலிருப்பாள்’

“என்ற பாரதி பாட்டின் இனிமையும், புதுமையும், கருத்து நயமும், உண்மை உணர்ச்சியும், கவித்துவப் பெருமையும், முற்காலத்து சரஸ்வதி ஸ்தோத்திரங்களில் சிறிதும் இல்லை. அத் தேவியின் மனம் இது பேரன்ற கவிதைகளா வன்றிக் கணியுமா?”

இவ்வகைப் பாடல்களைப் பாடிய பாரதி கவிதை-உலகில் ஒரு நூதன யுகத்தைத் தொடர்க்கிவிட்டார். “பாரதியுகம்” என்று இதனை வழங்க வாய். அவர் கணவும் கவிதையும் கவிஞர்கள் உள்ளத்தில் தூண்டா விளக்காக நீன்று ஒளிர்க!”⁵⁵

என்று வாழ்த்திப் பெருமிதங் கொண்டார். “பாரதியுகம்” என்ற பதத்தைப் பாரதிக்குப் பின்னுள்ள கால கட்டடத்திற்குப் பேராசிரியர் பயன்படுத்துவது ஊன்றிக் கவனிக்கத்தக்கது.

1949 ஜூவரியில் பேராசிரியரின் தமிழ்ச்சுடர் மணிகள் நூல்வெளிவந்தது. தொல்காப்பியர் தொடங்கி திருவள்ளுவர்,

கம்பர் எனப் பேராசிரியர் கண்ட தமிழ்ச் சுடர் மணிகளின் வரிசையில் மகாகவி பாரதியும் அதில் இடம் பெறுகிறார். மூன்று பகுதிகளாக அக்கட்டுரை அமைந்துள்ளது. முதற் பகுதியில் பாரதியின் வாழ்க்கையும், இரண்டாம் பகுதியில் பாரதியைப் பேராசிரியர் சந்தித்த நிகழ்ச்சியும் விவாதிக்கப்பட்டுள்ளன. ‘உள்ளமும் கவிதையும்’ என்ற மூன்றாம் பகுதி ஒரு சிறந்த திறனாய்வாக அமைந்துள்ளது.

பாரதி வாழ்ந்த காலத்தில் தமிழ்ப் புலமையும், படைப்பிலக்கியங்களும் எவ்வாறு தேக்கமுற்றிருந்தன என்பதைச் சுட்டிக் காட்டிய பேராசிரியர் அக்கால் ‘இருள் செறிந்த மாகாணமாகிய’ சென்னையின் அரசியற் குழலை அதில் படம் பிடித்துக் காட்டியுள்ளார். காலச் சூழல் எவ்வாறு பாரதியின் தேசிய கவிதைக்கு உரமாய் அமைந்தது என்பதை விளக்கிப் பாரதியின் கவித்துவ வளர்ச்சியைப் படிப்படியாகச் சுட்டிக் காட்டினார். சாதிக்கொடுமையையும், பெண்ணடிமைத்தனத்தையும், தனியொருவனுக்குணவில்லா கொடுமையையும் பாரதி சாடியதை வலுமிக்க ஆதாரங்களுடன் நிறுவினார். “யாப்பிலக்கண நூல்களிலே வகுத்து இலக்கணம் கூறப்பட்ட செய்யுள் வகைகளைக் காட்டிலும் புதிதாக இருந்த பிரபந்த வகைகளைப் பாரதி, ஆழ்ந்த திறமையுடனும், நூதன வேகத்துடனும் பாரதி ஆட்சியில் கொண்டுவந்ததைச்” சொல்லி வியந்தார். தாயுமானவரின் ஆனந்தக் களிப்பும், நம்மாழ்வார், பெரியாழ்வார் ஆகியோரின் திவ்யப் பிரபந்தங்களும், மாணிக்க வாசகரின் திருப்பள்ளி எழுச்சியும், கம்பனின் ராமாயணப் பாடல்களும், வள்ளுவரின் கருத்துகளும் பாரதியிடம் எவ்வாறு பரினமிக்கின்றன என்பதை உயர்ந்த ரசனையுணர்வுடனும், ஆராய்ச்சியுணர்வுடனும் சுட்டிக் காட்டினார். பாரதி இலக்கியத்தின் தற்காலத் தேவையையும் பாரம்பரியத் தொடர்ச்சியையும் கவித்துவ மேன்மையையும் பேராசிரியர் இவ்வாறு விளக்கினார்.

நூற் பயிற்சியினாலும், மொழிப் பயிற்சியினாலும் பெற முடியாத, ஆனால் பாரதிக்கு இயற்கையாய் அமைந்த,

கவித்துவ அம்சங்களாகிய உணர்ச்சியாற்றல், பாவனா சக்தி, அழகுக் கலையாற்றல், நிர்மாண சக்தி ஆகியவற்றை விளக்கிய பேராசிரியர்,

“இவ்வாறாக, கவித்துவ அம்சங்கள் பலவும் பெற்றுப் பெருங்கவிஞராய் விளங்கினார் பாரதியார்”⁵⁶

என்று பாரதியைப் பெருங்கவிஞராக ஏற்றுக் கொண்டார். பாரதியின் தமிழ் நடை எளிமையும், நேர்மையும், தெளிவும் உள்ள தமிழ் நடை என்று கூறிய பேராசிரியர்,

“இங்கே காட்டிய இயல்புகளேயன்றி, இவரது தமிழில் ஆற்றலும் நீரம்பியிருக்கிறது. இவரது ஆத்ம சக்தியே இங்ஙனம் ஆற்றலாகச் சொற்களீர் புலப்படுவது, ‘வெடிப்படும் அண்டத் தீடிபல தாளம் போட்’ என்று தொடர்க்கும் ஊழிக் கூத்துப் பாடல் இந்த ஆற்றலுக்குச் சிறந்த உதாரணமாம்”⁵⁷

என்று குறிப்பிட்டார். இறுதியாக,

“மேல் விவரித்தவாறு கவித்துவ நலன்கள் பலவும் பெற்றுள்ள பாரதியார் பெருங்கவிஞராய் விளங்கியது சிறிதும் வியப்பாகுமா”⁵⁸

என்று முத்தாய்ப்பு வைப்பதோடு,

“நமது நாடு மீண்டும் சுதந்திரம் அடையும் பருவத்தில் பாரதியார் தோன்றினார். கம்பருக்கு அடுத்த படியிலுள்ள பெருங்கவிஞராக இவர் விளங்கினார்”⁵⁹

என்று தெள்ளத் தெளிவாகக் கூறும்போது விபுலானந்தரைப் போன்று பேராசிரியர் வையாபுரிப் பிள்ளையவர்களும் கம்பனுக்குப் பின் பாரதி எவ்வாறு தமிழ்ப் பாரம்பரியத்தில் மகாகவியாக விளங்குகிறான் என்பதை ஐயத்திற்கிடமின்றி தருக்கரீதியாக உணர்ந்து ஏத்தியிருக்கின்றார் என்பது தெளிவாகிறது. இந்த நூற்றாண்டின் தலை சிறந்த ஆராய்ச்சிப் பேரறிஞர், வையாபுரிப்பிள்ளை பாரதியைப் ‘பெருங்

கவிஞராக' அங்கீகரித்து ஏற்றுக் கொண்டதைப் பாரம்பரியத் தமிழ்ப் புலமை பாரதியை மகாகவியாக அங்கீகரித்து ஏற்றுக் கொண்டதன் அடையாளமாகக் கருதலாம்.

மொத்தத்தில் பாரதியின் இலக்கிய அந்தஸ்தையும், சமூகக் கண்ணோட்டங்களையும் எல்லாத் தரப்பினரும் பெருத்த எதிர்ப்பின்றி ஏகோபித்து ஏற்றுக் கொண்ட கால கட்டமாக 1945-1949 காலகட்டத்தைக் கருதலாம். நிதி மிகுந்தவர் பொற்குவையும் நிதி குறைந்தவர் வாய்ச் சொல்லும் உடலுழைப்பும் மனமுவந்து ஈந்து பாரதிக்கு விழாக்கள் எடுத்தனர். அரசாங்கம் பாரதி பாடல்களைத் தேசவுடைமையாக்கியது. அனைத்துப் பிரதான அரசியல் இயக்கங்களும் பாரதியை ஏற்றுக் கொண்டன. பாரதியின் தேசியப் பாடல்களும் முப்பெரும் பாடல்களும் மட்டுமின்றி முற்போக்கான சமூகக் கண்ணோட்டங்கள் நிறைந்த பாடல்களும் தமிழ் மன்னில் பரவின. இதுகாறும் தயங்கி நின்ற பாரம்பரியத் தமிழ்ப் புலமையும் பாரதியை உவந்து ஏற்றுக் கொண்டது.

பாரதியின் மேதாவிலாசம் அறிந்து கொள்ளப்பட்டு, தமிழிலக்கிய வரலாற்றில் அவன் பெறும் இடம் நிரணயிக்கப்பட்ட ஒரு பெரு முயற்சியின் பின்னணி நிகழ்ச்சிகள் இவைகளேயாகும்.

அடுக் குறியீடுகள்

1. கல்கி, பாரதி பிறந்தார், pp. 41, 42
2. (i) எதிரொலி விஸ்வநாதன், மக்கள் போற்றும் மகாகவி, pp. 222-228
 (ii) சோமலெ, விவசாய முதலமைச்சர், pp. 114-118
 (iii) அறந்தை நாராயணன், A. V. M. + வைரமுத்து= பாரதி வியாபாரம், ‘தீம்தரிகிட’ (1-3-1982)
3. சுந்தா, பொன்னியின் புதல்வர், p. 533
4. Ibid., p. 534
5. Ibid., p. 535
6. Ibid., p. 539
7. Ibid., p. 583
8. Ibid., p. 587; நாரண துரைக்கண்ணன், ராஜாஜி p. 160
9. சுந்தா, op. cit., p. 592
10. Ibid., p. 594
11. Ibid., p. 594
12. Ibid., p. 595
13. கல்கி, op. cit., p.6
14. Ibid., p. 23
15. சுந்தா, op. cit., p. 663
16. கல்கி. op. cit., p. 24
17. சுந்தா, op. cit., p. 659
18. கல்கி, op. cit., pp. 24-43.
19. சுந்தா, op. cit., pp. 664, 665
20. Ibid., pp. 665-666

21. தொ. மு. சி. ரகுநாதனுடன் நிகழ்த்திய உரையாடலில் அவர் கூறியது.
22. ரகுநாதன், முருகேசன் ஆகியோர் கூறியது.
23. தி. க. சிவசங்கரன், ஜீவா என்றொரு மானுடன், தாமரை ஜீவா மலர், p. 121
24. loc. cit.
25. (i) கல்கி, op. cit., p. 46
 (ii) அவ்வை தி. க. சண்முகம், ஜீவா பற்றிய நினைவுகள், தாமரை ஜீவா மலர், 110
 (iii) அறந்தை நாராயணன், loc. cit.
26. மெய்யப்பச் செட்டியார், எனது வாழ்க்கை அனுபவங்கள், VV, அறந்தை நாராயணன், loc. cit.
27. வாளெனாலிக்காக எழுதிய உரையொன்றில் தாம் ஒரு பாரதி பாடலை இணைத்திருந்ததாகவும் அப்போது திருச்சி வாளெனாலி நிலைய அதிகாரியாக இருந்த பார்த்தசாரதி என்பவர் அதனை எடுத்து விடுமாறு சொன்னதாகவும் அ. வெ. ரா கிருஷ்ணசாமி ரெட்டியார் கூறினார். திரு. அ. வெ. ரா அவர்கள் அலுவலகத்தில் கடந்த 22-9-82 அன்று இவ்வாய்வு தொடர்பாக நடை பெற்ற உரையாடலின் போது அவர் இதனைக் கூறினார்.
28. (i) “கூத்தாடியாவது பத்தாயிரம் ரூபாய் சேர்த்து மெய்யப்பரிடம் கொடுத்துப் பாரதி பாடல்களை தேசவுடைமையாக்குவோம்” என்று உணர்ச்சி வயப்பட்டு அவ்வை தி. க. சண்முகம் அவர்கள் அன்று கூறியதைக் கண்ணில் நீர்மலக நினைவு கூர்கிறார் அவேரா.
 (ii) எதிரொலி விஸ்வநாதன், op. cit., p. 226
29. (i) அ. வெரா. உரையாடலில் குறிப்பிட்டார்,
 (ii) எதிரொலி விஸ்வநாதன், op. cit., p. 216
 (iii) சோமலெ, op. cit., p. 114

30. எதிரொலி விஸ்வநாதன், op. cit.
31. (i) அறந்தை நாராயணன், loc. cit.
 (ii) சோமலெ, op. cit., p. 115
 (iii) இதை ஒரு பிரச்சினையாக்க வேண்டுமென்பதற் காகவே திக்.சன்முகம் அந்தப் பாடலைப் படத்தில் சேர்த்ததாகக் கூறுகிறார் அ.வெரா
32. (i) சோமலெ, op. cit., p.114
 (ii) எதிரொலி விஸ்வநாதன், op. cit., p. 228
33. எதிரொலி விஸ்வநாதன், op. cit., p. 235
34. Ibid., pp. 236, 237
35. அறந்தை நாராயணன், loc. cit.
36. சோமலெ, op. cit., p. 116. பாரதி குடும்பத்தினர் கடிதம் கொடுத்த ஒரு வாரத்திற்குள் பாரதி பாடல்களைத் தேச உடமையாக்கி ஓமந்தூரார் உத்தரவிட்டதாக சோமலெ குறிப்பிடுகிறார். உண்மையில், அரசாங்க அதிகாரிகளின் மெத்தனத்தால் ஓராண்டு வரை ஒன்றும் நடவாமல் போக, இறுதியில் ஓமந்தூரார் பதவி விலகுவதற்குச் சில நாட்களுக்கு முன்னர் விடுதலைக் கழகத்தினர் சென்று வேண்டிக் கொண்டதற்கிணங்க இந்த உத்தரவு போடப்பட்டதாகவும் அ. வெ. ரா குறிப்பிடுகிறார்.
37. ‘மீசையை முறுக்கிக் கொண்டு காலித்தனம் செய்கிறார், என்கிற ரீதியில் சின்ன அண்ணாமலையின் பத்திரிகையில் தன்னைப் பற்றி வசைபாடினார் என்று அ.வெரா குறிப்பிடுகிறார்.
38. எதிரொலி விஸ்வநாதன், op. cit., p. 241. அ. வெ. ராவும் இதனைக் குறிப்பிட்டார். யார் எப்படி நடந்து கொண்டாலும் தேசவுடைமையானவுடன் பாரதி பாடல் அனைவருக்கும் சொந்தமென்பதற்காகவே கல்கியையும் மெய்யப்பச் செட்டியாரையும் அந் நிகழ்ச்சிக்கு அழைத்ததாக அ. வெ. ரா குறிப்பிட்டார். என்னதான் முதலில் முரண்டு பிடித்தாலும் இறுதியில் பாரதி

பாடல்களை விட்டுக் கொடுத்த தியாகி மெய்யப்பச் செட்டியார் என்று எங்களை ஏற்றுக்கொள்ளச் சொன்னார். முதலில் பாரதி பாடல்களைப் பயன்படுத்தியவர் மீது வழக்குகள் தொடுத்தவர் பின்னர் முதலமைச்சர் வற்புறுத்தியதன் பேரில்தானே விட்டுக் கொடுத்தார்-இதை எப்படித் தியாகம் என்று கொள்ளலாம் என வினவியதற்கு, ‘வரலாறு எழுதுபவர்கள் மிக்கபொறுப்புடன் எழுத வேண்டும். எந்த மனிதரைப் பற்றியும் அவரது பெயருக்கும், புகழுக்கும் குறைவுகள் வரும் எந்தச் செய்தியையும் வரலாற்றில் பதித்து விடக் கூடாது’ என்று அறிவுரை கூறினார்.

39. எதிரொலி விஸ்வநாதன், op. cit., p. 246.
40. சி. என். அண்ணாதுரை, பாரதி பாதை, மகாகவி பாரதியார், பூஞ்சைகள் கம்பெனி வெளியீடாக இந்நால் “மக்கள் கவி பாரதியார் - கலைமன்றம், சென்னை” எனத் தவறாக பாரதி நூற்பெயற் கோவையில் உள்ளது.
41. சி. என். அண்ணாதுரை, loc. cit.
42. loc. cit.
43. loc. cit.
44. loc. cit.
45. loc. cit.
46. loc. cit.
47. loc. cit.
48. மு. இராகவையங்கார், செந்தமிழ் (Jan, 1908) -vide, பாரதி புதையல் iii, ரா. அ. பத்மநாபன் (ed) p. 122-124
49. A. V. Subramaniya Aiyar, New India (7-6-1919), Vide, Tamil studies-II series, p. 133, தமிழில் நூலாசிரியர்கள்.
50. நாவல் எஸ். சோமசுந்தர பாரதியார், தொகையின் பாநலம், தினமணி (8-9-'45)- vide, பாரதியார் கவிநயம், pp. 9-14

-
51. நண்பர் பொ. வேலுச்சாமி இதனைக் குறிப்பிட்டார்.
 52. எஸ். வையாபுரிப் பிள்ளை, பாரதி பாடல் நவீன கீதை,
தினமணி (11-9-'45) - vide பாரதியார் கவிநயம், pp. 49-52
 53. எஸ். வையாபுரிப் பிள்ளை, பாரதியுகம், vide, தமிழகம்
தந்த மகாகவி, சீனி விசவநாதன் (ed), p. 128
 54. loc. cit.
 55. loc. cit.
 56. எஸ். வையாபுரிப் பிள்ளை, தமிழ்ச்சுடர் மணிகள், p 373
- (அழுத்தம் - நூலாசிரியர்கள்)
 57. Ibid., p. 373
 58. Ibid., p. 374
 59. Ibid., p. 375 (அழுத்தம்-நூலாசிரியர்கள்)

துறை நாற் யட்டியல்

அண்ணாதுரை சி. என்., பாரதிதாசன், மகாகவி பாரதி,
ஸ்ரீ மகள் கம்பெனி-சென்னை, 1948

கல்கி, பாரதி பிறந்தார், பாரதி பதிப்பகம்-சென்னை, 1964
கைலாசபதி க., திறனாய்வுப் பிரச்சினைகள், சென்னை புக்
ஹவுஸ்-சென்னை, 1980

சிவஞானம் ம. பொ., எனது போராட்டம்,
வானதி-சென்னை

சிவத்தம்பி கா., தமிழ்ச் சிறுகதையின் தோற்றமும்
வளர்ச்சியும், தமிழ்ப் புத்தகாலயம்-சென்னை, 1980

சந்தரராஜன் பெ. கோ., சிவபாத சந்தரம், தமிழ்நாவல்-
நாறாண்டு வரலாறும் வளர்ச்சியும், கிறிஸ்துவ இலக்கிய
சங்கம்- சென்னை, 1977

சுப்பிரமணிய பாரதி, பாரதி நால்கள்-கட்டுரைகள், பாரதி
பிரச்சராலயம்-சென்னை, 1935

சந்தா, பொன்னியின் புதல்வர், வானதி-சென்னை, 1976
செல்லப்பா சி.ச., தமிழ்ச்சிறுகதை பிறக்கிறது,
அழுத்து பிரசரம் சென்னை

சோமலெ, தமிழ் இதழ்கள், சென்னைப் பல்கலைக்
கழகம்-சென்னை, 1975

சோமலெ, விவசாய முதல் அமைச்சர், குருகுலம்
வெளியீடு-வேதாரண்யம், 1979

நாராயணன், அறந்தை, தமிழ் சினிமாவின் கதை,
என்.சி.பி. எச்-சென்னை, 1981

- நாரனை துரைக்கண்ணன், ராஜாஜி,
அமுத நிலையம்-சென்னை, 1976
- பத்மநாபன் ரா. அ., சித்திர பாரதி, அமுத நிலையம்-
சென்னை, 1957
- பத்மநாபன் ரா. அ., (ed) பாரதியார் கவிநயம்,
வானதி-சென்னை, 1982
- பத்மநாபன் ரா. அ., (ed) பாரதி புதையல்-3,
அமுத நிலையம்-சென்னை, 1975
- மணி டி. வி. எஸ்., சீனி விசுவநாதன் (ed) பாரதியார்
கவிதைகள், வானவில்-சென்னை, 1982
- மணி டி. வி. எஸ்., சீனி விசுவநாதன், மகாகவி
- நூற்பெயர்க்கோவை**, வானவில்-சென்னை, 1981
- மணி டி. வி. எஸ்., சீனி விசுவநாதன்-பி. கிருஷ்ணமூர்த்தி, (ed)
பாரதி கட்டுரை மணிமாலை, சங்கம்-சென்னை, 1981
- மணி பெ. சு., (ed) அறிஞர்கள் பார்வையில் பாரதி,
மணிவாசகர் நூலகம்-சிதம்பரம், 1982
- மணி பெ. சு., பாரதி புகழ் பரப்பும் ம.பொசி. பூங்கொடி
சென்னை, 1982
- ராமையா பி. எஸ்., மணிக்கொடி காலம்,
மணிவாசகர் நூலகம்- சிதம்பரம், 1980
- ராஜகோபாலன் கு. பி., பெ. கோ. சுந்தரராஜன்,
கண்ணன் என் கவி, பூங்கொடி-சென்னை, 1981
- ராஜய்யன், தமிழக வரலாறு, சர்வோதய இலக்கியப்
பண்ணை-மதுரை
- வல்லிக்கண்ணன், புதுக்கவிதையின் தோற்றமும்
வளர்ச்சியும், எழுத்து - சென்னை, 1977
- வ. ரா, மகாகவி பாரதியார், சக்தி வெளியீடு-சென்னை, 1944
- விஸ்வநாதன், எதிரொலி மக்கள் போற்றும் மகாகவி,
சக்தி பதிப்பகம்-சென்னை, 1981

விஸ்வநாதன், சினி., தமிழகம் தந்த மகாகவி,
ஸ்ரீபுவனேஸ்வரி பதிப்பகம்-சென்னை, 1978

வையாபுரிப் பிள்ளை எஸ்., தமிழ்ச் சுடர் மணிகள்,
பாரி நிலையம்-சென்னை, 1968

Baker Christopher John., Politics of South India 1920-1937,
Cambridge, 1976

Rajagopalachari C., Bharati-The Tamil Poet, Bharati Tamil Sangam
Calcutta, 1979

Subramaniya Aiyar A. V., Tamil Studies ii series- Tirunelveli, 1970

ஆவணங்கள், மஸ்கள், கிழம் தொகுப்புகள்

சட்ட சபைக் குறிப்பேடு - dt-9th oct, 1928

ஆனந்த விகடன் தீபாவளி மலர், - சென்னை, 1944.

வ.ரா.மணி மலர், சக்தி காரியாலயம்-சென்னை, செப்-17, 1948.

தாமரை ஜீவா சிறப்பு மலர், - சென்னை, ஏப்-1, 1963

குடியரசு. (ஈ.வெரா-ஆசிரியர்), - 1925 ஆம் ஆண்டுத் தொகுப்பு
ஸ்ரீ சுப்ரமண்ய பாரதி கவிதா மண்டலம், (பாரதிதாசன்-
ஆசிரியர்)- 1935-ஆம் ஆண்டுத் தொகுப்பு.

மணிக்கொடி, (பி. எஸ். ராமையா-ஆசிரியர்), 1937 ஆம்
ஆண்டுத் தொகுப்பு

ஜனசக்தி, (ப. ஜீவானந்தம்-ஆசிரியர்), 1938 ஆம் ஆண்டுத்
தொகுப்பு

கல்கி, ('கல்கி' - ஆசிரியர்), 1942 ஆம் ஆண்டுத் தொகுப்பு
சிவாஜி, (திருலோக சீதாராம்-ஆசிரியர்), 1945 ஆம் ஆண்டுத்
தொகுப்பு

இடியேங்க்குப் பயண்பட்ட சில தனி தெழுகள்

பால பாரதி (ஆசிரியர் வ. வே. சு. அய்யர்), dt-oct, 1924

குடியரசு, dt. 31.1.1926

The Hindu, dt- 10-10-1928

குடியரசு, dt. 16-4-1933

தெழுவில் வெளியுந்த கட்டுறைகள், கல்வித்துறை முதலியன்

ORIGINAL SOURCES

ஆண்டமுத்துக் கவுண்டர் எம். ஏ. “தற்காலக் கல்வியிலுள்ள குறைகள்” குடியரசு (11-11-25+29-11-25)

வரதப்பன், “தீண்டாமைப் பேயை ஒட்டும் பாட்டு”, குடியரசு (31-1-26)

வ. ரா, “பாரதியும் இலக்கிய மதிப்புரையும்”, சுதேசமித்திரன் (30-11-35)

ரா. கி., “பாரதியும் இலக்கிய விமரிசனமும்”, சுதேசமித்திரன் (7-12-35)

சந்தரராஜன், பெ. கோ., “தமிழ் இலக்கியம் தற்கால வாழ்க்கையின் பிரதிபிம்பம்”, தினமணி (11-12-35)

ராமையா, பி.எஸ்., “பாரதியும் இலக்கிய விமர்சனமும்”, தினமணி (13-12-35)

வ. ரா, “பாரதியும் இலக்கிய மதிப்புரையும்”, சுதேசமித்திரன் (15-12-35)

சந்தரராஜன் பெ. கோ., “பாரதியும் இலக்கிய விமர்சனமும்”, ii, சுதேசமித்திரன் (15-12-35)

சந்தரராஜன் பெ. கோ., “பாரதியும் உலக இலக்கியமும்-” சுதேசமித்திரன் (21-12-35)

இளங்கோவன், “இன்றைய இளம் எழுத்தாளர்களின் மீது பாய்ச்சல்” தினமணி (21-12-35)

பாரதி படத்திறப்பு விழாவில் உ. வே. சா, ராஜாஜி பேச்சு-
ஜெயபாரதி (27-12-35) (?)

சந்தரராஜன் பெ. கோ., “பாரதியும் உலக இலக்கியமும்-
கவிதையின் பெருமை”, சுதேசமித்திரன் (28-12-35)

ஜீவானந்தம். ப., “பாரதி கிதம்” ஸ்ரீ சுப்ரமண்ய பாரதி கவிதா
மண்டலம் (3 ஆம் இதழ், 1935)

ஆறுமுகம் க. க. “பாரதீயம் வாழ்க்” ஸ்ரீ சுப்ரமண்ய பாரதி
கவிதா மண்டலம் (4-5 ஆம் இதழ், 1935)

பாரதிதாசன்., “மகாகவி”, ஸ்ரீ சுப்ரமண்ய பாரதி கவிதா
மண்டலம் (7 ஆம் இதழ், 1935)

சிதம்பர சுப்பிரமணியன் என்., “தமிழ் மறுமலர்ச்சியின்
தந்தை”, தினமணி 8-2-'36)

உ.வே.சா சொற் பொழிவு, “தமிழ்க்கவி சுப்பிரமண்ய பாரதி”,
தினமணி (11-2-36)

அனந்த கிருஷ்ணன் வி., கவிதையின் வல்ளன வல்லியங்கள்”,
தினமணி (17-2-36)

புதுமைப் பித்தன், “யாத்ரா மார்க்கம்”, மணிக்கொடி (15-11-37)

ராஜகோபாலன் கு. ப., “யாத்ரா மார்க்கம்”, மணிக்கொடி
(1-12-37)

சிதம்பர சுப்பிரமணியன், “யாத்ரா மார்க்கம்”, மணிக்கொடி
(1-12-37)

புதுமைப் பித்தன், “யாத்ரா மார்க்கம்”, மணிக்கொடி (1-12-37)

பி. ஸ்ரீ., “பாரதி விஜயம்” கல்கி (1942, ஆகஸ்டு 1, 10, 20,
செப்டம்பர் 1 இதழ்கள்)

பி. ஸ்ரீ., “பாரதியம் - தமிழர் உய்யும் வழி”, ஆனந்த விகடன்
தீபாவளி மலர் (1944)

“ஸீயல்”, “பாரதியம்”, தினசரி (21-10-44)

மந்த ஹாஸன், “பாரதியும் தராகம்”, சிவாஜி (15-7-45)

மந்த ஹாஸன், “வியப்பும் விமரிசனமும்”, சிவாஜி (20-7-45)

மந்த ஹாஸன், “அகமும் புறமும்”, சிவாஜி (5-8-45)

டி. எஸ்., சொக்கலிங்கம், “வ. ரா”, வ. ரா மணி மலர், சக்தி - சென்னை (17-9-48)

சிட்டி., “குற்றம் சாட்டுகிறேன்”, வ. ரா. மணிமலர், சக்தி - சென்னை (7-9-48)

ராமரத்னம் என்., “அவரும் நானும்”, வரா. மணிமலர், சக்தி - சென்னை, (17-9-'48)

சகுந்தலா பாரதி, “என் தந்தையைக் காட்டிய ஜீவா”,

தாமரை ஜீவா சிறப்பு மலர், ஜனசக்தி வெளியீடு-சென்னை (ஏப் 63)

இளங்கோ சி. பி., “21 ஆண்டுகளுக்கு முன்”, தாமரை

ஜீவா சிறப்பு மலர், ஜனசக்தி வெளியீடு-சென்னை (ஏப் 63)

சன்முகம், அவ்வை தி. க., “ஜீவாவைப் பற்றிய நினைவுகள்”,

தாமரை ஜீவா சிறப்பு மலர், ஜனசக்தி வெளியீடு-சென்னை (ஏப் 63)

சன்முகம் சிந்துபுந்துரை, “ஜீவாவைப் பற்றி”, தாமரை

ஜீவா சிறப்பு மலர், ஜனசக்தி வெளியீடு - சென்னை (ஏப் 63)

சிவசங்கரன் தி. க., “ஜீவா என்றொரு மானுடன்”, தாமரை

ஜீவா சிறப்பு மலர், ஜனசக்தி வெளியீடு-சென்னை (ஏப் 63)

அறந்தை நாராயணன், “ஏ. வி. எம் + வெரமுத்து = பாரதி வியாபாரம்”, தீம்தரிகிட - சென்னை (1-3-82)

SECONDARY SOURCES

பாரதியார் கவிநயம், ரா. க. பத்மநாபன் (ed), வானதி - சென்னை, 1982-இந்நாலிலிருந்து எடுத்து பயன்படுத்தப் பட்ட கட்டுரைகள்:-

விபுலானந்தர், சுவாமி, ச. விசுவநாதன், “பாரதியார் கவிநயம்”, இந்தியா (4-10-1931)

சோமசுந்தர பாரதியார், நாவலர் எஸ்., “பாரதியாரின் பாநலம்”, தினமணி (8-9-45)

வ. ரா., “வேதாந்தச் சிமிழிலே அடைக்க வேண்டாம்”, காந்தி (1934)

ராஜ்கோபாலாச்சாரியார், சக்கரவர்த்தி, “தமிழ்நாட்டின் குரு”, தினமணி (5-9-54)

பி. ஸீ., “பாரதியாரின் வாழ்க்கைத் தத்துவம்”, லோகோ பகாரி, (1947)

வையாபுரிப் பிள்ளை எஸ்., “பாரதி பாடல் நவீன கிடை”, தினமணி (11-9-45)

அனந்தநாரயணன் மா., “பாரதியார் கவிதை”, பஞ்சாமிர்தம் (ஆணி, 1925)

சுப்ரஹ்மண்யன், சங்கு., “இலக்கியத் தலைவன் பாரதி”, சுதந்திரச் சங்கு (9-9-31)

நாராயணன் ரா., “பாரதியின் மந்திரக் கவிகள்”, சங்கநாதம் (செப்டம்பர், 1940),

சிதம்பர சுப்பிரமணியன் ந., “பாரதி-வீரன், கவிஞரன்”, ஜெயபாரதி (11-9-35)

கோதை நாயகி அம்மாள் வை. மு., உணர்ச்சியளிக்கும் உயரிய கவிதைகள், ஜெயபாரதி (11-9-35)

இதர தொகுப்புகளிலிருந்து எடுத்து பயன்படுத்தப் பட்ட கட்டுரைகள்:

விபுலானந்தர், சவாமி., “பாரதிபாடல்”, விவேகானந்தன்-கொழும்பு, (ஜூலை-செப், 1927) -vide- அறிஞர்கள் பார்வையில் பாரதி, பெ. சு. மணி (ed) மணிவாசகர்-சிதம்பரம், 1982

முருகப்பா சொ., “நமது வீர முரசு”, குமரன் (16-9-1926) - vide- அறிஞர்கள் பார்வையில் பாரதி, பெ.சு.மணி (ed), மணிவாசகர்-சிதம்பரம், 1982

வையாபுரிப்பிள்ளை எஸ்., “பாரதியுகம்” -vide தமிழகம் தந்த மகாகவி, சினிவிசுவநாதன் (ed) - பூங்கொடி பதிப்பகம், சென்னை, 1978

இராகவையங்கார் மு, ‘ஸ்வதேச சீதங்கள் - விமர்சனம்’, -vide “பாரதி புதையல் III, செந்தமிழ் (ஜூன், 1908)

ரா. சு. பத்மநாபன் (ed), அமுத நிலையம், சென்னை, 1975

இவ்வாய்வு தொடர்பாகச் சந்தித்து உறையாழை போது முக்கிய தகவல்களைச் சொல்லி உதவியவர்கள்-சந்தித்த தேதி:

பெ. கோ. சுந்தரராஜன்	10-7-82
பெ. சு. மணி	10-7-82
விஜயபாஸ்கரன்	11-7-82
கே. முருகேசன்	12-7-82
தொ. மு. சி. ரகுநாதன்	12.7-82
கே. முத்தையா	ஐஞலை', -82
அ. வெ. ரா. கிருஷ்ணசாமி ரெட்டியார்	22-9-82
டி. வி. எஸ். மணி	8-10-82
சீனி. விஸ்வநாதன்	8-10-82
டி. என். இராமச்சந்திரன்	8-10-82

100
101
102
103
104
105
106
107
108
109
110
111
112
113
114
115
116
117
118
119
120
121
122
123
124
125
126
127
128
129
130
131
132
133
134
135
136
137
138
139
140
141
142
143
144
145
146
147
148
149
150
151
152
153
154
155
156
157
158
159
160
161
162
163
164
165
166
167
168
169
170
171
172
173
174
175
176
177
178
179
180
181
182
183
184
185
186
187
188
189
190
191
192
193
194
195
196
197
198
199
200
201
202
203
204
205
206
207
208
209
210
211
212
213
214
215
216
217
218
219
220
221
222
223
224
225
226
227
228
229
230
231
232
233
234
235
236
237
238
239
240
241
242
243
244
245
246
247
248
249
250
251
252
253
254
255
256
257
258
259
260
261
262
263
264
265
266
267
268
269
270
271
272
273
274
275
276
277
278
279
280
281
282
283
284
285
286
287
288
289
290
291
292
293
294
295
296
297
298
299
300
301
302
303
304
305
306
307
308
309
310
311
312
313
314
315
316
317
318
319
320
321
322
323
324
325
326
327
328
329
330
331
332
333
334
335
336
337
338
339
340
341
342
343
344
345
346
347
348
349
350
351
352
353
354
355
356
357
358
359
360
361
362
363
364
365
366
367
368
369
370
371
372
373
374
375
376
377
378
379
380
381
382
383
384
385
386
387
388
389
390
391
392
393
394
395
396
397
398
399
400
401
402
403
404
405
406
407
408
409
410
411
412
413
414
415
416
417
418
419
420
421
422
423
424
425
426
427
428
429
430
431
432
433
434
435
436
437
438
439
440
441
442
443
444
445
446
447
448
449
450
451
452
453
454
455
456
457
458
459
460
461
462
463
464
465
466
467
468
469
470
471
472
473
474
475
476
477
478
479
480
481
482
483
484
485
486
487
488
489
490
491
492
493
494
495
496
497
498
499
500
501
502
503
504
505
506
507
508
509
510
511
512
513
514
515
516
517
518
519
520
521
522
523
524
525
526
527
528
529
530
531
532
533
534
535
536
537
538
539
540
541
542
543
544
545
546
547
548
549
550
551
552
553
554
555
556
557
558
559
560
561
562
563
564
565
566
567
568
569
570
571
572
573
574
575
576
577
578
579
580
581
582
583
584
585
586
587
588
589
590
591
592
593
594
595
596
597
598
599
600
601
602
603
604
605
606
607
608
609
610
611
612
613
614
615
616
617
618
619
620
621
622
623
624
625
626
627
628
629
630
631
632
633
634
635
636
637
638
639
640
641
642
643
644
645
646
647
648
649
650
651
652
653
654
655
656
657
658
659
660
661
662
663
664
665
666
667
668
669
669
670
671
672
673
674
675
676
677
678
679
680
681
682
683
684
685
686
687
688
689
690
691
692
693
694
695
696
697
698
699
700
701
702
703
704
705
706
707
708
709
709
710
711
712
713
714
715
716
717
718
719
719
720
721
722
723
724
725
726
727
728
729
729
730
731
732
733
734
735
736
737
738
739
739
740
741
742
743
744
745
746
747
748
749
749
750
751
752
753
754
755
756
757
758
759
759
760
761
762
763
764
765
766
767
768
769
769
770
771
772
773
774
775
776
777
778
779
779
780
781
782
783
784
785
786
787
788
789
789
790
791
792
793
794
795
796
797
798
799
800
801
802
803
804
805
806
807
808
809
809
810
811
812
813
814
815
816
817
818
819
819
820
821
822
823
824
825
826
827
828
829
829
830
831
832
833
834
835
836
837
838
839
839
840
841
842
843
844
845
846
847
848
849
849
850
851
852
853
854
855
856
857
858
859
859
860
861
862
863
864
865
866
867
868
869
869
870
871
872
873
874
875
876
877
878
879
879
880
881
882
883
884
885
886
887
888
889
889
890
891
892
893
894
895
896
897
898
899
900
901
902
903
904
905
906
907
908
909
909
910
911
912
913
914
915
916
917
918
919
919
920
921
922
923
924
925
926
927
928
929
929
930
931
932
933
934
935
936
937
938
939
939
940
941
942
943
944
945
946
947
948
949
949
950
951
952
953
954
955
956
957
958
959
959
960
961
962
963
964
965
966
967
968
969
969
970
971
972
973
974
975
976
977
978
979
979
980
981
982
983
984
985
986
987
988
989
989
990
991
992
993
994
995
996
997
998
999
1000

பாரதி மறைவு முதல் மகாகவி வரை

பாரதி கியலின் மிக முக்கியமான கட்டங்களில் ஒன்று அவர் மறைவின் மின்னர். அவர் மகாகவியாக ஏற்றுக் கொள்ளப்படுவதற்கான இலக்கியச் சூழல் எவ்வாறு அமைந்தது என்பதுதான். முப்பத்து ஒன்பது வருட காலம் வாழ்ந்து அவர் கவிதைத் துறையிலும், அரசியல், சமூகத் துறையிலும் ஆற்றிய பணிகள் தமிழ் நாட்டினுள் தமிழ் இலக்கிய பாரம்பரியத்தினுள் எவ்வாறு உள் வாஸ்கப் பெற்றன? என்னும் வரலாறு உண்மையில் பாரதியின் மறைவின் மின்னரே தொடங்குகிறது.

பாரதி முப்பத்தி ஒன்பது வயதிலே காலமாகிறார். அந்த வயதிலே காலமாகிற போது பாரதியிலிருப்பை ஆற்றல்கள் எவ்வடிமே பூரணத்துவம் அடையவில்லை. நிறைவு நிலையை எய்தவில்லை. தாகவர் போன்ற பழுத்த கனியாக அவர் மறையவில்லை. உண்மையில் அவர் ஒரு மலராக, மலரிலிருந்து தோன்றும் ஒரு காயாகவே அந்தச் சாதனை தமிழினை. கீன்னொரு தீகசக்கு. அது கால் வரை ஒலிவந்த தீகசயிலிருந்து கீன்னொரு தீகச முகத்தை நோக்கி பாய்க்ககின்ற ஒரு திருப்பமாக அமைந்தது. தீதான் பாரதியின் சாதனை. கிந்த சாதனையை தமிழ்நாடு உணர்ந்த வரலாறு கிந்த நூலிலே சொல்லப்படுகிறது.

நியூ செஞ்சரி புக் ஹவுஸ் (பி) லிட்.,

41-B, சிட்கோ இண்டஸ்ட்ரியல் எஸ்டேட்,

அம்பத்தூர், சென்னை - 600 098

© 2625 1968, 2635 9906

ISBN: 81-234-1335-1

9 1 8 8 1 2 3 4 1 3 3 5 6

Code No: A143 Price Rs. 110.00